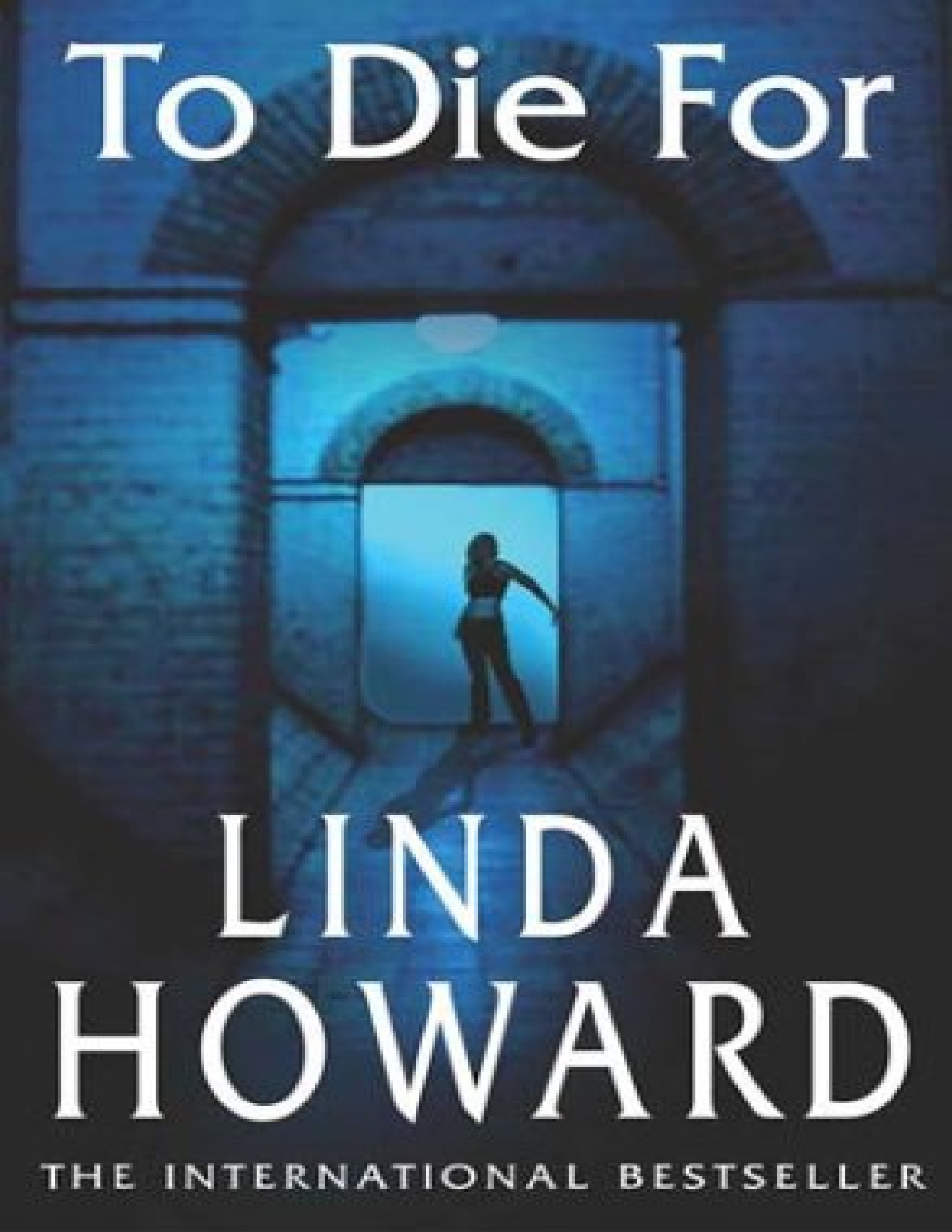

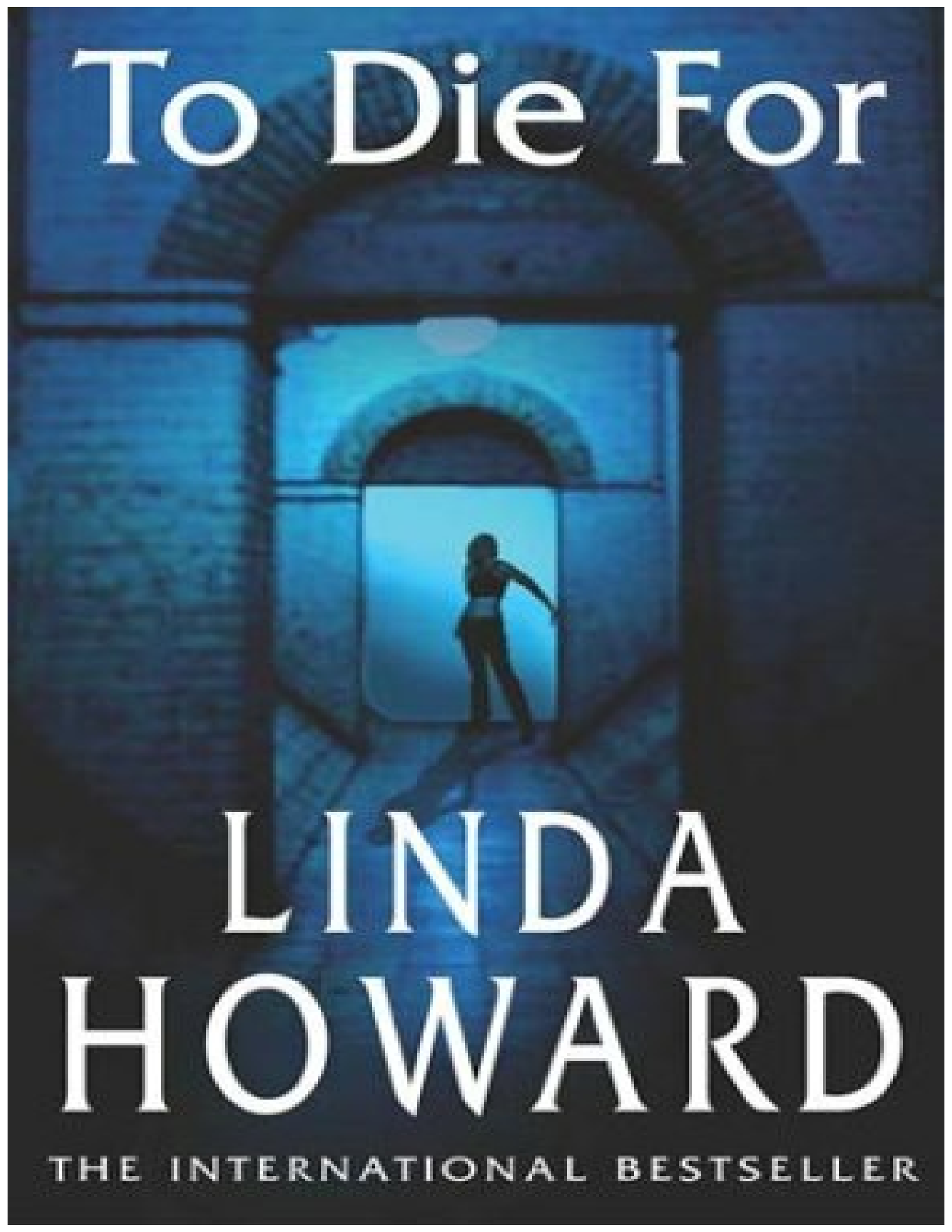
To Die For

A woman in a dark, arched hallway looking out a bright doorway. The scene is dimly lit, with the primary light source coming from the doorway, creating a silhouette effect on the woman and the surrounding architecture. The hallway is composed of dark, textured walls and a series of arches, leading the eye towards the bright light at the end.

LINDA
HOWARD

THE INTERNATIONAL BESTSELLER

To Die For

LINDA
HOWARD

THE INTERNATIONAL BESTSELLER

Điều để hy sinh

Nguyên tác: To die for

Linda Howard

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

MỤC LỤC

<u>CHƯƠNG I (Deco)</u>	
<u>CHƯƠNG II (Deco)</u>	
<u>CHƯƠNG III (Chubby)</u>	
<u>CHƯƠNG IV (Chubby)</u>	
<u>CHƯƠNG V (Deco)</u>	
<u>CHƯƠNG VI (Chubby)</u>	
<u>CHƯƠNG VII (Deco)</u>	
<u>CHƯƠNG VIII (Chubby)</u>	
<u>CHƯƠNG IX (Deco)</u>	
<u>CHƯƠNG X (Chubby)</u>	
<u>CHƯƠNG XI (Deco)</u>	
<u>CHƯƠNG XII (Chubby)</u>	
<u>CHƯƠNG XIII (Deco)</u>	
<u>CHƯƠNG XIV (Deco)</u>	
<u>CHƯƠNG XV (Chubby)</u>	
<u>CHƯƠNG XVI (Chubby)</u>	
<u>CHƯƠNG XVII (Deco)</u>	
<u>CHƯƠNG XVIII (Deco)</u>	
<u>CHƯƠNG XIX (Deco)</u>	
<u>CHƯƠNG XX (Chubby)</u>	
<u>CHƯƠNG XXI (Deco)</u>	
<u>CHƯƠNG XXII (Chubby)</u>	
<u>CHƯƠNG XXIII (Chubby)</u>	
<u>CHƯƠNG XXIV (Deco)</u>	
<u>CHƯƠNG XV (Deco)</u>	
<u>CHƯƠNG XXVI (Chubby)</u>	
<u>CHƯƠNG XXVII (Chubby)</u>	
<u>CHƯƠNG XXVIII (Deco)</u>	
<u>ĐOÀN KẾT (Chubby)</u>	

CHƯƠNG I (Deco)

Đa số mọi người không coi công việc của một cổ động viên là nghiêm túc. Giá mà họ biết...

Đó là tôi, như tất cả các cô gái Mỹ khác. Nếu bạn nhìn vào các bức ảnh trong những cuốn niên giám trường cấp ba của tôi, bạn sẽ nhìn thấy một cô gái tóc dài vàng hoe, rám nắng với nụ cười ngạo đến tận mang tai, trông rõ toàn bộ hàm răng trắng bóng của cô, nhờ sự giúp đỡ của hàng nghìn đô la cho việc nẹp và tẩy trắng. Là cho hàm răng, không phải cho tóc hay làn da rám nắng. Tôi có sự tự tin không cần cố gắng của một nàng công chúa tuổi teen tầng lớp trên của dân trung lưu; không điều gì tồi tệ có thể đến với tôi. Rốt cuộc, tôi là một cô nàng của Đội cổ vũ cơ mà.

Tôi thú nhận điều đó. Thực tế là tôi tự hào vì điều đó. Rất nhiều người nghĩ những cổ động viên vừa không có đầu óc và vừa học đòi, nhưng đó là những người chưa bao giờ làm cổ động viên. Tôi tha thứ cho sự thờ ơ của họ. Cổ vũ là một công việc khó khăn, đòi hỏi cả kỹ năng, sức khỏe và nguy hiểm nữa. Mọi người thường xuyên bị thương, thậm chí đôi khi còn mất mạng. Và người bị thương thường là con gái: các anh chàng là người tung lên, còn các cô gái là người bị tung lên. Nói theo từ chuyên ngành thì chúng tôi gọi đó là “flyers”, nghe thật ngốc nghếch bởi vì dĩ nhiên là chúng tôi không thể bay rồi. Chúng tôi bị tung lên. Những người bị tung là những người sẽ ngã đập đầu và bị gãy cổ.

Ừm, tôi chưa bao giờ bị gãy cổ, nhưng tôi đã bị gãy tay trái, xương cổ và sái đầu gối phải. Tôi không thể đếm được bao nhiêu lần tôi bị bong gân và thâm tím nữa. Nhưng tôi giữ thăng bằng rất tuyệt, tôi có đôi chân khỏe khoắn và tôi có thể vừa thực hiện backflip, vừa thực hiện split. Thêm vào đó, tôi đã vào đại học bằng học bổng dành cho Đội cổ vũ. Đây là một đất nước rất cool hay là gì nhỉ?

Chà, dù sao, tên tôi là Blair Mallory. Vâng, tôi biết: đó là một cái tên ngớ ngẩn. Nó hợp với công việc cổ vũ và mái tóc vàng hoe. Tôi không thể làm gì được; đó là tên cha mẹ đặt cho tôi. Cha tôi tên là Blair nên tôi đoán tôi chỉ vừa đủ mừng vui vì tôi không phải là một Blair con. Tôi không nghĩ tôi là Nữ hoàng của buổi tựu trường nếu như tên tôi có là Blair Henry Mallory con. Tôi đủ hạnh phúc với cái cái tên Blair Elizabeth, xin cảm ơn. Ý tôi là, những người làm trong làng giải trí thường đặt cho con họ những cái tên như kiểu Homer, vì Chúa. Khi những đứa trẻ

đó trưởng thành và giết chết cha mẹ chúng, tôi nghĩ tất cả những trường hợp này nên được phán quyết là giết người vì lý do chính đáng.

Nói đến đây lại gọi đến vụ án mạng mà tôi từng chứng kiến.

Thực sự thì không hẳn vậy, nhưng ít nhất nó cũng như một kiểu logic. Mỗi liên hệ ấy, ý tôi là thế.

Và những điều tồi tệ cũng xảy đến với nàng cổ động viên như tất cả công chúa người Mĩ khác. Tôi đã kết hôn, có phải thế không nhỉ?

Nó cũng kiểu như một liên kết với án mạng. Tôi cưới Jason Carson ngay khi vừa tốt nghiệp đại học, vì thế trong vòng bốn năm, tên tôi là Blair Carson. Lẽ ra tôi không nên đại dốt cưới một người có tên và họ vằn điệu với nhau, nhưng có những thứ bạn chỉ học được từ trải nghiệm. Jason có đủ đặc điểm của một chính trị gia: tham gia hội đồng sinh viên, tham gia vận động cho cha mình trong chiến dịch tranh cử nghị sĩ bang, có chú làm thị trưởng, vân vân và vân vân. Jason quá ưa nhìn, anh ta có thể khiến con gái phải nói lắp, theo đúng nghĩa đen đấy. Thật tồi tệ là anh ta biết điều đó. Anh ta có mái tóc dài màu ánh nắng (đấy là diễn tả thi vị của mái tóc vàng hoe), những đặc điểm của một anh chàng đào hoa, mắt xanh thẳm và có hình thể xuất sắc. Hãy nghĩ đến John Kenedy con. Ý tôi là về cơ thể.

Vậy nên chúng tôi ở đó, bức ảnh về một cặp đôi tóc vàng, răng trắng. Và cơ thể tôi cũng khá đẹp, nếu nhưng tôi được tự nói về mình. Chúng tôi còn có thể làm gì ngoài việc kết hôn?

Bốn năm sau, chúng tôi không còn kết hôn nữa, giải phóng mối quan hệ lẫn nhau. Rốt cuộc, chúng tôi chẳng có gì chung ngoài vẻ bề ngoài và tôi thực sự không nghĩ rằng đó là nền tảng tốt cho một cuộc hôn nhân, bạn thấy sao? Jason muốn có con để chúng tôi trông giống tất cả các cặp đôi Mĩ khác khi anh ta tham gia chiến dịch tranh cử để trở thành nghị sĩ trẻ nhất bang, chuyện này thực sự, nếu bạn muốn biết, làm tôi cực kỳ cáu tiết, bởi vì trước đó anh ta đã từ chối không chịu có con và giờ đây, tất cả sự thay đổi đột nhiên đó phải chăng chỉ để thêm điểm vào cái chiến dịch tranh cử? Tôi nói với anh ta hôn mộng tôi đi. Không phải là anh ta chưa từng làm thế trước đó, nhưng ngữ cảnh khác nhau, bạn biết đấy?

Tôi bị xem như kẻ cướp trong việc dàn xếp vụ li dị. Có lẽ tôi nên cảm thấy có lỗi; ý tôi là, đó không phải hoàn toàn là chuyện về quyền bình đẳng để làm như thế. Nên đứng lên bằng chính đôi chân mình, tự mình đạt thành tựu, kiểu vậy kia. Và thực tế là tôi tin tất cả những điều đó; chỉ là tôi muốn khiến Jason phải chịu thiệt. Tôi muốn trừng phạt anh ta. Tại sao ư? Bởi vì tôi bắt gặp anh ta hôn em gái út của tôi, Jennifer, vào ngày tết khi những thành viên khác trong gia đình đang ở trong sào huyệt của mình, ngủ thiếp vì mệt sau trò chơi ném bóng gỗ. Khi đó Jenni

mới mười bảy tuổi.

Cơn giận dữ không làm tôi kém nhanh trí chút nào. Khi tôi thấy họ trong phòng ăn, tôi nhón chân bỏ đi và tìm một trong những cái camera chúng tôi dùng hôm đó để ghi lại sự kiện cho chiến dịch tranh cử của Jason – gia đình, tổ chức ngày lễ, bu quanh bàn đầy ứ các loại bánh kẹo làm nghe động mạnh, chè chén say sưa và xem bóng đá. Anh ta thích chụp những cảnh cả gia đình tôi tụ tập cùng nhau vì gia đình tôi trông hơn gia đình anh ta rất nhiều. Jason sử dụng bất cứ cái gì có thể để thêm vào chiến dịch của mình.

Dù sao tôi đã chụp được bức ảnh rất tuyệt về Jason và Jenni với đèn flash và toàn cảnh nên anh ta biết tôi đã túm được gáy anh ta. Anh ta sẽ làm gì, đuổi theo tôi và túm tôi lại trước mặt cha tôi, vật tôi xuống để cướp lại cái camera ư? Không có chuyện như vậy. Bởi anh ta sẽ phải giải thích và anh ta không thể hi vọng tôi sẽ đứng về phía anh ta trong câu chuyện bịa đặt đó được. Một điều khác nữa là, cha tôi sẽ đá bay anh ta qua ti vi vì dám động vào một sợi tóc của người cùng tên với ông. Tôi đã nói rằng tôi là đứa con gái yêu thích của cha chưa nhỉ?

Vì thế tôi đệ đơn li dị và Jason cho tôi tất cả những gì tôi đòi hỏi, chỉ với một điều kiện là tôi phải đưa cho anh ta bức ảnh anh ta và Jenni cùng với phim âm bản của nó. Ờ, chắc rồi, tại sao không nhỉ? Cứ như thể tôi không có nhiều hơn một bản copy ấy.

Có lẽ Jason nghĩ tôi quá ngu ngốc để nghĩ đến chuyện làm điều đó. Sẽ không hề có lợi nếu đánh giá thấp mức độ bắn thủ mà bạn sẽ chơi. Vì lý do này mà tôi thực sự không nghĩ Jason sẽ trở thành một chính trị gia giỏi.

Tôi cũng nói với mẹ là Jenni đã để cho Jason hôn nó. Bạn không nghĩ là tôi sẽ để đứa em gái nhỏ hư thân mất nết đâm lén sau lưng tôi thoát tội phải không? Không phải tôi không yêu thương Jenni, nhưng nó là đứa trẻ của gia đình và nó vẫn nghĩ là nó sẽ có bất cứ thứ gì mà nó muốn. Đôi khi cũng phải cho nó thấy khác như vậy. Tôi cũng nhận thấy rằng tên nó có vắn; Jenni Mallory. Thực tế là Jennifer nhưng nó chưa bao giờ được gọi như thế nên không tính. Tôi không biết có chuyện gì với mấy cái tên có vắn nữa nhưng chúng thực sự là tin tồi tệ với tôi. Sự khác biệt là, tôi tha thứ cho Jenni bởi vì nó là máu mủ. Còn Jason thì không đời nào tôi tha thứ.

Vì thế mẹ đã lo trông chừng Jenni, đứa đã khóc lóc sụt sùi xin lỗi và hứa sẽ làm đứa con gái tốt hoặc ít nhất cũng phải cho thấy sẽ có khẩu vị khá hơn; và em gái giữa của tôi, Siana, đứa đang học trường luật, đã lo thương thuyết với Jason. Cái tên “Siana” được cho là tên trại đi của “Jane”, nhưng theo tôi, cái tên đó có nghĩa thực sự là “con cá mập chén người có lúm đồng tiền”. Đó là Siana.

Với hành động của nữ giới nhà Mallory, vụ li dị tiến hành xong xuôi trong một thời gian kỷ

lục mà bố còn chưa biết được chính xác tại sao tất cả chúng tôi lại nổi điên với Jason. Không phải là vì ông quan tâm; mà là nếu chúng tôi nổi điên thì ông cũng nổi điên thay cho chúng tôi. Ông không ngọt ngào sao?

Tôi nhận được khá nhiều tiền từ vụ dàn xếp li dị với Jason, cảm ơn. Tôi cũng nhận được chiếc Mercedes mui trần màu đỏ (há há, Linda thích xe màu đỏ thì phải), tất nhiên là thế rồi, nhưng tiền là quan trọng nhất bởi vì những gì tôi đã làm được với nó. Tôi mua một nhà thể dục thể thao. Một trung tâm thể dục thẩm mỹ. Cuối cùng thì bạn đồng hành cùng sức khỏe của bạn cơ mà, và tôi biết tất cả về việc giữ phom người. Siana gợi ý tôi gọi nó là “Blair’s Beautiful Butt” nhưng tôi nghĩ nó sẽ hạn chế nhóm khách hàng và có lẽ khiến người ta sẽ bị ấn tượng là tôi đã đi hút mỡ. Mẹ nghĩ ra cái tên “Great Bods” và tất cả chúng tôi đều thích, vì thế nó trở thành cái tên mới của Halloran’s Gym trước đây.

Tôi ném một đồng tiền vào việc tân trang và trang trí lại, nhưng khi tôi hoàn thành, nơi này đáng phải hét lên là nơi “cao cấp”. Những tấm gương bóng loáng, thiết bị là loại tốt nhất trên thị trường; những phòng tắm, phòng thay đồ, vòi hoa sen được làm lại hoàn toàn; hai phòng sauna và một bể bơi được xây dựng thêm, cùng với một phòng mát xa riêng. Thành viên của Great Bods có thể lựa chọn các lớp yoga, aerobics, Tea Bo hoặc đấm đá. Nếu yoga không làm bạn dễ chịu thì bạn có thể làm việc khác bạn thích mà không cần phải rời khỏi toà nhà này. Tôi cũng quả quyết rằng tất cả nhân viên của tôi đều được đào tạo về CPR (Hô hấp nhân tạo – Cấp cứu hồi sức), bởi vì bạn không bao giờ biết được khi nào thì một ông sếp với một-cơ-thể-đã-mất- đáng với hàm lượng cholesterol cao sẽ đâm đầu vào cái máy tập nhằm làm giảm trọng lượng với nỗ lực lấy lại được dáng vóc thời tuổi teen chỉ trong vòng một đêm để có thể gây ấn tượng với cô thư ký mới của mình, và đây là kết quả: đau tim vì quá sức. Bên cạnh đó, nó cũng là thứ khá ấn tượng trên các bài quảng cáo.

Tất cả tiền bạc và khóa đào tạo CPR là rất tốt. Trong vòng một tháng mở cửa, Great Bods đã đạt hiệu quả nhanh chóng. Tôi bán thẻ hội viên theo tháng hoặc theo năm – có khoản giảm giá nếu bạn trả tiền cả năm cho khoá học, một chiến lược khôn ngoan vì nó sẽ lôi kéo bạn và rồi sau đó hầu hết mọi người sẽ tận dụng hết các thiết bị vì họ không muốn phí phạm tiền của mình. Những chiếc ô tô trong bãi đỗ giúp nhận biết thành công, và, chà, bạn biết họ nói gì về nhận thức rồi đấy. Dù sao, thành công cũng sản sinh như chuột vậy (thực ra là như thỏ nhưng người Việt mình thì cho rằng chuột mới đẻ lắm). Tôi rùng mình từ đầu tới tận vớ phủ chân – một trong số những loại không bị coi là lạc hậu, nhưng chúng thực sự chưa phải là thứ khá nhất làm đôi chân bạn trông tuyệt hơn. Giày cao gót mới đứng đầu danh sách này, còn vớ phủ chân là lựa chọn gần thứ hai thôi. Tôi dùng cả hai. Tất nhiên là không phải đồng thời rồi. Pờ liz.

Great Bods mở cửa từ sáu giờ sáng đến chín giờ tối, giúp cho tất cả mọi người có thể dễ dàng sắp xếp lịch của mình. Ban đầu, các lớp yoga của tôi vắng teo, chỉ có vài phụ nữ tham gia, vì thế tôi thuê mấy anh chàng trong đội bóng đại học đẹp trai và được ái mộ tham gia vào lớp yoga một tuần. Vô số các chàng học lớp cử tạ và Tae Bo, dần ông đến tận rằng, đổ xô vào làm

bất cứ thứ gì mà những anh chàng trẻ trung đẹp giai của tôi làm để giữ phom người chuẩn và phụ nữ thì hồi hả tham gia vào cùng lớp với cùng những anh chàng trẻ trung đó. Vừa hết một tuần, lượng thành viên tham gia vào lớp yoga đã tăng lên gấp bốn lần. Đám đàn ông khám phá ra yoga khó nhằn thế nào và lợi ích của nó thế nào nên hầu hết bọn họ đều ở lại – và vì thế nên phụ nữ cũng vậy.

Tôi có cần phải nói là tôi đã tham gia vài lớp học tâm lý hồi đại học không nhỉ?

Nên đây là tôi, vài năm sau: ba mươi tuổi và sở hữu một công việc kinh doanh thành công khiến tôi luôn bận rộn và cũng mang lại nhiều lợi nhuận rất hấp dẫn. Tôi bán chiếc mũ trần màu đỏ và mua một cái mũ trắng vì tôi muốn hạ thấp mình đi một chút. Chẳng khôn ngoan chút nào khi một người phụ nữ sống một mình lại thu hút được quá nhiều chú ý. Ngoài ra, tôi cũng muốn một chiếc xe mới. Tôi yêu mùi vị đó. Vâng, tôi biết tôi có thể mua một chiếc Ford hay đại loại thế, nhưng việc tôi lái xe lượn lờ khắp thị trấn trong chiếc mũ trần Mercedes mà Jason không thể nào làm vậy vì nó sẽ ảnh hưởng xấu đến hình ảnh tranh cử của anh ta, chẳng khác nào như cái kim đâm vào mông Jason. Anh ta có thể chết vì ghen tị với tôi. Tôi hi vọng thế.

Dẫu sao tôi cũng không đỗ chiếc mũ trần ở khu vực bãi đỗ xe công cộng phía trước bởi vì tôi không muốn gây bàn tán om xòm về chiếc xe. Tôi có một khu vực đỗ xe riêng dành cho nhân viên phía sau nhà thể dục, với lối vào tiện lợi hơn nhiều; chỗ đỗ xe dành riêng cho tôi, khá lớn để những chiếc xe của người khác không lại gần được, ở ngay phía trước cửa. Là người sở hữu cũng có mặt mạnh của nó. Tuy nhiên, là một người chủ tốt bụng, tôi cũng cho dựng những tấm kim loại lớn che kín phía sau nhà thể dục để chúng tôi có thể đậu xe dưới mái che và được che chắn khi chui ra, chui vào xe. Khi trời mưa, tất cả mọi người đều tán thưởng cái mái che đó.

Tôi là chủ nhưng tôi không tin tưởng vào việc hống hách với nhân viên của mình. Ngoại trừ chỗ đỗ xe, tôi không đòi hỏi bất cứ đặc quyền nào cả. Ừm, tôi nghĩ là việc ký vào phiếu trả lương của họ đã là một mối lợi to lớn rồi, và tôi đã quản lý tất cả tiền nong và đưa ra tất cả các quyết định cuối cùng, nhưng tôi cũng trông chừng cho tất cả bọn họ. Chúng tôi có gói bảo hiểm y tế rất tốt, bao gồm cả nha khoa, tôi trả cho họ tiền công hậu hĩnh – cộng với việc họ được thoải mái nhận dạy lớp học riêng của mình vào ngày nghỉ để có thêm thu nhập - và tôi cho họ rất nhiều kỳ nghỉ. Vì lý do này, tôi không phải thay thế nhân viên nhiều lắm. Một số thay đổi không tránh được bởi vì cuộc sống thay đổi và người ta chuyển đi, những thứ kiểu đó, nhưng hiếm khi nhân viên của tôi bỏ việc để làm một công việc khác trong vùng. Giữ chân nhân viên rất tốt cho việc kinh doanh. Khách hàng thích cảm thấy họ quen biết giáo viên và người huấn luyện.

Thời gian đóng cửa là chín giờ tối và tôi thường ở lại khoá cửa để nhân viên của tôi có thể

về nhà với gia đình hoặc tham gia cuộc sống xã hội hay bất cứ điều gì khác. Đừng cho rằng điều đó nghĩa là tôi không có cuộc sống xã hội. Thực sự là giờ tôi không còn hẹn hò nhiều như ngày vừa mới li dị, nhưng Great Bods chiếm nhiều thời gian của tôi và nó cũng quan trọng với tôi nên tôi chăm lo cho công việc của mình. Tôi có ý tưởng sáng tạo mới cho việc hò hẹn của mình: chúng tôi sẽ đi ăn trưa, điều đó rất tốt nếu như anh chàng đó hoá ra không tuyệt như tôi hi vọng bởi vì “bữa trưa” thì chỉ có hạn. Bạn gặp gỡ, bạn ăn, bạn rời đi. Nhờ vậy mà nếu tôi không khoái buổi hẹn hò đó, tôi sẽ không phải né tránh anh ta hay nghĩ ra lý do xin thứ lỗi không thoả đáng vì không thể mời anh ta vào nhà. Bữa trưa có vai trò rất tốt, sự sáng suốt trong hẹn hò. Nếu tôi thích anh ta thì sẽ có nhiều tùy chọn mở ra sau đó, chẳng hạn như một cuộc hẹn hò thực sự sau giờ làm hoặc vào chủ nhật khi Great Bods đóng cửa.

Dù sao, vào một đêm – tôi đã nói rằng tôi từng chứng kiến một vụ giết người, phải không nhỉ? – tôi khoá cửa như mọi khi. Muộn một chút vì tôi đang tiếp tục luyện tập các kỹ xảo; bạn không bao giờ biết được khi nào bạn cần thực hiện cú backflip đầu. Tôi luyện tập đến khi mồ hôi, vì thế tôi tắm và gội đầu trước khi vớ lấy đồng hồ của mình và tiến về phía cửa cho nhân viên. Tôi tắt đèn rồi mở cửa và bước ra ngoài mái che.

Ồ, chờ đã, tôi đi hơi quá rồi. Tôi chưa nói về Nicole.

Nicole Goodwin “gọi tôi là Nikki” là cái gai của tôi. Cô ta gia nhập Great Bods khoảng một năm trước và lập tức khiến tôi phát điên mặc dù mất hai tháng tôi mới nhận thấy. Nicole là một trong những người có giọng nói nhẹ như hơi thở khiến ngay cả những người đàn ông mạnh mẽ cũng phải tan chảy. Điều đó khiến tôi muốn kìm hãm cô ta lại. Có cái quái gì trong giọng nói thì thầm bắt chước Marilyn Monroe lại khiến đàn ông thích thế nhỉ? Một số đàn ông, ít ra là vậy. Nicole cũng quét lên mình sự ngọt ngào giả dối khi cô ta nói chuyện nữa; thật lạ là những người quanh cô ta vẫn chưa bị làm sao bị bệnh tiểu đường đấy. Ít ra cô ta cũng không làm cái trò lấy-tay-xoắn-xoắn-tóc.

Nhưng đó là bởi vì *tôi không làm thế - trừ phi tôi đang trêu chọc ai đó, vậy đấy. Nhìn chung, tôi chuyên nghiệp hơn.*

Bạn thấy rồi đấy, cô ta là con mèo bắt chước. Và tôi là con mèo mà cô ta bắt chước theo.

Đầu tiên là tóc. Tóc tự nhiên của cô ta chỉ hơi vàng thôi nhưng trong vòng hai tuần vào Great Bods, tóc cô ta trở nên vàng óng, uốn thành từng lọn. Giống như của tôi, thực tế là thế. Khi đó tôi không thực sự chú ý bởi vì tóc cô ta không dài như tóc tôi nhưng chỉ một thời gian ngắn sau, khi tất cả những chi tiết nhỏ bắt đầu đầu vào đấy thì tôi nhận ra rằng tóc cô ta có cùng màu với tôi. Rồi cô ta bắt đầu cột tóc đuôi ngựa để khỏi vướng víu khi cô ta tập luyện. Thử đoán xem ai cũng buộc tóc lên khi cô ấy tập luyện nhỉ?

Tôi không trang điểm đậm khi làm việc bởi vì nó phí thời gian: nếu một cô gái nóng bừng mặt đến mức độ nào đó thì lớp trang điểm biết mất. Ngoài ra, da tôi khá đẹp với đôi lông mày và lông mi sậm màu nên tôi không lo lắng về khuôn mặt mộc. Tuy nhiên, tôi thích dùng sữa dưỡng có hạt li ti lấp lánh khiến cho da tôi lung linh huyền ảo. Nicole hỏi tôi dùng loại sữa dưỡng nào và như một kẻ đần độn, tôi nói cho cô ta biết. Ngày hôm sau, da Nicole cũng lung linh như vậy.

Bộ đồ tập luyện của cô ta bắt đầu trông giống của tôi: áo nịt và vớ phủ chân khi tôi tập luyện, vớ quần yoga xắn lên khi tôi đi xem xét tổng quan các hoạt động tập luyện. Nicole bắt đầu mặc áo nịt ngực và vớ phủ chân, nếu không thì cô ta nhún nhảy quanh quần trong cái quần yoga. Và ý của tôi là nhún nhảy. Tôi còn không tin là cô ta có áo lót. Thật không may, cô ta là một trong những người phụ nữ *nên* có mấy thứ đấy. Các thành viên nam của tôi (tôi thích nói thế) dường như thích cách ăn mặc lơ lửng này, nhưng tất cả những cái đưa đẩy đó khiến tôi hoa cả mắt, nên nếu tôi phải nói chuyện với cô ta, tôi tập trung vào duy trì việc tiếp xúc bằng ánh mắt.

Rồi cô ta có một chiếc mui trần màu trắng.

Nó không phải là một chiếc Mercedes, nó là chiếc Mustang nhưng nó vẫn – màu trắng và nó là chiếc mui trần. Còn gì rõ ràng hơn nữa mà cô ta có thể tạo ra đây?

Có lẽ tôi nên thấy là mình được tặng bốc, nhưng tôi không thấy vậy. Không có vẻ như Nicole thích tôi và sao chép tôi vì ngưỡng mộ. Tôi nghĩ cô ta ghét tôi. Cô ta luôn tạo vẻ ngọt ngào thái quá khi nói chuyện với tôi, bạn biết không? Kiểu-nói-Nicole “Ồ, chị yêu, đó phải là đôi hoa tai tuyệt nhất đấy!” có nghĩa là “Tôi muốn nhổ nó ra khỏi tai bà và để lại cái tai máu chảy ròng ròng, mụ chó cái ạ.” Một trong những thành viên của trung tâm – một phụ nữ, tất nhiên – thậm chí một lần còn nhận xét sau khi nhìn Nicole khệnh khạng bỏ đi, các bộ phận cơ thể nảy tung tung, như sau: “Ngồi phụ nữ đó sẽ xé toạc cổ họng chị, đổ xăng lên người chị, đốt cháy chị và vứt chị vào máng xối rồi quay lại và nhảy nhót trên đồng tro tàn của chị khi lửa tắt.”

Thấy chưa? Không phải tôi đặt điều đâu nhé.

Bởi vì tôi mở cửa tự do, tôi phải cho phép bất cứ ai muốn tham gia được tham gia, nhìn chung thì nó cũng chẳng sao, mặc dù có lẽ tôi nên phân loại những thành viên tóc tai trước, nhưng có một điều khoản mà tất cả những người tham gia phải chấp nhận là nếu có ba thành viên khác phản nản về hành vi, cách cư xử trong phòng thay đồ hoặc một số lần vi phạm nào đó trong một năm thì người bị phản nản sẽ không được tham gia tiếp khi hết hạn làm hội viên. Là một người chuyên nghiệp, tôi sẽ chẳng đá dít Nicole đi chỉ bởi vì cô ta làm tôi bực mình

chết đi được. Nó làm tôi khó chịu nhưng tôi vẫn kiềm chế vì tôi phải là người chuyên nghiệp. Tuy nhiên, là Nicole, cô ta thường xuyên gây khó chịu, lảng mạn, sỉ nhục, hay nói chung là gây bức mình với tất cả những người phụ nữ cô ta giao thiệp trong ngày. Cô ta bày bừa trong khu vực thay đồ và để cho người khác dọn dẹp. Cô ta cạnh khoé người khác khi người ta không có phom người chuẩn và chiếm dụng máy tập mặc dù quy định là chỉ được dùng tối đa là ba mươi phút cho một lần tập.

Đa phần người ta chỉ than phiền bằng cách chê bai, nhưng cũng có một số phụ nữ đến nói với tôi với đôi mắt toé lửa và nhất quyết đòi ghi vào phiếu phản nản.

Tạ ơn chúa, Jesus.

Số lời than phiền được ghi lại trong hồ sơ của Nicole đã hơn con số ba khi thẻ hội viên của cô ta hết hạn và tôi có thể nói với cô ta – một cách dịu dàng, tất nhiên là vậy – rằng cô không được gia hạn thẻ hội viên nữa và cô ta nên thu dọn sạch sẽ tủ đựng đồ của mình.

Kết quả là một tiếng kêu thét có thể làm cả con bò ở nước bên cạnh sợ hãi. Cô ta chửi tôi là chó cái, dĩ điểm, con đàn bà dâm dăng và đó mới chỉ là khởi đầu. Tiếng chửi bới the thé của cô ta mỗi lúc một to hơn, chỉ đủ lôi kéo được sự chú ý của tất cả mọi người ở Great Bods và tôi nghĩ cô ta sẽ đánh tôi mất nếu cô ta không biết rằng tôi sung sức hơn cô ta và chắc chắn sẽ đánh trả cô ta, mạnh hơn. Cô ta gạt phăng mọi thứ trên bàn – hai chậu cây, đơn xin gia nhập, hai cái bút bi – xuống sàn nhà và bắn một phát đạn cuối cùng trước khi đi khỏi, nói rằng sẽ cho luật sư của cô ta liên hệ với tôi.

Tốt thôi. Bất cứ điều gì. Tôi sẽ điều luật sư của tôi kiện cô ta một ngày nào đó. Siana còn trẻ nhưng nó có thể gây chết người, và nó không ngại chơi bẩn. Chúng tôi thừa hưởng điều đó từ mẹ.

Những người phụ nữ túm tụm xung quanh xem cơn thịnh nộ của Nicole vỡ tay tán thưởng khi cánh cửa đóng lại sau cô ta. Đàn ông thì chỉ đơn thuần tỏ ra ngạc nhiên. Tôi vãi đá vì Nicole không dọn dẹp tủ đựng đồ của cô ta nên tôi sẽ phải cho cô ta quay lại một lần nữa để cô ta lấy tất cả những gì thuộc về cô ta. Tôi nghĩ về chuyện hỏi Siana về việc tôi có thể đòi Nicole sắp xếp cuộc hẹn để dọn hết những thứ trong tủ đồ của cô ta và yêu cầu có một cảnh sát làm nhân chứng cô ta đã thu hết đồ và ngăn chặn một cơn thịnh nộ khác hay không. Thời gian còn lại trong ngày trôi qua trong sự rục rờ huy hoàng. Tôi đã thoát khỏi Nicole! Tôi thậm chí chả buồn quan tâm đến việc dọn dẹp cái đồng hồ bừa bộn cô ta gây ra bởi vì cô ta đã đi rồi, đi rồi, đi rồi.

OK. Đó là những gì về Nicole.

Để tôi quay lại với cái đêm tôi ở cửa vào phía sau, vân vân và vân vân.

Ánh đèn đường ở góc chiếu sáng khu vực đỗ xe nhưng bóng tối vẫn sâu thẳm. Mưa phùn rơi đều đều làm tôi lẩm nhẩm chửi thề bởi vì con đường chết giẫm sẽ làm bẩn xe tôi và màn đêm bao phủ sương mù. Mưa và sương mù chẳng phải là một sự kết hợp hoàn hảo gì. Tạ ơn Chúa, tôi không làm tóc xoăn nên tôi chả phải phiền lòng vì những sợi tóc xoăn tí trong những trường hợp kiểu thế này.

Nếu bạn đã từng có cơ hội trở thành nhân chứng cho một sự kiện vô cùng đáng giá, ít ra bạn cũng muốn trông mình ở tình trạng tốt nhất.

Tôi khoá cửa và quay ngang trước khi tôi nhận ra chiếc xe ở góc sau của khu đỗ xe. Nó là một chiếc Mustang màu trắng. Nicole đang chờ tôi, chết tiệt thật.

Dây thần kinh báo động của tôi rung lên ngay lập tức, báo động làm tôi mệt mỏi – thì trước đó cô ta đã trở nên hung dữ mà – tôi lùi lại dí lưng vào tường để cô ta không thể tóm lấy tôi từ đằng sau. Tôi nhìn theo tất cả các hướng, cho rằng cô ta sẽ tiến đến phía tôi từ trong bóng tối nhưng không có gì xảy ra hết và tôi lại nhìn chiếc Mustang, tự hỏi liệu có phải cô ta đang ngồi trong đó và chờ tôi không. Cô ta sẽ làm gì, bám theo tôi ư? Hay cô gắng đuổi bắt tôi trên đường? Tiến đến ngang xe tôi và bắn tôi vài phát đạn? Đối với cô ta, tôi không thể nói trước điều gì.

Mưa và sương mù khiến khó có thể nói được có ai ngồi trong chiếc Mustang không, nhưng rồi tôi nhận thấy có bóng người ở phía bên kia chiếc xe, và tôi nhìn thấy một mái tóc vàng hoe. Tôi thò vào túi lấy chiếc điện thoại và bật lên. Nếu cô ta bước đến phía tôi một bước, tôi sẽ gọi 911.

Rồi cái hình dáng phía bên kia chiếc Mustang bắt đầu động đậy và di chuyển, một cái bóng to hơn và tối hơn tách ra khỏi Nicole. Trời đất. Ôi, quỷ thật, cô ta đưa người đến để đánh tôi.

Tôi bấm số 9 và số 1 đầu tiên.

Một tiếng nổ xé toạc màn đêm làm tôi nhảy dựng lên và ý nghĩ đầu tiên của tôi là sẽ có ánh sáng loé lên gần đó. Nhưng đó không phải là loại loé sáng hay làm rung chuyển mặt đất. Rồi tôi nhận ra âm thanh đó có lẽ là tiếng súng và tôi có thể là mục tiêu, tôi thét lên vì hoảng loạn khi tôi ngã cả bốn vó xuống sau chiếc xe. Thực tế là tôi đang cố hét nhưng tất cả những gì phát ra chỉ như tiếng của Minnie Mouse khiến tôi sẽ phải xấu hổ nếu tôi không phải đang trong trạng thái sợ gần chết. Nicole không nhờ đến cơ bắp; cô ta nhờ một kẻ giết mướn.

Tôi làm rơi điện thoại và trong bóng tối, tôi không thể nhìn thấy nó. Chẳng ích gì nếu tôi cố gắng nhìn ngó xung quanh khi tôi thực sự không thể mất thời gian tìm điện thoại. Tôi bắt đầu khua tay trên nền để cố gắng định vị nó. Ôi, cút thật, sẽ ra sao nếu kẻ giết mướn kia đến đây để xem hắn đã bắn trúng tôi ngay phát đầu tiên chưa? Ý tôi là, tôi đã ngã xuống đất nên nghĩ rằng tôi bị bắn trúng là hoàn toàn có lý. Tôi có nên ép bẹp dí mình xuống và giả vờ chết không nhỉ? Trườn dưới chiếc xe? Cố gắng quay lại toà nhà và khoá cửa lại?

Tôi nghe tiếng động cơ khởi động và nhìn lên khi chiếc xe bốn chỗ từ từ đi lên con đường hẹp và khuất khỏi tầm nhìn dọc theo toà nhà. Tôi nghe nó chậm lại và dừng ở chỗ giao với con đường bốn làn, Parker, ở phía trước rồi hoàn toàn hoà dần vào dòng xe cộ.

Đó có phải kẻ giết mướn không nhỉ? Nếu có ai đó khác ở khu đỗ xe, chắc hắn anh ấy hoặc cô ấy đã nghe thấy tiếng súng và không lái xe đi bình thản như thế. Chỉ có kẻ bắn người mới lái xe bình thản như vậy, đúng không? Bất cứ ai khác cũng sẽ chẳng dám đi khỏi đây, như tôi đang liều lĩnh muốn vậy.

Chắc là Nicole đã nghĩ ra lý do đáng xấu hổ để thuê tên giết mướn đó; hắn còn chẳng thèm kiểm tra xem chắc chắn tôi đã chết chưa. Nhưng nếu gã giết mướn có bỏ đi chẳng nữa thì Nicole đâu? Tôi chờ đợi và nghe ngóng nhưng chẳng có tiếng bước chân hay âm thanh chiếc Mustang khởi động gì cả.

Tôi nằm ép bụng xuống và len lén nhìn qua một trong những bánh xe trước của tôi. Chiếc Mustang trắng vẫn đỗ ở bãi đỗ xe nhưng không hề có dấu hiệu gì của Nicole cả.

Cũng không có ai đi ngang qua chạy vào kiểm tra tiếng súng hay xem có ai bị thương hay không. Great Bods nằm ở một quận khá tốt với những cửa hiệu nhỏ và nhà hàng gần đó, nhưng không có nhà dân – các cửa hiệu và nhà hàng cung cấp thực phẩm cho hầu hết các công sở quanh đây vì thế tất cả các nhà hàng đều đóng cửa vào sáu giờ, các cửa hiệu cũng không mở cửa sau đó. Nếu có ai đó rời khỏi Great Bods muộn hơn và muốn ăn sandwich thì nơi gần nhất cũng cách khoảng năm toà nhà. Cho đến bây giờ, tôi chưa từng nhận ra khu vực đỗ xe của nhân viên đơn độc thế nào vào giờ đóng cửa.

Không ai khác nghe thấy tiếng súng. Chỉ mình tôi.

Tôi có hai lựa chọn. Chìa khoá xe tôi ở trong ví. Tôi có hai chùm chìa khoá bởi vì số chìa khoá tôi cần cho nhà thể dục này làm chùm chìa khoá quá cồng kềnh khi tôi đi làm mấy việc lật vật hoặc mua sắm. Tôi có thể lấy chìa khoá xe không chậm trễ, mở khoá xe bằng điều khiển từ xa và nhảy vào trước khi Nicole có thể nhìn thấy tôi – trừ vì cô ta đứng ngay ở bên kia xe của tôi. Tôi không biết được cô ta nghĩ gì, nhưng điều gì cũng có thể. Nhưng chiếc xe, đặc biệt là

chiếc mũ trần, không đủ để giữ khoảng cách với con mèo bắt chước bị thần kinh ấy. Sẽ ra sao nếu cô ta có một khẩu súng? Tấm mũ mềm không ngăn được đạn.

Lựa chọn khác là moi chùm chìa khoá to của nhà thể dục ra khỏi túi, cảm nhận tìm chiếc chìa khoá cửa, mở khoá rồi chui vào trong. Việc này mất thời gian hơn nhưng tôi sẽ an toàn hơn nhiều đằng sau cánh cửa đã khoá.

Ừm, tôi nghĩ tôi còn lựa chọn thứ ba, tôi sẽ tìm kiếm Nicole và cố gắng nhảy bổ vào cô ta, tôi có thể nếu tôi biết chắc chắn cô ta không có súng. Mặc dù vậy, tôi không biết chắc, nên chẳng có cách nào chơi trò anh hùng cả. Tôi có mái tóc vàng hoe nhưng tôi không ngu.

Ngoài ra, đánh nhau cũng làm gãy ít nhất hai cái móng tay của tôi. Nhất định thế.

Vì thế tôi khua khoắng túi cho đến khi thấy những chiếc chìa khoá của mình. Chùm chìa khoá có cái gì đó ở giữa giữ mấy cái chìa không bị trượt lung tung để chúng luôn luôn theo đúng thứ tự. Chìa khoá cửa là cái đầu tiên bên trái. Tôi tách nó ra, rồi, ngồi thấp người, bước đi như vẹt ngược trở lại cửa. Chuyển động kiểu đó trông thực sự khủng khiếp nhưng đó là cách luyện tập rất tuyệt cho đùi và mông.

Không có ai nhảy xổ vào tôi. Không có âm thanh nào ngoại trừ âm thanh xe cộ xa xa trên đường Parker, và không hiểu vì sao chuyện này còn đáng sợ hơn cả việc nếu như cô ta gào thét nhảy qua nóc chiếc xe của tôi và lao vào tôi. Không phải là tôi nghĩ Nicole có thể nhảy xa như thế, trừ phi là kỹ năng thể dục của cô ta rất, rất khá, khá hơn cô ta đã thể hiện, và tôi thì biết thừa là không được như thế, cô ta chỉ là mẫu người khoa trương thôi. Cô ta còn chẳng thể thực hiện được một cú split, và nếu cô ta có thử làm một cú backflip thì chắc sức nặng của ngực cô ta sẽ làm cô ta ngã đập mặt.

Chúa ơi, tôi ước giá như cô ta thử làm cú backflip một lần.

Tay tôi chỉ còn run một chút - ừm, hơn một chút một tẹo thôi - nhưng tôi vẫn có thể mở khoá cửa ngay lần mở đầu tiên. Thực tế là tôi đã bắn qua khe cửa và thực sự, tôi ước giá mà tôi cho mình có thêm một hay hai inch trống nữa vì tôi đã làm tím tay mình khi va vào rầm cửa. Nhưng rồi tôi cũng đã ở bên trong và tôi đóng sầm cửa lại, cài then, rồi lui lại để phòng cô ta bắn qua cửa.

Tôi luôn để hai ngọn đèn công suất thấp sáng vào ban đêm nhưng chúng đều ở phía trước. Công tắc đèn ở hành lang sau ở ngay cạnh cửa, tất nhiên là vậy, và không đời nào tôi đi đến quá gần cửa. Bởi vì tôi không thể nhìn thấy tôi đi đâu nên tôi tiếp tục lần mò dọc theo hành lang -

rồi đến phòng nghỉ và cuối cùng đến cánh cửa thứ ba, đó là văn phòng tôi.

Tôi cảm thấy như cầu thủ bóng chày chạy về đến đĩa nhà. An toàn!

Bây giờ giữa tôi và ả chó cái là những bức tường và cánh cửa đã khoá, tôi đứng dậy và bật đèn trần rồi nhật điện thoại lên, giận dữ bấm số 911. Nếu cô ta nghĩ rằng tôi không khiến cô ta bị bắt vì điều này, cô ta đã hoàn toàn đánh giá thấp mức độ giận dữ của tôi rồi.

CHƯƠNG II (Deco)

Một chiếc đèn-trắng trờ đến, đèn nhấp nháy và dừng lại ở khu đỗ xe phía trước đúng 4 phút 27 giây sau. Tôi biết, bởi vì tôi đã đếm thời gian. Khi tôi nói với nhân viên trực tổng đài 911 rằng ai đó đang bắn tôi, tôi mong sẽ nhận được sự giúp đỡ nhanh chóng từ phía cảnh sát và tôi cho rằng bất cứ cái gì dưới năm phút đều là hợp lý. Có một chút xiu trong tôi nói rằng tôi hãy cố giữ chặt tay mình, bởi vì đúng là con người ta thường hợp tác hơn nếu bạn không mắng nhiếc họ thậm tệ, và bản thân tôi vẫn có quan điểm là phải tử tế với người khác hết sức có thể - ngoại trừ gã chồng cũ của tôi – nhưng mọi sự chắc chắn đều chẳng có ý nghĩa gì nếu cuộc sống tôi bị đe dọa.

Bây giờ tôi đang cuồn loạn, hay là bất cứ từ gì tương tự cũng được. Tôi không nhảy xổ ra cửa trước và lăn mình vào vòng tay của mấy anh chàng mặc đồng phục màu xanh – tôi muốn làm vậy, nhưng họ chui ra từ cái xe tuần tra của họ, tay đặt ở báng súng nên tôi e rằng họ có thể sẽ bắn tôi nếu tôi lao về phía họ. Tôi đã nhận quá đủ cho một đêm, nên mặc dù tôi bật đèn và mở khoá cửa trước, tôi vẫn đứng phía trong, nơi họ có thể trông thấy tôi nhưng tôi được bảo vệ khỏi bất cứ mụ chó cái loạn thần kinh nào đang ẩn nấp. Mưa bụi đã trở thành cơn mưa thực sự và tôi cũng không muốn bị ướt.

Tôi đã bình tĩnh lại. Tôi không nhảy nhót và la hét. Thực sự là, tôi đang bị kích thích và căng thẳng đến mức run rẩy từ đầu tới chân, tôi thực sự muốn gọi cho mẹ, nhưng tôi chịu đựng và thậm chí còn không hề khóc.

“Chúng tôi nhận được báo cáo rằng có súng nổ ở khu vực này, ma’am.” Một người cảnh sát nói khi tôi lùi lại và để họ vào trong. Cái nhìn cảnh giác của anh ta xem xét mọi chi tiết ở khu vực tiếp tân, có thể là anh tìm kiếm người cầm theo vũ khí. Trông anh khoảng gần ba mươi tuổi, với mái tóc cắt ngắn cũn, cái cổ to mập thông báo với tôi rằng anh ta có tập luyện. Mặc dù vậy, anh ta không phải là một trong những khách hàng của tôi, tôi biết tất cả bọn họ. Có lẽ tôi có thể chỉ cho anh thấy sự tiện nghi khi anh ta tham gia ở đây, sau khi họ tóm được ông Nicole và gô cổ cô ta vào trại tâm thần. Này, đừng bao giờ bỏ qua cơ hội mở rộng khách hàng của mình, phải không nhỉ?

“Chỉ có một phát súng thôi.” Tôi nói và chìa tay ra. “Tôi là Blair Mallory, chủ sở hữu ở đây.” Tôi không cho rằng có nhiều người tự giới thiệu mình với cảnh sát bởi vì cả hai người bọn họ

đều trông có vẻ bị sốc. Người cảnh sát kia trông còn trẻ hơn, chú bé cảnh sát, nhưng anh là người đầu tiên bình tĩnh lại và bắt tay tôi. “Hân hạnh, ma’am.” Anh nói lịch sự rồi lấy ra một cái sổ tay khỏi túi và viết tên tôi. “Tôi là sĩ quan Barstow và đây là sĩ quan Spangler.”

“Cám ơn các anh đã đến,” tôi nói và tặng cho họ một nụ cười đẹp nhất. Vâng, tôi vẫn đang run nhưng cách cư xử tốt thì vẫn cứ là cách cư xử tốt. Họ bớt cảnh giác hơn vì hiển nhiên là tôi không có vũ khí. Tôi đang mặc một áo lửng màu hồng ngắn đến sườn và một cái quần tập yoga màu đen nên tôi thậm chí chẳng có nổi một cái túi để giấu thứ gì hết. Sĩ quan Spangler bỏ tay ra khỏi súng. “Có chuyện gì vậy?” anh hỏi.

“Chiều nay tôi có vài rắc rối với khách hàng của mình, Nicole Goodwin” – tên cô ta được viết cẩn thận vào sổ tay nhỏ của sĩ quan Barstow – khi tôi từ chối không gia hạn thẻ hội viên cho cô ta bởi vì có nhiều lời than phiền từ các thành viên khác trong hồ sơ của cô ta. Cô ta trở nên hung dữ, gạt bay mọi thứ ra khỏi bàn, gọi tôi với những cái tên như kiểu...”

“Cô ấy có đánh cô không? Spangler hỏi.

“Không, nhưng cô ta đã chờ đến đêm khi tôi khóa cửa. Xe cô ta vẫn trong bãi đỗ dành cho nhân viên. Tôi ở đó khi tôi gọi 911 mặc dù bây giờ có lẽ cô ta đã đi rồi. Tôi có thể trông thấy cô ta và ai đó nữa, tôi nghĩ là đàn ông, ở cạnh xe cô ta. Tôi nghe thấy tiếng súng và ngã xuống đất phía sau xe tôi, rồi ai đó – tôi nghĩ là người đàn ông – lái xe đi, nhưng Nicole vẫn ở lại hoặc ít nhất là xe cô ta vẫn ở đó. Tôi cúi thấp người, trở lại vào trong toà nhà và gọi 911.”

“Cô có chắc là đã nghe thấy tiếng súng không?”

“Tất nhiên rồi.” Làm ơn đi. Đây là miền nam, cụ thể là North Carolina cơ mà. Tất nhiên tôi phải biết tiếng súng như thế nào chứ. Thậm chí tôi đã từng bắn một khẩu nòng 22 đấy. Grampie – ông ngoại tôi – thường dẫn tôi đi săn sóc cùng khi tôi về quê thăm ông. Ông mất vì bệnh tim khi tôi lên mười và không ai đưa tôi đi săn sóc nữa. Tuy nhiên, đó không phải là âm thanh bạn có thể quên được, thậm chí nếu chương trình ti vi có không nhắc bạn vài phút một lần đi chăng nữa.

Giờ thì, hai chàng cảnh sát không còn bình thản đi đến phía chiếc xe, nơi có khả năng rằng ả chó cái đang ngồi đó. Sau khi chắc chắn rằng chiếc Mustang thực sự vẫn đang ở bãi đỗ, sĩ quan Barstow và Spangler nói vào bộ điện đàm nhỏ được gắn vào vai họ bằng kiểu gì đó – có thể bằng Velcro - và một cái đèn trắng khác lại đến cùng với sĩ quan Washington và Vyskosigh. Tôi đã học cùng với DeMarius Washington, anh khẽ cười với tôi trước khi khuôn mặt đen góc cạnh của anh thành gương mặt của công việc. Vyskosigh thấp và to, gần như là thô và anh không phải người Đến Từ Nơi Đây, đó là cách mà những người miền nam vẫn nói về

người Yankee. Đối với người miền nam, thành ngữ này để nói về mọi thứ, từ khẩu vị thức ăn đến cách ăn mặc.

Tôi được dẫn là ngồi yên bên trong – chả vấn đề gì – khi bốn người họ thận trọng đi ra bóng tối và mưa gió để hỏi Nicole là cô ta đang làm cái quái gì vậy.

Tôi cực kỳ cực kỳ dễ bảo – điều đó cho thấy tôi hồi hộp cỡ nào – tôi đứng im không xê xích một phân khi sĩ quan Vykosigh quay trở vào và ném cho tôi một cái nhìn gian xảo. Tôi giật mình lùi lại. Đây không phải là lúc để liếc mắt đưa tình với nhau, bạn biết đấy.

“Ma’am,” anh ta nói nhã nhặn. “cô có thể ngồi xuống không?”

“Vâng” tôi trả lời, vừa đủ nhã nhặn và ngồi xuống một trong những cái ghế dành cho khách. Tôi tự hỏi điều gì đang diễn ra ngoài kia. Không biết chuyện này sẽ kéo dài bao lâu?

Vài phút sau, thêm mấy chiếc xe nữa đến, đèn nhấp nháy. Khu đỗ xe của tôi bắt đầu trông giống hội nghị cảnh sát mất. Chúa ơi, chả lẽ bốn cảnh sát không xử lý được một mình Nicole sao? Họ đã gọi thêm quân tăng viện ư? Cô ta chắc phải là ả thần kinh không bình thường hơn tôi đã nghĩ mất. Tôi nghe bảo là khi người nào đó bị dở hơi thì họ sẽ có sức mạnh của siêu nhân. Chắc chắn là Nicole bị dở hơi thật rồi. Tôi nghĩ trong đầu hình ảnh cô ta hất tung cảnh sát sang phải, sang trái khi cô ta sải bước về phía tôi và tự hỏi liệu tôi có nên phòng thủ trong văn phòng không hay không.

Sĩ quan Vyskosigh trông chả có vẻ gì sẽ để tôi làm điều đó. Thực tế là tôi bắt đầu nghĩ sĩ quan Vyskosigh không che chở tôi lắm – như tôi nghĩ lúc đầu –kiểu như *trông chừng* tôi. Như là, để chắc chắn tôi không làm... gì đó. Ừm, ồ.

Các viễn cảnh khác nhau bắt đầu đuổi bắt trong đầu tôi. Nếu anh ở đây để ngăn không cho tôi làm gì đó thì đó có thể là điều gì? Đi tè? Công việc giấy tờ? Cả hai chuyện thực sự tôi đều cần phải làm, đó là lý do tại sao chúng là những suy nghĩ đầu tiên của tôi, nhưng tôi nghi ngờ việc Sở cảnh sát quan tâm đến điều đó. Ít nhất tôi hi vọng sĩ quan Vyskosigh không quan tâm, đặc biệt là điều đầu tiên.

Tôi không muốn đi đến đó nên tôi lôi ý nghĩ của mình lại thực tế.

Hay họ đang lo rằng tôi có thể đột nhiên điên tiết xô đến và tấn công Nicole trước khi họ dừng tôi lại. Tôi không phải kiểu người hung bạo, trừ khi tôi bị khiêu khích cực kỳ quá mức;

hơn nữa, nếu có bất cứ ai trong số họ chịu chú ý đến tôi một tí ti thôi, họ sẽ thấy rằng tôi mới sửa lại móng tay – màu anh túc, đó là màu ưa thích mới nhất của tôi. Tay tôi trông thực sự đẹp nếu như tôi có thể tự nói về mình. Nicole không đáng để gãy một cái móng tay nên hiển nhiên tôi là an toàn đối với cô ta.

Lúc này rõ ràng là tôi có thể nhảy múa trong tâm tưởng quanh một đề tài mãi cũng được nếu có gì đó tôi thực sự không muốn nghĩ đến. Tôi thực sự không muốn nghĩ đến về việc tại sao sĩ quan Vykosigh lại đứng canh chừng tôi. Tôi thực sự, thực sự không muốn.

Không may, có những thứ quá lớn khiến ta không lờ đi được và sự thật cắt ngang trí óc đang bận xướng giọng đồ - si - đô của tôi. Cú sốc cũng gần như một cú đấm làm tôi giật mình ngã ra lưng ghế.

“Ôi, Chúa ơi. Phát súng đó không nhằm vào *tôi*, phải không?” Tôi thốt ra. “Nicole – gã đàn ông đó bắt cô ta phải không? Hấn bắn...” *cô ta*, tôi sắp buột miệng nói ra nhưng cơn buồn nôn trào lên và ứ lại cổ họng tôi, và tôi đành nuốt vào, khó khăn. Tai tôi bắt đầu lùng bùng và tôi nhận ra tôi gần như sắp làm điều không lấy gì làm thanh nhã lắm, như kiểu ngã ra khỏi ghế và đập mặt xuống nền nên tôi nhanh chóng ngẩng lên và kẹp đầu tôi giữa hai đầu gối, thở sâu. “Cô ổn chứ?” Sĩ quan Vyskosigh hỏi, giọng anh chỉ vừa đủ nghe, lớn hơn tiếng lùng bùng trong tai tôi một tí. Tôi xua xua tay để anh biết rằng tôi vẫn tỉnh táo và tập trung vào thở. Hít, thở, hít, thở. Tôi cố gắng làm như thể đang ở trong lớp yoga.

Tiếng lùng bùng trong tai tôi bắt đầu mất dần. Tôi nghe tiếng cửa trước mở ra, nghe nhiều tiếng bước chân.

“Cô ấy ổn chứ?” ai đó hỏi.

Tôi xua xua tay. “Cho tôi một phút thôi.” Tôi cố nói mặc dù những từ ngữ thốt ra hướng xuống sàn. Ba mươi giây điều hoà nhịp thở đã đẩy được cơn buồn nôn đi và tôi thận trọng đứng dậy.

Người mới đến, hai người đàn ông mặc thường phục và mỗi người đều đang tháo găng tay ni lông ra. Quần áo họ ướt đầm vì mưa và đôi giày ướt nhẹp của họ tạo thành dấu vết trên sàn nhà sáng loáng của tôi. Tôi liếc nhìn màu đỏ và ướt trên một cái găng tay và căn phòng quay cuồng quanh tôi. Tôi nhanh chóng cúi gập lưng xuống.

Ừm, tôi không thường giống một bông hoa dễ vỡ thế này nhưng tôi chưa ăn gì từ trưa và lúc này đã khoảng 10h, hoặc thậm chí là muộn hơn nữa nên có thể tôi đang bị hạ đường huyết.

“Cô có cần bác sĩ không?” một người hỏi.

Tôi lắc đầu. “Tôi ổn cả, nhưng tôi rất biết ơn nếu một trong số các vị đây lấy cho tôi chút đồ uống trong tủ lạnh ở phòng nghỉ.” Tôi chỉ hướng chung chung. “Nó ở sau chỗ đó, đi qua văn phòng tôi. Có thể là ít nước ngọt hoặc một chai trà ngọt.”

Sĩ quan Vyskosigh bắt đầu hướng về phía đó nhưng một trong những người kia nói. “Đợi đã, tớ muốn kiểm tra lỗi vào.”

Vì thế anh ta đi và Vyskosigh đứng yên ở chỗ cũ. Một người mới đến ngồi xuống cạnh tôi. Tôi không thích giày của anh ta. Tôi nhìn rõ chúng vì tôi đang cúi người xuống. Đó là một đôi giày da màu đen, kiểu giày thích hợp với kiểu quần áo xuềnh xoàng mặc ở nhà. Tôi chắc chắn chúng thực sự là loại chất lượng nhưng kiểu thì thật kinh dị. Tôi không hiểu sao đàn ông lại thích nó. Dù sao, đôi giày của gã trai này đang bị ướt và nước đang lấm tẩm trên nó. Gấu quần của anh ta cũng bị ướt nốt.

“Tôi là thám tử Forester,” anh ta bắt đầu. (Lại thám tử à)

Tôi cẩn thận ngẩng đầu lên và giơ tay phải ra. “Tôi là Blair Mallory.” Tôi gần như sắp nói, *Hân hạnh được gặp anh*, tất nhiên là tôi chưa nói, ít nhất là không phải trong hoàn cảnh như thế này.

Giống như sĩ quan Barstow, anh ta bắt tay tôi và lắc nhẹ. Có thể tôi không thích đôi giày của anh nhưng mà anh ta có cái bắt tay rất tuyệt, không quá chặt hay không quá yếu ớt. Bạn có thể nói rất nhiều thứ về đàn ông chỉ qua cách bắt tay của anh ta thôi. “Ma’am, cô có thể nói cho tôi biết điều gì đã diễn ra ở đây đêm nay không?”

Anh ta cũng biết cách cư xử nữa. Tôi ngồi thẳng người dậy. Đôi găng tay ni lông nhuộm đỏ không còn ở trong tầm mắt nữa và tôi thở dài nhẹ nhõm. Tôi bắt đầu tua lại những gì tôi đã nói với sĩ quan Barstow và Spangler; người đàn ông còn lại quay trở về với một chai trà ngọt và thậm chí còn vặn mở nắp trước khi đưa cho tôi. Tôi ngừng lại đủ lâu để nói lời cảm ơn và uống một ngụm to trà lạnh rồi quay trở lại với câu chuyện.

Khi tôi nói xong, thám tử Forester giới thiệu người còn lại – thám tử MacInnes – và chúng tôi lại thực hiện những thứ xã giao lần nữa. Thám tử MacInnes kéo một cái ghế gần đó và ngồi nghiêng góc với tôi. Anh ta trẻ hơn thám tử Forester một chút, nặng hơn một chút với mái tóc màu xám và bộ râu rậm. Nhưng mặc dù trông anh ta lùn và mập, tôi vẫn cho rằng anh rắn rỏi hơn là yếu ớt.

“Khi cô mở cửa sau và bước ra, tại sao người cô thấy đi cùng với Goodwin lại không nhìn thấy cô?” anh hỏi.

“Tôi đã tắt đèn hành lang khi tôi mở cửa.”

“Làm thế nào cô có thể biết mình đang làm gì nếu cô tắt đèn?”

“Đó là một thứ xảy ra đồng thời,” tôi nói. “Tôi nghĩ rằng thi thoảng đèn vẫn sáng khoảng một, hai giây khi tôi mở cửa, và thi thoảng thì không. Tối nay tôi đã cài then cửa sau khi nhân viên cuối cùng của tôi ra về, vì tôi ở lại muộn và tôi không muốn bất cứ ai đi vào trong. Vì thế chìa khoá trên tay phải, tôi dùng tay trái để mở then cửa và mở cửa trong khi tắt đèn bằng khuỷu tay.” Tôi làm động tác bằng tay phải để cho anh thấy tôi làm thế nào. Bạn đang cầm gì đó ở tay nên bạn sẽ làm như vậy. Mọi người đều làm vậy. Tức là nếu bạn có tay ý, và hầu hết thì mọi người đều có, đúng không? Một số người không có và tôi nghĩ rằng họ sẽ sử dụng bất cứ cái gì có thể, nhưng tôi thì rõ ràng là có tay – Đừng để ý. Đó chỉ là các ý nghĩ lại đang nhảy múa trong đầu ý mà. Tôi thở sâu và sắp xếp lại đầu óc cho có trật tự. “Nó phụ thuộc vào việc tính toán thời gian chính xác, nhưng điều kỳ lạ là có đến phân nửa số lần tôi mở cửa thì đèn không sáng. Có muốn tôi chỉ cho xem không?”

“Có lẽ để sau,” thám tử MacInnes nói. “Điều gì xảy ra sau khi cô mở cửa?”

“Tôi bước ra, khoá cửa và quay ngang. Đó là lúc tôi nhìn thấy chiếc Mustang.”

“Trước đó cô không nhìn thấy à?”

“Không. Xe tôi ở ngay trước cửa, thêm vào nữa là khi tôi bước ra ngoài, tôi đã quay lưng lại để khoá cửa.”

Anh ta hỏi hết câu này đến câu khác, xoi mói từng chi tiết và tôi trả lời một cách nhẩn nại. Tôi nói với anh ta tôi ngã xuống đất thế nào khi tôi nghe tiếng súng và chỉ cho anh ta thấy vết bắn trên quần áo tôi. Lúc đó tôi cũng nhận ra lòng bàn tay trái của tôi bị trầy. Tôi ước ai đó giải thích cho tôi làm thế nào mà những thứ tôi thậm chí chả nhận ra lại gây nhức nhối kinh khủng khi tôi vừa mới nhận ra chúng. Tôi nhăn mặt nhìn lòng bàn tay mình và chạm nhẹ vào vùng da bị xước. “Tôi cần phải rửa tay,” tôi nói, ngắt chuỗi câu hỏi bất tận.

Cả hai viên thám tử đều nhìn tôi với con mắt hình sự. “Chưa được.” Cuối cùng MacInnes

nói. “Tôi muốn buổi phỏng vấn này kết thúc đã.”

OK, được thôi. Tôi hiểu. Nicole đã chết, chúng tôi đã cãi nhau hôm nay và chỉ mình tôi có ở đây. Họ phải bao quát tất cả các trường hợp và trên bề nổi, tôi là trường hợp đầu tiên nên họ phải kiểm soát tôi.

Tôi đột nhiên nghĩ đến di động của mình. “Ồ, tôi định nói với ngài là tôi đang gọi dở 911 khi tôi nghe tiếng súng và ngã xuống sàn, tôi đã làm rơi điện thoại. Tôi mò xung quanh nhưng không thể tìm thấy. Ngài có thể bảo ai đó kiểm tra quanh xe tôi không? Nó phải có ở đó.”

MacInnes gật đầu với Vyskosigh và người sĩ quan đi, đèn pin trong tay. Anh trở lại vài phút sau đó cùng với điện thoại của tôi và đưa cho thám tử MacInnes. “Nó bị úp dưới gầm xe,” anh nói.

Viên thám tử nhìn vào màn hình bé tí của chiếc điện thoại. Khi bạn bắt đầu gọi điện, màn hình sáng lên nhưng nó không sáng mãi; sau khoảng ba mươi giây hoặc tầm đó – tôi đang đoán thôi, bởi vì dù có thể tôi đã đếm thời gian cảnh sát đến nhưng tôi chưa từng đếm thời gian màn hình điện thoại sáng lên – màn hình sẽ tối um, nhưng nếu bạn bấm bất cứ số nào nó sẽ lưu lại trên đó. Đứng trong khu vực tiếp tân sáng rõ, những số đó có thể nhìn thấy mà không cần phải bật sáng màn hình.

Tôi mệt mỏi, tôi kiệt sức và tôi phát ốm vì ý nghĩ Nicole bị bắn ngay trước mặt tôi. Tôi muốn họ nhanh nhanh lên và cho qua trường hợp đầu tiên – là tôi – rồi đi đi để tôi có thể đến chỗ nào đó riêng tư và khóc. Vì thế tôi nói, “Tôi biết tôi là người duy nhất ở đây và tất cả những gì các ngài có là lời khai của tôi về những gì đã xảy ra như tôi nói, nhưng chẳng lẽ các ngài không thể làm gì đó để đẩy nhanh tốc độ lên hơn à? Một máy kiểm tra nói dối, có lẽ vậy?” Đó không phải ý kiến hay ho nhất tôi từng có bởi vì tôi cảm nhận tim mình như thể đang cố gắng chạy trong cuộc đua Kentucky Derby, cái đó sẽ hiện rõ lên máy ghi nhịp tim. Tôi cố nghĩ về điều gì khác để làm rối trí mấy viên thám tử trong trường hợp họ quyết định làm vậy, máy ghi nhịp tim có thể chỉ in ra những chấm đen như mong muốn. Tôi không biết họ có làm những việc như thế không nhưng tôi chả muốn liều. Ngoài ra, tôi đã xem show truyền hình về cảnh sát trên ti vi và tôi biết họ có nhiều cách để chứng minh ai đó đã bắn súng hay không. “Hay việc kiểm tra các chất lạ thì sao?”

Thám tử MacInnes xoa xoa một bên má khiến mặt anh trông như lệch một bên. “Kiểm tra chất lạ?” anh ta hỏi giọng cẩn trọng.

“Ngài biết mà. Trên tay tôi. Để ngài có thể nói là tôi đã bắn súng hay không.”

“Ồ,” anh ta nói giọng hiểu biết, gật đầu và bắn một tia nhìn nhanh, ra lệnh về phía đồng nghiệp của mình, người nói giọng nghèn nghẹt. “Kiểm tra chất lạ. Ý cô là kiểm tra dấu tích thuốc súng ư?”

“Đúng rồi,” tôi nói. Vâng, tôi biết họ đang cố gắng hết sức không cười nhạo tôi nhưng thi thoảng một hình nhân tóc vàng hoe xuẩn ngốc cũng có cái hữu dụng của nó. Càng tỏ ra không sợ thì càng tốt.

Thám tử MacInnes nghe theo lời tôi. Một chuyên viên về tội phạm đến với một hộp dụng cụ đầy ứ các loại và tôi thực hiện Instant Shooter I.D. test, chà xát bàn tay tôi vào miếng gạc làm bằng sợi thủy tinh rồi đặt miếng gạc đó lên một cái chất hoá học gì đó sẽ thay đổi màu nếu tôi còn dính lại thuốc súng ở tay. Tôi không có. Tôi cứ nghĩ họ sẽ phun cái gì đó vào tay tôi và đặt dưới một cái đèn tối, nhưng khi tôi hỏi người chuyên viên, anh ta nói rằng kỹ thuật đó lạc hậu rồi. Mỗi ngày bạn lại học được điều gì đó mới mẻ.

Nhưng MacInnes và Forester chẳng giảm bớt tí thủ tục nào sau đó. Họ vẫn hỏi tôi mãi – tôi có nhìn thấy đặc điểm của người đàn ông đó và xe của gã đó là loại gì, vân vân – trong khi họ cần cù lục soát xe tôi, toàn bộ toà nhà và các khu nhà gần đó và chỉ sau khi họ chẳng tìm ra bộ quần áo ướt nào thì họ mới kết thúc cuộc phỏng vấn, thậm chí còn chả buồn nói với tôi là không được rời khỏi thị trấn.

Tôi biết Nicole bị bắn rất gần bởi vì tôi đã thấy gã đàn ông đó đứng cùng cô ta. Vì cô ta nằm xuống bên cạnh xe mình ở tít cuối bãi đỗ, dưới màn mưa, và tôi thì là người duy nhất còn khô ráo ở đây – đó là lý do họ tìm kiếm bộ quần áo ướt để chắc chắn là tôi không thay quần áo – vì thế tôi không có ra ngoài trời mưa và tôi không thể tự mình làm việc đó được. Không có dấu chân ướt nào ngoài dấu chân của các sĩ quan cảnh sát đi đến cửa trước; lối vào phía sau cũng khô ráo. Giày tôi cũng khô nốt. Tay tôi vẫn bẩn – cho thấy rằng tôi không rửa nó – và quần áo tôi cũng bẩn nốt. Di động của tôi thì ở dưới gầm xe và số 9-1 hiện rõ trên màn hình cho thấy tôi định gọi 911. Tóm lại là họ thấy được sự phù hợp trong lời tôi nói, đó luôn là điều tốt đẹp.

Tôi trốn vào phòng tắm để giải quyết nhu cầu bức thiết rồi rửa tay. Vết trầy ở lòng bàn tay tôi vẫn nhức nhối vì thế nên tôi quay lại văn phòng mình và lôi ra hộp cứu thương. Tôi xịt ít kháng sinh vào vết xước rồi bịt lại bằng một miếng băng keo cỡ lớn.

Tôi nghĩ đến việc gọi cho mẹ, chỉ trong trường hợp ai đó nghe thấy gì đó trên kênh truyền thanh cảnh sát và gọi cho bà. Điều đó sẽ làm cho bố mẹ chết khiếp, nhưng khôn hơn là nên hỏi mấy vị thám tử xem gọi điện có được không đã. Tôi đi đến cửa văn phòng và nhìn ra ngoài nhưng họ thì đang quá bận rộn và tôi không làm gián đoạn họ nữa.

Thật ra mà nói, là tôi chả buồn nhắc mong. Tôi kiệt sức. Mưa như trút nước và âm thanh đó làm tôi thậm chí còn mệt mỏi hơn nữa trong khi những ánh đèn loang loáng ngoài kia thì lại khiến tôi đau đầu. Trông mấy người cảnh sát cũng mệt mỏi và ướt nhẹp dù họ có mặc áo mưa. Điều tốt đẹp nhất tôi có thể làm, tôi quyết định, là pha cà phê. Có kiểu cảnh sát nào không thích cà phê nhỉ?

Tôi thích cà phê có mùi thơm và luôn giữ nhiều loại mùi vị khác nhau trong văn phòng mình để dùng riêng, nhưng những người đàn ông tôi quen thì không hiểu biết về cà phê lắm – ít ra là đàn ông miền nam. Đàn ông Seattle có lẽ chẳng có cảm giác gì trước cà phê mùi hạnh nhân sô cô la hoặc mùi mâm xôi sô cô la, nhưng đàn ông miền nam nhìn chung chỉ muốn cà phê của họ có mùi vị đúng như cà phê mà thôi, ngoài ra không được có thêm mùi gì khác. Tôi có giữ một hỗn hợp quấy rữ và ngon lành dành cho buổi sáng cho những nhiễm sắc thể Y, vì thế tôi lấy nó ra khỏi tủ và bắt đầu cho vào tấm lọc. Rồi tôi thêm vào chút muối giúp trung hoà vị đắng tự nhiên của cà phê, và một lượng vừa đủ hạnh nhân sô cô la. Lượng đó không đủ để cảm nhận nhưng nó sẽ giúp hỗn hợp trở nên dịu ngọt.

Máy pha cà phê của tôi là loại Bunn hai bình có thể pha đầy một bình cà phê chỉ trong vòng hai phút. Không, tôi chưa đếm bao giờ, nhưng tôi có thể đi tiểu trong lúc nó tự pha và nó pha xong khi tôi xong, điều đó có nghĩa là nó khá nhanh.

Tôi đặt một bình xuống phía dưới vòi và dùng bình kia để rót nước. Khi cà phê đang được pha, tôi lấy mấy chiếc cốc nhựa, đĩa gạt kem, đường, thìa khuấy nhựa màu đỏ và đặt chúng bên cạnh máy pha cà phê.

Chỉ một chốc thám tử Forester đã đi theo mũi anh ta vào văn phòng tôi, cái nhìn sắc sảo của anh ta chú ý ngay vào máy pha cà phê khi anh ta bước vào.

“Tôi mới pha một bình cà phê,” tôi nói khi nhấm nháp cốc của mình, một cái cốc màu vàng vui nhộn với dòng chữ rất hay “HÃY THA THỨ CHO KẺ THÙ CỦA BẠN – ĐỀU ÓC CHÚNG CÓ VẤN ĐỀ HẾT RỒI” nổi bật ở viền tía quanh đáy cốc. Nhựa là kẻ thù của sơn môi nên tôi luôn luôn dùng cốc gốm thật – không phải là tôi đánh sơn, nhưng điều đó chẳng liên quan gì. “Ngài có muốn một chút không?”

“Mèo có đuôi không?” anh ta hỏi văn hoa, di chuyển đến phía cái bình.

“Phụ thuộc vào việc nó có phải là mèo Manx hay không.”

“Không.”

“Vậy thì, vâng, con mèo có đuôi. Nếu không bị những tai nạn không may, thì nó có.”

Anh ta cười khi tự rót cho mình một cốc. Cảnh sát chắc hẳn phải có thần giao cách cảm để truyền cho nhau là có một bình cà phê mới pha đến vùng lân cận, bởi vì chỉ trong vài phút, một dòng người giữ hoà bình, cả mặc đồng phục và thường phục đi đến cửa phòng tôi. Tôi đặt bình đầu tiên lên trên và bắt đầu làm bình thứ hai. Ngay khi tôi vừa bật bình thì mẻ thứ ba đã đang được chế.

Pha cà phê làm tôi bận rộn và làm cảnh sát thấy đêm nay đỡ khốn khổ hơn. Thực tế tôi đã uống cốc thứ hai. Có lẽ đêm nay tôi không thể nào ngủ được mất nhưng tại sao không?

Tôi hỏi thám tử MacInnes là tôi có thể gọi cho mẹ tôi được không và anh ta không nói không, anh chỉ nói anh cảm ơn nếu tôi chờ một chốc nữa bởi vì anh hiểu các bà mẹ, các bà mẹ sẽ cuống cuồng lao đến và anh muốn hiện trường vụ án được che kín đã. Cứ làm thế - anh là người hiểu các bà mẹ, được thôi - tôi ngồi bên bàn mình và nhâm nhi cà phê, cố gắng không run rẩy, khống chế mình trong những thời khắc không mong muốn này.

Đáng ra tôi nên gọi mẹ bằng mọi giá, để bà lao đến đây, che chở cho tôi. Đêm nay đã đủ tệ rồi, phải không? Và nó còn trở nên tồi tệ hơn nữa.

CHƯƠNG III (Chubby)

Tôi đáng lẽ nên biết là anh ta sẽ xuất hiện. Dù sao, anh ta là một trung úy của Sở cảnh sát, và trong một thị trấn tương đối nhỏ như của chúng tôi – sáu ngàn lẻ người – những vụ giết người không phải hôm nào cũng xảy ra. Đáng lẽ ra hầu hết những tay cảnh sát đang làm nhiệm vụ đều phải có mặt ở đây rồi, và điều tốt đẹp là rất nhiều trong số bọn họ không xuất hiện.

Tôi nghe thấy giọng trước khi nhìn thấy anh ta, và thậm chí sau hai năm tôi vẫn nhận ra cái âm sắc trầm sâu ấy, một thoáng lên giọng đã thể hiện anh ta chưa từng dành phần đời nào của mình ở miền nam. Đã hai năm rồi kể từ lần cuối tôi nhìn thấy cái gáy của anh ta, khi anh ta chuồn khỏi tôi không quá nồng nhiệt kiểu “Sống tốt nhé”, và tôi vẫn cảm thấy mông mình rơi ra khỏi bụng như thể là tôi đang đua trên những cái bánh lái Ferris và chỉ mới bắt đầu lao vào khúc cua. Hai năm khốn khiếp – và nhịp tim tôi vẫn tăng tốc.

Ít nhất thì tôi vẫn ở trong văn phòng mình khi tôi nghe thấy giọng nói của anh ta; anh ta mới chỉ ở bên ngoài, đang nói chuyện với một tốp cảnh sát, vì vậy tôi có một vài giây chuẩn bị bản thân trước khi anh ta nhìn thấy tôi.

Đúng, chúng tôi có một quá khứ, Trung úy J. W. Bloodsworth và tôi. Hai năm trước, bọn tôi đã hẹn hò – ba lần, chính xác là thế. Sự thăng cấp lên Trung úy của anh ta chỉ mới gần đây thôi, chưa được một năm, còn lúc đó anh ta vẫn đang là Trung sỹ Bloodsworth.

Bạn đã bao giờ gặp một người và mọi bản năng, mọi hooc mon của bạn phải bật lên, nhận biết, và thì thầm vào tai bạn “ Ôi, Chúa tôi, nó đây, đây là thật, tóm lấy anh ta và làm việc đó NGAY ĐI!” chưa? Đó chính là cái điều đã xảy ra ngay từ câu chào đầu tiên. Phản ứng hóa học giữa chúng tôi là không thể tin được. Ngay từ khoảnh khắc chúng tôi gặp nhau – mẹ anh, thành viên Great Bods lúc đó - đã giới thiệu chúng tôi cho nhau, trái tim tôi thực sự run rẩy bất cứ khi nào tôi nhìn thấy anh ta, và có thể tim anh ta không như thế, nhưng anh ta đã chiếu sự chú ý vào tôi theo cái cách mà đàn ông làm khi họ thấy có gì đó mà họ thực sự, thực sự muốn, dù đó là một người đàn bà hay một cái màn hình TV plasma cỡ đại, và một ngọn lửa nhận biết bùng lên giữa chúng tôi làm tôi cảm thấy như bị điện giật.

Hồi tưởng lại, tôi chắc rằng một con bọ cũng cảm thấy y như vậy khi nó sa vào cây vợt điện bắt ruồi.

Buổi hẹn hò đầu tiên của chúng tôi trôi qua đúng như tiên liệu. Nụ hôn đầu bùng cháy. Điều duy nhất giữ tôi không ngủ với anh ngay ở buổi hẹn hò đầu tiên là: (A) nó quá nóng vội và (B) tôi chưa uống thuốc ngừa thai. Tôi ghét phải nói điều này, nhưng chính (A) còn lấn át cả (B), bởi vì tất cả các hooc mon của tôi đang quay cuồng gào thét, *“Vâng! Tôi muốn thằng nhỏ của anh!”*

Hooc mon ngu ngốc. Ít nhất thì chúng cũng nên đợi và xem mọi thứ sẽ hóa ra như thế nào trước khi bắt đầu vũ điệu nhảy nhót kết đôi của chúng chứ.

Buổi hẹn thứ hai thậm chí còn mãnh liệt hơn. Cái hôn trở nên dữ dội hơn và quần áo hầu như đã được cởi hết ra. Hãy nhìn (B) để biết lý do vì sao tôi dừng lại, dù anh ta đã giơ ra một cái bao cao su. Tôi không tin tưởng vào bao cao su bởi vì khi Jason và tôi đã đính hôn, một lỗ thủng từ cái của anh ta đã làm tôi đổ mồ hôi hột suốt hai tuần cho đến khi kỳ kinh của tôi đến đúng lịch. Váy cô dâu đã sẵn sàng đến mảnh ghép cuối cùng, và mẹ tôi sẽ có thể biến hóa thêm một miếng vải đệm vào nếu vòng eo của tôi bắt đầu to. Bình thường, tôi không lo lắng về những miếng vải đệm của mẹ, bởi vì bà có thể xoay xở ngay với bất cứ thứ gì, nhưng kế hoạch về một đám cưới lớn sẽ gây căng thẳng ngay cả cho một phụ nữ có thần kinh bọc thép.

Vì vậy, với tôi: không bao cao su, trừ với những mục đích giải trí vui vẻ, bạn biết ý tôi muốn nói gì rồi đấy. Tôi hoàn toàn có ý định dùng những viên thuốc tránh thai ngay khi tôi thấy kì kinh tiếp theo của mình, bởi vì tôi có thể thấy nhìn thấy trong tương lai mình và một Jefferson Wyatt Bloodsworth trần truồng hiện ra rất to lớn trong đó. . . rất to lớn, thực vậy. Tôi chỉ hy vọng có thể giữ mình đủ lâu đến khi những viên thuốc có tác dụng.

Trong lần hẹn hò thứ ba của chúng tôi, đó có vẻ là khi anh ta đã được dân chúng Pod tiếp nhận rồi (Pod People – một bộ phim về người ngoài hành tinh của Tây Ban Nha - 1983). Anh ta lơ đãng, bồn chồn, liên tục kiểm tra đồng hồ cứ như thể anh ta không thể thoát khỏi tôi đủ nhanh vậy. Anh ta kết thúc buổi hẹn với một sự động chạm miễn cưỡng rõ ràng trên môi và quay đi mà không hề nói anh ta sẽ gọi lại – cái mà sẽ là một lời nói dối, bởi vì anh ta đã không thể – hoặc nói rằng anh ta đã có một khoảng thời gian thật tuyệt hay bất cứ thứ gì. Và đó là lần cuối cùng tôi nhìn thấy anh ta, đồ con hoang.

Tôi đã phát điên với anh ta, và hai năm chẳng là gì để làm loãng đi cơn giận của tôi cả. Làm thế nào mà anh ta có thể quay lưng khỏi những gì đang hứa hẹn một sự đặc biệt đến thế? Và nếu anh ta không cảm nhận giống tôi, thì việc gì anh ta phải cởi áo quần của tôi ra chứ. Ừ, tôi biết đó là những gì bọn đàn ông muốn làm, và Chúa phù hộ cho họ vì điều đó, nhưng khi bạn ra khỏi cái tuổi mười mấy, bạn chờ đợi bất cứ điều gì khác hơn để dẫn tới ham muốn, để một

vũng nước nông sẽ phải được khoét sâu ở trong ít nhất là... một vũng nước sâu hơn, tôi đoán thế. Nếu anh ta quay đi vì tôi đã hai lần chặn anh ta ở lúc hưng phấn thì tốt hơn là tôi thoát khỏi anh ta. Sau đó tôi tất nhiên là không gọi cho anh ta để hỏi xem chuyện gì đã xảy ra, bởi vì tôi đã quá giận dữ, tôi không chắc là mình có thể kiểm soát bản thân. Tôi định là sẽ gọi cho anh ta khi bình tĩnh hơn.

Loáng cái đã hai năm. Tôi vẫn chưa gọi.

Đó là những gì trong tâm trí tôi khi anh ta bước vào văn phòng tôi tại Great Bods, với cả cái thân hình *6 feet 2* của anh ta (~ 1m87). Mái tóc sẫm màu của anh ta dài hơn chút ít, nhưng cặp mắt xanh lục của anh ta thì vẫn vậy: tinh tường, sắc sảo và thông minh, cứng rắn với sự cứng rắn mà những tay cảnh sát phải có nếu không thì nên đi tìm việc khác. Cái nhìn chăm chăm cứng rắn đó xói tung tôi lên và có vẻ mài sắc thậm chí còn hơn nữa.

Tôi chẳng vui vẻ gì nhìn thấy anh ta. Tôi muốn đá vào ống chân anh ta, và tôi có thể đã làm vậy, nếu như tôi không biết chắc chắn rằng anh ta sẽ bắt tôi vì tội tấn công nhân viên cảnh sát, vì vậy tôi làm điều duy nhất, mà bất cứ người phụ nữ coi trọng bản thân nào sẽ làm, đó là: Vờ như không nhận ra anh ta.

“Blair,” Anh nói, tiến đến để đứng quá gần. “Em ổn chứ?”

Anh ta quan tâm đến cái gì nhỉ? Tôi giật nảy mình với anh ta, nhìn nhanh cảnh báo, như một người phụ nữ thỉnh thoảng vẫn làm khi một người đàn ông lạ đến quá gần và tỏ ra quá thân thiết, thận trọng kéo xích cái ghế của mình ra chỉ cách anh ta một inch “Uh. . . vâng, tôi ổn” Tôi nói giọng cảnh giác, rồi khéo léo thay đổi biểu hiện sang một sự bối rối khi tôi nhìn chăm chăm vào anh ta, như thể tôi chỉ lờ mờ nhận ra khuôn mặt anh ta nhưng không thể kéo một cái tên ra khỏi ngân hàng dữ liệu để ráp nối vào với nó.

Tôi ngạc nhiên vì sự giận dữ mạnh mẽ lóe lên trong đôi mắt màu lục của anh. “Wyatt,” (=why what) anh nói cộc lốc.

Tôi chọc tức nhiều hơn một chút “Tại cái gì cơ?” (= why what). Tôi nghiêng sang bên và nhìn quanh anh ta, như thể để chắc chắn vẫn còn một vài tay cảnh sát trong tầm gọi được để bảo vệ tôi nếu anh ta trở lên bạo lực -, trung thực mà nói, anh ta trông có vẻ dám làm vậy lắm.

“Wyatt Bloodsworth.” Những từ ngữ rơi khỏi khóe miệng dữ tợn của anh ta như những quả bóng bằng chì. Anh ta chẳng cảm thấy trò chơi đồ chữ nho nhỏ của tôi có tí ti thú vị nào, còn tôi lại thấy tuyệt vui vẻ.

Tôi lặng lẽ tự nhẩm lại cái tên, dịch môi một chút, rồi để sự nhận biết làm bừng sáng gương mặt. “Ồ!Ồ! Giờ tôi nhớ rồi. Tôi xin lỗi. Tôi nhớ tên tệ khủng khiếp. Mẹ anh thế nào rồi?”

Bà Bloodsworth đã bị ngã xe đạp trên vỉa hè trước cửa nhà bà và gãy xương quai xanh với hai cái xương sườn. Thẻ thành viên của bà ở Great Bods đã hết hạn trong khi bà đang điều trị, và sau đó bà đã không gia hạn tiếp.

Anh ta trông cũng chẳng mấy may sung sướng hơn khi nghe đến việc mẹ anh là điều liên hệ đầu tiên của tôi đến anh. Anh ta tưởng thế nào chứ, rằng tôi sẽ ném mình vào tay anh ta, khóc như điên dại và cầu xin anh ta quay lại với tôi à? Đúng là tưởng bở. Một người phụ nữ nhà Mallory được làm từ những vật liệu cứng rắn hơn thế nhiều.

“Mẹ tôi hầu như đang trên đà phục hồi. Tôi nghĩ rằng những thứ làm mẹ tôi đau còn hơn cả gãy xương đó là phát hiện ra bà không thể phục hồi nhanh như ngày xưa được”

“Khi anh gặp bà, bảo bà tôi gửi lời chào nhé. Tôi rất nhớ bà”. Rồi sau đó, vì anh ta đang cài huy hiệu ở thắt lưng, tôi khẽ vỗ lên trán “Rõ mà, nếu tôi để ý cái huy hiệu của anh, thì tôi đã liên hệ được nhanh hơn rồi, bây giờ tôi cứ hơi đãng trí. Lúc trước thám tử MacInnes không muốn tôi gọi cho mẹ mình, nhưng hiện tại thì tôi thấy cả nửa cái thị trấn này hình như đã ở chỗ khu để xe rồi, vì thế anh có phiền nếu tôi gọi cho bà bây giờ không?”

Anh ta trông vẻ vẫn không dễ chịu với tôi.Ồ, Kung à, có phải tôi đã làm tổn thương cái tôi bé nhỏ của anh ta không nhỉ? Đó không phải chỉ là chút khó chịu chết bầm thôi đúng không? “Dân thường chưa được vào hiện trường.” Anh đáp “Báo chí cũng không được phép lại gần, cho đến khi cuộc điều tra sơ bộ kết thúc. Chúng tôi sẽ đánh giá rất cao nếu em không nói chuyện với bất cứ ai cho đến khi buổi thẩm vấn kết thúc.”

“Tôi hiểu.” Và thật sự là tôi có thể hiểu. Án mạng là một sự vụ nghiêm trọng. Tôi chỉ ước rằng nó không đủ nghiêm trọng đến mức yêu cầu sự có mặt của Trung úy Bloodsworth. Tôi đứng lên và bước vòng quanh anh ta – giữ một khoảng cách riêng tư có thể với anh ta, giống như với một người lạ mặt – tự chế thêm cho mình một tách cà phê khác. “Nó sẽ diễn ra bao lâu?”

“Cũng khó nói được.”

Đó không phải là một câu trả lời tốt đẹp gì cho cam. Tôi thấy anh đang nhìn vào cốc cà phê và tôi nói “Xin mời, cứ tự nhiên nhé” Tôi túm lấy cái bình nhựa mà tôi vẫn hay dùng để đổ nước vào máy pha cà phê, bây giờ thì cả hai cái đều đang rỗng “Tôi sẽ đi lấy nước để pha lượt

khác”. Rồi tôi vội vã một mình ra khỏi văn phòng đi xuống phòng tắm, nơi tôi đổ đầy bình và để bản thân phơi bày sự tự mãn.

Anh ta dĩ nhiên là không thích cái ý tưởng rằng mình quá mờ nhạt đến mức tôi thậm chí chẳng nhận ra anh ta. Nếu anh ta nghĩ tôi đã mất những hai năm mơ mộng về anh ta và tiếc nhớ tất cả những cái mà-đáng-lẽ-đã-có-thể-xảy-ra, thì suy nghĩ của anh ta bây giờ đã được chỉnh lại cho đúng. Và dù sao đi nữa thì anh ta đã mong đợi cái gì chứ? Một cú làm mới lại của quãng thời gian cũ à?

Không, không phải trong hoàn cảnh này, không phải khi anh ta đang làm nhiệm vụ. Anh ta quá chuyên nghiệp để làm thế. Nhưng anh ta đã chắc chắn trông đợi tôi phản ứng lại anh ta với một sự thân tình đến choáng váng mà các bạn vẫn hay có khi đã biết ai một cách thực sự riêng tư, thậm chí khi mối quan hệ đó đã kết thúc. Quá tệ cho anh ta là tôi đã không choáng váng.

Khi tôi ra khỏi phòng tắm, thám tử MacInnes và Forester đang nói chuyện với Wyatt trong hành lang, họ nén thấp giọng mình lại. Anh ta đang đứng quay lưng về phía tôi, và trong khi anh ta đang bị lảng đi bởi cuộc nói chuyện đó, tôi đã có một cơ hội để thật sự quan sát anh ta, và thật chết tiệt nếu nó không xảy ra lần nữa, những cơn run rẩy của tim tôi. Tôi dừng bước, nhìn chằm chằm vào anh ta.

Anh ta không phải là một người đàn ông đẹp trai, không phải đẹp theo cái kiểu chồng cũ của tôi. Jason có một vẻ đẹp chuẩn mực, tất cả khung xương như được khắc tạc; xương Wyatt thì trông như thể được tôi luyện, có lẽ là tất yếu, vì anh ta đã có vài năm chơi ở vị trí tiền vệ trong làng bóng bầu dục chuyên nghiệp, nhưng dù không phải do vậy, thì những đường nét của anh ta cũng cơ bản thể hiện được cái chất thô ráp ấy. Cằm anh ta cứng rắn, cái mũi gầy của anh ta có một vết bập lên ở giữa và chỉ hơi lệch sang bên một chút, và lông mày anh là hai hàng thẳng đen phía ngay trên đôi mắt. Anh ta có một thân hình lực sỹ của một vận động viên điền kinh, người mà đối với họ cả tốc độ và sức mạnh đều quan trọng ngang nhau, nhưng trong khi cơ thể Jason có vẻ thon gọn, thanh lịch, mạnh mẽ của một vận động viên bơi lội, thì cơ thể Wyatt lại gợi ý đến việc sử dụng nó như một thứ vũ khí.

Sau tất cả, anh ta thậm chí những kích thích tố riêng biệt. Cái vẻ ngoài tuyệt đẹp hầu như là hoàn toàn không cần thiết khi một người đàn ông có sự hấp dẫn giới tính, và Wyatt Bloodsworth thì lại thừa thãi điều đó, ít nhất đối với tôi anh ta thế. Các chất hóa học. Chẳng còn cách nào khác để giải thích điều đó cả.

Tôi ghét hóa học. Tôi đã không thể có được một mối quan hệ thực sự nào với bất cứ ai trong suốt hai năm qua vì cái hóa học ngu ngốc đó.

Giống như những người thám tử kia, anh ta mặc quần và áo khoác thể thao, với một cái cà vạt trễ nải dưới cổ họng. Tôi tự hỏi cái gì đã giữ anh ta đi đến đây lâu vậy, một cuộc hẹn hò, với máy nhắn tin hay di động tắt ngúm? Không, anh ta quá chu đáo để làm thế, vì vậy có lẽ là anh ta ở một nơi nào đó đủ xa để tiêu mất gần hai giờ mới đến được đây. Anh ta cũng đã ra ngoài lúc trời mưa, vì giày và 6 inch phía dưới cái ống quần của anh ta ướt nhoét. Anh ta chắc đã xem một vòng hiện trường tội ác trước khi vào bên trong.

Hai thám tử kia thậm chí còn thấp hơn cả anh ta, và mặt thám tử MacInnes thì điềm tĩnh một cách cẩn thận. Người già hơn thì có vẻ không vui, tôi nghĩ, vì một người trẻ hơn mình thắng tiến quá nhanh. Wyatt đã thắng cấp nhanh như sao chổi, chỉ một phần vì anh ta là một cảnh sát tử tế. Anh ta cũng có Tên tuổi, một cậu nhóc địa phương mầu mực, một người nổi tiếng đã làm được điều Hoàn-Toàn-Chuyên-Nghiep ở NFL (Liên đoàn bóng bầu dục Mỹ ⁽¹⁾) trong năm đầu tiên tân binh của anh ta, rồi sau đó già từ để trở thành cảnh sát trong thị trấn quê hương chỉ sau một vài năm chơi chuyên nghiệp. Hành Pháp là mối tình đầu, anh ta đã nói với các phương tiện truyền thông như vậy.

Mọi người trong thị trấn đều biết lý do anh ta chơi bóng chuyên nghiệp: Vì tiền. Họ Bloodsworths cũng thuộc dòng dõi, nghĩa là họ đã từng có nhiều tiền nhưng giờ đây đã bị phá sản. Mẹ anh ta sống trong ngôi nhà kiểu Victoria bốn-ngàn-foot-vuông, hàng- trăm- năm -tuổi mà bà ưa thích, nhưng phải kèm theo sự bảo trì liên miên. Chị gái anh ta, Lisa, có hai con, và mặc dầu chị ta và chồng đã có một cuộc hôn nhân thật sự và ổn thỏa được chi tiêu hàng ngày, nhưng học phí cao đẳng thì vượt quá khả năng của họ. Wyatt đã quyết định rằng việc chu cấp thêm vào tài khoản ngân hàng của gia đình là phụ thuộc vào anh, vì vậy anh đặt kế hoạch làm trong ngành hành pháp sang một bên để chơi bóng. Hai triệu đô mỗi năm sẽ có thể trang trải tài chính cho một tương lai dài, để anh có thể chăm sóc mẹ, cho các cháu mình đi học cao đẳng và vân vân.

Những người có thâm niên trong lực lượng đã tỏ thái độ với anh, ít nhất cũng có một chút. Cùng lúc ấy họ lại mừng vì có anh, vì anh ta là một cảnh sát giỏi, và không phải là một con chó săn đuổi thành tích. Anh sử dụng tên tuổi mình khi có lợi cho lực lượng chứ không phải cho lợi ích bản thân mình. Và anh biết những người quan trọng cần biết, đó cũng là một lý do khác lý giải vì sao anh ta thắng tiến quá nhanh. Wyatt có thể bốc máy điện thoại và nói chuyện với nhân viên chính phủ. Cảnh sát trưởng và thị trưởng sẽ không ngó ngàng đến mức không thấy được điều này.

Tôi đứng đó đã đủ lâu rồi. Tôi đi về phía họ, và ngay lập tức chuyển động đó thu hút sự chú ý của MacInnes, khiến anh ta ngắt ngay giữa câu nói và làm tôi tự hỏi có phải tôi được cho là không nên nghe những gì họ đang nói. Cả ba người đàn ông đều quay đầu lại nhìn tôi, nhìn chằm chằm. “Xin phép” Tôi lăm bằm, trượt qua họ để vào văn phòng mình. Tôi để bản thân bận rộn với một lượt cà phê khác và bắn khoản xem lý do gì mà tôi đã chiếm lại được vị trí của mình – Kẻ Tình Nghi Số Một.

Có lẽ tôi không cần gọi cho mẹ. Có lẽ tôi cần gọi cho Siana. Nó không phải là luật sư chuyên về tố tụng dân sự, nhưng không thành vấn đề. Nó thông minh, và là em gái tôi. Thế là đủ.

Tôi tiến tới cánh cửa phòng mình, khoanh tay, và nhìn chăm chăm vào Thám tử MacInnes. “Nếu ông chuẩn bị bắt tôi, tôi muốn gọi cho luật sư của tôi. Và mẹ tôi.”

Anh ta vẫy vò quai hàm và ném một cú liếc về phía Wyatt, như muốn nói, *Anh xử lý cái này đi*. “Trung úy Bloodsworth sẽ trả lời những câu hỏi của bà, ma’am.”

Wyatt vươn tới nắm lấy khuỷu tay phải tôi, êm ái xoay người tôi lại và dẫn tôi vào lại văn phòng mình “Sao em không ngồi xuống nhỉ,” anh ta gợi ý khi tự rót cho mình một cốc cà phê khác. Anh ta có lẽ sẽ xử lý ly cà phê đầu tiên chỉ trong một hơi.

“Tôi muốn gọi—”

“Em không cần một luật sư” anh ta ngắt ngang “Vui lòng, ngồi xuống đi”

Có cái gì đó trong giọng anh ra, khác hơn cái chất giọng ra lệnh thẳng thừng, làm tôi ngồi xuống.

Anh ta kéo một cái ghế dành cho khách ở gần đấy để nó đối diện với tôi và ngồi xuống, quá gần đến nỗi chân anh ta hầu như đã chạm vào chân tôi. Tôi lùi lại một chút, một phản ứng tự động mà người ta có khi một ai đó đến quá gần. Anh ta không có quyền xâm phạm đến không gian riêng tư của tôi, không thêm một lần nào nữa.

Anh ta chú ý đến phản ứng của tôi, tất nhiên, và miệng anh mím lại. Dù anh ta nghĩ gì về nó đi nữa, thì anh ta cũng đầy vẻ công việc khi nói. “Blair, em có bất cứ rắc rối nào mà chúng tôi cần phải biết hay không?”

Đồng ý, có thể đó không chính xác như là kiểu của một tay cảnh sát, và hoàn toàn bất ngờ. Tôi chớp mắt với anh ta “ý anh là, còn hơn cả ý nghĩ tôi đang bị bắn và rồi thay vào đó phát hiện ra tôi là nhân chứng cho một vụ giết người? Như thế vẫn chưa đủ sao?”

“Em nói trong lời khai rằng em có một xô xát với nạn nhân trước đó vào buổi chiều, khi em bảo với cô ta rằng thẻ hội viên của cô ta không được gia hạn, và cô ta trở lên hung hăng —”

“Đúng. Và có những nhân chứng. Tôi đã đưa tên họ cho thám tử MacInnes rồi.”

“Ừ, anh biết” anh ta nói một cách kiên nhẫn. “Cô ta có đe dọa em không?”

“Không. Ồ, cô ta nói cô ta sẽ trích nguyên văn về tôi cho luật sư của cô ta nghe, nhưng tôi không đổ mồ hôi hột về chuyện đó.”

“Cô ta đã không đe dọa làm bất cứ điều gì gây tổn hại thân thể em chứ?”

“Không. Tôi đã nói tất cả điều đó với các thám tử rồi.”

“Tôi biết. Hãy kiên nhẫn nào. Nếu cô ta không đe dọa bất cứ điều gì, thì tại sao, khi em nhìn thấy xe cô ta đỗ ở trong bãi, em lại nghĩ là mình đang bị nguy hiểm về thể chất?”

“Bởi vì cô ta - cô ta là - một kẻ tâm thần. Cô ta bắt chước tất cả những gì tôi làm. Cô ta nhuộm màu tóc cho trùng với tôi, cô ta bắt đầu mặc quần áo giống tôi, cô ta để cùng một kiểu tóc, cùng một kiểu khuyên tai. Cô ta thậm chí còn chuyển sang một chiếc mũ trần màu trắng vì tôi có một cái. Cô ta khiến tôi sờn gai ốc.”

“Vậy là cô ta ngưỡng mộ em?”

“Tôi không nghĩ thế. Tôi nghĩ là cô ta ghét tôi đến tận xương tủy. Vài thành viên khác cũng cho là vậy.”

“Thế thì tại sao cô ta lại bắt chước em?”

“Ai mà biết được? Có thể cô ta chẳng thể tạo kiểu riêng cho mình, vì vậy cô ta chỉ biết đi bắt chước người khác. Cô ta không sáng dạ lắm. Xảo quyết, nhưng không sáng dạ.”

“Tôi hiểu. Còn bất cứ ai đe dọa em nữa không?”

“Không ai cả kể từ khi tôi ly hôn.” Tôi mất kiên nhẫn kiểm tra đồng hồ đeo tay của mình “Trung úy, tôi kiệt sức rồi. Tôi còn phải ở đây bao lâu nữa?” Tất nhiên là đến tận khi tất cả cảnh sát rời khỏi tòa nhà này để tôi còn có thể khóa nó lại. Họ sẽ chẳng dây vàng ngăn cách hiện trường vòng hết bãi đỗ xe, nhưng chắc chắn họ sẽ cho phép tôi lấy xe mình ra ngoài trước đã -

Đó là khi một ý nghĩ đập vào tôi rằng họ có thể lập rào chắn ngăn cách phần còn lại của tòa nhà và hai bãi đỗ xe. Tôi sẽ không thể mở cửa vào sáng mai, và có thể ngày kia cũng thế. Hoặc có thể không mất quá lâu đến vậy.

“Không quá lâu nữa đâu” anh ta nói kéo sự chú ý của tôi trở lại với anh ta. “Em li dị khi nào?”

“Năm năm trước. Sao anh hỏi vậy?”

“Chồng cũ của em có gây cho em bất kì rắc rối nào không?”

“Jason? Ờn chúa, không. Tôi chưa từng nhìn thấy anh ta kể từ khi li dị.”

“Nhưng rồi anh ta có đe dọa em?”

“Đó là một vụ li hôn. Anh ta đe dọa đập cái xe của tôi. Anh ta đã không bao giờ làm điều đó, tất nhiên.” Thực tế anh ta dọa là sẽ phá xe tôi nếu tôi dám công khai một số thông tin nhất định. Tôi sau đó đã dọa lại rằng tôi sẽ công khai chúng nếu anh ta không im mồm và đưa tôi những thứ tôi yêu cầu – hoặc ít nhất là Siana đã dọa điều ấy. Dù vậy tôi không nghĩ Wyatt cần nghe tất cả điều đó. Điều đó sẽ được giạt cái tít Quá-Nhiều-Thông-Tin.

“Em có bất cứ lý do gì để nghĩ anh ta vẫn giữ thù oán không?”

Ô, tôi hy vọng thế ấy chứ. Đó là lý do tại sao tôi vẫn còn lái một chiếc Mercedes mui trần. Nhưng tôi lắc đầu “Tôi chẳng thấy có lý do gì cả. Anh ta đã tái hôn vài năm trước, và từ những gì tôi nghe được thì anh ta rất hạnh phúc.”

“Và không ai đe dọa em dưới bất kì hình thức nào?”

“Không. Tại sao anh lại hỏi tôi tất cả những câu hỏi này?”

Biểu hiện của anh ta là không thể dò được. “Nạn nhân ăn mặc hầu như tương tự em. Cô ta đi một chiếc màu trắng mui trần. Nó cảnh báo tôi, khi tôi nhìn thấy em và nhận ra những điểm giống nhau, sau tất cả chính em có thể là nạn nhân được nhắm tới”

Tôi há hốc miệng kinh ngạc với anh ta. “Không thể nào. Ý tôi là, tôi tưởng tôi bị bắn, nhưng chỉ là bởi vì Nicole thực sự củ chuối. Cô ta là người duy nhất gây rắc rối cho tôi.”

“Liệu em có bất kì vụ chạm trán nào mà có thể em đã bỏ qua như một lỗi nhỏ, nhưng một ai đó có thể thấy nó nghiêm trọng hơn chẳng hạn?”

“Không. Thậm chí không một mẫu tranh cãi.”

Bởi vì tôi sống một mình, cuộc sống của tôi có xu hướng khá yên tĩnh.

“Có thể bất cứ ai trong số nhân viên của em nổi giận với em vì một điều gì đó?”

“Theo tôi biết thì không ai cả, và dù sao, tất cả họ đều biết rõ tôi, họ cũng biết Nicole. Chẳng thể nào họ có thể nhầm tôi với cô ta. Thêm đó, tất cả họ đều biết chỗ tôi đỗ xe, và đó không phải là phía sau bãi đỗ. Tôi không nghĩ rằng mình có chút gì liên quan đến chuyện này, ngoài việc tình cờ có mặt ở đó đúng thời điểm đó thôi. Tôi không thể giúp anh bằng cách chỉ một ngón tay vào ai đó, người cũng có thể dành điều đó cho tôi. Bên cạnh đó, Nicole là loại người thường xuyên phỉ nhổ vào người khác.”

“Em có biết bất kì ai trong số họ không?”

“Cô ta làm cho mọi thành viên nữ của Great Bods khó chịu, nhưng đàn ông thì lại có xu hướng là thích cô ta bởi cái tính mèo mửa ngọt ngào. Tuy nhiên đã thấy rõ là có một người đàn ông bắt cô ta, nghe có vẻ không khớp, nhưng có thể gọi lên lý do ghen tuông. Nicole là - đã là - loại người thích chơi trò ghen tuông.”

“Em có biết bất cứ ai trong số bạn trai của cô ta không, hay có một ai đó đặc biệt?”

“Không, tôi không biết bất cứ điều gì về cuộc sống riêng tư của cô ta hết. Chúng tôi không phải là đôi bạn gái tâm tình thân thiết, chưa bao giờ trao đổi về bất cứ những vấn đề cá nhân.”

Anh ta không một lần nào dời cái nhìn chăm chăm ra khỏi khuôn mặt tôi, điều đó đang bắt đầu khiến tôi hồi hộp. Thấy đó, mắt anh ta xanh xám, đó là kiểu đổi màu của màu lục ở những người có tóc và lông mày màu đậm, và anh chính là thế. Với một người tóc hoe vàng bạn sẽ không chú ý đến đôi mắt như thế này nhiều, trừ khi anh ta chuốt mascara màu đen - đừng để ý. Wyatt không phải kiểu người chuốt mascara. Điểm chính là, tia nhìn của anh ta sắc nhọn. Khi anh ta nhìn tôi, tôi cảm thấy mình như bị gim lại.

Tôi không thích anh ta gần như thế này. Tôi sẽ suy nghĩ tốt hơn khi anh ta cách ra một

quãng. Nếu chúng tôi đã lao vào một mối quan hệ, nó có thể đã khác, nhưng chúng tôi đã không, và sau tất cả những kinh nghiệm của tôi về anh ta, tôi sẽ không sẵn sàng đặt mình vào lần ranh cảm xúc với một người khiến người khác hết nóng lại lạnh như thế. Nhưng anh ta ở quá gần đến mức tôi có thể cảm thấy hơi nóng từ đôi chân anh ta, vì vậy tôi lùi lại một inch hoặc có vẻ như thế. Không phải là hoàn toàn, nhưng tốt hơn.

Mẹ kiếp nhà anh ta, tại sao anh ta không cứ ở ngoài mưa đó đi? Thám tử MacInnes đã xoay sở những thứ ở đây rồi. Nếu Wyatt chỉ ở bên ngoài, tôi sẽ không nhớ lại những kí ức sâu sắc về mùi của làn da anh ta như thế nào, vị của anh ta ra sao và âm giọng khi anh ta bị kích thích rất -

Không. Đừng tuột xuống dốc đó. Bởi vì khi anh ta bị kích thích, *tôi* cũng bị kích động.

“Blair!” Anh gọi hơi chút mạnh mẽ.

Tôi giật bắn và tập trung lại, và hy vọng anh ta không có khả năng để đọc được suy nghĩ đã đi lang thang của tôi. “Gì?”

“Tôi hỏi xem liệu em có nhận dạng được khuôn mặt người đàn ông đó không.”

“Không. Tôi đã nói tất cả điều này với Thám tử MacInnes,” Tôi lặp lại. Anh ta còn muốn tiếp tục hỏi tôi những câu hỏi mà tôi đã trả lời rồi bao nhiêu lâu nữa đây? “trời tối, lại đang mưa. Tôi có thể nói đó là đàn ông, nhưng chỉ có thể thôi. Chiếc xe tối màu bốn chỗ ngồi, nhưng tôi không thể nói được tên hãng và dòng xe. Tôi rất tiếc, nhưng nếu anh ta vào phòng này ngay bây giờ, tôi cũng không thể nhận dạng được anh ta”

Anh ta nhìn tôi hơn một phút nữa, rồi đứng lên và nói “Tôi sẽ liên lạc lại”

“Vì sao?” Tôi hỏi lại trong một sự bối rối hiển nhiên. Anh ta là một trung úy. Các thám tử sẽ có thể giải quyết được trường hợp này. Anh ta chỉ cần giám sát toàn cảnh, điều động nhân lực, chấp nhận các phương án, hay những thứ như thế.

Môi anh ta mím lại một lần nữa khi anh ta đứng đó nhìn xuống tôi. Không nghi ngờ gì nữa, tôi đã chọc tức cả quỷ thần trong anh ta đêm nay, đương nhiên cái đó khiến tôi quá sức hài lòng.

“Chỉ cần không ra khỏi thị trấn” Cuối cùng anh ta nói, dù thực tế là anh ta *gầm* câu đó thay vì *nói* nó.

“Thế ra tôi *là* một nghi can!” tôi giận dữ nhìn anh ta, rồi vớ đến cái điện thoại “Tôi sẽ gọi cho luật sư của tôi”

Bàn tay anh đập mạnh xuống tay tôi trước khi tôi kịp nhắc điện thoại lên. “Em không phải là một nghi can” Anh ta vẫn đang gầm gừ, và bây giờ thì anh ta lại ở quá gần, cúi xuống tôi theo cái cách của anh ta, đôi mắt xanh lục gần như chụp lấy tôi với cơn giận dữ khi anh ta nhìn trừng trừng lại tôi.

Hỏi tôi xem tôi có cách nào tử tế để thoát được hay không.

“Nghĩa là tôi sẽ ra khỏi thị trấn bất cứ cái lúc chết tiệt nào tôi muốn” Tôi nói, kéo tay mình khỏi bàn tay anh ta và khoanh tay lại.

1- National Football League - NFL = liên đoàn bóng bầu dục Mỹ .

CHƯƠNG IV (Chubby)

Và đó chính là lý do làm sao mà tôi lại ngồi gặm nhấm vết thương ở đồn cảnh sát vào nửa đêm, trong sự coi sóc của một gã Trung úy giận dữ.

Anh ta lôi tôi vào văn phòng của anh ta, ấn tôi vào cái ghế, và sửa lên "Bây giờ, ở lại ở đó!" và oai vệ đi ra ngoài.

Tôi đã gần như nhảy chồm lên giận dữ với bản thân mình. Tôi đã ném vào anh ta tất cả các thể loại từ ngữ – trên đường về đồn – tất nhiên là không dùng các từ chửi thề hay đe dọa anh ta, cái đó sẽ cho anh ta lý do chính đáng để bắt tôi, tôi chắc chắn anh ta sẽ làm thế nếu được, bởi vì anh ta đang phát điên – nhưng giờ thì tôi đã cạn từ để nói rồi, trừ là chọc vào những vấn đề riêng tư, và tôi thì không muốn điều đó, vì vậy tôi đã gục ngã trên đỉnh điểm của sự giận dữ.

Tôi bật dậy ngay trên đôi chân mình khi cánh cửa vừa khép lại sau lưng anh ta, chỉ để cho anh ta thấy rằng tôi đã đi ra sau chiếc bàn của anh ta và ngồi lên ghế của anh ta. Hah!

Tôi biết. Nó thật là trẻ con. Và tôi cũng đã biết rằng trẻ con hay không thì nó cũng sẽ trêu gan anh ta. Việc thử trêu gan anh ta hóa ra là cũng vui như việc nắm thóp được anh ta vậy.

Đó là một cái ghế cỡ bự. Nó cần phải thế, vì anh ta là một tên khổng lồ. Nó cũng bọc da, đúng thứ tôi ưa thích. Tôi ngồi trên đó quay một vòng. Nhòm ngó sơ qua những tài liệu trên bàn, nhưng làm thế nhanh thôi, bởi vì có thể đó là việc sai trái hay cái gì đó. Tôi chẳng tìm thấy gì thú vị về bất cứ ai tôi biết cả.

Tôi mở ngăn kéo giữa bàn của anh ta và thấy một cái bút, rồi sau đó tìm kiếm ở các ngăn khác quyển sổ ghi chép. Cuối cùng tôi cũng thấy một quyển nằm trên một đồng tài liệu, và bắt đầu viết một danh sách những tội lỗi của anh ta. Không phải tất cả, tất nhiên, chỉ là những cái anh ta đã mắc phải tối nay.

Anh ta bước vào với lon Coke Diet ở trên tay, chết sững lại khi thấy tôi đang ngồi trên ghế

của anh ta, rồi cố tình đóng cái cửa một cách cẩn thận, kết tội bằng một giọng thấp nhỏ “Em có biết em đang làm gì không?”

“Viết lại tất cả những gì anh đã làm để tôi chắc là mình không quên cái gì hết khi nói chuyện với luật sư.”

Anh ta quăng lon Coke Diet lên bàn và giật mạnh đám giấy ra khỏi tay tôi. Xoay nó lại anh ta thấy mực đầu tiên và đôi lông mày xạm màu của anh ta nhú lại với nhau. “ ‘Cư xử thô bạo với nhân chứng và gây ra những vết bầm tím trên cánh tay cô ta,’ ” anh ta trích dẫn. “Đây toàn là những điều bịa...”

Tôi giơ cánh tay lên và chỉ cho anh ta thấy những vết bầm ở phía dưới chỗ mà anh ta đã tóm lấy cánh tay tôi khi anh ta đích thân buộc tôi phải vào xe anh ta, và anh ta ngưng lại giữa chừng. “Ah, quái quỷ” anh ta nói nhẹ nhàng, cơn giận dữ nhạt đi “Tôi xin lỗi, tôi không cố ý làm em đau”

Yeah, chắc rồi, đó là lý do tại sao anh ta cho tôi rớt sang bên như một cục rắc rối hai năm trước; anh ta thực sự đã làm tổn thương tôi, không phải phủ nhận điều đó nữa. Và rồi anh ta thậm chí không đủ đứng đắn để nói cho tôi biết là tại sao, chính đó là điều thực sự làm tôi điên tiết.

Tựa hông lên một cạnh bàn, anh ta tiếp tục đọc “ ‘Giám giữ bất hợp pháp. Bắt cóc’ - *Bắt cóc?* ”

“Anh đã dùng vũ lực đẩy tôi ra khỏi nơi làm việc và đưa tôi đến một nơi khác tôi không muốn. Nghe có vẻ giống như là bắt cóc tôi”

Anh ta khịt mũi và tiếp tục đọc danh sách những lời phàn nàn của tôi, trong đó có cả ăn nói khó chịu, thái độ bất thủ, và cư xử thô lỗ. Anh ta thậm chí đã không cảm ơn tôi về tách cà phê. Ồ, cũng có những thuật ngữ pháp lý khác trong đó như *áp buộc, ép cung, sách nhiễu*, từ chối không cho tôi liên lạc với luật sư, tôi không để bất cứ chi tiết nào vượt đi cả.

Chết tiệt nhà anh ta, anh ta đã cười cho đến tận khi đọc hết cái danh sách. Tôi không muốn thấy anh ta cười. Tôi muốn thấy anh ta nhận ra anh ta là cái đồ đê tiện đến đâu giả gì.

“Tôi mua cho em lon Coke Diet ,” anh ta nói và trượt nó về phía tôi. “Em có lẽ đã uống đủ cà phê rồi”

“Cảm ơn,” Tôi nói, tôi đậm thêm sự khác nhau giữa cách cư xử của anh ta và của tôi. Tuy vậy tôi không mở lon đó ra. Bụng tôi đã cồn lên vì quá nhiều caffeine rồi. Đồng thời, như một đề nghị hòa bình, lon Coke Diet vẫn không làm nên trò trống gì, đặc biệt khi tôi biết thừa anh ta đã ra ngoài để hít thở không khí trước khi quay lại thộp lấy và cố bóp cổ tôi. Lon Coke là ý nghĩ vào phút chót, để làm ra vẻ anh ta chu đáo, trong khi thực tế thì anh ta đang bảo vệ chính cái vẻ bề ngoài của mình, vì tôi chắc rằng cái sự nghiệp của anh ta sẽ cuốn đi xuống địa ngục, nếu anh ta bóp cổ nhân chứng. Không phải là tôi đã chứng kiến được gì nhiều nhận lắm, nhưng trong trường hợp này, tôi là tất cả những gì họ có.

“Bây giờ thì ra khỏi cái ghế của tôi”

Tôi thổi một lon tóc cho khỏi vướng vào mắt. “Tôi chưa hoàn thành xong bản danh sách. Trả lại giấy đó cho tôi.”

“Blair. Ra khỏi ghế của tôi.”

Tôi ước gì tôi có thể nói là mình đã cư xử như một người lớn, nhưng tôi đã đi quá cái điểm tôi có thể làm việc ấy rồi. Tôi xếp 2 tay lên ghế nhìn trừng trừng vào anh ta, và thách thức “Thử bắt tôi xem”

Mẹ kiếp. Tôi ước gì mình đã không nói điều đó.

Ngay sau đó là một cuộc vật lộn ngắn ngủi và đáng bẽ mặt. Tôi trở về cái ghế anh ta đã đặt tôi ngồi ban đầu, còn anh ta thì chễm chệ trên ghế anh ta, trông lại tức giận lần nữa.

“Chết tiệt” anh xoa xoa bàn tay lên cái cằm râu lởm chởm, nơi cái bóng mờ của 5 tiếng trước đã trở nên đậm hơn. “Nếu em không cư xử... - em có biết là em đã suýt ở trong lòng tôi thay vì cái ghế đấy không?”

Whoa. Điều đó đã đến từ đâu vậy? Tôi ghì lưng mình cảnh giác “Cái gì?”

“Đừng hành động như kiểu em không biết tôi đang nói về cái gì. Và tôi cũng không tin cái phản ứng trước đó của em đâu. Được rồi, em có nhớ ra tôi. Tôi đã khiến em trần truồng.”

“Anh đã không thể” tôi đáp trả, sốc. Anh ta đã nhầm lẫn tôi với ai? Tôi rất chắc chắn là tôi nhớ chuyện đó. Đúng, áo quần đã bị lột ra, nhưng tôi chắc chắn là không trần truồng (^-^)

Anh ta cười dữ tợn. “Kưng à, tin anh đi: khi tất cả những gì ở trên người em chỉ là cái váy nhỏ dè xẻn kéo lên trên eo, thì đó là trần truồng.”

Tôi run lên một chút, bởi vì cái này thực sự quen thuộc. Tôi nhớ rất rõ lần đó. Đó là buổi hẹn thứ hai. Anh ta ở trên cái đi văng; tôi cưỡi bên trên, những ngón tay anh ta ở trong tôi, và tôi chỉ còn có một khắc để nói cái quái quỷ về quan niệm dùng thuốc tránh thai, và đã tận dụng cơ hội.

Tôi đỏ mặt, không phải vì bối rối, chắc bởi vì văn phòng đang bắt đầu nóng ẩm một cách thái quá. Cái phần điều chỉnh nhiệt của máy điều hòa trong tòa nhà này nên được lòi xuống đập cho bẹp dùm đó đi. Mặt khác, chỉ bởi vì tôi cảm thấy vụng xoắn ở bên trong, không có nghĩa là tôi đầu hàng. “Trần truồng nghĩa là hoàn toàn không quần áo, vì vậy theo sự mô tả của chính anh tôi hoàn toàn không trần truồng.”

“Vậy là em thực sự nhớ” anh ta thỏa mãn nói. “Và đừng chẻ sợi tóc làm tư nữa, em thực sự trông rất tuyệt như khi không mặc gì”

“Đó vẫn có sự khác nhau,” Tôi bướng bỉnh nhấn mạnh. “và, à, tôi nhớ chúng ta đã làm gì. Thế thì sao?”

“Ý em là em trở nên trần như nhộng với đàn ông thường xuyên đến nỗi việc đó chẳng còn ý nghĩa gì nữa?” anh ta hỏi, cặp mắt nheo lại.

Tôi đã mệt mỏi vì phải giả vờ. Dù sao thì anh ta cũng không tin nó. Tôi nhìn vào mắt anh ta và trả lời “Hiển nhiên là lần đó nó cũng chẳng có ý nghĩa gì hết”

Anh ta nhăn mặt “Ouch. Tôi biết là tôi nợ em một lời giải thích. Tôi xin lỗi...”

“Giữ nó cho mình đi. Cái lúc cần giải thích đã qua lâu rồi”

“Qua rồi ư?”

“Tôi đã cho qua rồi. Anh không thế ư?”

“Tôi nghĩ là tôi cũng đã thế,” anh đáp, cau có. “Nhưng khi tôi nhận được cuộc gọi nói rằng có một vụ giết người ở Great Bods và nạn nhân và một phụ nữ tóc vàng, tôi...” anh ngắc ngứ lại, rồi tiếp, “Cút thật.”

Tôi chớp mắt nhìn anh ta, thực sự ngạc nhiên. Nghĩ lại xem, những từ đầu tiên anh nói với tôi là *Em ổn chứ?* Và anh ta đã ra ngoài lúc trời đang mưa để đến hiện trường vụ án, xem xét xác của Nicole trước khi vào trong. Chắc chắn là đến lúc đó tên tuổi của cô ta đã được công bố, nhưng cũng có thể là chưa, cho đến khi gia đình cô ta được thông báo. Tôi không biết gia đình cô ta là những ai, họ ở đâu, nhưng có thể có một danh sách bà con họ hàng trong hồ sơ của cô ta ở Great Bods mà thám tử MacInnes đã lấy đi.

Tội nghiệp Nicole. Cô ta là con mèo bắt chước thần kinh quý quyết, nhưng cái xác cô ta nằm dưới mưa lâu như thế trong khi cảnh sát tìm hiểu hiện trường làm tôi thấy buồn bực. Tôi biết việc điều tra hiện trường vụ án khá mất thời gian và mưa cũng cản trở những cảnh sát làm nhiệm vụ nữa, còn cô ấy vẫn nằm ở đó trong ít nhất 3 tiếng đồng hồ trước khi họ chuyển cô ấy đi.

Anh ta búng ngón tay trước mặt tôi “Em cứ để tâm trí lang thang đi đâu”

Đàn ông, tôi muốn cắn những ngón tay kia quá. Tôi rất ghét những ai làm thế, khi mà chỉ một cái vẩy nhẹ cũng kêu gọi được sự chú ý của tôi “Ồ, xin lỗi, tôi đã kiệt sức và tôi đã chứng kiến một vụ giết người tối nay, nhưng tôi vẫn khiếm nhã kinh khủng khi không tập trung vào những vấn đề riêng tư. Anh đang nói gì?”

Anh ta nghiền ngẫm tôi một chốc, rồi sau đó lắc đầu “Đừng để ý. Em đã mệt lắm rồi và tôi thì có một vụ điều tra giết người để giám sát. Tôi ước giá mà em không liên quan gì đến vụ này, nhưng em đã thế rồi, vì thế em sẽ bị tôi để mắt đến nhiều hơn dù em muốn hay không. Ngừng chống đối đi, được không? Để tôi làm công việc của mình. Tôi thừa nhận là, tôi không thể tập trung khi em cứ ở trước mắt tôi và khiến tôi phát điên.”

“Tôi không làm anh phát điên,” Tôi bật lại, giận điên lên “Anh rõ ràng là bị điên trước khi tôi gặp anh. *Bây giờ tôi có thể về nhà được chưa?*”

Anh ta đưa tay lên chà xát đôi mắt và rõ ràng là cố kìm chế cơn cáu kỉnh của mình. “Vài phút nữa. Tôi sẽ đưa em về nhà”

“Người nào đó có thể cho tôi đi nhờ về Great Bods. Tôi cần xe của mình.”

“Tôi nói tôi sẽ đưa em về nhà.”

“Và tôi nói tôi cần xe của tôi.”

“Sáng mai tôi sẽ mang nó lại cho em. Tôi không muốn em làm lộn xộn hiện trường vụ án”

“Tốt thôi. Tôi sẽ bắt taxi về nhà. Không cần bắt anh phải ra ngoài đâu.” Tôi đứng dậy và túm lấy túi xách, sẵn sàng đâm đầu ra cửa. Tôi sẽ đứng ở trên vỉa hè, thậm chí mưa có tầm tã đi nữa, trong khi đợi taxi.

“Blair. Ngồi xuống”

Đó là điều tệ hại khi anh ta là cảnh sát. Tôi không biết chính xác khi nào cái quyền lực hành chính của anh ta kết thúc và bản chất cá nhân bắt đầu. Tôi không biết chính xác có phải tôi đang đứng trên mảnh đất pháp lý hay không nữa. Tôi khá chắc rằng tôi có thể đi bộ ra ngoài và anh ta chẳng thể làm gì được cả - một cách hợp pháp - nhưng vẫn luôn luôn có một khả năng nhỏ là tôi sai, và một khả năng lớn là anh ta sẽ dùng vũ lực bắt tôi ở lại dù có hợp pháp hay không, và tôi không muốn có một cuộc đấu khác với anh ta. Vặt lộn với anh ta không tốt cho sự tự chủ của tôi.

Tôi ngồi xuống, và tự làm mình thỏa mãn với cái nhìn trùng trùng bưng bình. Tôi có chút nghi ngại tần mẩn rằng anh ta có ý định quay lại mối quan hệ cá nhân với tôi, và tôi thì không muốn xuống lại con dốc đó lần nữa. Định ninh điều đó trong đầu, càng ít liên hệ với anh ta bao nhiêu, càng tốt bấy nhiêu.

Tôi có một nguyên tắc: bỏ đi, bỏ về. Nếu một gã đàn ông đã làm điều thứ nhất, thì rồi gã sẽ phải làm điều thứ hai nếu muốn quay lại mối quan hệ với tôi. Tôi có thể xoay xở được trong việc tranh cãi, bởi vì ít nhất khi đó bạn còn đang giao tiếp với người khác, nhưng nếu chỉ là bỏ đi mất và không để cho tôi có cơ hội làm rõ mọi chuyện - thì câu trả lời là KHÔNG - KHÔNG to tướng.

Tôi biết nghe có vẻ như tôi cần vượt qua chính mình vậy, nhưng sự thật là – dù tôi biết ly hôn là điều tốt nhất cho cả hai chúng tôi - tôi đã bị tổn thương kinh khủng khi bắt gặp Jason đang hôn em gái Jenni của tôi. Không chỉ là vì Jenni đã phản bội tôi, mà còn vì tôi thực sự đã yêu Jason. Hai năm đầu sống cùng nhau chúng tôi đã rất hạnh phúc. Ít nhất tôi đã hạnh phúc, và tôi nghĩ anh ta cũng vậy. Chúng tôi cứ tách dần nhau ra và tình yêu với anh ta cứ tuột đi, nhưng đó không có nghĩa là tôi từ bỏ cuộc hôn nhân của mình. Tôi đã sẵn sàng xoay xở với nó, cố gắng để lại gần gũi anh ta một lần nữa. Khi tôi nhìn thấy anh ta hôn Jenni, như một cú thối vào bụng, tôi nhận ra rằng, anh ta hẳn đã đang lừa dối tôi không chỉ một vài lần. Không phải với Jenni; tôi cam đoan chắc rằng đó là lần đầu tiên anh ta chạm vào con bé. Nhưng anh ta không yêu nó, như vậy nghĩa là anh ta đã làm điều đó chỉ bởi nó đẹp và nó sẵn sàng, điều đó

cũng có nghĩa là anh ta rất có thể đã làm việc đó với những người đàn bà khác.

Anh ta thậm chí chả thèm cố gắng để đưa cuộc hôn nhân của chúng tôi vào đúng quỹ đạo. Anh ta đã quăng tôi đi một cách đầy xúc cảm, rất lâu trước đấy rồi mà tôi không nhận ra. Một khi tôi đã nhận ra, tôi gạt bỏ ngay những thất bại của mình. Tôi đã không khóc ròng trên vai của bất kì ai, thay vì vậy tôi xây dựng một cuộc sống mới rất đáng hài lòng, nhưng thế không có nghĩa là tôi đã vượt qua nó mà không bị những vết bầm dập sâu sắc về mặt cảm xúc.

Những vết đau đã được hàn gắn và dù sao thì tôi không phải là kiểu loanh quanh buồn nản. Tôi trưởng thành hơn từ những trải nghiệm đó, và sắp đặt những nguyên tắc và chuẩn mực mới cho bản thân. Một trong những nguyên tắc đó là nếu người đàn ông ra đi mà thậm chí đã không thèm cố gắng làm sáng tỏ mọi việc, thì anh ta chẳng đáng để tôi nỗ lực, trừ phi anh ta chứng minh được mình nghiêm túc để đón nhận một cơ hội khác.

Wyatt đã chẳng chứng minh được cái gì hết. Và anh ta cũng không phải loại có thể bò bằng bốn chân. Vậy nghĩa là ý tưởng về việc chúng tôi trở thành một cặp một lần nữa lại hoàn toàn không có điểm để bắt đầu.

Anh ta đẩy lon Coca Diet về phía tôi. “Uống đi. Có thể nó làm em hạ hỏa đấy”

Cái quỷ tha ma bắt gì chứ. Dù thế nào đi nữa thì tôi cũng chẳng thể ngủ được đêm nay. Tôi bật đánh bốp cái nắp lon, làm một hóp, rồi lái sự suy nghĩ của mình tới vấn đề cụ thể hơn. “Tôi đoán là không thể mở cửa kinh doanh vào ngày mai.”

“Đoán tốt đấy.”

“Thế thì mất bao lâu tôi mới có thể mở cửa được đây? Một ngày? Hai?”

“Thời gian có thể thay đổi. Tôi sẽ cố di chuyển các thứ càng nhanh càng tốt, nhưng tôi sẽ không cắt các vòng quay. Có thể là hai ngày. Tôi xin lỗi vì gây cho em những thất thu tài chính, nhưng...”

“Oh, tôi sẽ không mất một xu nào cả. Đa phần các thành viên trả phí theo năm vì nó rẻ hơn trả theo tháng. Tôi không cung cấp bất kì thời hạn hội viên nào ít hơn một tháng cả. Cái chính là tôi không thích sự bất tiện đối với các thành viên, tôi biết rằng điều đó rất nhỏ nhặt so với một vụ giết người, nhưng với tư cách là một người chủ một doanh nghiệp, một thực tế khó nhằn là tôi phải chăm sóc khách hàng của mình hoặc nếu không, công việc kinh doanh sẽ bị đe dọa.”

Anh ta nhìn tôi cân nhắc, như thể anh không nghĩ rằng tôi là một người thực tế như thế. Điều đó chọc tức tôi, bởi vì anh ta đã có ba lần hẹn hò với tôi, và nếu anh ta chú ý được đến bất cứ thứ gì khác ngoài cơ thể tôi, anh ta đã nhận ra đầu tôi không có rỗng.

Có thể tôi đáng lẽ nên kinh ngạc vì anh ta đã nhận ra tôi, bởi vì hai năm trước anh ta rõ ràng là chưa bao giờ nhìn vào cái gì cao quá ngực tôi cả.

Ý nghĩ tồi tệ, bởi vì anh ta thực sự đã nhìn ngắm ngực tôi. Chạm vào chúng. Và đã nếm chúng. Bây giờ, ngực tôi không phải quá bự - chúng gây nhiều bực mình hơn là cội nguồn của khoái lạc - nhưng chẳng cách nào tách mình khỏi những kí ức thân mật, và điều đó lại khiến tôi đỏ mặt lần nữa.

“Chúa tôi,” anh ta nói, “bây giờ em lại đang nghĩ cái gì thế?”

“Sao? Ý anh là gì?” Giống như là tôi đang kể cho anh ta nghe những điều tôi nghĩ vậy

“Em lại đang đỏ mặt.”

“Tôi ư? Oh. Xin lỗi. Tôi đang trải qua thời kì tiền mãn kinh, và thỉnh thoảng lại có những cơn nóng nhanh” Gì cũng được để vớt vát sự bẽ mặt.

Anh ta nhe răng, một cái chớp nhanh khoe hàm răng trắng “những cơn nóng người nhanh, huh?”

“Tiền mãn kinh không phải dành cho những người kẻ yếu ớt”

Anh ta cười ồm lên, dựa lưng vào cái ghế da đen to để nhìn tôi một thoáng. Anh ta càng nhìn tôi lâu bao nhiêu, tôi càng cảm thấy không thoải mái bấy nhiêu. Có nhớ những gì tôi nói về cặp mắt anh ta không? Tôi cảm thấy như con chuột đang bị con mèo chăm chăm nhìn xuống... ý là, một con mèo đói khát. Từ nãy đến giờ tôi chưa dành nổi đến hai ý nghĩ về những gì tôi đang mặc, nhưng tôi bất ngờ nhận thức về cái áo dây màu hồng đã phô ra phần bụng trần, và chiếc quần yoga ôm khít lấy dáng. Cái cách anh ta nhìn tôi khiến tôi thấy có quá nhiều phần da thịt được phô ra, và điều mà anh ta đang nhớ là đã nhìn thấy thậm chí còn nhiều hơn cả bây giờ. Thậm chí tồi tệ hơn, anh ta còn đang lên kế hoạch để nhìn thấy nhiều hơn về tôi lần nữa.

Đó chính là cách mà anh ta luôn gây ảnh hưởng lên tôi: Khi anh ta nhìn tôi, tôi nhận thức rõ

ràng về việc mình là một người phụ nữ - và rằng anh ta là đàn ông với từng mẩu từng phần đáp ứng lại. Bạn biết đấy: Phần chêm A vừa vặn với khe trống B. Nếu tôi lại gần anh ta, tất cả những gì tôi có thể nghĩ đó là về những cái chêm và những khe trống.

Anh ta nhặt cây bút tôi đã viết lúc trước lên là gõ nó nhẹ nhẹ lên cái hình dán trên máy tính của anh ta. “Em sẽ không thích những điều tôi sắp nói đâu”

“Tôi chưa bao giờ thích những điều anh nói, vì thế chẳng có gì đáng kinh ngạc cả”

“Ngưng đã nào” anh ta khuyên bảo với cái giọng cứng nhắc “Đây không phải là nói về chúng ta đâu”

“Tôi không ngụ ý nó là về cái gì. Và không có “chúng ta” nào hết.” Tôi rõ ràng không thể để cho anh ta có một giây mà hoài nghi, hay ngại ngùng được. Tôi không muốn đối phó với anh ta. Tôi muốn thám tử MacInnes quay lại.

Hiển nhiên Wyatt quyết định rằng cố gắng để nói lý lẽ với tôi là mất thời gian. Không phải thế, lý lẽ của tôi hoàn toàn rất bình thường... trừ khi có anh ta xen vào. Vì lý do gì chẳng nữa anh ta cũng sẽ không nhặt chiếc găng tay miệng vừa ném đó. “Chúng tôi đang cố gắng kiểm soát tất cả thông tin về vụ giết người, nhưng đôi lúc cũng không thể. Để làm một vụ điều tra chúng tôi phải nói chuyện với mọi người và hỏi bất kì ai nhìn thấy một người đàn ông lái chiếc xe tối màu bốn chỗ kín mui trong khu vực phạm tội. Và đó mới chỉ là bắt đầu. Hiện giờ chúng tôi vẫn giữ các phương tiện truyền thông tránh xa khỏi hiện trường, nhưng họ có quyền đứng ngoài với máy ghi âm, ống chụp cận cảnh và camera.”

“Và?” Tôi không hiểu ý của anh ta.

“Không cần phải là một thiên tài để làm phép cộng hai với hai và ra được kết quả em là một nhân chứng. Cảnh sát chúng tôi đã ở chỗ em, em ở đó với chúng tôi, và rồi em rời đi trên xe của tôi...”

“Cân nhắc về tình trạng này, người ta có thể nghĩ tôi là kẻ bị tình nghi đấy.”

Một khóe miệng anh ta nhếch lên châm biếm khi anh ta nhớ lại cuộc vật lộn để tổng được tôi vào trong xe anh ta. “Không, họ có thể chỉ nghĩ em buồn bã vì những gì xảy ra.” Anh ta lại gõ bút vào bàn. “Tôi không thể giấu tên em được. Để nhận dạng được kẻ tình nghi, hiển nhiên là phải có nhân chứng. Danh tính của em hiển nhiên đã bị lộ rồi. Nó sẽ lên báo ngày mai.”

“Tại sao đó lại là một vấn đ....oh” Tôi sẽ được nêu tên trên các tờ báo như một nhân chứng của vụ giết người. Và có lẽ người lo lắng nhất không phải ai khác chính là bản thân tên giết người. Kẻ giết người phải làm gì để tự bảo vệ đây? Chúng sẽ giết bất kì ai là mối đe dọa của chúng.Và đó chính là vấn đề.

Tôi nhìn chăm chăm vào anh ta, hoảng sợ. “Oh, Cút thật”

“Yeah,” anh ta nói. “Đó chính xác là những gì tôi nghĩ.”

CHƯƠNG V (Deco)

Hàng nghìn ý nghĩ rượt đuổi trong đầu tôi. Thôi được rồi, chỉ khoảng sáu hay bảy gì đó bởi vì hàng nghìn thì nhiều quá. Thử đếm ý nghĩ của bạn và xem mất bao lâu để đạt đến số 1000. Cho dù thế, chẳng có ý nghĩ nào của tôi là tốt đẹp cả.

“Nhưng thậm chí tôi cũng không phải là nhân chứng!” Tôi khóc thét. “Tôi không thể nhận diện hắn ta nếu cuộc sống của tôi có phụ thuộc vào điều đó đi chẳng nữa.” Lại tiếp rồi, cũng chẳng phải một ý nghĩ hay ho bởi vì chỉ là có lẽ thôi mà.”

“Hắn không biết điều đó.”

“Có thể hắn là bạn trai cô ta. Thường là bạn trai hoặc chồng phải không? Có lẽ đó là hành động phạm tội vì tình và hắn không thực sự có trái tim của kẻ giết người, khi các anh túm được hắn, hắn sẽ thú nhận.” Điều đó không thể sao? Hay là đòi hỏi quá nhiều?

“Có lẽ,” anh ta nói nhưng biểu hiện chả có chút gì là có hi vọng.

“Nhưng sẽ ra sao nếu hắn không phải là bạn trai cô ta? Sẽ ra sao nếu là ma túy hay gì đó?” Tôi đứng dậy và bắt đầu đi tới đi lui trong văn phòng anh ta, cái văn phòng chả đủ chỗ để đi tới đi lui đúng nghĩa và có quá nhiều vật cản ở lối đi như những cái tủ hồ sơ và giá sách. Tôi đi lắt léo quanh đồng hồ đặc hơn là đi tới đi lui. “Tôi không thể rời xứ này. Anh thậm chí còn chả cho tôi ra cái khỏi thị trấn đang ở trong tình trạng tồi tệ khó kiểm soát này, anh biết đấy.”

Anh ta cũng không thể ngăn tôi lại, tôi nhận ra, trừ khi bắt giữ tôi hay đưa tôi vào trường hợp được giám hộ, bảo vệ, và vì tôi không thể nhận diện kẻ giết người, tôi không nghĩ rằng anh ta có thể bào chữa cho phán quyết đó của anh ta. Vì thế tại sao anh ta còn bảo tôi không được rời khỏi thị trấn? Và tại sao anh ta lại nói với tôi điều đó khi phản ứng hiển nhiên nhất, thông minh nhất sẽ thoát khỏi địa ngục Dodge này?”

Anh ta lờ tít những lời bình phẩm của tôi về sắc lệnh của anh ta. “Điều kỳ lạ là em vẫn ổn và

cô Goodwin bị giết là vì lý do cá nhân. Nếu may mắn bọn anh sẽ làm sáng tỏ trong 1 hay 2 ngày nữa.”

“1 hay 2 ngày,” tôi lặp lại. Có quá nhiều chuyện có thể xảy đến trong 1 hay hai ngày. Một là tôi có thể bị giết. Không đời nào tôi đi lung tung để cho điều này xảy ra. Bất chấp trung uý Bloodsworth nói gì với tôi, tôi vẫn sẽ rời thị trấn. Kệ cha cái sự cho phép của anh ta, tôi hoàn toàn chắc chắn rằng tôi chả bao giờ cần nó dù có chuyện gì xảy ra đi nữa; vào lúc anh ta biết tôi đã đi khỏi thì cũng quá muộn rồi. Tôi sẽ nói với Siana liên lạc với anh ta và bảo anh ta nếu như anh ta cần tôi thì hãy liên hệ với Siana bởi vì lẽ dĩ nhiên tôi sẽ cho gia đình tôi biết tôi đang ở đâu. Dù sao Great Bods sẽ bị đóng cửa một ngày hoặc hơn nữa nên tôi cũng có thể có một kỳ nghỉ ngắn chứ. Nàng thổ yêu biển trong tôi cả hai năm nay rồi đã chả được ra biển, cũng đến lúc nuông chiều nó một chút chứ.

Khi tôi về nhà tôi sẽ lăn ra ngủ khoảng 2 tiếng, nếu tôi có thể. Nếu tôi không thể thì tôi sẽ gói ghém đồ đạc. Tôi sẽ sẵn sàng lên đường ngay khi nào người ta mang xe đến cho tôi.

“Anh chả có dư thừa người để canh gác và anh không thể biện minh với mình là có mối đe dọa nào đáng tin cả - anh không có nói là em hoàn toàn không phải nhân chứng vì em không thể nhận diện ai.” Anh ta ngả người ra sau ghế và nhìn tôi nghiền ngẫm. “Anh sẽ nói với báo chí là các nhân chứng giấu tên đã nhìn thấy người đàn ông rời khỏi hiện trường. Điều đó sẽ làm loãng sự tập trung vào mình em.”

“Này, được đấy!” Tôi nói phần khởi. Nếu có nhiều hơn 1 nhân chứng thì giết tôi sẽ chả có ý nghĩa gì đúng không? Không phải là tôi định đi lung tung để bị tìm thấy. Bây giờ tôi sẽ nghĩ về nó, ít ngày tuyệt vời được lười biếng trên bãi biển thật hay. Tôi có một bộ bikini màu ngọc lam mua năm ngoái và chưa có cơ hội được mặc bao giờ. Tiffany – nàng thổ yêu biển trong tôi – sẽ hào hứng lắm đây.

Tôi đứng dậy, nhặt tập ghi chép lên trước khi anh ta có thể ngăn tôi lại và xé toạc tờ trên cùng. Cứ như tôi sẽ quên mất danh sách tội lỗi của anh ta vậy, phải không? Khi tôi gấp gọn tờ giấy lại, tôi nói, “Giờ thì tôi sẵn sàng về nhà rồi. Thật đấy, trung uý Bloodsworth, anh có thể nói với tôi về tất cả chuyện này này ở Great Bods, anh biết đấy. Anh không phải cư xử thô bạo với tôi trước mặt tất cả mọi người và lôi tôi đến đây chỉ để chứng minh rằng anh là cảnh sát cỡ bự.” Tôi gầm gừ giống kiểu Tim Allen nhưng tôi chả thể làm được.

Anh ta tỏ ra thích thú và khoát tay. “Đưa đây.”

Tôi khịt mũi. “Đừng mơ. Thậm chí nếu anh có xé nát nó ra, anh nghĩ tôi không nhớ những gì trong cái danh sách này ư?”

“Không phải vấn đề đó. Đưa đây.”

Thay vì thế, tôi nhét nó vào túi và kéo khoá lại. “Vậy là vấn đề gì, bởi vì có vẻ tôi đang bỏ qua cái gì đó.”

Chuyển động của đôi chân anh ta mạnh mẽ và uyển chuyển nhắc tôi nhớ anh ta đã từng là vận động viên gì. “Vấn đề,” anh ta nói khi đi vòng quanh cái bàn và điềm tĩnh lấy cái túi của tôi, “là những người đàn ông trong cuộc đời em có thể giết chết em trước khi để em ra đi – nói một cách bóng bẩy – bởi vì em đáng yêu chết đi được nhưng anh sẽ không sa vào con đường đó đâu. Em đang ở trên địa phận của anh và anh đã nói là đưa nó cho anh, nên nếu em không làm vậy thì anh sẽ lấy nó. Đó là vấn đề.”

Tôi nhìn anh ta mở khoá túi và lôi cái danh sách ra và nhét vào túi quần mình. Tôi có thể chiêm ngòi một cuộc chiến không đàng hoàng khác, nhưng thậm chí nếu tôi thắng - không có vẻ vậy – giành lại cái danh sách cũng có nghĩa là tôi phải thọc tay vào túi quần anh ta và tôi thì không được sinh ra ngày hôm qua. Đó là một cuộc chiến mà tốt hơn là tôi không nên chiến đấu. Vì thế tôi nhún vai. “Vậy thì tôi sẽ viết tờ khác khi tôi về nhà, nơi, tiện đây tôi nói luôn, nơi mà tôi muốn ở đó cả tiếng đồng hồ trước. Anh cũng nên thực sự giải quyết vấn đề của mình đi, anh đã cá nhân hoá mọi thứ, trung uý Bloodsworth.” Tôi gọi anh ta như vậy thay vì gọi là Wyatt bởi vì tôi biết nó sẽ làm anh ta điên tiết lên. “Trong công việc của anh, điều đó có thể thực sự là vấn đề đấy.”

“Những gì giữa chúng ta hoàn toàn là việc cá nhân.” Anh ta vắn lại khi đưa trả túi cho tôi.

“Không. Không hứng thú. Xin lỗi. Liệu tôi có thể về nhà được chưa?” Có thể nếu như tôi cứ nói như vậy thường xuyên đến mức độ nào đó, anh ta sẽ mệt mỏi vì nghe. Một cái ngáp rõ to chấm hết câu và tôi thề tôi không giả vờ. Tôi che đi nhưng đó là cái ngáp sái cả quai hàm và dường như chả bao giờ kết thúc. Tôi chảy cả nước mắt khi ngáp xong. “Tôi xin lỗi.” Tôi lại nói và dụi mắt.

Đôi mắt chết tiệt của anh ta, anh ta cười toe toét. “Cứ việc nói em không hứng thú thường xuyên đi và có lẽ đến năm 90 tuổi em sẽ tin điều đó. Đi nào, anh sẽ đưa em về nhà trước khi em suy sụp hoàn toàn.” Anh ta nói trước khi tôi kịp phản ứng lại câu đầu tiên, anh ta đặt tay quanh eo tôi và thúc tôi đi ra phía cửa.

Kết thúc! Tôi quá vui mừng được về nhà đến nỗi tôi chẳng chú ý xem tay anh ta để đâu và trông nó ra sao. Anh ta rướn người ra trước để mở cửa cho tôi và khi tôi bước qua cửa, như thể

hàng trăm cặp mắt đang đổ dồn theo chúng tôi. Các sĩ quan tuần tra trong đồng phục, thám tử trong thường phục và một vài người rõ ràng đang bị cưỡng bách – cái phòng này như tổ ong hoạt động bất chấp thời gian muộn màng này. Nếu tôi có chú ý, tôi sẽ nhận thấy những giọng nói ngắt quãng và tiếng chuông điện thoại reo bên ngoài cánh cửa đang đóng nhưng tôi đang chú tâm vào cuộc chiến với Wyatt.

Tôi nhìn thấy đủ thái độ: tò mò, thích thú, thèm khát. Chỉ có một biểu hiện tôi không thấy là sự ngạc nhiên. Tôi phát hiện thám tử MacInnes đang giấu một nụ cười khi anh ta nhìn xuống đồng giấy tờ trên bàn mình.

Ừm, tôi có thể mong đợi gì đây? Để họ chứng kiến sự bất đồng giữa chúng tôi và kết thúc là anh ta nhét tôi vào trong xe anh ta ư – chỉ có mỗi phần cuối là họ thấy, họ chả thấy sự bất đồng giữa chúng tôi – nhưng giờ tôi nhận ra rằng Wyatt chắc chắn đã nói gì đó cho thấy chúng tôi có quan hệ riêng tư. Cái con chuột lén lút này đang cố ngăn cản sự chống đối của tôi, nhưng điều quan trọng hơn là anh ta đã chắc chắn rằng không ai trong số người của mình gây cản trở cuộc tranh cãi của chúng tôi.

“Cứ tưởng mình khôn ngoan lắm đấy.” Tôi lầm bầm khi bước vào thang máy.

“Anh không được như vậy đâu, nếu không anh đã tránh xa em ra rồi” anh trả lời nhẹ nhàng khi anh ấn phím tầng cuối cùng.

“Vậy sao anh không nâng cao IQ của mình và bám theo ai đó muốn anh đi?”

“Ồ, em muốn anh, được rồi. Em không thích điều đó nhưng em muốn anh.”

“Đã muốn thôi. Quá khừ rồi. Không phải bây giờ. Anh đã có cơ hội.”

“Anh vẫn còn cơ hội. Tất cả những gì chúng ta đã làm chỉ là một chặng nghỉ thôi mà.”

Miệng tôi mở to ngạc nhiên khi tôi nhìn chăm chăm vào anh ta. “Anh gọi hai năm qua là chặng nghỉ ư? Tôi có tin mới cho anh đây, cậu bé to xác: cơ hội của anh đã kết thúc vào ngày hẹn hò cuối cùng của chúng ta rồi.”

Thang máy dừng lại và cửa mở ra – không mất nhiều thời gian lắm để chu du 3 tầng nhà – và Wyatt lại làm cái việc tay-quanh-eo-tôi lần nữa, đưa tôi qua một phòng nhỏ và bước vào bãi đỗ xe. Mưa đã ngừng rơi, cảm ơn Chúa, mặc dù cây cối và đường điện vẫn nhỏ nước tong tong.

Chiếc Crown Vic màu trắng của anh ta đỗ ở khu số bốn với biển đề “Trung úy Bloodsworth”. Bãi đỗ được rào xung quanh và có cổng để không một nhà báo nào có thể đợi bên ngoài lối vào đó. Dù sao cũng không có nhiều lắm, ở thị trấn này chỉ có một tờ nhật báo và 1 tờ tuần báo, 4 kênh truyền thanh và một chi nhánh của kênh truyền hình ABC. Thậm chí nếu tất cả các kênh truyền hình đều cử phóng viên đến, điều sẽ chẳng xảy ra, thì cũng chỉ có tổng cộng 7 người là cùng.

Tỏ ra thông minh, tôi với tay cầm cửa sau. Wyatt gầm gừ và đẩy tôi ra trước khi anh mở cửa trước. “Em là đồ phiền phức, biết không?”

“Như thế nào?” Tôi ngồi và cài dây an toàn.

“Em không biết khi nào thì ngừng tự đề cao mình.” Anh ta đóng sập cửa lại và đi vòng ra cửa cho lái xe. Anh ta chui vào, khởi động xe, rồi quay ra đối diện tôi và gác một tay sau lưng ghế. “Giờ thì chúng ta không ở trong thang máy, không có camera theo dõi từng chuyển động, vậy hãy nói lại cho anh xem làm thế nào mà cơ hội của anh với em đã kết thúc và em không còn muốn anh.”

Anh ta đang thử thách tôi, thực tế là làm tôi rối tung lên để tôi nói gì đó hấp tấp để anh ta có lý do làm gì đó hấp tấp như hôn tôi chẳng hạn. Đèn bãi đỗ xe vẫn đủ sáng để tôi thấy được sự lấp lánh trong mắt anh ta khi anh ta chờ đợi phản ứng của tôi. Tôi muốn phun ra những lời nguyền rủa anh ta nhưng điều đó sẽ làm tôi cuốn theo trò chơi của anh ta và tôi quá mệt mỏi, tôi biết tôi không ở đỉnh cao sung sức. Vì thế tôi ngáp và lăm bầm. “Không thể đợi được à? Tôi quá mệt và tôi không thể thấy rõ ràng được.”

Anh ta tặc lưỡi khi quay đi và cài dây an toàn của mình. “Hèn nhất.”

OK, anh ta không chịu thua. Quan trọng là anh ta quyết định không thúc giục.

Tôi cho anh ta thấy. Tôi ngả đầu ra sau và nhắm mắt lại, bất kể lượng cà phê tôi uống suốt đêm qua, tôi vẫn ngủ thiếp đi khi chúng tôi còn chưa ra khỏi bãi đỗ. Đó là tài năng của tôi; cha tôi gọi là Lights Out Blair. Tôi chưa từng trần trọc và mất ngủ ban đêm nhưng tôi nghĩ với tất cả sự căng thẳng cùng với cà phê, tôi sẽ có một đêm không ngủ. Không phải lo lắng, đèn vẫn sáng như thường.

Tôi thức dậy khi anh ta mở cửa xe và cúi xuống tháo dây an toàn cho tôi. Tôi nháy nháy mắt buồn ngủ nhìn anh ta, cố gắng nhìn rõ. “Chúng ta đã đến nơi chưa?”

“Đến rồi. Dậy nào, người đẹp ngủ trong rừng.” Anh ta nhặt cái túi của tôi đang ở dưới sàn xe lên rồi lôi tôi ra khỏi xe.

Tôi sống ở vùng Beacon Hills – vùng công quản có tên là Beacon Hills, mà nghĩa gốc là tất cả những con đường dẫn lên và xuống những ngọn đồi. Khu công quản Beacon Hills bao gồm 11 toà nhà riêng biệt, mỗi toà nhà gồm 4 đơn nguyên 3 tầng. Tôi sống ở toà nhà thứ 3, đơn nguyên đầu tiên nghĩa là cửa sổ nhà tôi trở ra ba mặt chứ không phải hai. Đơn nguyên ngoài đắt hơn đơn nguyên giữa nhưng đối với tôi, những cái cửa sổ đáng giá như vậy. Một phụ phí lớn thêm vào là tôi có thể đỗ xe dưới mái vòm. Những đơn nguyên giữa phải đỗ ở ngoài trời. Vâng, mái vòm cũng làm tăng giá của đơn nguyên ngoài cùng. Vậy thì sao? Tôi không phải đỗ chiếc Mercedes của mình ngoài trời vì thế mái vòm đáng với chi phí đó. Đã từng đến đây trước kia, Wyatt đỗ xe dưới mái vòm.

Có một lối vào phía trước, tất nhiên thế nhưng có một lối ngách nối với mái vòm để đặt máy giặt và máy sấy rồi dẫn đến nhà bếp. Tôi gần như chưa từng dùng cửa trước trừ những lúc tôi về nhà sau cuộc hẹn hò và những ngọn đèn bên cạnh cửa ngách được hẹn giờ. Nó bật lên vào 9h tối nên tôi chưa bao giờ phải lần mò trong bóng tối.

Tôi lấy lại túi của mình khỏi anh ta và lục chìa khoá. “Cám ơn anh đã đưa tôi về nhà.” Tôi nói lịch sự. Tôi thậm chí còn chẳng chỉ ra rằng tôi muốn bắt taxi hơn.

Anh hiện ra lù lù trước mặt tôi, đứng quá gần và tôi nắm chặt chìa khoá lại trong vô thức để phòng anh ta cố gắng giật nó khỏi tay tôi. “Anh muốn kiểm tra khoá cửa và cửa sổ nhà em.”

“Mai bố tôi có thể làm việc đó. Đêm nay tôi sẽ ổn thôi bởi vì không ai biết được tôi chứng kiến chuyện gì trừ phi báo chí đưa ra.”

“Bố em có kiến thức về an ninh không?”

Không nhiều hơn tôi, nhưng, này, tôi có hệ thống báo động và tôi có thể tự mình kiểm tra cửa ra vào và cửa sổ. “Trung úy Bloodsworth,” Tôi nói kiên quyết như tôi có thể ngáp lần nữa. “Về nhà đi. Để tôi yên.” Khi tôi nói, tôi mở khoá cửa và di chuyển vì thế tôi chặn anh ta lại.

Anh ta dựa vào thành cửa và cười xuống với tôi. “Anh không định dùng vũ lực, em biết đấy.”

“Vậy thì tốt. Tại sao chúng ta không giả thiết anh là ma cà rồng và không thể vào trừ khi tôi mời anh nhỉ?”

“Em đã mời anh rồi, nhớ không?”

Ồ. Đã thế thật. “Tôi đã trang trí lại kể từ sau đó. Kết thúc mọi thứ. Về nhà đi.”

“Anh cũng khá như tử rồi. Em trang trí lại à? Có gì không ổn với cách trang trí cũ à?”

Tôi nhướn mắt lên. “Tôi chắc là anh rất thích cách trang trí bên trong. Về nhà. Đi đi. Nhưng phải chắc chắn điều đầu tiên trong sáng mai là anh phải cử người mang xe đến cho tôi đấy nhé, OK? Tôi không thể bị mắc kẹt ở đây mà không có nó được.”

“Anh sẽ quan tâm đến việc này.” Anh ta vờ ra và ôm mặt tôi, ngón tay cái của anh ta nhẹ nhàng mân mê tôi. Tôi nháy mắt lại, trừng trừng nhìn anh ta và anh ta cười. “Anh sẽ không hôn em đâu. Chưa đâu, dù sao đi chăng nữa. Có lẽ không có ai quanh đây nhìn ngó vào khoảng thời gian này trong đêm – đúng hơn là buổi sáng – nhưng vì quần áo em có xu hướng rơi ra hết khi anh hôn em, nên tốt hơn là chúng ta đợi đến lúc riêng tư hơn và cả hai được ngủ một chút.”

Anh ta nói như thể tôi bắt đầu cởi đồ bất cứ khi nào anh ta chạm vào tôi ấy. Tôi ném cho anh ta nụ cười ngọt ngào độc hại. “Tôi có ý kiến hay hơn. Sao anh không ních...”

“Ừ ừ,” anh ta chặn trước, đặt ngón tay lên môi tôi. “Em không muốn đôi môi ngổ ngược này làm em rắc rối. Vậy thì vào trong đi, khoá cửa và đi ngủ. Anh sẽ gặp em sau.”

Tôi chưa bao giờ nói rằng tôi không nhận ra đó là lời khuyên hay ho khi tôi nghe nó. Tôi luôn luôn nhận ra điều đó, thực tế là làm theo nó lại là việc khác. Trong trường hợp này, tôi đã làm một việc khôn ngoan và lách vào trong, khoá cửa đúng như anh ta bảo. Ừ, anh ta có thể nghĩ rằng thực tế tôi đang làm theo chỉ đạo của anh ta nhưng quá tình cờ là chỉ đạo của anh ta cũng phù hợp với bản năng tồn tại của tôi.

Tôi bật đèn bếp và đứng ở cửa chờ đến khi anh ta đi khỏi trước khi tôi tắt điện ngoài. Rồi tôi đứng giữa phòng bếp ấm cúng thân thuộc của mình và để mọi thứ đã xảy ra đêm đó tràn vào trong tôi.

Cảm giác như mọi thứ đều không có thực, như thể tôi đã tách khỏi vũ trụ này. Những thứ xung quanh tôi là của tôi, nhưng lúc này chúng dường như xa lạ một cách khó hiểu như thể chúng thuộc về người nào đó khác. Tôi vừa kiệt sức vừa bồn chồn, thật là sự kết hợp không tốt chút nào.

Đầu tiên, tôi bật tất cả đèn tầng trệt rồi kiểm tra tất cả cửa sổ, chúng đều được khoá chắc chắn. Cũng như vậy với cửa ra vào. Góc phòng ăn có cửa đôi kiểu Pháp dẫn lên trên hành lang có mái che nơi tôi trang trí dây đèn màu trắng nhỏ dọc theo các cột trụ, góc mái và quần quanh những cây lê Bradford non. Tôi gần như bật toàn bộ những ngọn đèn đó tất cả các đêm tôi ở nhà bởi vì tôi yêu cái vẻ của chúng nhưng đêm nay, tôi cảm thấy có thể bị thương bởi tất cả những gì làm bằng thuỷ tinh nên tôi kéo những tấm rèm nặng nề để che cánh cửa kiểu Pháp đi.

Sau khi bật hệ thống an ninh, tôi làm cái việc tôi đã chờ đợi hàng giờ là gọi cho mẹ.

Dĩ nhiên là bố tôi trả lời. Điện thoại nằm cạnh giường ngủ bên phía bố bởi vì mẹ không thích trả lời. “A lô,” Giọng bố lờ mờ ngái ngủ.

“Bố, con Blair đây. Có một án mạng xảy ra tại nhà thể dục đêm nay, và con muốn để bố mẹ biết con ổn.”

“A – cái gì? Con nói án mạng à?” Giờ thì giọng bố có vẻ tỉnh táo hơn rồi.

“Một hội viên bị giết ở bãi đỗ phía sau” – Tôi nghe tiếng mẹ nói dữ dội, “Đưa máy cho em!” và tôi biết bố giữ máy được vài giây – “sau 9h một chút, và con – Con chào mẹ.”

“Blair. Con ổn chứ?”

“Con ổn. Con không định gọi đâu, nhưng con sợ lại có ai đấy sẽ gọi, và con muốn bố mẹ biết là con vẫn ổn.”

“Ơn Chúa,” mẹ nói, và cả hai chúng tôi đều rùng mình khi nghĩ đến chuyện mẹ có thể làm nếu bà biết có đứa con nào của mình bị thương. “Ai bị giết vậy?”

“Nicole Goodwin.”

“Con mèo bắt chước?”

“Đúng cô ta ạ.” Tôi có thể phàn nàn về Nicole hàng giờ với gia đình tôi. “Cô ta đỗ ở bãi đỗ sau, đợi con – bọn con có cuộc cãi lộn nhỏ lúc chiều-“

“Cảnh sát có nghĩ con làm không?”

“Không, không,” Tôi xoa dịu mẹ mặc dù đã có lúc tôi chắc chắn là Tình Nghi Số Một. Dẫu thế, mẹ không cần phải biết điều đó. “Con vừa mới bước ra ngoài và khoá cửa khi người đàn ông đó bắt cô ta và hắn không nhìn thấy con. Hắn lái chiếc xe bốn chỗ màu tối bỏ đi.”

“Ôi, Chúa ơi, con là nhân chứng à?”

“Không hoàn toàn,” Tôi nói rầu rĩ. “Trời tối và mưa nên con chẳng có cách nào nhận diện hắn. Con gọi 911, cảnh sát đến và đó là tất cả những gì con biết. Họ vừa mới đưa con về nhà.”

“Cái gì làm họ lâu thế?”

“Hiện trường vụ án. Cần vô khối thời gian để họ xem xét mọi thứ.” Tôi không nhắc đến việc tôi có thể về nhà sớm hơn 2 tiếng nếu như tôi không ở cùng với tên trung úy đó.

“Ừ... họ đưa con về à? Sao con không lái xe về?”

“Bởi vì xe con đang ở trong khu vực chằng dây nên họ không cho con quay lại đó. Một sĩ quan nói sẽ mang nó về cho con sáng nay.” Sáng nay nghĩa là một lúc nào đó sau khi ánh mặt trời lên bởi vì bây giờ đã là buổi sáng rồi. Tôi mong được nhìn thấy chiếc xe của tôi trong khoảng từ 8 đến 10h và tôi sẽ may mắn biết bao nếu như một sĩ quan nào đó không phải là Wyatt mang nó đến.” “Great Bods cũng sẽ phải đóng cửa hai ngày, thậm chí lâu hơn. Con nghĩ con sẽ đi biển.”

“Ý kiến tuyệt đấy,” mẹ nói kiên quyết. “Hãy ra khỏi Dodge đi.”

Đôi khi thật đáng sợ vì mẹ và tôi nghĩ rất giống nhau.

Tôi đoán chắc với mẹ lần nữa rằng tôi ổn, rằng tôi sẽ đi ngủ bởi vì tôi kiệt sức rồi và cảm giác lửng lơ này sẽ khá hơn. Mẹ không nói từ đó- đó, chẳng giống mẹ chút nào, nhưng tôi tránh bất cứ chuyện tầm phào có thiện chí nào sẽ làm tổn thương bà.

Tôi định gọi Siana nhưng tôi quá mệt để nhớ được danh sách những lời phàn nàn đã rơi khỏi đầu tôi. Sau khi tôi ngủ một chút, tôi sẽ viết lại chúng. Siana sẽ giải quyết vụ cãi lộn của tôi với trung úy Bloodsworth bởi vì nó biết về mối quan hệ trong quá khứ của chúng tôi.

Chẳng có gì tôi muốn hơn là ngủ vì thế tôi tắt tất cả đèn ngoại trừ ngọn đèn mờ ở cầu thang; rồi tôi leo lên phòng ngủ, cởi quần áo và trần truồng ngã vật vào trong đám mây trên giường mình. Tôi gằm lên nhẹ nhõm khi tôi duỗi người ra rồi tôi phá huỷ khoảnh khắc vui sướng đấy bằng sự tưởng tượng Wyatt trần truồng trên người tôi.

Gã đàn ông khốn kiếp đó là mối đe dọa. Trước khi tưởng tượng của tôi đi xa hơn, tôi nhắc mình gọi lại tất cả những chi tiết về cuộc hẹn hò cuối cùng khi anh ta hành động như thể một con lừa.

Đó. Nghĩ vậy được đó.

Cảm giác an bình, tôi lăn qua lăn lại và thiếp đi. Lights Out, Blair.

CHƯƠNG VI (Chubby)

Anh ta vẫn nhớ tôi đã uống Coke trắng. Đó là ý nghĩ đầu tiên nhảy vào tâm trí tôi khi thức giấc lúc 8 giờ 30. Nằm trên giường nháy mắt ngái ngủ với cái quạt trần quay chậm chậm, tôi cố gắng quyết định xem liệu Coke trắng có phải là một tín hiệu có ý nghĩa gì không. Phần lãng mạn trong tôi muốn tin rằng anh ta nhớ mọi chi tiết về tôi, nhưng sự điềm đạm thì bảo rằng có lẽ đó chỉ là vì anh ta có trí nhớ rất tốt, vậy thôi. Một tay cảnh sát phải có trí nhớ tốt, đúng không nhỉ? Đó là một yêu cầu trong bản mô tả công việc, Miranda vẫn lải nhải thế, và những thứ tương tự.

Vì thế Coke trắng cũng không quan trọng. Tôi nghĩ, anh ta chỉ đoán rằng một người phụ nữ sẽ uống một thứ đồ uống nhẹ dành cho người ăn kiêng, chỉ là một đặc điểm về giới tính để suy đoán thôi mà, nhưng cũng chẳng thể nghi ngờ gì về việc anh ta hầu như là đã luôn đúng.

Tôi gieo mình xuống giường thay vì đi gói đồ, bước đầu tiên trong kế hoạch ra biển của tôi. Chẳng sao cả, vì đằng nào tôi cũng chưa có xe. Nhưng một ai đó – tên là Wyatt chẳng hạn - có thể xuất hiện với cái xe của tôi bất cứ lúc nào, vì thế tôi nhảy bổ ra khỏi giường và đi tắm. Tắm thật nhanh, vì tôi quá đói, đến mức tưởng mình bị ốm. Làm cách nào mà cuối cùng tôi lại không ăn bất cứ cái gì vào tối qua kia chứ.

Yeah, yeah, tôi biết mình không nên phàn nàn về cái đói trong khi Nicole tội nghiệp sẽ không bao giờ có thể ăn được nữa. Lãng nhách. Nicole đã chết, tôi thì không, và bây giờ khi cô ta đã chết tôi cũng cũng không thích cô ta hơn lúc cô ta còn sống.

Thậm chí còn ghét hơn. Cô ta đã khiến Great Bods bị đóng cửa vô thời hạn. Nếu cô ta không phải là một mục chó cái như thế, đợi tôi ở bãi đỗ xe để gây ra bất cứ cái thiệt hại nào mà cô ta dự định, thì cô ta đã không bị giết trong khu vực của tôi. Mang cái đúc rút này đến điểm kết, đó cũng chính là lỗi của Nicole mà tôi đã bị bắt buộc phải nhìn thấy Wyatt Bloodsworth lần nữa.

Tối qua, tôi đã cảm thấy thương tiếc cho Nicole. Hôm nay tôi đã nghĩ rõ ràng hơn và tôi thấy rằng đó đúng là kiểu của cô ta, dù chết, cô ta vẫn đang gây rắc rối cho tôi.

Tôi lấy cà phê, giằng một hộp sữa chua ra khỏi tủ lạnh, bởi vì thể rất nhanh, và ăn nó trong lúc cắt ngọt hai lát bánh mì, bỏ vào lò nướng và bóc vỏ một quả chuối. Một chiếc sandwich bơ đậu phộng, mật ong, và chuối - và hai tách cà phê - sau đó, tôi cảm thấy vui vẻ hơn nhiều. Đôi lúc, khi tôi thực sự bận rộn với chuyện ở Great Bods, tôi sẽ ăn một quả táo hay một cái gì đó tương tự cho bữa trưa, nhưng khi tôi có thời gian để thở, tôi thích ăn uống.

Và khi tôi không cảm thấy mình bị nghiền nát bởi cơn đói nữa, tôi ra nhặt tờ báo buổi sáng ở bậc thềm trước nhà, chuyển qua một tách cà phê khác, nuốt trôi cái kích cỡ to lớn của trang báo đang diễn lại vụ giết Nicole. Bài báo đó nằm ở nửa cuối trang nhất, và gồm cả ảnh của Wyatt và tôi khi anh ta kéo giật tôi ra khỏi Great Bods và tống tôi vào xe anh ta. Anh ta trông to lớn và dữ tợn, và tôi thì thực sự là có vóc dáng cực ốm, trong cái áo dây buộc màu hồng phía trên tiết lộ phần bụng săn chắc của tôi. Tôi không có cơ bụng, nhưng tôi cũng không tập để trông cho quá cơ bắp làm gì, vì vậy trông thể cũng ốm lắm rồi. Tôi đang nghĩ là phần bụng của tôi là một bài quảng cáo tuyệt vời cho Great Bods thì lại đọc thấy phần chú thích bên dưới bức ảnh: “Trung úy J.W. Bloodsworth dẫn nhân chứng Blair Mallory ra khỏi hiện trường vụ án.”

“Dẫn,” cái mông tôi ấy! Kéo giật đi thì giống hơn. Và tại sao họ phải xác định nhân dạng tôi trong cái bức ảnh to bự ngay trang nhất, huh? Tại sao tay phóng viên ấy không nhét tên tôi đâu đó phía cuối cái bài báo này?

Tôi đọc nốt phần còn lại của bài báo và chẳng tìm thấy lời tuyên bố chính thức của Wyatt về những nhân chứng, số nhiều, đâu cả. Chỉ có đề cập đến một nhân chứng số ít – là tôi bé nhỏ thân mến đây. Có thể đến khi anh ta tuyên bố lời đó, tờ báo này đã được mang đi in rồi. Nó có thể ở trong một bài báo khác vào ngày mai, nhưng tôi sợ rằng đến lúc đó, thì mọi việc đã rồi..

Đúng khi đó, điện thoại của tôi reo lên. Tôi nhìn vào số ID người gọi và thấy tên của một tờ báo. Bây giờ không đời nào tôi lại đi nói chuyện với một tay phóng viên cả, vì vậy tôi để cho máy trả lời tự động.

Vâng, đúng thế, hôm nay có vẻ là một ngày tuyệt vời để rời khỏi thị trấn

Tôi nhảy bổ lên gác và sấy tóc, sau đó xỏ vào cái quần lửng, áo dây trắng và đôi tông dễ thương nhất với những vò sò hồng hồng vàng vàng trên quai. Như thế là vừa vặn nhất cho bãi biển chưa nhĩ, hay còn gì? Tôi đánh răng, bôi kem dưỡng ẩm và mascara, sau đó thêm chút phấn hồng và son bóng để phòng hờ. Phòng hờ cái gì? Phòng hờ trường hợp Wyatt mang xe đến, tất nhiên. Chỉ bởi vì tôi không muốn nhìn theo cái lưng của anh ta không có nghĩa là tôi không tận hưởng niềm vui được chỉ cho anh ta thấy anh ta chính xác là đã chối bỏ đi cái gì lúc trước.

Điện thoại vẫn cứ reo. Tôi đã nói chuyện với mẹ, bà chỉ muốn kiểm tra để biết tôi ra sao rồi. Tôi cũng đã nói chuyện với Siana, người tò mò điên cuồng cả về chuyện vụ giết người lẫn chuyện cái ảnh của tôi với Wyatt, bởi vì nó đã lắng nghe tôi gào thét về anh ta hai năm trước. Ngoài đó ra, tôi không trả lời bất cứ cuộc gọi nào. Tôi không muốn nói chuyện với bất kì đám phóng viên, những người quen biết ồn ào hay có thể là những tên giết người.

Xe cộ trên đường bên ngoài khu căn hộ cao cấp của tôi dường như âm ỉ khác thường. Có thể xe của tôi không đậu trong cổng lại tốt; từ bên ngoài nó trông có vẻ như không có ai ở nhà. Nhưng tôi vẫn có nhiều thứ cần làm và nhiều nơi phải đi. Tôi cần những cái bánh xe.

Đến 10 giờ, xe của tôi vẫn chưa được mang đến. Trong khi tôi đang bị thiêu đốt từ từ, tôi đi tra tìm số điện thoại của phòng cảnh sát.

Bất kể là ai trả lời điện thoại, một hạ sĩ cảnh sát nào đó, thì đó cũng là một gã lịch sự nhưng hoàn toàn vô dụng. Tôi yêu cầu gặp Trung Úy Bloodsworth. Anh ta không rảnh. Thậm chí cả thám tử MacInnes cũng không. Người hạ sĩ đó chuyển máy tôi cho một ai đó, rồi người đó lại chuyển máy tôi cho một ai đó khác. Cứ mỗi lần tôi lại phải giải thích toàn bộ tình huống này lại. Cuối cùng - cuối cùng - tôi gặp thám tử Forester và lại phải diễn lại bài diễn văn đó một lần nữa.

“Để tôi xem lại. Tôi không nghĩ Trung Úy còn ở nhiệm sở nhưng tôi sẽ xem mình có thể làm gì với xe của cô” anh ta nói và đặt ống nghe xuống.

Tôi có thể nghe thấy tiếng ồn ào, loại tiếng ồn được tạo lên bởi bao nhiêu giọng nói khác nhau. Tôi có thể nghe thấy tiếng chuông reo, tiếng giấy sột soạt. Ở phòng cảnh sát thì rõ ràng ngày cũng bận như đêm. Tôi đợi. Tôi ngắm nghía cái móng tay cắt sửa của mình, nó đang được giữ gìn rất đẹp. Tôi bắt đầu nghĩ về bữa trưa, có thể có vấn đề với nó nếu ai đó – bất cứ ai ! – không mang xe đến cho tôi. Tôi hiếm khi ăn trưa ở nhà. Hầu như tôi chỉ có đồ ăn sáng, và tôi sẽ bê bối vì nó bởi tôi chưa mua đồ tạp hóa trong vài tuần rồi. Tôi nghĩ rằng mình có thể gọi pizza, nhưng tôi không có hứng với pizza. Tôi đang có hứng muốn bóp cổ một Trung Úy cảnh sát.

Cuối cùng thám tử Forester quay trở lại điện thoại. “Thưa cô, Trung Úy Bloodsworth đang chăm sóc cái xe của cô.”

“Khi nào?” Tôi hỏi với hàm răng nghiến chặt. “Tôi đang bị trói chân ở đây vì không có nó đây. Anh ta đáng lẽ ra phải mang nó cho tôi vào sáng sớm nay.”

“Tôi rất xin lỗi về điều đó, thưa cô. Hôm nay anh ấy rất bận.”

“Thế tại sao không để một tay cảnh sát khác mang xe đến cho tôi? Hay là —tôi biết rồi!—Tôi sẽ gọi taxi tới Great Bods và ai đó có thể gặp tôi ở đó, đưa xe ra khỏi bãi đỗ. Như thế sẽ tiết kiệm thời gian và đỡ rắc rối cho mọi người.”

“Giữ máy nhé,” Anh ta bảo, và tôi giữ. Và giữ. Và giữ. Khoảng 10 phút sau anh ta nhấc máy lên và trả lời “Thưa cô, tôi rất tiếc, nhưng ngay bây giờ tôi không thể sắp xếp bất cứ điều gì.”

Được rồi, Đó không phải là lỗi của anh ta. Tôi cố gắng làm giọng bình tĩnh. “Tôi hiểu. Cảm ơn anh vì đã xem lại giúp. Oh—Anh có số điện thoại di động của Trung Úy Bloodsworth không? Tôi đã để thất lạc ở đâu đó, nếu không thì tôi đã gọi trực tiếp cho anh ta rồi, đỡ phải phiền đến anh.”

“Không phiền gì đâu,” Thám tử Forester hào hiệp nói và liến thoắng đọc số.

Heh heh heh. Nhờ hành động cao tay của Wyatt đêm trước mà tất cả những tay cảnh sát này đã tưởng chúng tôi có liên quan đến nhau. Sao tay thám tử này lại không đưa số di động của anh ta cho tôi được chứ? Đó là một lỗi chiến thuật của Wyatt.

Wyatt có thể đang ngập đầu giữa một vài thứ gì đó quan trọng và gọi cho anh ta có thể khiến đứt mạch công việc. Mẹ kiếp, tôi cũng hy vọng thế đấy. Tôi bắt đầu ấn số, rồi dừng lại. Anh ta có thể có ID của người gọi trong máy, và anh ta cũng có thể không trả lời cuộc gọi nếu biết đó là từ tôi.

Cười khẩy, tôi đặt cái máy không dây xuống và tìm lại di động của mình trong túi xách. Đúng, thám tử MacInnes đã thật tốt bụng đưa lại nó cho tôi vào tối qua, khi mà anh ta đã xác định được tôi không bắn Nicole. Tôi bật nó lên và gọi Wyatt.

Anh ta trả lời ở hồi chuông thứ ba. “Bloodsworth.”

“Xe tôi đâu?” Tôi đòi luôn với một giọng đe dọa mà tôi cố làm được.

Anh ta thở dài. “Blair. Tôi sẽ mang nó đến. Hôm nay tôi có hơi bận chút.”

“Tôi đang bị mắc kẹt đây này. Nếu anh chịu lắng nghe lý lẽ vào tối qua, thì anh có thể đã đi lấy xe cho tôi rồi và chúng ta sẽ không có cuộc nói chuyện này, nhưng, không, anh còn mãi

quảng cái thân anh—”

Anh ta cúp máy.

Tôi run lên giận dữ, nhưng tôi sẽ không gọi lại cho anh ta như có lẽ anh ta muốn đâu. Okay, anh ta sẽ là một tên ngớ ngẩn. Fuck him. Well, vô học. Dù ngày xưa ngày xưa tôi - thôi đừng bận tâm. Tôi không còn ở cái ngày xưa đó nữa rồi .

Tôi gõ gõ ngón tay và suy nghĩ về những phương án của mình. Tôi có thể gọi cho Mẹ và Bố, họ sẽ vui lòng chở tôi đến cửa hàng tạp hóa, hoặc cho tôi mượn một trong số xe của họ, điều này phiền phức với bố mẹ. Siana cũng sẽ chở tôi đi lòng vòng được. Jenni có thể, nếu nó không có bất cứ cái gì để làm, tuy nhiên cái lịch xã giao của nó mới chỉ nghĩ đến thôi mà làm tôi kiệt sức.

Mặt khác thì, đơn giản là tôi có thể thuê một chiếc xe. Có một vài đại lý cho thuê xe tên tuổi có thể đến đón bạn và đưa bạn đến văn phòng họ để kí các giấy tờ và nhận chiếc xe.

Tôi không có lưỡng lự quanh quẩn khi đã nghĩ ra được một kế hoạch hoành động. Tôi tra danh bạ tìm số của một đại lý cho thuê xe, gọi cho họ, và chuẩn bị sẵn sàng để được đón đi trong vòng 1 giờ. Rồi chạy như điên để tưới cây và sắp xếp những quần áo mà tôi nghĩ mình sẽ cần trong một vài ngày ở biển, không quá nhiều. Đồ trang điểm và đồ vệ sinh cá nhân còn chiếm nhiều chỗ hơn cả quần áo trong cái túi đồ lề. Tôi nhét thêm vài quyển sách phòng trường hợp tôi cảm thấy muốn đọc sách, rồi sau đó đứng một cách mất kiên nhẫn ở cửa trước chờ đợi người cho thuê xe xuất hiện.

Xe cô đã thừa dần, có thể tất cả những kẻ tò mò và/ hoặc những tay phóng viên đã quyết định là tôi đã trốn ở đâu đó, hay có lẽ đã đi mua sắm rồi. Cho tới tận khi cái xe thuê của tôi xuất hiện, tôi không muốn loạng quạng xung quanh cái bậc cửa trước nhà, một mục tiêu dễ dàng cho cả tên phóng viên hăm hở cũng như kẻ giết người liều lĩnh. Tôi lấy chìa khóa của mình ra để sẵn sàng khóa cái then chết trên cửa trước, và đó là khi tôi nhận ra mình vẫn giữ chiếc chìa khóa xe ô tô. Tôi bật cười kinh ngạc, Wyatt sẽ không thể nào mang xe cho tôi được, vì tôi chưa đưa chìa khóa cho anh ta, mà anh ta cũng không nghĩ ra để mà bảo tôi đưa.

Cái xe sẽ vẫn ổn ở Great Bods cho đến tận khi tôi quay lại. Nó bị khóa, và ở dưới những tấm bạt. Tệ nhất là Wyatt có thể kéo sẽ nó về bãi rào giữ xe của thành phố, tốt hơn là anh ta đừng có mà làm thế vì nếu xe của tôi mà có bất cứ hư hại gì, tôi sẽ kiện anh ta

Một chiếc Pontiac đỏ với cái kí hiệu quyền rũ ở bên hông, thông báo nó thuộc đại lý cho thuê

xe, phanh lại. Tôi siết lấy túi đồ lề và ra khỏi cửa trước khi người lái ra khỏi xe. Tôi ngưng lại chỉ để khóa cửa và phi mình xuống bậc thềm để đối diện anh ta “ Chúng ta hãy đi ngay trước khi có ai đó tới” Tôi nói, mở cửa phía sau dành cho hành khách, tung hành lý của mình vào bên trong, rồi trượt người chui vào ghế trước.

Người đàn ông quay lưng về phía tay lái, chớp mắt khó hiểu “Ai? Có ai đó theo dõi cô à?”

“Có thể.” Nếu anh ta ko biết tôi là ai, thì có lẽ đó là một tín hiệu tốt. Có khi không ai tiếp tục đọc kĩ cái báo đó nữa cũng nên. “Một tên bạn trai cũ thực sự sẽ tạo ra những phiền phức, anh biết đấy?”

“Anh ta bạo lực à?” Người đàn ông ném cho tôi cái nhìn lo âu.

“Không, anh ta chỉ rên rỉ hơi nhiều thôi. Thật là lúng túng.”

Nhẹ nhõm, anh ta gài số xe và lái đến một sân bay nhỏ trong vùng, nơi đặt trụ sở của tất cả các đại lí cho thuê. Sau một lát thảo luận về loại xe họ muốn đẩy cho tôi Tôi không đòi nào trả một xu cho mấy miếng sườn giá ưu đãi vì thực ra chúng chỉ toàn là xương xẩu (Có cái thậm chí còn dùng cái tay quay mở cửa sổ, tôi không biết là Detroit vẫn còn sản xuất nó) — Tôi đặt một chiếc xe tải nhỏ Chevy màu đen hợp mốt. Màu đen không phải là sự lựa chọn khôn ngoan ở miền Nam, vì nóng, nhưng nó đẹp không thể chối cãi. Nếu tôi không thể có chiếc Mercedes của mình, thì tôi sẽ nghĩ việc đi lòng vòng bằng một cái xe tải nhỏ trông cũng cool lắm chứ.

Tôi có một vài kí ức tốt đẹp liên quan đến xe tải nhỏ. Grampie đã sở hữu một cái và trong năm đầu học trung học, hai tháng trời tôi đã hẹn hò với một đàn anh, Tad Bickerstaff, người lái một chiếc xe tải. Tad đã để tôi lái xe của anh ta, tôi từng nghĩ đó là điều tuyệt nhất. Mặc dù mối quan hệ lãng mạn của chúng tôi nhạt đi nhanh như khi nó bùng nổ, Tad và chiếc xe tải của anh ta được chuyển qua cho một cô gái khác .

Khi tất cả giấy tờ đã được kí và bình xăng được đổ đầy, tôi quăng hành lý vào ghế của chiếc ô tô bán tải và tự thắt dây an toàn. Biển ơi, ta đến đây!

Tôi thừa nhận, hè không phải mùa tốt nhất để lao đầu ra biển nếu bạn không đặt chỗ trước. Thậm chí còn tệ hơn, hôm nay là thứ sáu, là thời gian mà tất cả các khách nghỉ cuối tuần cũng làm tương tự như vậy. Nhưng vì bây giờ mới chỉ là trưa, tôi đoán mình có thể có một sự khởi đầu tốt trong đám đông cuối tuần, và trong số họ chắc cũng có những con người như tôi, tin tưởng là có thể kiếm được một phòng trong nhà nghỉ khi họ đến bãi biển. Người ta hy vọng chỉ bởi vì — duh — nó luôn được việc.

Lái xe từ phía Tây của bang tới bãi biển phía đông mất vài giờ, đặc biệt là bởi tôi phải dừng để ăn trưa. Tôi quyết định là mình thích lái một chiếc xe ô tô tải nhỏ, bởi vì ngồi cao hơn có nghĩa là có thể nhìn thoải mái hơn nhiều, thêm vào nữa cái xe đặc biệt này có công suất lớn và tất cả những tiện ích thêm vào mà tôi thích. Chuyển đi suôn sẻ, cái điều hòa ở trên đỉnh đầu, mặt trời đang tỏa sáng, và Wyatt Bloodsworth không biết tôi ở đâu. Cứ tiếp tục tìm kiếm đi.

Khoảng 3 lần, điện thoại tôi kêu. Tôi nhìn vào con số hiện lên ở màn hình nhỏ; tôi chỉ vừa mới gọi nó sáng nay thôi, vì thế tôi biết rõ ai đang gọi. Tôi để hộp thư thoại trả lời, và cứ tiếp tục bám đường.

Tôi đang rất hứng thú với chuyến nghỉ ngơi nho nhỏ của mình. Một vài ngày trên bãi biển sẽ mang cho tôi cả một trời vui vẻ, thêm vào nữa khiến tôi tránh xa thị trấn khi sự hứng thú về vụ giết Nicole vẫn còn cao ngất. Thường thì tôi rất có trách nhiệm, bởi vì Great Bods là con cưng của tôi, nhưng chỉ lần này tôi nghĩ hoàn cảnh cho phép tôi được nghỉ ngơi. Dù vậy, có lẽ tôi nên trưng ra một bảng hiệu trên cửa trước Great Bods, để thông báo cho các thành viên của tôi khi nào chúng tôi có thể mở cửa trở lại. Oh, chúa tôi, tôi không hề có một ý nghĩ nào về nhân viên của mình cả! Đáng lẽ ra tôi nên trực tiếp gọi cho từng người bọn họ.

Giận dữ với bản thân, tôi gọi cho Siana. “Chị không tin được là chị đã làm thế này,” Tôi nói ngay khi nó bắt máy. “Chị đã không gọi cho bất kì ai để bảo họ khi nào chị muốn mở cửa Great Bods trở lại.”

Điều tuyệt vời về Siana là, lớn lên cùng với tôi, nó học được cách đọc ở giữa chừng những đoạn và điền vào chỗ trống. Nó ngay lập tức biết tôi rằng không phải đang nói về các thành viên bởi vì có quá nhiều người để gọi trực tiếp và ai cũng có thể đợi, có vẻ vậy, cho đến khi Great Bods thực sự mở cửa trở lại, vì thế hiển nhiên là tôi đang nói về các nhân viên của mình.

“Chị có danh sách số điện thoại của họ ở chỗ chị không?” nó hỏi.

“Có một bản in được sắp thành tập ở trong sổ địa chỉ của chị, chỗ ngăn kéo trên cùng bên trái bàn chị. Nếu em lấy được nó, chị sẽ gọi lại cho em khi chị ổn định và có thể ngồi chép lại tất cả các số ấy.”

“Đừng bận tâm việc đó, em sẽ gọi cho họ. Vì em ở ngay đây và gọi nội hạt, thế còn dễ hiểu hơn là phí bao nhiêu phút di động của chị. Em cũng sẽ để lại tin nhắn thư thoại cho Lynn để cô ấy cập nhật được thông tin.”

“Chị nợ em đấy. Hãy chuẩn bị nghĩ về những gì em muốn có đi.” Tôi yêu cô nàng này; thật

quá tuyệt vời khi có một đứa em như nó. Tôi gọi lúc nó đang ở cơ quan, và nó có thể dễ dàng nói rằng nó bận và nó sẽ giải quyết ngay khi có thể, có lẽ là mai. Nhưng đó không phải là với Siana, nó vẫn giải quyết mọi việc được ném vào nó như thể nó có tất cả thời gian trên thế giới này vậy. Bạn hãy chú ý là tôi không nói về Jenni đâu, nó vẫn nghĩ mình là người được ưu tiên. Bên cạnh đó, tôi vẫn chưa quên được cái cảnh tôi bắt gặp nó vui sướng hôn chồng tôi. Tôi không muốn gọi lại kí ức đó và dành rất nhiều thời gian để hòa hợp với em gái, nhưng nó vẫn luôn ở đó, tặn sâu trong tâm trí tôi.

“Đừng đưa ra cái lời hứa-để-ngỏ-cái-kết như thế, em có thể đòi cái gì đó hơn là mượn cái váy đẹp nhất của chị đó. Nhân tiện, có ai đó đang tìm kiếm chị đấy, và anh ta nghe có vẻ rất giận dữ. Có muốn đoán tên anh ta không? Gợi ý này: anh ta là một trung úy cảnh sát.”

Tôi lặng đi vì kinh ngạc, không phải vì anh ta tìm tôi hay anh ta giận dữ mà là bởi anh ta đã gọi cho Siana. Tôi đã kể cho anh ta trong một buổi hẹn hò của chúng tôi là tôi có hai em gái, nhưng tôi chắc chắn ko nói tên của chúng cho anh ta hay bất cứ cái gì khác về chúng. Nhưng mặt khác, thật ngớ ngẩn khi phải ngạc nhiên: anh ta là cảnh sát; anh ta biết cách tìm ra mọi thứ về người ta.

“Wow. Anh ta không mang cho em bất cứ tai họa nào đấy chứ?”

“Không, anh ta rất kiềm chế. Anh ta thực sự đã nói gì đó về việc đánh cược rằng em là luật sư của chị. Đây là về cái gì thế hử?”

“Chị có một cái danh sách kêu ca chống lại anh ta. Chị đã bảo anh ta là chị sẽ mang cái đó đến cho luật sư của chị.”

Siana khúc khích. “Những cái kêu ca ấy là những gì thế?”

“Oh, những thứ như là ngược đãi chị, bắt cóc chị, thái độ khinh khỉnh. Anh ta giật cái danh sách ra khỏi tay chị, vì thế chị phải viết một cái khác. Theo thời gian, chị sẽ thêm viết thêm vào danh sách đó nữa, chị chắc chắn thế.”

Bây giờ nó đang phá ra cười.” Em cá là anh ta ưa cái mục “thái độ khinh khỉnh” đó. Uh —Chị thực sự cần em đó chứ? Chị có gặp bất cứ rắc rối nào không?”

“Chị không nghĩ thế đâu. Anh ta ra lệnh cho chị không được rời thị trấn, nhưng chị không phải là một nghi can, vì thế chị không nghĩ anh ta có thể làm thế đúng không?”

“Nếu chị không phải là người bị tình nghi, tại sao anh ta lại nói thế?”

“Chị nghĩ anh ta đã quyết định là anh ta lại hứng thú lần nữa. Hoặc có lẽ anh ta đang cố quay lại với chị bởi vì chị đã vờ như không nhận ra anh ta. Chị đã làm thế với anh ta được một lúc đấy.

“Thế thì đó có thể là vì cả hai. Anh ta thích thú, và anh ta cố quay lại với chị. Thêm nữa là anh ta muốn chắc chắn chị ở nơi mà anh ta có thể với đến.”

“Chị không nghĩ là nó hiệu quả đâu.” Tôi nói khi tôi đang chạy bon bon xuống Cao tốc 74 hướng về phía Wilmington.

CHƯƠNG VII (Deco)

Tôi có thể đến Outer Banks nhưng tôi tính toán rằng mình sẽ có nhiều cơ hội đặt được phòng hơn ở biển phía nam. Quỷ tha ma bắt, nếu cần tôi có thể cứ đi mãi về phía nam cho đến lúc tôi đến biển Myrtle. Dù vậy, tôi không trông chờ sự tiêu khiển, chỉ là tìm một nơi để tôi có thể thư giãn sau hai ngày vừa qua cho đến khi mọi thứ ở nhà dịu đi.

Tôi lái xe đến Wilmington vào khoảng 6h tối và tiếp tục đi qua thành phố, hướng đến biển Wrightsville. Ngay khi tôi nhìn thấy Đại Tây Dương, Tiffany – nàng thổ yêu biển trong tôi, nhớ không? – thở dài mãn nguyện. Nàng ta thật dễ tính.

Tôi gặp may và tìm được một căn nhà gỗ nhỏ bé ấm cúng bên bờ biển ngay nơi đầu tiên dừng chân; gia đình thuê ngôi nhà đó vừa trả nhà. Điều đó không tuyệt sao? Tôi lúc nào cũng muốn có một căn nhà gỗ hơn là một phòng ở một cái khách sạn ven đường, vì sự riêng tư mà. Đó là nơi đáng yêu nhất, một ngôi nhà gỗ một tầng màu xanh với cổng vòm và một lò sưởi ở bên trái. Nó có vừa đủ ba phòng, phần nào là thế; nửa trước ngôi nhà là một phòng bếp tí hon và chỗ ăn uống mở thông với phòng khách. Nửa sau ngôi nhà là một phòng ngủ cùng với phòng tắm đáng yêu, và người nào đó đã trang trí phòng ngủ này theo đúng ý tôi, bởi vì chiếc giường được viền bằng ten. Tôi yêu phong cách nhỏ nhỏ như vậy, những thứ đầy nữ tính.

Khi tôi tháo đồ, di động của tôi lại réo. Đây là lần thứ 3 số của Wyatt hiện lên và một lần nữa tôi để cuộc gọi chuyển sang hộp thư thoại. Điện thoại tiếp tục kêu lên nói với tôi rằng có tin nhắn nhưng tôi chả mở cái nào hết. Tôi tưởng tượng mình không biết anh ta đang nói gì, tôi không có ý coi thường anh ta, phải không? Có lẽ anh ta sẽ đe dọa bắt tôi hay cái gì đó khác, trong trường hợp đó tôi sẽ chỉ thêm lo lắng nếu tôi biết nên tốt hơn là tôi không nghe tin nhắn của anh ta.

Sau khi tháo đồ xong, tôi đi đến nhà hàng hải sản tuyệt vời và ăn như heo món tôm luộc, món tôi ưa thích. Đó là một trong những nơi không khí thoải mái và phục vụ thì rất nhanh, tôi đến ngay trước một đám đông kinh khủng. Tôi đi vào và ra khỏi đó sau 45'. Khi tôi đi về căn nhà gỗ nho nhỏ của mình, ánh chạng vạng đã dần bao phủ bờ biển và cái nóng nhạt dần; còn thời điểm nào tốt hơn để đi dạo đây?

Tôi đổi sang trạng thái hài lòng. Sau khi đi dạo, tôi gọi về nhà và nói cho mẹ biết bà có thể tìm tôi ở đâu. Mẹ không nói gì đến việc trung úy Bloodsworth gọi đến nên có lẽ anh ta không làm phiền họ.

Tôi ngủ như chết đêm hôm đó và tỉnh dậy lúc bình minh để chạy bên bờ biển. Tôi không tập thể dục hôm trước và tôi không yên nổi nếu như tôi để cơ bắp mình không hoạt động lâu hơn nữa. Tôi chạy ba dặm trên bãi cát lộng gió, điều đó thật tốt cho chân cẳng, rồi tắm tấp và tìm kiếm một cửa hàng để tôi có thể mua ngũ cốc, sữa và hoa quả.

Sau bữa sáng, tôi mặc bộ bikini màu ngọc lam và tiêu phí vô tội vạ đồng kem chống nắng không thấm nước rồi mang một quyển sách, một cái khăn tắm, đeo kính râm lên mũi và lao về phía biển.

Tôi đọc một lúc rồi mặt trời trở nên nóng nực, Tôi dầm mình xuống đại dương mát lạnh và sau đó đọc thêm một lúc lâu hơn. 11h, trời trở nên quá nóng với tôi vì thế tôi đi dép xỏ ngón, mặc váy đi biển, cầm túi và đi mua sắm. Tôi yêu các phố biển bởi vì không ai quay đầu lại nhìn nếu bạn mặc đồ tắm đi mua sắm.

Tôi tìm được một cái quần soóc màu xanh da trời dễ thương với những dọc trắng xanh ở lưng quần, một cái mũ rơm thêu hình cá bằng chỉ kim loại lấp lánh dưới ánh mặt trời. Cái túi trở nên to bự vì đồng đồ biển của tôi. Tôi ăn trưa ở một tầng nóc nhìn ra đại dương, nơi một anh chàng ưa nhìn cứ cố tìm cách bắt chuyện làm quen. Dù vậy, tôi ở đây để nghỉ ngơi chứ không phải tìm kiếm cuộc tình thoáng quá nên anh ta không may rồi.

Cuối cùng tôi cũng thư thần về căn nhà gỗ của mình. Tôi đã để điện thoại sạc pin và khi tôi kiểm tra thì không có cuộc gọi nhớ nào nên hiển nhiên là Wyatt đã bỏ cuộc. Sau khi bôi lớp kem chống nắng mới, tôi lại lao ra biển. Cùng một thủ tục: đọc, giảm nhiệt dưới biển, đọc thêm một ít. 3h30, tôi buồn ngủ đến mức chẳng mở nổi mắt. Đặt sách sang bên, tôi duỗi người trên chiếc khăn tắm và ngủ.

Điều tiếp theo tôi biết là ai đó bế tôi dậy. Theo đúng nghĩa đen. Điều kỳ lạ là tôi không bị đánh thức, ít nhất là tôi vẫn ngủ lơ mơ như kẻ gàn dở. Tôi nhấp nháy mắt mở ra và nhìn trừng trừng vào khuôn mặt giận dữ cứng rắn mà tôi biết rất rõ. Nhưng thậm chí trước khi tôi mở mắt ra thì tôi cũng đã biết rồi, dù là do cái sức hút kỳ quặc hay là do sự nhận biết tiềm thức về mùi hương của anh ta; tôi nghe tim mình lại nhảy múa loạn xạ.

Anh ta đang mang tôi về căn nhà gỗ. “Trung úy Bloodsworth,” tôi thốt lên, làm ra vẻ đã nhận ra, cứ như thể anh ta cần nghe thấy vậy.

Anh ta quắc mắt áp đảo tôi. “Lạy chúa, ngậm miệng lại, OK?”

Tôi không thích bị bảo phải ngậm miệng lại. “Sao anh tìm thấy tôi?” Tôi biết mẹ không nói cho anh ta biết, chỉ bởi vì mẹ là Mẹ. Mẹ sẽ đoán ra nếu anh ta không thể bám theo tôi thì đó không phải vấn đề của mẹ, và nếu tôi muốn anh ta biết tôi ở đâu, tôi đã cho anh ta biết rồi.

“Em trả bằng thẻ tín dụng.” Anh ta về đến căn nhà gỗ, nó không khoá vì tôi đã nằm dài trên bãi biển ngay phía trước nó, và nghiêng người để đưa tôi qua cửa. Điều hoà không khí kêu như vạc bên trên làn da trần bị hun nóng vì mặt trời của tôi.

“Ý anh là anh lần theo thẻ tín dụng của tôi như thể tôi là tội phạm thông thường...”

Anh ta thả chân tôi nhưng vẫn ôm chặt phần trên cơ thể tôi và tôi túm lấy áo anh ta để giữ thăng bằng. Điều tiếp theo tôi biết là anh nâng tôi khỏi mặt đất và miệng anh ở trên miệng tôi.

Tôi nghĩ tôi đã nói đến việc tôi tan chảy thế nào bất cứ lúc nào anh chạm vào tôi. Hai năm đã đi qua nhưng điều đó không hề thay đổi. Miệng anh vẫn thế và hương vị vẫn thế; cơ thể anh rắn rỏi và nóng bỏng ép vào tôi, cánh tay cơ bắp của anh giống như thép sống quanh tôi. Mọi đầu dây thần kinh của tôi khởi động sự tập trung tức thì; giống như có một dòng điện dịu dàng chạy xuyên qua tôi, từ hoá tôi để tôi bám đu lên anh. Thực tế là tôi đã rên rỉ khi tôi vòng tay quanh cổ anh và vòng chân quanh hông anh, hôn lại anh như kẻ chết đói khi anh đang hôn tôi.

Có hàng nghìn lý do tại sao tôi nên ngừng anh lại ngay lúc đó và tôi không nghe theo bất cứ lý do nào. Chỉ có một suy nghĩ mạch lạc trong tôi: Tạ ơn chúa, con đã uống thuốc tránh thai. Tôi đã bắt đầu và uống đều đặn sau kinh nghiệm lần trước với anh.

Phần trên bộ bikini của tôi rơi ra trên đường tới phòng ngủ. Điên cuồng cảm nhận làn da trần của anh chạm vào tôi, tôi giật mạnh áo của anh và anh giúp đỡ bằng cách nâng một tay lên, rồi nốt tay kia để tôi có thể lôi nó qua đầu anh. Ngực anh rộng và lông lá, rắn chắc vì cơ bắp. Tôi cọ cọ vào anh như thể con mèo khi anh tìm cách mở khoá thắt lưng và cởi quần mình. Tôi nghĩ tôi không giúp gì được nhưng tôi không muốn dừng lại.

Rồi anh quăng tôi lên giường và tháo nốt phần dưới của bộ bikini. Mắt anh lấp lánh khi anh nhìn không chớp xuống tôi, trần truồng nằm dài ra giường. Anh tìm kiếm từng xăng ti mét làn da tôi, cái nhìn nóng bỏng chần chừ nán lại ngực và hông tôi. Anh đẩy chân tôi tách ra và nhìn tôi, làm tôi đỏ mặt nhưng rồi anh luồn nhẹ nhàng hai ngón tay to lớn của mình vào trong tôi khiến tôi quên cả xấu hổ. Tôi gập đầu gối và hông tôi rướn lên khi sự khoái cảm hoàn toàn xâm

chiếm tôi.

Anh nói, “Mẹ kiếp,” với giọng căng thẳng và đẩy quần mình xuống, để chúng rơi xuống sàn. Tôi không biết anh tháo giày kiểu gì; tất cả nhưng gì tôi biết là anh đã cởi giày trước khi đi ra bờ biển để túm lấy tôi, đó là điều tốt nhất nên làm. Nhưng anh bước ra khỏi quần mình rồi nằm lên tôi, và kẻ ma quỷ tàn ác đó cắn vào bên cổ tôi khi anh đẩy vào trong tôi một cú thật mạnh khiến anh vào sâu hoàn toàn.

Tôi nảy lên như tên lửa. Nếu tôi còn chút tự kiểm soát nào thì nó cũng đã bị phá huỷ hoàn toàn bởi vết cắn đó.

Khi tôi yên lại, tôi mở mí mắt nặng trĩu của tôi để thấy anh đang nhìn xuống tôi với biểu hiện đắc thắng mãnh liệt trong ánh mắt. Anh vuốt tóc ra khỏi gương mặt tôi và áp ủ thái dương tôi bằng môi mình. “Anh có cần bao cao su không?”

Anh đã ở trong tôi rồi nên hỏi điều đó là hơi muộn. Tôi cố gắng để nói, “Không. Em uống thuốc ngừa thai rồi.”

“Tốt,” anh nói và bắt đầu trên tôi lại từ đầu.

Phần tuyệt vời là để cho sự đam mê lấn lướt mọi giác quan. Phần tồi tệ là khi những giác quan đó quay lại. Bất kể bạn có bao nhiêu khoái cảm đi chăng nữa, nếu bạn có bất cứ giác quan thông thường nào thì nó cũng sẽ trở lại.

Ánh sáng ban ngày gần như tắt hẳn khi tôi tỉnh dậy sau giấc ngủ lơ mơ vì kiệt sức và thỏa mãn để nhìn chăm chăm bối rối vào người đàn ông khoả thân bên cạnh tôi. Không phải là anh ta trông không tuyệt, với một cơ thể cơ bắp khoẻ mạnh, mà là tôi đã không chỉ chống lại quy tắc của chính mình, tôi còn đánh mất một lượng khổng lồ những sách lược cơ bản nữa. Vâng, cuộc chiến đấu của giới tính chẳng khác gì cuộc chiến thực sự. Nếu mọi thứ đều được vạch kế hoạch tỉ mỉ, bạn sẽ chiến thắng cả hai cuộc chiến. Nếu không, bạn cũng sẽ muốn mình là người thua thiệt ít nhất.

Bây giờ thì cái gì thế này? Tôi đã làm tình với người đàn ông mà tôi thậm chí chẳng hẹn hò! Từng hẹn hò, vâng – rất ngắn gọn. Hoàn toàn chưa có gì chắc chắn giữa chúng tôi, và tôi đã nhượng bộ như một con khỉ đầu hàng hoàn toàn. Anh ta thậm chí còn chả cần phải thỉnh cầu gì cả.

Thật nhục nhã làm sao vì anh ta đúng: tất cả những gì anh ta cần làm là chạm vào tôi và tôi

sẽ bắt đầu rũ bỏ hết quần áo. Chẳng ích gì khi quả thực, làm tình với anh ta cũng tuyệt như – tuyệt hơn – cái phản ứng hoá học chết tiệt giữa chúng tôi đã hứa hẹn. Điều đó không nên xảy ra. Nó nên là việc phi pháp hay gì đó tương tự bởi vì làm thế nào mà tôi lại cho rằng tôi có thể lờ tít anh ta đi theo cách tôi muốn khi đã biết việc chúng tôi cùng nhau tuyệt đến mức nào? Biết như vậy còn tệ hơn là chỉ tưởng tượng xem nó sẽ ra sao. Nếu tôi đã từng bị quyến rũ trước đây thì cảm giác bây giờ còn tồi tệ hơn gấp 10 lần.

Tôi nhận ra rằng tôi đang nhìn chăm chăm vào dương vật của anh đến cả 10 phút rồi và vào khoảng thời gian đó, nó đổi từ mềm mại và nghỉ ngơi sang không mềm lắm. Tôi ngẩng lên và thấy anh ta đang nhìn tôi, đôi mắt màu xanh dương của anh ta buồn ngủ và đói khát.

“Chúng ta không thể lặp lại việc này.” Tôi nói kiên quyết trước khi anh ta có thể với lấy tôi và làm xói mòn sự chống đối. “Một lần là đủ rồi.”

“Không thể đủ,” anh ta nói giọng uể oải, rê một ngón tay lên núm vú của tôi.

Anh chiếm được tôi ở đó. Chết tiệt. Chưa bao giờ quay lại sau vài giây.

Tôi đẩy ngón tay của anh ta ra. “Ý tôi là. Đó là sai lầm.”

“Anh không đồng ý, anh nghĩ đó là ý tưởng rất tuyệt.” Anh ta nâng khuỷu tay lên và nghiêng người về phía tôi. Hơi hoảng hốt, tôi quay đầu đi trước khi anh ta có thể hôn tôi nhưng anh ta không hướng đến miệng tôi.

Thay vì thế, anh ta ấn môi mình vào dưới tai tôi và hôn nhẹ dần xuống cổ tôi, lần theo dây chằng dẫn thẳng đến cái hõm nhỏ bé mềm mại nối cổ với vai tôi. Hơi nóng ập đến trong tôi và dù tôi định mở miệng để nói “không,” hay gì đó tương tự, chẳng có gì thoát ra ngoài tiếng rên rỉ.

Anh liếm, cắn, mút và hôn, tôi rùng mình quần quai và trở nên điên dại. Khi anh trượt lên trên tôi lần nữa, tôi đã đi quá xa để làm bất cứ điều gì ngoại trừ túm chặt lấy anh và nắm lấy quyền chủ động.

“Điều đó không công bằng chút nào!” Tôi nổi cơn quất vào mặt anh khi tôi đi huỳnh huých vào nhà tắm nửa giờ sau đó. “Làm sao anh biết được điều đó? Đừng có làm thế lần nữa!”

Anh cười đi theo tôi vào nhà tắm, tôi không thể ném anh ra ngoài trừ phi anh để tôi làm thế

nên tôi quay lưng lại và tập trung vào việc gột sạch cái tổ hợp khó chịu gồm kem chống nắng, nước muối và đàn ông.

“Em đã nghĩ là anh không lưu ý thấy hay không nhớ ư?” Anh đặt một cánh tay ấm nóng lên gáy tôi, ngón cái của anh vuốt ve lên xuống. Tôi rùng mình.

“Em đã trần truồng trong...”

“Tôi mặc 1 cái váy. Tôi không trần truồng.”

“Gần như thế. Ở mức độ nào đó, cưng yêu, anh đã nhận thấy rằng nếu anh chạm vào ngực em, em vẫn đủ nhận biết nhưng nếu anh hôn cổ em, em sẽ gần như thuận theo. Có gì khó khăn để luận ra điều đó vậy?”

Tôi không thích việc anh ta biết quá nhiều về mình. Đa số đàn ông đều cho rằng nếu họ chạm hoặc hôn ngực bạn, họ sẽ khuấy động bạn và có thể sai khiến bạn làm việc bạn không thực sự muốn làm. Ngực tôi gần như chẳng là gì với tôi, khoái cảm khôn ngoan. Đôi lúc tôi ghen tị với những người phụ nữ có thể đạt được khoái cảm từ bộ ngực mình, nhưng tôi không phải là một trong số họ, và dù sao, tôi vẫn nghĩ giữ cho được một cái đầu lạnh còn hơn là bù đắp sự thiếu sót đó.

Tuy nhiên hôn cổ tôi lại làm tôi tan chảy. Đó là điểm yếu bởi vì đàn ông có thể hôn cổ bạn mà chẳng cần cởi quần áo bạn ra, nên tôi không đi ba hoa lung tung điều đó. Tại sao Wyatt lại nhận ra điều đó nhanh đến vậy?

Anh ta là cảnh sát. Chú ý mọi chi tiết là một phần trong con người anh ta. Điều đó rất tốt khi anh ta theo đuổi một vụ án, nhưng anh ta không được phép sử dụng kỹ năng đó trong hoàn cảnh thế này.

“Bỏ tay và miệng anh ra khỏi cổ tôi.” Tôi nói, quay lại nhìn anh ta trừng trừng. “Chúng ta hoàn toàn không nên làm việc này.”

“Em có tài năng đặc biệt trong việc bỏ qua những điều hiển nhiên,” anh ta nói, cúi xuống cười toe toét với tôi.

“Tôi không bỏ qua, tôi chỉ quyết định cách thức hành động. Tôi không muốn ngủ với anh nữa. Điều đó không tốt cho tôi...”

“Nói dối.”

“...trên cả mọi phương diện khác không phải nhục dục.” Tôi kết thúc, nhìn gay gắt hơn. “Hãy quay về với cuộc sống của anh, tôi sẽ quay về với cuộc sống của tôi và chúng ta sẽ quên rằng chuyện này đã xảy ra.”

“Sẽ không như vậy đâu. Tại sao em cứ sống chết chống lại việc chúng ta cùng nhau lần nữa?”

“Chúng ta chưa bao giờ cùng nhau, từ đó để thể hiện một mối quan hệ và chúng ta chưa bao giờ đi xa đến thế.”

“Ngừng cái việc chẻ tóc làm tư đi. Anh không thể quên em và em cũng không thể quên anh. Được thôi, anh đầu hàng đây: không gặp em nữa cũng chẳng giúp anh quên được.”

Tôi quay lưng lại và bắt đầu gội đầu, tôi quá tức giận đến nỗi không thể nghĩ được gì để nói nữa. Anh ta đã muốn quên tôi ư? Tôi rất vui sướng được giúp anh ta. Có lẽ tôi nên kiếm cái gì cứng cứng để đập vào đầu anh ta...”

“Em không muốn biết tại sao ư?” Anh ta hỏi, luồn tay vào tóc tôi và xoa bóp da đầu tôi.

“Không,” tôi nói lạnh lùng.

Anh ta tiến lại gần hơn, quá gần đến mức cơ thể trần truồng của anh áp vào tôi và anh tiếp tục mãi mê với đồng bột xà phòng trên đầu tôi. “Vậy anh sẽ không nói cho em biết đâu. Một ngày nào đó em sẽ muốn biết và khi đó chúng ta sẽ nói tiếp về chuyện này.”

Anh ta là tên đàn ông hay gây chọc tức nhất mà tôi từng thấy. Tôi nghiến chặt răng để không đề nghị anh ta nói cho tôi biết.

Sự thất bại và oán giận nổi lên, và cuối cùng để giải tỏa nó tôi thốt lên “Anh thật là đồ con lừa đàn độn.”

Anh ta cười và xô nhẹ đầu tôi xuống dưới vòi hoa sen.

CHƯƠNG VIII (Chubby)

Tôi cũng không hiểu là làm thế nào mà cuối cùng tôi lại đi ăn tối cùng anh ta. Thực sự là tôi đã làm vậy đấy. Anh ta không bỏ đi.

Tôi phải ăn, và tôi đang chết đói. Vì vậy sau khi bước ra khỏi vòi sen, tôi đã hoàn toàn phớt lờ anh ta đi trong lúc sấy tóc và sửa soạn một chút, thực ra tất cả những cái đó cũng không mất nhiều thời gian lắm vì tôi hoàn toàn không thiết cái gì hơn ngoài mấy bước trang điểm cơ bản — mascara và son môi. Cái mùa hè nóng nực có nghĩa là tôi sẽ làm cho bất cứ cái gì cũng ướt đầm mồ hôi, vì vậy tại sao phải rắc rối cơ chứ?

Anh ta làm tôi phát điên lên bằng việc hất hất cái hông đẩy tôi ra khỏi bồn rửa mặt để anh ta có thể cạo râu. Tôi há hốc mồm nhìn anh ta, bởi đó thực không phải là cái cách mà mọi thứ nên diễn ra. Anh ta nhìn tôi trong gương và nháy mắt. Cáu tiết, tôi bước vào phòng ngủ và cầu thả khoác vào một vài thứ quần áo nào đó, việc này cũng lại không mất nhiều thời gian lắm vì thứ nhất, tôi không mang nhiều đồ, thứ nữa là những gì tôi mang lại là những bộ phối hợp sẵn rồi. Lúc này, không còn mờ mắt vì ham muốn nữa, tôi mới thấy một túi nhỏ vải len thô để mở ở trên sàn, ngay dưới chân giường; dao cạo và kem cạo râu hiển nhiên là được lấy ra từ đó.

Nghĩ xem nào, cái tủ để đồ thì đầy hơn...

Tôi thấy chóng mặt, mở lại cái tủ ra lần nữa. Đúng thế mà, một cái quần Jean với một cái áo polo đã được treo ở một bên tủ.

Tôi giật chúng xuống khỏi mắc và chuẩn bị nhét chúng trở lại đúng chỗ của chúng – cái túi. Anh ta ra khỏi phòng tắm đúng lúc để nói “Cảm ơn em đã mang mấy thứ này ra cho anh nhé” khi anh ta lấy chúng từ tay tôi và mặc vào.

Đó là lúc tôi nhận ra anh ta đang lơ là, và điều hay nhất tôi có thể làm là chạy trốn.

Khi anh ta đang kéo cái quần jean lên, tôi bổ nhào qua phòng khách, tóm lấy túi và chìa khóa

trên đường ra. Một chiếc xe thuê mui kín — một chiếc Saturn màu trắng — đang đỗ bên cạnh cái xe tải, một chi tiết nhỏ khác mà tôi đã bỏ qua trong cơn cuồng nhiệt lúc trước. Tôi mở cửa xe tải và trượt vào phía sau tay lái ...và cứ trượt tiếp thế, đây là nhờ cái thân hình to lớn của anh ta đẩy vào khi anh ta thô bạo lấy mất chỗ ngồi phía sau tay lái của tôi.

Tôi hét lên và cố gắng hất anh ta ra; anh ta chẳng hề nhúc nhích. Tôi giơ chân lên và kết hợp cả chúng để đẩy anh ta. So với một phụ nữ, tôi rất khỏe, nhưng anh ta cứ ngồi đó trơ trơ như đá. Gã con lừa đó đang mỉm cười.

“Đi đâu hả?” Anh ta hỏi khi gọn gàng chồm chìa cái chìa khóa mà tôi đã đánh rơi trên sàn.

“Đúng đây,” Tôi nói và mở cánh cửa bên hành khách. Tôi đang chuôi ra ngoài khi anh ta tóm lấy tôi bằng cả hai cánh tay và kéo giật trở lại vào trong chiếc xe tải.

“Chúng ta có thể làm theo hai cách” anh ta bình tĩnh nói. “Hoặc là em ngồi nguyên đó như một cô gái ngoan. Hoặc là anh sẽ còng tay em lại. Em chọn cách nào?”

“Đó không phải là một sự lựa chọn,” Tôi đáp trả phẫn nộ. “Nó có chung một kết cục. Chẳng cái nào là điều tôi muốn cả!”

“Anh chỉ cho em là hai phương án lựa chọn đó thôi. Hãy nhìn theo cách này xem: em đẩy anh vào cái rắc rối phải theo đuổi em, vì vậy em may mắn kinh tởm khi anh thậm chí đang đưa ra cho em một lựa chọn rộng rãi thế này.”

“Hah! Anh không cần phải theo tôi và anh biết điều đó. Anh chẳng có lý do gì hơn là một gã con Lừa kiêu ngạo để ra lệnh cho tôi không được rời thị trấn, vì thế đừng làm cái vẻ mặt nạn nhân đáng thương nữa. Anh đã quan hệ tình dục, nhớ chưa? Tôi không thấy anh hành động như thể tôi là một đồng rắc rối khi anh quăng tôi lên giường.”

Anh ta với qua tôi và tóm lấy cái đai an toàn, kéo nó vòng qua để gài lại “Anh không phải là người duy nhất trong cái xe tải này quan hệ tình dục. Thật vui là được thế. Đến đá cũng phải nằm chồng lên nhau. Đây gọi là có qua có lại.”

“Cái đó đáng lẽ không nên xảy ra. Tình dục ngẫu hứng là ngu ngốc.”

“Đồng ý. Nhưng những gì giữa chúng ta không phải là ngẫu hứng.”

“Tôi vẫn phải nhắc anh là không có “chúng ta” ở đây”

“Chắc chắn là có. Em chỉ chưa muốn thừa nhận nó thôi” Anh ta khởi động xe và vào số “Nhân tiện, xe tốt đấy. Nó làm tôi ngạc nhiên. Em hạ gục anh như một kiểu người-đi-xe-đắt-tiền ấy.”

Tôi hắng giọng âm ỉ, và anh ta nhướn mày lên nhìn tôi. Tôi chăm chăm chĩa thẳng vào cái dây đai an toàn của anh ta vẫn chưa được thắt chặt. Anh ta càu nhàu và cho xe quay đầu khỏi chỗ đỗ. “Vâng, ma’am,” anh ta nói khi tự thắt lại dây an toàn cho mình.

Khi anh ta lùi ô tô ra khỏi lối vào, tôi quay trở lại cuộc tranh cãi. “Thấy chưa? Anh không biết tôi là loại người gì. Tôi thích lái xe tải. Anh thực sự chẳng biết gì về tôi sắt, vì thế chẳng có gì giữa chúng ta ngoại trừ sự hấp dẫn thể xác. Chính nó tạo nên cái thứ tình dục ngẫu hứng kia”

“Xin phép cho anh có ý kiến khác. Tình dục chớp nhoáng chỉ như gãi vào nốt ngứa mà thôi, không hơn.”

“Chính xác! Nốt ngứa của tôi đã được gãi rồi. Bây giờ anh có thể đi rồi đấy.”

“Em luôn luôn thế này khi tình cảm của mình bị tổn thương à?”

Tôi tựa cằm và nhìn ra ngoài qua tấm kính chắn gió. Tôi ước anh ta không nhận ra những cảm xúc tổn thương nấp sau sự thù địch và kháng cự của tôi đối với anh ta. Bạn phải quan tâm đến một người trước, rồi anh ta mới có thể làm tổn thương tình cảm của bạn, bởi nếu không thì dù anh ta có nói gì, làm gì thậm chí cũng chẳng thể gây ra chút tín hiệu nhiễu nào trên màn hình ra đa cũ cả. Tôi không muốn quan tâm đến anh ta, không muốn quan tâm đến việc anh ta đã làm những gì, hay đã gặp những ai, anh ta có ăn uống hợp lý hoặc ngủ đủ giấc hay không. Tôi không muốn anh ta lại làm tổn thương tôi một lần nữa, bởi vì người đàn ông này có thể khiến tôi đau đớn hơn ai hết nếu tôi để anh ta quá gần gũi mình. Jason làm tổn thương tôi đã đủ tệ rồi, nhưng Wyatt còn có thể làm tan vỡ trái tim tôi.

Anh ta với qua và đặt tay vào phía sau gáy tôi, xoa bóp nhẹ nhàng. “Anh xin lỗi,” anh dịu dàng nói.

Tôi có thể khẳng định là mình sẽ rối loạn vì anh ta ngay khi chạm đến vùng cổ tôi. Anh ta như một con ma cà rồng, chạm thẳng tới đó bất cứ khi nào anh ta muốn gây ảnh hưởng nào đó lên tôi. Lời xin lỗi này cũng là chơi không đẹp. Tôi muốn anh ta phải bò lê bò càng, nhưng đây, anh ta lại đang đục khoét cái quyết tâm của tôi với một lời xin lỗi đơn giản. Người đàn ông này thật không đường hoàng.

Điều tốt nhất có thể làm giờ là lấy lửa dập lửa, và tuyên bố cho anh ta chính xác chỗ mà anh ta đang đứng và vấn đề là gì. Tôi vọt lên đẩy tay anh ra khỏi gáy mình bởi vì tôi không thể suy nghĩ mạch lạc khi mà anh ta cứ chạm tay vào đó.

“Okay, thế này nhé,” Tôi nói đều đều, vẫn tập trung vào quang cảnh bên ngoài hơn là những gì đang ở trong xe với tôi. “Làm thế nào để tôi tin được rằng anh sẽ không làm tổn thương tôi một lần nữa? Anh cắt đứt và chạy trốn thay vì nói cho tôi nghe vấn đề là gì, thay cả việc xử lý vấn đề đó hoặc cho tôi cơ hội xử lý nó. Cuộc hôn nhân của tôi thất bại vì chồng tôi, thay vì nói cho tôi nghe có gì không ổn, và cùng với tôi sửa chữa điều đó, thì lại bắt đầu lảng tránh, lừa dối tôi. Vì thế tôi thực không có hứng để cố gắng xây dựng mối quan hệ với một người không thích cố gắng chút nào để bảo dưỡng nó hay sửa chữa khi có hỏng hóc. Anh vẫn làm điều đó với một chiếc ô tô, đúng không? Vì vậy tiêu chuẩn của tôi là, một người đàn ông quan tâm đến tôi cũng nhiều như anh ta quan tâm đến cái xe của anh ta vậy. Anh đã bị loại.”

Anh ta im lặng khi nuốt trôi hết những gì tôi nói. Tôi chờ đợi anh ta bắt đầu tranh cãi, giải thích tình huống này nhìn từ lập trường của anh sẽ như thế nào, nhưng anh ta đã không thể. “Vậy đó là vấn đề về sự tin tưởng,” cuối cùng anh ta nói. “Được thôi. Đó là chuyện anh có thể làm được”. Anh ta nghiêng sang tôi một cái nhìn mạnh mẽ. “Nó có nghĩa là em sẽ phải để mắt nhiều đến anh. Anh không thể lười sự tin tưởng của em quay lại nếu anh không ở gần em. Vậy từ giờ chúng ta sẽ cùng nhau. Hiểu chứ?”

Tôi chớp mắt. Không biết làm sao mà tôi chưa hề lường trước việc anh ta sẽ lười sự thiếu tin tưởng ra và biến nó thành cái cớ, nghĩa là tôi phải tiếp tục giữ quan hệ với anh ta để anh ta có thể kiểm lại được niềm tin nơi tôi. Tôi sẽ nói cho bạn biết nhé, người đàn ông này thật ranh mãnh.

“Nào anh bị ngu rồi,” Sun Rang tôi chỉ ra với giọng tử tế nhất có thể. “Không tin tưởng anh có nghĩa là tôi không muốn dây dưa với anh.”

Anh khịt mũi “Yeah, đúng. Đó chính là lý do tại sao chúng ta lại xé tan quần áo của nhau ra mỗi khi ở cùng trong tầm chạm được vào nhau.”

“Nó là sự mất cân bằng hóa học, không gì hơn. Một liều vitamin tổng hợp tuyệt vời sẽ giải quyết được chuyện đó”

“Chúng ta sẽ nói về nó trong bữa tối. Em muốn ăn ở đâu?”

Thế là ổn, lấy thức ăn đánh lạc hướng tôi. Nếu tôi không quá đói, thì cái mảnh khốe này của anh ta sẽ không bao giờ hữu dụng cả. “Một nơi nào đó với điều hoà không khí tuyệt vời, nơi tôi có thể ngồi xuống và được ai đó mang cho một ly margarita.”

“Để anh lo về cái đó,” anh ta nói.

Wrightsville Beach thực ra là một hòn đảo, vì vậy chúng tôi lái xe qua một cây cầu tới Wilmington, nơi anh ta nhanh chóng hộ tống tôi vào một nhà hàng Mexico đông đúc, có điều hoà đang quay ở trên cao và thực đơn thì phô ra một ly margarita cỡ bự. Tôi không biết làm cách nào anh ta biết về nhà hàng này nếu anh ta chưa từng ở Wilmington trước đó, điều mà tôi đoán nếu có thì cũng không kéo dài lâu lắm. Con người ra biển theo cái cách của loài Lemmut, thì sẽ phải học theo bất cứ cái gì mà loài Lemmut làm *. Có rất nhiều bãi biển ở Bắc Carolina, nhưng anh ta chắc hẳn đã đi từ một nơi nào đó ở cuối đường bờ biển ngược lên những chỗ khác trong những ngày tháng chết tiệt khi anh ta lớn lên, chơi bóng ở trường cao đẳng. Tôi đã từng là một nàng cổ động viên, và tôi dĩ nhiên đã được đến hầu hết mọi bãi biển ở phía Đông-Nam này, từ Bắc Carolina xuống tới Florida Keys và trở lại Gulf Coast.

Một chàng trai trẻ gốc Tây Ban Nha mang thực đơn đến và đợi chúng tôi gọi đồ uống. Wyatt tự gọi bia cho mình và một ly Cuervo Gold margarita đá cho tôi. Tôi không biết Cuervo Gold là cái gì, và tôi cũng chẳng quan tâm. Tôi giả thiết nó là một loại rượu tequila đặc biệt, nhưng đó cũng có thể là loại tequila thông thường, cũng chả biết được thế nào.

Cái ly họ bê ra không phải là cái ly. Nó là một cái bình. Cái này rất khổng lồ. Thực tế nó không đến nỗi là bình, nhưng tôi cũng sẽ không gọi đó là ly. Nó giống một cái tô bự trong suốt đậu trên một cái chân đế thanh mảnh.

“Uh-oh,” Wyatt nói.

Tôi phớt lờ anh ta và đỡ ly margarita của tôi bằng cả hai tay, cần phải thế thì mới nhấc nó lên được. Cái tô thủy tinh cỡ lớn đó được rắc muối và vụn đá sáng lấp lánh ở quanh miệng tô. Hai lát chanh được cài ở trên và một ống hút nhựa màu đỏ tươi được cắm vào để có thể uống thứ chất lỏng đó.

“Chúng ta nên gọi món,” anh ta bảo.

Tôi hút ống hút và nuốt chửng một ngụm thật lớn margarita. Vị rượu không quá mạnh, may mắn đấy, nếu không tôi chắc chắn sẽ làm trò dở hơi trước khi uống hết một nửa cái thứ này cho xem. “Tôi chọn burritos rancheros**. Thịt bò.”

Thật là vui khi thấy cái cách anh ta nhìn tôi lúc anh ta gọi món. Tôi lại hút một ngậm lớn khác bằng ống hút.

“Nếu em say,” anh ta cảnh báo, “Anh sẽ chụp lại ảnh đấy.”

“Tại sao chứ, cảm ơn. Tôi đã từng nghe kể lại rằng tôi là một người say rất dễ thương” Tôi đã không thể, nhưng anh ta không đời nào biết được điều đó. Thực tế tôi chưa bao giờ uống say trước đây cả, điều này có vẻ là vẻ tôi đã trải qua những năm cao đẳng rất khác thường. Nhưng tôi luôn có bài tập luyện ở đội cổ động, hay bài thể dục nhịp điệu, hoặc vài cái gì đó bất ngờ như học để thi cử chẳng hạn --- và tôi không nghĩ rằng bất cứ việc gì trong số đó có thể để lại ấn tượng tốt một khi đang nôn nao vì say cả, vì vậy tôi đơn giản là ngừng uống trước khi bị say.

Người phục vụ mang ra một giỏ những khoanh bánh ngô đậm đà nóng hổi *** và hai tô salsa (nước sốt để ăn kèm với đồ ăn Mehico), nóng và nhạt dịu. Tôi rắc thêm muối vào một nửa chỗ bánh ngô và chấm một cái vào món salsa nóng, nó rất ngon và hoàn toàn nóng sốt. Ba miếng bánh ngô nữa làm tôi toát hết cả mồ hôi và phải với lấy phần margarita một lần nữa.

Wyatt vươn ra và dịch cái bình – cái ly – của tôi ra khỏi tầm với .

“Hey!” Tôi thốt lên cảm phẫn .

“Tôi không muốn em say bết.”

“Tôi sẽ say nếu tôi muốn.”

“Tôi cần phải hỏi em thêm vài câu hỏi nữa, đó là lý do tại sao tôi không muốn em rời thị trấn.”

“Làm tốt lắm. Trung Úy.” Tôi ngả người về đằng trước và lấy lại phần margarita của tôi. “Điều thứ nhất, các thám tử sẽ điều tra vụ án, không phải anh. Điều nữa, Tôi không nhìn thấy bất cứ cái gì hết ngoại trừ có một người đàn ông ở đó với Nicole, và hấn lái một chiếc mui kín sẫm màu chuẩn đi. Thế đấy. Không gì hơn nữa.”

“Đấy là em nghĩ thế,” anh ta nói, giật lấy phần margarita của tôi ngay khi tôi hướng ống hút vào miệng định làm một ngậm khác. “Thỉnh thoảng những chi tiết sẽ xuất đầu lộ diện một vài ngày sau. Ví dụ như, những cái đèn trước. Hay đèn ở đuôi xe. Em có thấy chúng không?”

“Tôi chẳng thấy cái đèn trước nào,” Tôi trả lời một quả quyết, đã chú ý vào câu hỏi. “Đèn ở đuôi xe . . . hmm. Có thể.” Tôi nhắm mắt và tái hiện lại cảnh đó trong đầu. Nó chi tiết và mạnh mẽ đến sững sốt. Với những hình ảnh của mình, tôi nhìn thấy chiếc xe màu tối đó lướt qua và trước sự kinh ngạc của mình, nhịp tim tôi tăng lên đáp trả. “Con đường đó ở bên phải tôi, nhớ là vậy, vì thế bất cứ cái gì cũng sẽ nhìn từ bên phía đó. Những cái đèn hậu. . . dài. Nó không phải là loại đèn tròn; nó là một cái dài thanh mảnh” Mắt tôi vụt mở “Tôi nghĩ có một vài mẫu của dòng Cadillac có dạng đèn hậu như thế.”

“Cả những dòng khác nữa” anh nói. Anh ta đang ghi lại những gì tôi nói vào cái cuốn sổ ghi chép nhỏ mà anh ta hiển nhiên là moi ra được từ trong túi quần, vì nó cong queo đúng hình cái túi .

“Anh đáng lẽ có thể hỏi tôi về những điều này qua điện thoại,” Tôi gay gắt chỉ ra.

“Ừ, nếu em trả lời điện thoại của tôi,” anh ta đáp trả với cùng tông giọng.

“Anh dập máy với tôi.”

“Tôi bận. Ngày hôm qua cứ quay như chong chóng ấy. Tôi không có thời gian để lo lắng cho cái xe của em, nhân tiện, dù thế nào thì tôi cũng chẳng mang nó đi đâu được bởi vì em đã chẳng buồn đưa chìa khóa cho tôi.”

“Tôi biết. Ý tôi là lúc đó tôi không biết. Sau đó tôi mới phát hiện ra. Nhưng cái bài báo kia đã chỉ mặt tôi như một nhân chứng duy nhất và làm tôi khó chịu, và Tiffany thì đang than khóc, thế là tôi thuê những cái bánh xe này và đến với biển.”

Anh ta dừng lại. “Tiffany?”

“Chú thổ yêu biển trong tôi. Đã lâu lắm rồi tôi chưa có kì nghỉ nào cả.”

Anh ta nhòm tôi cứ như thể tôi mọc 2 đầu, hay thừa nhận mình đa nhân cách hay sao đó. Cuối cùng anh ta mở miệng, “Còn có ai nữa ngoài Tiffany sống bên trong em không?”

“Well, tôi không có một chú thổ tuyết , nếu đó là điều anh hỏi. Tôi đã từng đi trượt tuyết một lần. Gần như thôi. Tôi đã xỏ vào những đôi giày đó và chúng quá ư khó chịu, tôi không thể tin người ta có thể thực sự đi chúng mà không phải là do bị một khẩu súng kề vào đầu.” Tôi gõ gõ

ngón tay. “Tôi đã từng có Black Bart, nhưng anh ta không xuất hiện một thời gian rồi, vì thế có thể đó chỉ là một trò con nít.”

“Black Bart? Bên trong em có cả một. . . người đấu súng à?” Anh ta bắt đầu nhăn nhó.

“Không, anh ta là một gã điên cuồng, người sẽ nổi cáu và cố giết anh nếu anh làm tổn thương một trong số những búp bê Barbies của tôi.”

“Em chắc hẳn phải có cả địa ngục ở cái sân chơi ấy.”

Anh không được phép làm hỏng búp bê Barbies của một cô bé con”

“Tôi sẽ nhớ điều đó khi nào có hứng giựt lấy một con Barbie và giẫm lên nó.”

Tôi nhìn chăm chăm vào anh ta, kinh ngạc. “Anh thực sự đã làm vậy à?”

“Không làm vậy lâu rồi. Có lẽ là đã từ bỏ vụ dẫm bẹp Barbie từ khi anh năm tuổi”

“Black Bart chắc sẽ phải cho anh một trận đau lắm đấy”

Anh ta dường như chú ý vào quyển sổ nhỏ nhỏ trên bàn của anh ta và một biểu hiện khó hiểu hiện lên trên gương mặt, như thể anh ta không hiểu làm cách nào mà cuộc nói chuyện này lại chuyển từ cái đèn trước ra chuyện Barbies. (Chị lilia : Crying or Very sad huhu, chị cũng chả hiểu làm sao mà hai người họ lại nói cái quái j mà kỳ cục vậy nữa) Nhưng trước anh ta có thể định vị lại được, người phục vụ đã mang đĩa thức ăn lại, và đặt xuống trước mặt chúng tôi với lời khuyến cáo là nên cẩn thận vì đĩa rất nóng.

Món bánh ngô đã giúp tôi khỏi chết đói, nhưng tôi vẫn thèm ăn khủng khiếp, vì thế tôi xới tung đĩa burritos bằng một tay trong khi lợi dụng sự xao nhãng của anh ta để lấy lại phần margarita của mình bằng tay còn lại. Thuận hai tay cũng có cái ích của nó. Đó không chỉ là tôi có thể viết hay làm bất cứ điều gì bằng tay trái, mà tôi còn hoàn toàn có thể lấy lại được chỗ margaritas bị bắt cóc.

Như tôi đã nói rượu không quá mạnh. Nhưng lại có quá nhiều. Cho đến khi thanh toán xong món burritos của mình, Tôi đã nuốt trôi khoảng nửa chỗ đồ uống đó, và tôi cảm thấy mình rất hạnh phúc. Wyatt trả tiền bữa ăn và vòng tay giữ quanh người tôi khi chúng tôi bước về phía chiếc xe tải. Tôi chẳng hiểu tại sao; tôi không lão đảo hay bất cứ cái gì hết. Thậm chí tôi còn

chẳng hát nữa là.

Anh ta nhắc tôi vào trong xe cứ như tôi không đủ khả năng tự chui vào ấy. Tôi cười rạng rỡ với anh và quặp một chân vòng quanh người anh. “Muốn tiếp tục không, anh chàng to xác?”

Anh ta nín ko cười phá ra cười. “Em có thể giữ ý tưởng đó đến khi chúng ta quay trở lại nhà không?”

“Đến lúc đó có thể tôi sẽ tỉnh táo, và nhớ ra tại sao tôi không nên như thế.”

“Tôi sẽ nắm lấy cơ hội của mình.” Anh trao tôi một nụ hôn dài. “Tôi nghĩ là mình có thể thuyết phục được.”

Oh, Đúng. Cổ tôi. Anh ta biết về cái cổ của tôi. Tôi có thể thấy tôi sẽ phải đầu tư vài cái áo len cao cổ.

Cho đến khi chúng tôi quay trở lại qua cây cầu tới Wrightsville Beach, cơn nóng bỏng hạnh phúc thay vì nhạt đi, lại khiến tôi buồn ngủ. Tôi chui ra khỏi xe bằng nỗ lực của chính mình, nhưng, đang đi về phía cửa trước của ngôi nhà thì Wyatt bế bổng tôi lên. “Lời đề nghị kia vẫn còn giá trị chứ?”

“Rất tiếc. Cái nóng bỏng ấy nhạt rồi. Cơn ham muốn-có-kèm-hơi-men chỉ là 1 thứ nhất thời.” Anh ta bế tôi như thể chẳng mấy may để ý đến trọng lượng của tôi vậy, nhân tiện, vì tôi khỏe và săn chắc nên tôi nặng hơn bạn có thể nghĩ đấy. Nhưng anh ta cao hơn tôi 10 inch, và lại còn cái cơ bắp của anh ta nữa, ý là anh ta phải nặng hơn tôi ít nhất 80 pound hoặc hơn.

“Tuyệt. Anh thích em muốn anh vì những lý do khác hơn là vì say rượu.”

“Đầu óc tôi đã kiểm soát trở lại. Và lý do lúc trước vẫn còn đó. Tôi không muốn ngủ với anh.” Chàng trai, nói dối đấy. Tôi muốn anh ta phát điên lên được, nhưng thế không có nghĩa là tôi nên có được anh ta hoặc những điều kia nên xảy ra giữa chúng tôi. Dù sao thì cuộc chuyện trò nho nhỏ của chúng tôi chưa tái khẳng định được điều gì cả, bởi vì hành động có ý nghĩa hơn là lời nói và một buổi chiều cùng nhau cũng chẳng đáng kể gì.

“Tôi cực là mình có thể thay đổi ý kiến của em,” Anh ta nói khi mở cánh cửa, nó không khóa vì lúc trước tôi đã vội vã chạy trốn còn anh thì vội vã đuổi theo.

Một giờ sau, chỉ một suy nghĩ nổi lên khi tôi đang bồng bênh trong cơn ngủ. Quên hết cả áo cao cổ. Để giữ không cho anh ta lại gần, tôi cần phải có một cơ thể bọc toàn bằng thép.

* Chuột Lemut : Chuột Lemmut là một loài gặm nhấm, Cứ khoảng từ 3 đến 4 năm một lần, hàng đàn chuột lemmut lại di chuyển qua những vùng nhất định của Nauy, Thụy Điển và Laplandi. Mặc dù hành trình có thể khác nhau nhưng chúng luôn tiến về phía biển. Chuột Lemmut di chuyển chậm nhưng rất quyết liệt, đi xuyên qua thành phố, cứ như có một sức mạnh vô hình nào kéo chúng và không thể cưỡng lại được. Và khi tới biển, chúng nhảy xuống và tự kết liễu đời mình. Không một con nào trở về sau những chuyến đi như vậy.

**món cuốn của người Mexico với các loại thịt

*** Bánh ngô: Sun Rang tròn mỏng, làm bằng bột, có nhồi thịt, ăn nóng, món ăn Mỹ latin , nhất là Mexico.

CHƯƠNG IX (Deco)

Tôi tỉnh dậy trong đêm, lạnh giá và mất phương hướng. Cái lạnh không có gì đáng ngạc nhiên cả bởi vì Wyatt đã đặt điều hoà không khí trong phòng ngủ ở chế độ Frost (lạnh nhất). Chắc hẳn tôi đang mơ bởi vì tiếng ồn lớn như tiếng súng làm tôi giật mình thức giấc và mất một lúc tôi không biết mình đang ở đâu.

Có lẽ tôi đã kêu hay giật mạnh người như cách bạn vẫn làm khi bạn bị giật mình. Wyatt hỏi, “Em ổn không?” với một giọng tỉnh táo tức thì khi anh ngồi dậy trên giường, và câu hỏi lôi tôi ra khỏi giây phút huyền hoặc đó. Tôi nhìn anh trong bóng tối, chỉ có thể nhận ra đường viền cơ thể anh hiện lên trên nền sáng mờ của cửa sổ. Tôi vớ tới và chạm vào anh, tay tôi tìm kiếm sự ấm áp nơi bụng trần của anh chỉ ngay bên trên tấm chăn đang vắt ngang hông anh. Chạm vào anh là hành động vô thức, là nhu cầu bản năng cần động chạm.

“Em lạnh,” tôi thì thầm và anh nằm xuống, kéo tôi lại gần anh và kéo chăn lên ủ ấm vai tôi. Tôi dựa đầu lên vai anh, đặt tay mình lên ngực anh, được dỗ dành nhờ hơi ấm và sự rắn chắc của cơ thể anh, vóc dáng vạm vỡ của anh bên cạnh tôi. Tôi chưa từng muốn ngủ cùng anh – ý tôi là cảm giác phàm tục, bởi vì tôi vẫn cố sống cố chết bảo toàn ranh giới của mình – nhưng tôi đã thiếp đi giữa cuộc tranh cãi, hiển nhiên anh đã lợi dụng tình trạng không minh mẫn của tôi. Tôi nghi rằng đó là thủ đoạn có tính toán: khiến tôi kiệt sức vì làm tình và tôi không thể thức được. Nhưng giờ đây tôi thấy sung sướng vì anh đang bên tôi đêm nay, ôm tôi thật gần và để cho cơn lạnh giá qua đi. Đó chính xác là điều tôi đã mong muốn từ anh trước đây, sự thân mật, tình cảm, sự liên kết. Tận cùng sự mãn nguyện của tôi, trong vòng tay anh, là sự sợ hãi.

“Em đã mơ gì thế?” anh hỏi, chậm rãi và dịu dàng xoa lưng tôi. Giọng trầm sâu của anh trở nên thô nhám vì buồn ngủ, và sự ngọt ngào có anh nằm bên quần lấy tôi như tấm chăn ủ ấm.

“Em không biết. Em không nhớ gì cả. Em tỉnh dậy và một trong những điều làm em sớn gai ốc là khi em không biết em ở đâu, thêm vào đó em bị lạnh nữa. Em đã nói gì à?”

“Không, em chỉ gây ra âm thanh là lạ giống như em bị sợ hãi.”

“Em nghĩ là em đã nghe thấy một tiếng động lớn, nhưng có lẽ là trong giấc mơ của em. Nếu như em đã mơ.”

“Anh không nghe thấy gì cả. Tiếng động kiểu gì thế?”

“Giống như tiếng súng.”

“Không, dứt khoát không có cái gì như thế cả.” Giọng anh hoàn toàn chắc chắn. Tôi cho là vậy, vì anh là cảnh sát, anh rất nhạy với những thứ như vậy.

“Vậy thì chắc là em mơ về vụ án mạng rồi. Em không nhớ.” Tôi ngáp và rúc lại gần hơn, và khi đó một mở ký ức bỗng bình quay lại. Tôi không mơ về vụ án mạng của Nicole mà của tôi, bởi vì trước khi cảnh sát tìm ra cơ thể Nicole, tôi đã nghĩ phát súng đó nhằm vào tôi. Và trong khoảng 10 phút, cho đến khi cảnh sát đến, tôi đã rất kinh hãi.

“Đợi đã, em nhớ lại một chút. Em mơ em bị bắn, điều mà ngay lúc đó em nghĩ là đã thực sự xảy ra. Em đoán chắc là do tiềm thức gây nên.”

Vòng tay anh siết chặt tôi. “Em đã làm gì? Đêm hôm đó.”

“Em cúi xuống, ngồi xổm đi về phía cửa, vào trong toà nhà rồi khoá cửa và gọi 911.”

“Cô gái giỏi giang. Đó chính xác là điều cần làm.”

“Em bỏ qua phần hoảng loạn. Em sợ phải chết.”

“Điều đó chứng minh em không phải kẻ điên.”

“Và nó cũng chứng minh em không tự mình bắn Nicole, bởi vì em đã không ra ngoài trời mưa để kiểm tra các thứ. Em hoàn toàn khô ráo. Mặc dù vậy, em đề nghị họ làm kiểm tra tàn tích thuốc súng, bởi vì em mệt mỏi và không muốn bị hỏi han gì nữa nhưng hoá ra là phí hoài công sức vì anh đã lôi em đi bằng mọi cách.” Đó vẫn là ảm ức trong tôi.

“Ừ, anh có nghe về việc kiểm tra chất lạ.” Giọng anh khô khốc. Hiển nhiên anh đã nghĩ tôi đã đóng vai cô nàng tóc vàng hoe ngớ ngẩn để làm dịu sự nghi ngờ của các thám tử. Tôi chẳng thể tưởng tượng được anh lấy cái ý tưởng như thế ở đâu ra.

“Em không thể nghĩ ra được tên chính xác,” Tôi nói ngây thơ. “Em quá bối rối.” Một nửa trong đó là sự thật.

“Ừ, ừ.”

Tôi nghĩ anh chẳng tin tôi. Di chuyển dịch lên, tôi nói “Em không biết tại sao bây giờ em mới mơ bị bắn. Tại sao không phải là ngay đêm đầu tiên? Khi mà em bị tác động mạnh.”

“Em kiệt sức. Em có thể mơ nhưng em không bị khuấy động đủ để nhớ.”

“VẬY ĐÊM QUA THÌ SAO? EM KHÔNG MƠ.”

“CÙNG MỘT NGUYÊN LÝ THÔI. EM ĐÃ LÁI XE MỘT CHẶNG DÀI MÀ KHÔNG ĐƯỢC NGỦ ĐỦ. EM MỆT MỎI.”

Tôi khịt mũi. “À há! Anh nghĩ đêm nay em không mệt mỏi sao?”

“Kiểu mệt mỏi khác.” Giờ thì giọng anh có vẻ thích thú. “Cái kia là căng thẳng. Cái này là thoải mái.”

Chắc chắn là thế. Thậm chí chiến đấu với anh cũng là sự thoải mái ở mức độ nào đó, bởi vì tôi quá khoái trá. Tôi bị báo động bởi vì dường như anh sẽ chiến thắng mọi cuộc đấu nhưng tôi vẫn hồ hởi với cuộc chiến. Tôi tưởng tượng những con bướm đêm cũng thấy hạnh phúc khi chúng bay thẳng vào ngọn lửa. Nếu Wyatt làm tôi bùng cháy lần nữa, tôi không biết tôi sẽ làm gì. Anh đã chiếm được tôi nhiều hơn cả trước đây, bằng chứng là tôi đang trên giường cùng anh.

Tôi véo anh. Chỉ bởi vậy.

Anh nhảy dựng lên. “Oái! Sao em lại làm thế?”

“Để trừng phạt tội anh thậm chí chả tán tỉnh em trước khi đưa em lên giường,” Tôi nói phần nộ. “Anh làm em thấy em là đồ dễ dãi.”

“Cưng à, chẳng có gì là dễ dãi ở em cả. Tin anh đi.” Giọng anh nhảu nhó.

“Em phải như vậy đấy” Tôi cố nặn ra mấy giọt nước mắt hòa vào trong giọng nói. Này, nếu tôi không thể thắng trận chiến này thì ít nhất tôi cũng phải làm cho anh rối tung lên, đúng không?

“Em đang khóc đấy à?” Giọng anh đầy hoài nghi.

“Không,” Đó là sự thật. Có ích gì không nhỉ khi giọng tôi hơi run run lên?

Bàn tay to lớn của anh chạm vào mặt tôi. “Em không khóc.”

“Em nói là em không mà.” Chết tiệt, anh không chấp nhận bất cứ cái gì qua bề nổi hay sao? Chúng tôi đúng là có vấn đề về sự tin tưởng ở đây. Làm thế nào tôi lại cho rằng mình gỡ gạc được gì đó nhỉ?

“Ừ, nhưng em đang diễn cái trò giả vờ buộc tội. Em thừa biết rằng tất cả những gì em phải làm chỉ là nói ‘không’ nếu em thực sự không muốn điều đó.”

“Anh định dùng cổ em để uy hiếp em. Phải ngừng ngay điều đó lại.”

“Em sẽ làm gì nào, vứt cổ mình đi hả?”

“Ý anh là anh không để cái cổ của em yên phải không?”

“Em đùa à? Anh đã bao giờ để em thấy anh giống một kẻ tự cắt cổ mình à?”. Giọng anh thích thú một cách uế oải.

“Em đang nghiêm túc về chuyện không ngủ với nhau nữa. Em nghĩ thật sai lầm khi làm điều đó quá sớm. Chúng ta nên đợi để xem mối quan hệ giữa chúng ta có tiến triển gì không.”

“Tiến triển?” Anh nhại lại. “Có vẻ như chúng ta đã đi được nửa đường rồi đấy.”

“Chưa thực sự thế. Chúng ta còn chưa rời vạch xuất phát. Chúng ta còn chưa hẹn hò. Ý em là lần này. Hai năm trước không được tính.”

“Tối nay chúng ta ăn tối cùng nhau còn gì.”

“Không tính nốt. Anh đã dùng sức mạnh áp đảo em, rồi đe dọa, ép buộc em.”

Anh khịt mũi. “Như thế mới khiến em ngừng la hét khản cổ nếu như em không chịu nhận em đối và anh có thể trả tiền được.”

Hiển nhiên là vậy. Ngoài ra tôi chưa từng may mắn sợ anh có thể thực sự làm hại tôi. Tôi cảm thấy đặc biệt an toàn và được bảo vệ khi ở cùng anh – được bảo vệ khỏi mọi thứ ngoài anh ra, tất nhiên là vậy.

“Vậy thì đây là thoả thuận. Em sẽ ra ngoài cùng anh theo cách của em nếu như chúng ta bắt đầu lại từ đầu. Đó là những gì anh muốn phải không? Một cơ hội khác chứ gì? Điều đó nghĩa là không sex, bởi vì sex sẽ che mờ vấn đề này.”

“Không đúng.”

“OK, nó sẽ che mờ vấn đề của em. Có lẽ khi em hiểu anh hơn và anh hiểu em, rốt cuộc, chúng ta sẽ quyết định chúng ta không thích nhau nhiều đến thế. Hoặc anh sẽ quyết định anh không thích em nhiều như em thích anh, bởi vì như em đã nói, sex sẽ làm che mờ cái nhìn của em. Có lẽ đàn ông không bị tác động vì làm tình với ai đó nhưng đàn bà thì có. Anh sẽ giúp em tránh khỏi bị vỡ tim nếu như chúng ta quay lại và dành thời gian cho nó.”

“Em yêu cầu anh đóng cửa chuồng khi con ngựa đã ra ngoài rồi ư?”

“Vậy thì anh bắt nó và nhét lại vào quần – ý em là chuồng của anh đi.”

“Đó là quan điểm của em. Quan điểm của anh là, anh sẽ phải chống lại mọi bản năng của mình để không làm tình với em thường xuyên nhất có thể, bởi vì đó là cách người đàn ông chắc chắn rằng người phụ nữ là của mình.”

Nghe giọng anh, tôi có thể biết anh đang rất cáu kỉnh. Tôi ước giá đèn bật lên để tôi có thể đọc vẻ mặt anh nhưng điều đó cũng có nghĩa là anh có thể đọc vẻ mặt của tôi nên tôi kệ vậy. “Nếu chúng ta đã tiến dài trong mối quan hệ thì em sẽ đồng ý với anh.”

“Chúng có rành rành trong tay anh nói rằng chúng ta đã vậy.”

Chúng tôi đã trần truồng trên giường cùng nhau. Vậy thì sao chứ?

“Nhưng chúng ta chưa vậy. Chúng ta chỉ hấp dẫn nhau về mặt thể xác thôi chứ không hiểu nhau. Ví dụ, em thích màu gì nhất?”

“Khốn kiếp thật, anh đã cưới vợ ba năm và anh chẳng bao giờ biết màu cô ấy thích. Đàn ông không nghĩ ngợi nhiều về màu sắc.”

“Anh không cần nghĩ mà chỉ cần chú ý thôi.” Tôi đã che đậy cái thực tế là anh đã từng lấy vợ. Tôi biết điều đó bởi vì mẹ anh đã nói với tôi trước cả lúc giới thiệu bọn tôi, nhưng tôi chẳng thích nghĩ về điều đó chút nào cũng như nghĩ về cuộc hôn nhân sai lầm của chính mình. Tuy nhiên, trong trường hợp của Wyatt, đơn giản là tôi ghen.

“Hồng,” anh nói.

“Gần đúng nhưng không chính xác. Đó là màu ưa thích thứ hai.”

“Chúa ơi, em thích nhiều hơn một?”

“Mòng két.”

“Mòng két là màu? Anh tưởng đó là một loại vịt chứ.”

“Có lẽ màu đó là từ màu của con vịt. Em không biết. Điều quan trọng là, nếu như chúng ta chia sẻ nhiều thời gian với nhau và thực sự hiểu nhau, anh sẽ chú ý rằng em rất hay mặc màu mòng két và anh sẽ đoán ra. Nhưng anh không thể, bởi vì chúng ta chưa chia sẻ nhiều thời gian cho nhau.”

“Giải pháp là cần chia sẻ thời gian cho nhau nhiều hơn.”

“Đồng ý. Nhưng không có sex.”

“Tôi cảm thấy như đang đập đầu vào tường.” Anh nói với cái trần nhà.

“Em hiểu cảm giác đó.” Tôi bắt đầu cảm thấy điên tiết. “Vấn đề là, em sợ rồi anh sẽ làm tan vỡ trái tim em nếu như em để quá anh gần gũi với mình. Em sợ em sẽ yêu anh và rồi anh sẽ lại ra đi. Em muốn biết anh có luôn ở bên em không nếu em thực sự yêu anh. Làm sao em có thể biết được nếu chúng mình làm tình, khi tình dục có ý nghĩa quá lớn với người phụ nữ mà đối với đàn ông, nó chẳng hơn gì một phút bông bột ngu ngốc? Cái sức hút đó làm đoản mạch não bộ của phụ nữ, nó như một loại ma túy khiến cô ta không thể nhận ra cô ta ngủ với loài chuột bỏ cho đến khi quá muộn.”

Sau một khoảng lặng dài, anh nói. “Thế nếu anh đã yêu em rồi và anh dùng sex để thể hiện điều đó và để gần gũi với em hơn thì sao?”

“Nếu anh nói từ ‘say mê’ thì em có thể tin anh. Em nhắc lại, anh không thực sự hiểu em vì thế anh không thể yêu em thật sự. Chúng ta chỉ thèm khát nhau chứ không yêu nhau. Chưa yêu, và có lẽ sẽ chẳng bao giờ yêu.”

Một khoảng lặng dài khác. “Anh hiểu em nói gì. Anh không đồng ý với em nhưng anh hiểu. Em có hiểu điều anh nói không, về việc dùng sex để cho em thấy anh quan tâm?”

“Vâng,” tôi nói thận trọng. Anh đang định dẫn đến điều gì đây? “Và em không đồng tình.”

“Vậy chúng ta bế tắc rồi. Em không muốn làm tình còn anh thì muốn. Thế nên chúng ta hãy thoả thuận nhé: bất cứ khi nào anh quyến rũ em, tất cả những gì em phải làm là nói không và anh hứa anh sẽ dừng lại, bất kể thế nào. Anh có thể đang ở trên em và sẵn sàng vào trong em nhưng nếu em nói không, anh sẽ dừng lại.”

“Không công bằng!” tôi khóc thét. “Cho đến bây giờ em đã có thành tích nói không với anh trong chuyện gì chưa?”

“Hai năm trước, em thắng 2 - 0. Lần này, tỷ số là 4 - 0 nghiêng về phía anh.”

“Thấy chưa! Anh khá gấp đôi em. Em cần anh chấp em trước.”

“Chấp trong sex thì chấp thế nào?”

“Anh không được chạm vào cổ em.”

“Ừ- ừ. Làm thế quái nào mà em lại bỏ cái cổ ra ngoài phạm vi được.” Để chứng minh quan điểm của mình, anh kéo tôi lên ngang người anh và trước khi tôi dừng anh lại, anh vùi mặt vào hõm giữa cổ và vai tôi, nhẹ nhàng cắn. Một cơn khoái cảm nhẹ chạy dọc người tôi và mắt tôi nhắm nghiền lại.

Đúng vậy, anh chơi gian.

Một lúc sau, anh chống hai tay trên tôi, cả hai đều ướt mồ hôi và phổi điên cuồng bơm không khí, anh nói, với vẻ cực kỳ hài lòng. “5 - 0”

Tôi ghét khi đàn ông hả hê, bạn có vậy không? Đặc biệt khi anh ta chơi xấu.

“Chúng ta sẽ bay về nhà” anh nói khi chúng tôi đóng gói đồ đạc sau bữa sáng.

“Nhưng còn cái xe tải của em...”

“Mình sẽ trả xe ở đây. Xe của anh để ở sân bay. Anh sẽ đưa em đi lấy xe của em.”

Cuối cùng tôi lấy lại được xe mình! Một phần kế hoạch khá tốt. Nhưng tôi cũng chẳng thích bay lắm; tôi vẫn bay, thỉnh thoảng, nhưng tôi khoái lái xe hơn. “Em không muốn bay,” tôi nói.

Anh nhìn thẳng vào tôi. “Đừng có nói với anh là em sợ đấy.”

“Em không sợ, đúng vậy, không thở gấp hay gì đó đại loại thế nhưng em không thích. Đội của em đã bay đến West Coast một lần để cổ vũ cho trận đấu bóng và bọn em đã đi qua vùng không khí bất thường, rơi xuống đủ sâu đến nỗi em nghĩ rằng phi công sẽ chẳng thể lôi bọn em ra khỏi cái vùng không khí đó được. Từ đó em cảm thấy không thoải mái với nó.”

Anh nhìn tôi một lúc nữa rồi nói. “Được rồi, chúng ta sẽ lái xe. Đi theo anh đến sân bay để anh có thể trả xe được.”

Well, hãy hạ gục em đi. Trong một chốc, tôi đã tưởng sẽ bị lôi lên máy bay bằng vũ lực cơ đấy; tôi đã bịa đặt vô khối chuyện trong mấy ngày vừa qua, tại sao anh lại tin đó là thật nhỉ? Nhưng rõ ràng là anh có Bộ Phát Hiện Sự Chân Thật Của Blair giống như mẹ có và nhận ra rằng nếu có gì sai thì chẳng qua là tôi đang nói giảm một chút tôi sợ bay thế nào. Chỉ là một chút thôi, bởi vì tôi hoàn toàn không hoảng loạn hay gì gì đó.

Vì thế tôi theo anh đến sân bay để anh trả lại chiếc xe thuê rồi ngồi đợi sau tay lái khi anh cất đồ đạc của mình bên cạnh đồ của tôi trên chiếc giường xe tải. Một lần nữa anh lại làm tôi ngạc nhiên vì chui vào ghế hành khách rồi cài dây an toàn mà chẳng buồn đòi lái xe. Chỉ có người đàn ông tin tưởng vào sự nam tính của mình mới để phụ nữ lái xe tải thành thạo... hoặc là anh ta đang kín đáo bợ đỡ tôi. Sao cũng được. Nó là vậy. Tôi cảm thấy dễ chịu với anh suốt chặng đường dài về nhà.

Đã cuối chiều khi chúng tôi về đến sân bay địa phương nhỏ nơi anh để xe ở đó. Tôi trả chiếc xe thuê và chuyển mọi thứ sang chiếc Crown Vic của anh; rồi anh lái xe đưa tôi đến Great Bods để lấy xe.

Tôi mất hết can đảm khi dải băng phân cách hiện trường màu vàng vẫn giăng quanh gần hết cơ ngơi của tôi. Một nửa bãi đỗ xe phía trước và toàn bộ toà nhà, bãi đỗ phía sau đều bị đánh dấu. Anh trèo xe tới khu vực bãi đỗ không bị cấm. “Khi nào em có thể mở cửa lại được?” Tôi hỏi và đưa chìa khoá xe mình cho anh.

“Anh sẽ cố gắng thu dọn hiện trường trong ngày mai. Nếu anh làm được, em có thể mở cửa vào thứ ba – nhưng anh không hứa gì đâu đấy.”

Tôi đứng cạnh xe anh khi anh vòng ra sau, một lúc sau anh lái chiếc Mercedes của tôi tới phía bên kia chiếc Crown Vic, gần sát đường và dừng lại cạnh xe anh. Để nguyên chiếc Mercedes nổ máy, anh chui ra và chuyển túi hành lý của tôi sang ghế sau xe tôi rồi lùi lại một chút khiến anh đứng rất gần tôi khi tôi vào trong xe. Anh nắm lấy tay tôi, bàn tay ấm áp của anh sưởi ấm da tôi.

“Tối nay anh có việc, mấy việc giấy tờ linh tinh. Em ở nhà bố mẹ em chứ?”

Những ý nghĩ về anh đã giúp sự hoảng loạn vì việc là nhân chứng vụ sát hại Nicole lắng dịu hoàn toàn trong hai ngày vừa qua. “Em không muốn làm điều gì ngu ngốc, nhưng thực sự có nhiều khả năng tên đó sẽ cố gắng thủ tiêu nhân chứng, nghĩa là em không?”

“Anh không thể loại bỏ khả năng đó được.” anh nói, trông cực kỳ dửng dưng. “Không có vẻ như vậy nhưng không phải là không thể. Anh nghĩ tốt hơn em nên ở nhà bố mẹ em hoặc về nhà với anh.”

“Em sẽ đến nhà bố mẹ,” tôi quyết định bởi vì nếu anh nghĩ tôi có thể lo lắng, thì nghĩa là tôi lo lắng. “Nhưng em cần về nhà để lấy thêm quần áo, trả các hoá đơn và một số việc khác.”

“Anh sẽ đi với em. Hãy lấy những thứ cần thiết, giải quyết đồng giấy tờ khi em đến nhà bố mẹ em. Tốt hơn là nói cho anh biết em cần gì, anh sẽ lấy và mang đến cho em.”

Hay nhỉ, có vẻ như tôi sẽ để anh lục lọi tủ đồ lót của tôi à?

Ngay khi tôi nghĩ thế, tôi giữ sạch ý nghĩ đó luôn. Anh không những đã nhìn thấy đồ lót của tôi – dù sao cũng là một số - mà anh còn cởi nó cho tôi. Ngoài ra, tôi thích những đồ lót dễ thương nên chẳng có vẻ gì là tôi sẽ xấu hổ khi anh nhìn thấy chúng.

“Đưa cho em giấy nhắc và bút nào,” Tôi nói, và khi anh lôi chúng ra khỏi túi, tôi viết miêu tả chi tiết chính xác những bộ quần áo nào tôi muốn anh mang cho tôi và nơi tôi để những hoá đơn chưa thanh toán. Vì tôi đã mang theo đồ trang điểm và sản phẩm dành cho tóc tai nên sẽ dễ dàng với anh thôi.

Khi tôi đưa chìa khoá nhà cho anh, anh nhìn xuống với một vẻ mặt lạ lùng.

“Gì vậy?” tôi hỏi. “Có gì không ổn với chìa khoá à?”

“Không, mọi thứ đều ổn.” anh nói và cúi đầu xuống. Nụ hôn thật ấm áp, chậm rãi và trước khi tôi nhận biết, tôi đã kiễng chân lên vòng tay quanh cổ anh, nhiệt tình hôn trả lại anh cả vốn lẫn lời.

Khi anh ngẩng đầu lên, anh liếm môi mình để thưởng thức hương vị của tôi. Ngón chân tôi xoắn lại và tôi gần như nói với anh hãy đưa tôi về nhà anh nhưng những giác quan của tôi lại nổi lên vào phút cuối. Anh lùi lại nhường đường cho tôi chui vào xe.

“À, em chỉ cho anh đường đến nhà bố mẹ em.” Tôi nói, nhớ ra vào phút cuối.

“Anh biết họ sống ở đâu.”

“Làm thế nào - Ồ, em quên mất. Anh là cảnh sát. Anh kiểm tra được.”

“Đúng vậy, khi anh không thể tìm thấy em vào hôm thứ sáu.”

Tôi ném cho anh Cái Nhìn Ti Hí mà Siana gọi vậy khi mẹ biết chúng tôi có khả năng đã làm gì

đó và sẽ cố gắng nhìn chòng chọc cho đến khi chúng tôi phun ra lời thú tội thì thôi. “Em nghĩ anh đã có lợi thế không công bằng và anh vùng vãi sức mạnh cảnh sát ở khắp nơi. Anh nên dừng việc đó lại đi.”

“Không có vẻ sẽ như vậy. Đó là những việc bọn anh làm,” anh nói, cười tủm tỉm khi quay trở lại xe mình.

“Đợi đã! Anh sẽ đến nhà em ngay bây giờ, mang đồ đến cho em hay là đến sở rồi mang chúng đến sau?”

“Anh sẽ mang đến bây giờ. Anh không biết anh còn phải làm việc bao lâu nữa.”

“OK, vậy gặp anh ở đó nhé.” Tôi quăng túi sang ghế hành khách nhưng cú quăng hơi ngắn nên cái túi đập vào bảng điều khiển, rơi ngược lại ghế lái xe. Tôi cúi xuống nhặt túi lên và quăng phát nữa, một tiếng gậy dội lại trên đường. Tôi giật mình nhảy sang bên cạnh và vết cắt sắc như dao cứa ngang tay phải tôi.

Rồi cả tấn bê tông đập vào tôi, làm tôi ngã vật xuống mặt đường.

CHƯƠNG X (Chubby)

Cái khối bê tông ấy vừa cứng chắc lại có hơi ấm, và đang mặc một chiếc áo sọc xanh. Và như tôi đã nói, anh ta cũng nặng cả tấn. “Thằng con hoang khốn khiếp!” anh rít lên giữa hai hàm răng nghiến chặt, phun ra từng từ như nhả đạn “Blair, em không sao chứ?”

Well, tôi không biết. Tôi đã văng xuống vỉa hè khá đau và bị đập mạnh vào đầu, và tôi cũng đang chẳng thể thở nổi vì bị đè bẹp dí bên dưới anh, thêm nữa cánh tay tôi lại đau như quỷ ấy. Tôi cảm thấy người mình như không xương, mềm nhũn ra vì sốc, bởi tôi đã được nghe tiếng nổ giống như thấy này trước đó rồi và tôi biết gần như chắc chắn về chuyện gì đã xảy ra với cánh tay tôi. “Em đoán vậy,” Tôi nói, không tin tưởng lắm.

Với cái đầu cứ liên tục quay từ bên nọ sang bên kia để trông chừng bất cứ tên giết người nào có thể tiến đến, Wyatt nhấc thân mình ra khỏi tôi, rồi kéo tôi ngồi dậy, để tôi tựa người vào cái bánh xe trước, và nói, “Ở nguyên đây!” cứ như thể tôi là nhóc Fido. Chẳng thành vấn đề. Tôi sẽ chẳng di dịch đi bất cứ đâu.

Anh rút cái di động từ bên thắt lưng và ấn nút. Nói vào đó như thể nó là một cái điện đàm cầm tay, anh nói cái gì đó rất nhanh và mạnh mẽ, trong đó tôi chỉ hiểu được về phần “phát đạn đã bắn” và sau đó là vị trí của chúng tôi. Vẫn còn chửi thề, anh luồn nhanh tới chỗ xe mình và mở giạt cửa sau. Với vào, và anh trở ra với một khẩu súng tự động thật bự trên tay.

“Anh không thể tin vào cái khốn khiếp là anh đã quên không lấy súng ra khỏi túi,” anh gầm gừ như thể đang tổng sỉ vả chính mình, quay lưng lại phía tôi, tựa người vào vành bánh xe sau, và liếc nhìn nhanh về phía chiếc xe tải, rồi lại thành linh cúi xuống. “Tất cả quãng thời gian chết tiệt này —”

“Anh có nhìn thấy hân ta không?” Tôi ngắt ngang cái tràng lẩm bầm báng bỗ của anh.

“Chẳng thấy gì hết.”

Miệng tôi khô khốc, tim tôi đang nện điên cuồng với cái suy nghĩ kẻ bắn súng vẫn còn lẩn khuất quanh cái xe và bắn cả hai chúng tôi. Chúng tôi đang bị kẹp lép giữa hai cái xe, dường như có vẻ an toàn, nhưng thay vì thế tôi lại cảm thấy mình bị bóc trần và còn dễ bị tấn công hơn vì những khoảng trống không gì che chắn ở đuôi mỗi chiếc xe.

Cú bắn là từ bên kia đường. Rất ít cửa hàng xếp dọc phố này mở cửa vào chủ nhật, đặc biệt là vào chiều muộn như thế này, và hầu như là không có xe cộ. Tôi lắng nghe, nhưng không nghe thấy được âm thanh xe ô tô rời bánh, theo suy nghĩ của tôi nó chẳng tốt tí nào. Đi là tốt, ở lại mới là tệ. Tôi muốn tên đàn ông đó bỏ đi. Tôi muốn khóc. Và tôi đang nghiêm túc nghĩ về việc nôn ngay ra tại đây.

Wyatt liếc qua vai anh để nhìn tôi, biểu hiện của anh tập trung và dữ dội, và lần đầu tiên, nhìn kĩ lại tôi. Toàn bộ cơ thể anh cứng lại “Ah, cứt thật, cưng,” Anh nhẹ nhàng nói. Liếc nhanh về phía cái xe, rồi anh né mình luồn sang bên cạnh tôi. “Sao em không nói gì hết thế? Em đang chảy máu như lợn bị chọc tiết kia. (Chubby: thật là lãng mạn – Chị Lilia: đồng ý luôn, lãng mạn kinh lên được) Để anh xem nó tệ thế nào nào”

“Không hẳn, em không cho là thế đâu. Nó chỉ sượt qua tay em thôi” Tôi nghĩ mình nói nghe có vẻ như là một anh chàng cao bồi trong một bộ phim cũ miền viễn tây, dũng cảm làm yên lòng một cô thôn nữ xinh đẹp rằng vết thương của anh ta chỉ là một vết xước da. Có lẽ tôi nên lấy súng của Wyatt và quay ra bắn trả sang bên kia đường, chỉ để hoàn tất nốt cái hình ảnh tượng tượng đó. Mặt khác, có lẽ tôi chỉ nên ngồi đây thôi, nó đỡ mất sức hơn.

Bàn tay to lớn của anh thật dịu dàng, khi anh xoay cánh tay tôi lại để có thể kiểm tra vết thương. Để tự mình, thì tôi chẳng nhìn được. Dù sao thì trong tầm nhìn của mình, tôi có thể thấy có quá nhiều máu, và việc biết tất cả số máu đó là của tôi chẳng dễ chịu chút nào.

“Cũng không tệ lắm,” anh lầm bầm. Anh lại nhìn ra xem xét xung quanh, sau đó đặt nhanh súng xuống để lấy từ túi ra một cái khăn tay, đặt nó bao chặt quanh vết thương của tôi. Chỉ chưa đầy năm giây sau khi đặt khẩu súng bự của mình xuống anh lại đã có nó ở trên tay. “Giữ cái này ấn vào tay em chặt hết mức có thể” anh ta nói, và tôi với tay phải của mình sang để làm như anh hướng dẫn.

Tôi vật lộn để không cảm thấy giận dữ. Không tệ lắm ư? Đó là câu nói của tôi để thể hiện mình dũng cảm và né tránh cái việc bị bắn di, nhưng sao anh ta dám? Tôi tự hỏi anh có phun ra như thế không nếu đây là tay của anh ta và nó có cảm giác bỏng rát như hơi lửa, nếu máu anh ta đang thấm ướt sũng quần áo và bắt đầu đọng vũng vũng trên vỉa hè.

Huh. Cái phần đọng thành vũng trên vỉa hè có thể không ổn lắm. Có lẽ đó là lý do vì sao tôi

cảm thấy vàng vắt, nóng nực, và buồn nôn. Cũng có lẽ là tốt hơn tôi nên nằm xuống.

Tôi để bản thân mình trượt sang một bên, và Wyatt tóm ngay lấy tôi bằng bàn tay còn lại của anh “Blair!”

“Em chỉ đang nằm xuống thôi,” Tôi bực bội nói. “em thấy mệt.”

Đỡ tôi bằng một tay, anh giúp tôi nằm xuống vỉa hè. Cái nền nhựa đường nóng và đầy sạn, nhưng tôi chẳng quan tâm. Tôi tập trung thở sâu và bắt đầu nhìn chăm chăm lên cái màu xanh của bầu trời lúc chiều muộn phía trên đầu, và cơn buồn nôn từ từ giảm dần. Wyatt đang nói chuyện trên cái di động- radio của anh, gọi là cái gì cũng được, yêu cầu y tá và một chiếc xe cứu thương. Tôi có thể nghe thấy tiếng còi hụ báo động đáp trả cho cái cuộc gọi đã thể hiện rằng Trung Úy của họ đang ngồi trên đồng lửa. Bao nhiêu thời gian đã trôi đi kể từ phát đạn đó. Một phút? Không hơn hai phút, tôi chắc chắn vậy.

Đối với một phần trong tôi, mọi thứ dường như đang chuyển động trong một cảnh quay chậm, nhưng với một phần khác tôi cảm thấy như là có quá nhiều chuyện xảy đến dồn dập. Kết quả là nó mang đến một cảm giác tổng thể không thực, nhưng một phần trong cái tổng thể ấy có vẻ lại trong rõ như pha lê. Tôi không thể nghĩ được xem thế là tốt hay xấu. Có thể một chút mờ rồi lại tốt, bởi vì tôi thực sự không muốn có một kí ức rõ ràng về chuyện này.

Wyatt né mình lên trên tôi và đặt tay trái vào cổ tôi. Chứa lòng lạnh, anh ấy đang đến với tôi bây giờ ư? Tôi trừng trừng nhìn dán vào anh, nhưng anh không để ý bởi vì anh đang ngẩng đầu kiểm tra tứ phía, súng nắm chắc bên tay phải. Một cách muộn màng, tôi nhận ra anh đang kiểm tra mạch của tôi, và trông anh có vẻ dữ tợn hơn lúc trước.

Tôi đang chết dần, phải không? Con người ta không chết vì những vết thương của súng ở cánh tay chứ. Thật là ngớ ngẩn. Tôi chỉ sốc một chút vì mất máu quá nhanh, cũng cùng một cảm giác mà tôi có bất cứ khi nào tôi đi hiến máu ở Hội chữ thập đỏ. Nó không phải vấn đề. Nhưng anh lại điện yêu cầu xe cứu thương, khiến tôi nghĩ đến một ca nghiêm trọng, và tôi tự hỏi rằng liệu có phải anh thấy cái gì đó mà tôi không thấy, có thể như là một cái động mạch đang bắn phọt máu ra giống như cái suối phun nước nóng Old Faithful. Tôi không thực sự nhìn thấy như vậy, mà là tôi sợ có khi mình phải nhìn thấy chính xác điều ấy xảy ra.

Tôi nhấc cái khăn ra khỏi tay mình và nhìn vào nó. Nó hoàn toàn ướt sũng máu.

“Blair,” Anh nói nhanh, “đặt nó trở lại vết lên vết thương của em đi.”

Okay, thế là có lẽ tôi sắp chết. Tôi cân nhắc các chi tiết – rất nhiều máu, sốc, xe cứu thương — và không thích cái viễn cảnh ấy. “Gọi cho mẹ em” Tôi yêu cầu. Bà có thể lên cơn bực mình đồng bóng nếu tôi có bất cứ vấn đề y tế nào mà không ai nói cho bà biết.

“Anh sẽ làm thế,” Anh trả lời, đang cố giữ cho giọng nghe có vẻ mượt mà.

“Bây giờ. Em cần mẹ ngay bây giờ.”

“Em sẽ ổn thôi, cưng. Chúng ta sẽ gọi cho bà từ bệnh viện.”

Tôi lả đi vì mất sức. Tôi đang nằm đây chảy máu cho đến chết và anh ta từ chối gọi điện cho mẹ tôi?! Nếu tôi khỏe hơn được chút, tôi có thể đã làm điều gì đó về chuyện này, nhưng với mọi việc như hiện giờ, tất cả những gì tôi có thể làm là nằm đây và lờm nguýt, cũng chẳng có hiệu quả gì nhiều bởi vì anh ta đâu có nhìn tôi.

Hai đội tuần tra, những ánh đèn chớp nháy, tiếng còi báo động ầm ĩ chui vào trong bãi đỗ, và hai nhân viên cảnh sát, súng vung vẩy, nhảy ra từ mấy cái xe. Cảm ơn chúa vì các nhân viên này đã tắt ngúm lại tiếng còi báo động ngay khi dừng xe, nếu không thì chúng tôi hẳn đã điếc hết cả. Cũng vẫn còn một đội khác trên đường, tôi có thể nghe thấy nhiều tiếng hụ còi nữa, và dường như họ bủa đến từ tứ phía.

Oh, trời, nó sẽ tệ đến thế nào với việc làm ăn đây. Tôi cố hình dung mình sẽ cảm thấy thế nào nếu tôi làm thành viên của một trung tâm thể hình có hai cú vãi đạn trong vòng có bốn ngày. An toàn ư? Hiển nhiên là không rồi. Tất nhiên nếu tôi chết, tôi sẽ chẳng phải lo lắng về điều ấy, thế nhưng còn các nhân viên của tôi? Họ sẽ mất công việc với mức lương trên trung bình, thêm cả mấy khoản thưởng nữa.

Tôi đã có một viễn cảnh về một bãi đỗ xe trống ngoác, cỏ dại đâm chồi xuyên qua lớp lát đường, cửa sổ vỡ, mái nhà lún võng xuống. Những đoạn dây vàng chằng ngang hiện trường tũ xuống từ những thân cây và cái cột, trẻ con sẽ thả bộ qua đây và chỉ trở vào tòa nhà đang bị hủy hoại.

“Không được” Tôi kêu rất to từ nơi mặt phẳng mình đang nằm “chăng thêm một inch nào cái thứ dây vàng đó vào bãi đỗ xe của tôi. Quá đủ rồi. Không thêm dây nữa”

Wyatt đang bận rộn đưa chỉ thị cho bốn viên cảnh sát, nhưng anh ta cũng liếc xuống tôi và tôi nghĩ anh ta phải cố gắng vật lộn để không cười “Để anh xem xem mình làm được gì”

Đây tôi đang dần chảy máu đến chết, và anh ta đang mỉm cười. Cười. Tôi cần bắt đầu một cái danh sách khác. Suy nghĩ xem nào, tôi cần viết lại cái mà anh ta đã tịch thu. Anh ta đã khiến tôi sao nhãng vì sex, nhưng bây giờ tôi lại đang suy nghĩ tỉnh táo trở lại và danh sách những tội lỗi của anh ta có thể sẽ lê đến hai trang – giả sử là tôi còn sống để viết chúng.

Tất cả do là lỗi của anh ta.

“Nếu mà một viên Trung Úy nào đó đã lắng nghe tôi và mang xe ô tô của tôi đến vào hôm thứ sáu theo cách mà tôi yêu cầu, thì điều này sẽ không xảy ra. Tôi đang bị chảy máu, quần áo của tôi thì hỏng hết, và đó tất cả là lỗi do anh.”

Wyatt ngừng lại rất nhanh giữa những lời kết tội của tôi, rồi lại tiếp tục nói chuyện với đồng đội cứ như thể là tôi chưa hề nói bất cứ cái gì. .

Bây giờ anh ta đang phớt lờ tôi.

Một cặp cảnh sát dường như đang cúi xuống với cái gì đó, vì họ gần như ho đồng thời – hoặc là thế hoặc là họ đang cố gắng không phá ra cười về vẻ mặt người Trung Úy của họ, tôi không thích cái chuyện đó, bởi vì, lại tiếp đây, tôi đang nằm đây dần chảy máu cho đến chết và họ thì cười? Xin lỗi, nhưng có phải tôi là người duy nhất nghĩ rằng việc tôi bị bắn chẳng đáng buồn cười chút nào hết không?

“Một số người,” Tôi nói chuyện với bầu trời, “sẽ biết làm những hành động tốt đẹp hơn là cười vào người đã bị bắn và đang chảy máu đến chết.”

“Em không phải là đang chảy máu đến chết,” Wyatt nói, giọng căng thẳng.

Có thể thế, có thể không, nhưng bạn nghĩ họ cho tôi cơ hội để cân nhắc về điều đó à? Tôi hầu như có tâm trạng muốn chảy máu đến chết luôn để chỉ cho anh ta thấy, nhưng làm thế thì được ích lợi gì? Bên cạnh đó, nếu tôi chết, thì rồi tôi sẽ không thể quanh quẩn để làm cho cuộc đời anh ta khổ khổ được, bây giờ tôi có thể không nhỉ? Phải nghĩ về những chuyện này đã.

Nhiều xe ô tô nữa đến. Tôi nghe thấy Wyatt đang thiết kế một đặc vụ tìm-kiếm-và-tiêu-diệt, mặc dù anh ta không gọi nó như thế. Nó nghe giống “tìm cho ra thằng con hoang này,” hơn, nhưng tôi biết ý anh ta muốn nói gì. Một cặp y tá, người phụ nữ da đen trẻ có mái tóc tết cornrow (kiểu đầu tết nhiều bím tóc nhỏ sát dọc theo da đầu) – với cặp mắt màu sô cô la đẹp nhất mà tôi từng thấy, và một người đàn ông tóc đỏ bệ vệ, gọi cho tôi nhớ về Red Buttons,

mang đến những hộp dụng cụ đeo vai đầy đủ các đồ dùng và thiết bị y tế, quỳ xuống cạnh tôi .

Họ nhanh chóng làm những thao tác cơ bản, như kiểm tra mạch và đo huyết áp, rồi đập bốp một cái băng nén lên cánh tay tôi.

“Tôi cần bánh quy,” Tôi bảo họ.

“Chúng tôi thì không,” người phụ nữ nói với một chút thông cảm.

“Để tăng lượng đường trong máu tôi lên” tôi giải thích. “Hội chữ thập đỏ vẫn đưa bánh quy cho những người hiến máu, vì vậy bánh quy có lẽ là tốt. Bánh rắc chocolate, và cả coke nữa.”

“Tôi nghe rồi,” cô ấy nói, nhưng không ai may mắn có tí nỗ lực nào để đặt những thứ được yêu cầu đó vào tay tôi. Tôi cũng chẳng trách họ được, vì hôm nay là chủ nhật và không một cái shop nào gần đây mở cửa. Tôi đoán họ cũng không mang theo bánh quy và đồ uống trong xe cứu thương, nhưng, thực sự đấy, tại sao họ lại không mang cơ chứ?

“Với tất cả những người này ở xung quanh, cô nên nghĩ ít nhất có một người có thể có một vài cái bánh quy trong xe của họ. Hay là bánh rán. Họ là cảnh sát mà”

Cô ấy cười toe toét và đáp lời “Cô đúng đấy”, tăng cao âm lượng , cô hét lên “Hey! Có ai có bất cứ đồ ăn nào ngọt trong xe không?”

“Cô chẳng cần ăn cái gì đâu” người đàn ông tóc đỏ nói. Tôi gần như không thích anh ta bằng tôi thích cô ấy, mặc dù anh ta có gương mặt ngọt ngào của Red Buttons.

“Tại sao? Tôi không cần phải làm phẫu thuật đúng không?” Đó là lý do duy nhất tôi có thể nghĩ ra để giải thích lý do không cần ăn.

“Tôi không biết, cái đó phụ thuộc vào quyết định của bác sĩ.”

“Nào, cô sẽ không cần phải phẫu thuật,” cô ấy nói, và Red nhìn cô ấy chăm chăm.

“Cô không thể biết điều ấy.”

Tôi có thể nói anh ta nghĩ cô ấy đang vượt quá những quy định, và thực tế tôi hiểu quan điểm của anh ta. Và mặt khác, cô ấy lại hiểu tôi, tôi cần một sự trấn an, và một cái bánh quy có thể làm được điều đó, coi trường hợp mất máu của tôi giống như là đi hiến máu ở Hội chữ thập đỏ. Nếu có bất kỳ thứ đồ ngọt nào mà họ lại không cho tôi chút ít, thì có nghĩa là tôi đang lâm vào Trường Hợp Khẩn Cấp rồi.

Một viên cảnh sát tuần tra xuất hiện, cúi đầu đi len vào giữa những chiếc xe mặc dù chả có thêm một phát súng nào được bắn ra nữa và bất cứ tên giết người nào với một chút khôn ngoan thôi cũng đã rời ngay khỏi hiện trường khi quân tiếp viện đến. Anh ta cầm trên tay một cái gói. “Tôi có Fig Newtons,” anh ta tuyên bố. Anh ta trông bối rối như thể anh ta không thể nào mà hiểu được tại sao những y tá này cần thứ gì đó để ăn và lại không thể đợi.”

“Được đấy” cô ắt nói, nhận lấy cái gói và xé toạc nó ra.

“Keisha,” Red cảnh báo.

“Oh, im đi nào,” tôi nói và lấy một miếng Fig Newton từ cái gói được tặng kia. Tôi mỉm cười với Keisha. “Cảm ơn. Tôi nghĩ là tôi sẽ sống được, ngay bây giờ.”

Thêm ba miếng Fig Newtons, tôi không cảm thấy choáng váng chút nào nữa, và tôi ngồi dậy tựa người vào vành bánh xe một lần nữa. Red cũng lại phản đối việc ấy, nhưng anh ta chẳng phải là mối bận tâm của tôi, vì thế tôi cũng tha thứ cho anh ta vì muốn từ chối tôi cái vụ Newtons. Tôi để ý thấy hàng đám cảnh sát sục sạo xung quanh bây giờ đã đi thẳng trở lại, vì thế hiển nhiên tên bắn súng đã biến mất từ lâu.

Chẳng thấy Wyatt ở đâu hết. Anh ta đã nhập vào cái đặc vụ Tìm-Kiểm-và-Tiêu-Diệt, và chưa trở lại. Có lẽ lần này họ sẽ tìm thấy một vài manh mối, dẫn họ tới thẳng cửa nhà tên bắn lén.

Tôi được mang vào khoang sau của xe cấp cứu. Phần lưng của chiếc xe đẩy cứu thương có thể nâng lên thay vì để thẳng tắp, vì thế tôi đang ở tư thế ngồi. Tôi không thích đi lại thêm bất cứ đâu nữa, nhưng tôi hoàn toàn hài lòng với cái nghĩa vụ ngồi này.

Dường như là chưa từng có hiện trường tội phạm hay tai nạn nào được dựng lên với bất kì sự vội vàng. Trung thực đấy. Có rất nhiều người đi lại xung quanh, phần lớn trong số họ mặc đồng phục và phần lớn họ chẳng vội vã làm bất cứ cái gì hơn là nói chuyện với người khác, người mà cũng ở trong tình trạng tương tự. Những cái điện đàm oang oác lên, và người ta nói chuyện với chúng. Hiển nhiên là họ tìm thấy nơi mà viên đạn xuất phát, và những con người của công lý kia đang đi xung quanh cái khu đó. Red nói vào điện đàm của anh ta. Keisha gói

gém lại đồ nghề. Chẳng ai vội vã cả, và đó cũng là một kiểu an ủi.

“Tôi cần túi xách của mình,” Tôi nói, và Keisha đi kiểm nó ở xe của tôi và đặt nó ngay cạnh tôi trên cái xe đẩy cứu thương. Là một người phụ nữ, cô ấy hiểu được phái nữ cần túi xách của mình nhiều đến như thế nào.

Tôi mò trong túi xách tìm cái bút và quyển sổ ghi chép của mình. Tôi lật tới trang trắng phía đằng sau để làm một cái danh sách, và bắt đầu viết. Trời, cái danh sách này sẽ dài đây.

Wyatt xuất hiện ở cửa xe cấp cứu. Phù hiệu kẹp ngang thắt lưng, và súng thì nằm trong bao súng ngắn khoác vai lủng lẳng ở bên ngoài cái áo phông của anh. Miệng anh mím lại “Em cảm thấy thế nào?”

“Vẫn ổn” tôi lịch sự trả lời. Tôi không thể, không thực sự là như thế, bởi vì cánh tay tôi mới là đang thực sự, thực sự nhói lên, và tôi cảm thấy mình đang yếu đi vì mất máu. Nhưng tôi vẫn bực điên lên với anh ta và không có ý định dựa dẫm gì vào anh ta cả. Xem này, đàn ông muốn bạn dựa dẫm vào họ, bởi vì điều đó thỏa mãn bản năng thích che chở của họ, nó như một thứ dây thép buộc bạn chặt cứng. Bằng cách từ chối sự cảm thông của anh ta, tôi đang muốn nói với anh ta rằng anh ta không được chào đón ở đây. Bạn phải đoán được ẩn ý ấy ở giữa các dòng về những điều này.

Đôi mắt xanh của anh ta nheo lại như đã nhận ra thông điệp đó rồi. “Anh sẽ theo xe cấp cứu tới bệnh viện”

“Cảm ơn, nhưng điều đó không cần thiết, em sẽ gọi người nhà”

Đôi mắt ấy thậm chí còn nhúu lại hơn nữa “Anh đã nói là anh sẽ theo em, anh sẽ gọi bố mẹ em trên đường đi”

“Tốt thôi. Làm những gì mà anh muốn.” Điều đó có nghĩa là, tôi vẫn sẽ bực điên lên.

Anh ta cũng hiểu được ý đó. Đặt tay lên hông, trông hoàn toàn khí khái đàn ông và cáu kỉnh

“Tại sao em lại tỏ vẻ khó chịu như vậy?”

“Ý anh là hơn cả bị bắn á?” tôi hỏi lại một cách ngọt ngào.

“Anh cũng đã từng bị bắn, và điều đó không khiến cho anh cư xử như là một...” anh ta tự ngừng lại, rõ ràng là đang nghĩ xem nên nói cái gì thì tốt hơn

“Chó đẻ? Trẻ con mất nết? Một Diva?” Tôi thêm những lựa chọn cho chính mình. Ở đằng trước, Red vẫn đang ngồi đó và đang lắng nghe cuộc tranh cãi. Đứng sang một bên, đợi để đóng những cái cánh cửa, Keisha đang làm ra vẻ nhìn theo một con chim trên trời.

Anh ta mỉm một nụ cười dữ tợn. “Em cứ chọn cái nào hợp ấy”

“Không có chi. Em có thể làm được.” Tôi viết thêm một mục nữa vào cái list của mình.

Tia nhìn của anh ta bắn về phía quyển sổ ghi chép “Em đang làm gì thế?”

“Lên danh sách”

“Lạy Đức Chúa trời, lại một cái khác à?”

“Cũng cùng là một cái thôi. Em chỉ đang viết thêm vào”

“Đưa nó cho anh” Anh ta chồm tới trong cái xe cứu thương như thể muốn giật quyển sổ khỏi tay tôi.

Tôi giật lại. “Đây là sổ của em , không phải của anh. Đừng có động vào” Tôi vờ qua vai nói với Red “Đi thôi, chúng ta hãy diễn cái trò này trên đường nào”

“Blair, em đang dẫn dắt...”

Ồ, ừ, tôi thế đấy. Khi tôi cảm thấy khá hơn, có thể tôi sẽ thuần tính lại, nhưng kể cả đến lúc đấy, tôi vẫn thấy hờn dỗi khó chịu cũng đáng. Nói tôi nghe, nếu bạn không thể dẫn dắt khó chịu khi bạn bị bắn, thì khi nào mới có thể làm thế đây?”

Khi Keisha đóng cửa xe cứu thương, tôi nói, “Cứ chờ đấy, xem tôi có còn ngủ với anh nữa không”

CHƯƠNG XI (Deco)

“Cô ngủ với Trung úy Bloodsworth hả?” Keisha hỏi, cười toe toét.

“Trong quá khứ,” tôi nói và khịt khịt mũi. Nếu quá khứ là sáng nay thì sao chứ? “Anh ta không nên nín thở chờ đợi lần tới thì hơn.” Tôi thấy hơi chán nản vì đã buột miệng chuyện riêng tư về chi tiết cuộc sống tình ái của mình nhưng tôi đã bị kích động.

Đối với tôi, có vẻ như Red lái xe chậm quá đáng. Tôi không biết liệu anh ta có luôn cẩn thận như vậy không – điều có lẽ chẳng phải là hay ho khi có ai đó đang hấp hối trên xe cứu thương của bạn – hay là anh ta đang muốn nghe mẩu đối thoại giữa bọn tôi nhiều nhất có thể trên đường đến bệnh viện. Ngoài Keisha, không ai, chính xác là không ai, có vẻ nghĩ rằng tình trạng của tôi cần được lo lắng và chú ý thêm cả.

Tuy nhiên, Keisha là người phụ nữ biết đồng cảm với tôi. Cô đưa cho tôi bánh nhân bơ Fig Newton và lấy cái túi cho tôi. Keisha hiểu.

“Đó là một người đàn ông mạnh mẽ khó mà gạt bỏ.” Cô trầm ngâm nhận xét. “Không hề chơi chữ.”

“Một người phụ nữ vẫn phải làm những gì một phụ nữ phải làm thôi.”

“Tôi hiểu, người chị em.” Chúng tôi chia sẻ cái nhìn thông hiểu. Đàn ông là loài sinh vật khó tính; bạn không thể để họ thắng mình được (get the upper hand – trò chơi của con nít). Và tạ ơn chúa là Wyatt khó tính bởi vì điều đó cho tôi có cái gì đó để nghĩ thay vì nghĩ xem ai đang cố giết mình. Tôi chưa sẵn sàng để bàn về điều đó. Vào lúc này tôi được an toàn và điều đó cho tôi chút không gian để thở, đó là tất cả những gì tôi cần. Tôi sẽ tập trung vào Wyatt và cái danh sách của mình cho đến khi tôi cảm thấy khá hơn và có thể kiểm soát được tình trạng này.

Ở bệnh viện, tôi được đưa vào một phòng bệnh nhỏ kín đáo - ồm, kín đáo ở mức độ có một cái rèm che cửa – và hai y tá thân thiện, vui vẻ và có năng lực cắt bỏ áo và áo lót đẫm máu của

tôi. Tôi thực sự ghét phải hi sinh cái áo lót bởi vì nó là chiếc áo đăng ten màu bọt biển đẹp dễ và đồng bộ với quần nhỏ của tôi mà tôi chẳng thể mặc được nữa trừ phi tôi mua một cái áo lót phù hợp khác. À, ừ. Đăng nào cái áo lót cũng đã bị huỷ hoại rồi vì tôi ngờ rằng khó có cách nào có thể gột sạch được lớp vải lụa đã bị nhuộm máu cả, thêm nữa giờ đây tôi lại có một ký ức chẳng hay ho gì gắn liền với nó và hiển nhiên là sẽ không đời nào mặc lại nó nữa. Tôi mặc một cái áo choàng trắng – xanh dành cho bệnh nhân không thể nào gọi là thời trang được và nằm xuống khi họ chuẩn bị kiểm tra.

Họ cũng bóc lớp băng khỏi tay tôi và lúc này tôi cảm thấy đủ bình tĩnh để nhìn vết thương của mình. “Oái,” tôi nói, nhăn mũi.

Chẳng có chỗ nào bạn có thể ăn đạn mà không bị toét cơ cả, ngoại trừ mắt, mà trong trường hợp đó bạn sẽ không phải lo lắng về điều đó vì bạn có lẽ đã chết rồi. Đạn chọc thủng một lỗ sâu hoắm ở bắp tay tôi, ngay dưới khớp nối vai. Nếu như nó đi chệch lên cao hơn, có vẻ nó sẽ làm vỡ nát khớp nối và điều đó nguy hiểm hơn nhiều. Cái này cũng đủ tệ rồi, vì tôi thấy không thể nào mà cái lỗ kiểu này có thể được khâu lại chỉ với vài mũi khâu cả.

“Nó không quá tệ đâu,” một người y tá nói. Tên Cynthia được in trên thẻ của cô. “Chỉ bị thương phần mềm thôi, không bị vào xương. Tuy nhiên nó cũng đau như quỷ ấy, phải không?”

Lạy chúa.

Các thông số sức khỏe được đo đạc – nhịp tim của tôi hơi nhanh nhưng có ai lại không vậy? Nhịp thở bình thường. Huyết áp hơi cao nhưng không nhiều lắm. Tóm lại là, cơ thể tôi chỉ phản ứng nhẹ với phát đạn. Nó cũng cho thấy là tôi khoẻ như ngựa ấy và cực kỳ sung sức.

Cũng chưa nói được là sung sức kiểu gì cho đến khi tay tôi đủ khoẻ để có thể làm việc lại được, tôi rầu rĩ nghĩ. Sau hai ngày, tôi có thể bắt đầu tập thể dục và rồi yoga, nhưng sẽ chẳng có chuyện nâng tạ hay rèn luyện cơ bắp trong vòng ít nhất một tháng. Nếu như ăn đạn giống như những vết thương khác tôi từng bị trong quá khứ, thì cơ bắp tôi sẽ chỉ mất một thời gian ngắn để vượt qua chấn thương, thậm chí ngay khi những hội chứng đầu tiên biến mất.

Họ làm sạch vết thương cẩn thận mà cũng không làm nó đau hay tồi tệ hơn được nữa. Tôi khá may mắn vì áo của tôi là loại không tay nên không có sợi vải nào bị dính vào vết thương cả. Điều đó làm mọi thứ đơn giản đi nhiều.

Cuối cùng thì bác sĩ cũng đến, một người cao gầy lêu nghêu với những vết nhăn ở trán và đôi mắt màu xanh lam vui vẻ. Tên trên thẻ của ông là MacDuff. Không đùa tí nào nhé. “Một ngày

nhọc nhằn nhỉ?” ông hỏi hài hước khi ông đeo găng tay y tế vào.

Tôi giật mình, chớp mắt nhìn ông. “Làm sao bác sĩ biết?”

(Cái chỗ này phải giải thích một tẹo ă, bác sĩ hỏi “Rough date, huh?” với ý date là ngày, còn Blair có tật giật mình nên hiểu “date” là hẹn hò)

Ông dừng lại, đến lượt ông giật mình. “Ý cô là – người ta bảo tôi đó là kẻ bắn tỉa.”

“Đúng vậy. Nhưng việc đó diễn ra vào cuối ngày hẹn.” Nếu bạn có thể gọi việc bị bám theo đến biển và bị làm cho sững sốt là “hẹn hò.”

Ông cười. “Tôi hiểu. Giờ thì hiểu rồi.”

Ông nhìn vào tay tôi và xoa cằm. “Tôi có thể khâu vết thương này cho cô được nhưng nếu cô lo ngại về việc để lại sẹo thì tôi có thể gọi cho bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ. Bác sĩ Homes ở thị trấn này rất giỏi xử lý các vết sẹo; anh ấy có thể làm biến mất chúng hoàn toàn. Tuy vậy, cô sẽ phải ở đây lâu hơn một chút.”

Tôi chưa đến nỗi phát rồ lên với cái ý tưởng có một vết sẹo dài trên tay mình, nhưng tôi cũng ghét cái ý nghĩ bị bắn mà chẳng có gì để đem khoe khoang cả. Nghĩ xem. Đó chẳng phải là điều tuyệt vời để kể lại và cho con cháu mình xem hay sao? Tôi cũng chẳng muốn lãng vãng quanh cái bệnh viện này lâu hơn cần thiết.

“Cứ tiến hành đi.” Tôi nói với ông

Trông ông hơi ngạc nhiên một chút nhưng vẫn tiến hành. Sau khi gây tê tay tôi, ông cẩn thận đẩy miệng vết thương khép lại và bắt đầu khâu kín nó. Tôi nghĩ rằng lựa chọn của tôi đã gọi sự kiêu hãnh của ông và ông làm một cách mẫu mực.

Được nửa tiến trình thì tôi nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài và nói, “Mẹ tôi đấy.”

Bác sĩ MacDuff liếc nhìn một trong những y tá. “Bảo mọi người ngồi yên ngoài đó cho đến khi tôi làm xong. Chỉ còn vài phút thôi.”

Cynthia bước ra khỏi phòng bệnh, kéo tấm rèm đóng lại sau cô một cách dứt khoát. Tiếng

náo động càng ồn ào hơn rồi tôi nghe giọng mẹ vút cao hơn mọi tiếng khác, giọng không thêm bàn cãi thêm. “Tôi muốn gặp con gái mình. Ngay bây giờ.”

“Bác sĩ chuẩn bị tinh thần đi.” Tôi nói với bác sĩ MacDuff. “Tôi không nghĩ là Cynthia có thể chống đỡ được mẹ tôi đâu. Mẹ tôi sẽ không la hét, ngắt xỉu hay đại loại thế đâu; mẹ tôi chỉ muốn tự mình thấy rằng tôi vẫn còn sống thôi. Đây là kiểu của các bà mẹ.”

Ông cười to, đôi mắt xanh nước biển lấp lánh. Có vẻ ông là mẫu đàn ông dễ chịu. “Họ luôn ngộ nghĩnh như vậy phải không?”

“Blair!” Lại là mẹ, làm tất cả những người khác trong phòng cấp cứu bối rối vì nhu cầu được gặp đứa con đẻ của mẹ, là tôi, đến điên cuồng.

Tôi nói vọng ra. “Con ổn mẹ ạ; con chỉ phải khâu vài mũi thôi. Sẽ xong trong mấy phút nữa.”

Điều đó có trấn an được mẹ không? Tất nhiên là không. Tôi cũng đã từng trấn an mẹ khi tôi 14 tuổi rằng tôi bị thâm tím trong khi thực tế xương đòn của tôi bị gãy. Tôi có ý tưởng ngu ngốc rằng tôi có thể bọc băng keo Ace quanh vai tôi và vẫn biểu diễn, không quan tâm rằng tôi không thể di chuyển cánh tay mà không thét lên. Đó chả phải là một trong những đánh giá khá khẩm của tôi.

Dù là giờ tôi đã đánh giá vết thương của mình khá hơn nhưng mẹ thì chẳng bao giờ quên và mẹ muốn Nhìn Tận Mắt. Vì thế tôi không hề ngạc nhiên khi tấm rèm bị mở ra – thật phải cảm ơn đã giữ gìn sự riêng tư cho tôi, mẹ - và toàn bộ gia đình tôi đứng đó. Mẹ, bố, Siana, thậm chí là Jenni. Tôi cũng không ngạc nhiên là Wyatt đứng đó cùng họ, trông vừa dữ tợn vừa cáu kỉnh.

Bác sĩ MacDuff nhìn lên và định nói gì đó như kiểu “Ra ngoài,” mặc dù cũng có thể ông sẽ diễn tả yêu cầu đó bằng câu “Nếu mọi người đứng bên ngoài thì chúng tôi sẽ xong trong một phút nữa.” Nhưng ông chưa đi xa được đến thế. Ông nhìn mẹ và quên mất mình định nói gì.

Đó là phản ứng bình thường thôi. Mẹ tôi 54 tuổi và trông cứ như mới 40. Mẹ là cựu hoa hậu Bắc Carolina, cao, thon thả, tóc vàng và đẹp rực rỡ. Chỉ có những lời như vậy mới xứng dành cho mẹ. Bố tôi say mê mẹ nhưng chẳng sao cả vì mẹ cũng say mê bố.

Mẹ hồi hải đến bên tôi nhưng một khi mẹ thấy rằng tôi thực sự vẫn gần như còn nguyên thì mẹ bình tĩnh lại, đưa bàn tay mát mẻ của mình sờ trán tôi như thể tôi mới chỉ 5 tuổi vậy. “Con bị bắn à?” mẹ hỏi dịu dàng. “Sẽ là một câu chuyện cổ tích để kể cho con cháu đấy.”

Tôi nói với bạn rồi mà. Thật đáng sợ.

Mẹ chuyển chú ý của mình sang bác sĩ MacDuff. “Chào bác sĩ, tôi là Tina Mallory, mẹ của Blair. Vết thương này có để lại di chứng không?”

Ông chớp mắt và quay lại với vết khâu. “À, không. Cánh tay này không hoạt động được nhiều trong một hay vài tuần nhưng nó sẽ lại như mới trong vòng hai tháng thôi. Tôi sẽ chỉ cho bà một vài chỉ dẫn cho những ngày tới.”

“Tôi biết quy trình,” mẹ nói và cười mệt mỏi. “Nghỉ ngơi, đặt túi đá lên tay và dùng kháng sinh.”

“Đúng thế,” ông nói, cười với mẹ. “Tôi sẽ kê đơn thuốc giảm đau nhưng có lẽ cô ấy có thể chịu đựng được chỉ với thuốc OTC (thuốc không cần kê đơn). Dù vậy sẽ không có aspirin; tôi không muốn vết thương bị chảy máu.”

Bạn có nhận ra rằng ông đang nói với mẹ tôi thay vì nói với tôi không. Mẹ luôn tác động mạnh đến phái nam.

Những người còn lại trong gia đình cũng túm tụm trong phòng khám bệnh. Bố đến bên cạnh mẹ và vòng tay quanh eo mẹ, an ủi mẹ vượt qua cơn khủng hoảng liên quan đến một trong những đứa con của hai người. Jenni tiến đến một chiếc ghế duy nhất dành cho khách và ngồi xuống, bắt chéo đôi chân dài của nó. Bác sĩ MacDuff nhìn nó và lại bắt đầu chớp chớp mắt. Jennifer giống mẹ dù tóc nó tối màu hơn.

Tôi hắng giọng và lôi bác sĩ MacDuff quay lại mặt đất. “Vết khâu.” Tôi thì thầm với ông.

“Ồ - vâng.” Ông nháy mắt với tôi. “Tôi quên mất là mình đang ở đâu.”

“Bình thường thôi.” Bố nói thông cảm.

Bố gầy và cao lêu nghêu với mái tóc màu nâu cát và đôi mắt màu xanh nước biển. Bố bình tĩnh và thoải mái, với khiếu hài hước đến quái gở và có ích rất nhiều trong tuổi thơ của chúng tôi. Bố chơi bóng chày trong trường đại học nhưng chuyên ngành là điện tử và bố đã xoay xở tài tình với áp lực là người đàn ông duy nhất trong ngôi nhà có bốn người phụ nữ. Tôi biết bố rất lo lắng khi lái xe đến bệnh viện nhưng giờ thì bố biết tôi cơ bản đã ổn vì thế bố lại quay về

thái độ điềm tĩnh cố hữu của mình.

Tôi cười tươi rói với Siana, đứa đang đứng cạnh giường. Nó cười toe toét lại và đánh mắt sang phải. Rồi nó nhướn mày nhìn tôi, ý là: Có chuyện gì với gã vai u thịt bắp kia thế?

Gã vai u thịt bắp trong câu hỏi là Wyatt, đang đứng ở bàn xét nghiệm và nhìn trừng trừng vào tôi. Không, không phải nhìn trừng trừng, cũng chả phải nhìn chăm chăm. Anh đang tập trung vào tôi, neho mắt lại, quai hàm nghiến chặt. Anh hơi rướn người ra trước, rê rê chân và những cơ bắp mạnh mẽ ở tay anh căng lên. Anh vẫn đeo bao súng và cái vũ khí màu đen to lớn vẫn ngự trên tay trái của anh.

Gia đình tôi có thể thư giãn rồi nhưng Wyatt thì không. Anh đang trong tâm trạng hết sức tồi tệ.

Bác sĩ MacDuff thắt nút vết khâu cuối cùng rồi đẩy nhẹ ghế xoay của mình đến bên bàn, nguyệt ngọc ghi đơn thuốc và xé nó khỏi tập giấy. “Chỉ vậy thôi” ông nói, “ngoài các việc giấy tờ. Cái này dùng cho cả điều trị giảm đau và kháng sinh. Uống hết thuốc kháng sinh ngay cả khi cô cảm thấy khoẻ mạnh. Vậy thôi. Chúng tôi sẽ băng bó lại và cô có thể về.”

Người y tá chịu trách nhiệm băng bó đặt một miếng băng và gạc to tướng rồi quấn quanh bắp tay và vai tôi khiến tôi gần như không thể mặc nổi quần áo mình mất. Tôi nhăn nhó nói. “Thế này thì chẳng làm được gì mất.”

“Bao lâu thì thay băng được?” Mẹ hỏi Cynthia.

“24h. Ngày mai cô có thể tắm được.” Cô ấy nói với tôi. “Tôi sẽ đưa cho cô chỉ dẫn. Và trừ phi cô muôn đợi ai đó mang ít quần áo đến cho cô thì cô có thể mặc cái lễ phục bệnh viện đẹp để này về nhà.”

“Lễ phục.”

“Đó là những gì người ta nói. Tự tôi cũng không hiểu nhưng thôi, khi bạn thích cái gì đó thì bạn sẽ thích nó.” Cô rời đi để hoàn thành nốt những thủ tục giấy tờ cần thiết, kéo mạnh rèm lại sau lưng một cách thành thạo.

Tôi nửa mặc cái được gọi là lễ phục, nửa không, tay phải tôi trông qua một ống tay còn tay trái thì để trần. Tôi giữ gìn sự đoan trang của mình bằng cách giữ cái lễ phục ấy che ngực

nhưng chẳng có cách nào tôi có thể mặc nốt mà không phô ra cho mọi người thấy.

“Nếu các vị đàn ông không phiền thì xin hãy bước ra ngoài,” tôi mở đầu, chỉ bị ngắt khi mẹ nhặt quyển sổ ghi chép đang nằm bên cạnh chân tôi lên vì đó là nơi Keisha đặt nó.

“Cái gì đây?” mẹ nói, hơi nhú mày khi mẹ đọc. “Giám giữ trái luật. Bắt cóc. Cư xử thô bạo với nhân chúng. Thái độ khinh khỉnh...”

“Đây là danh sách vi phạm của Wyatt. Bố, mẹ, xin hãy làm quen với Trung úy J.W. Bloodsworth. J viết tắt cho Jefferson, W cho Wyatt. Wyatt, bố mẹ em – Blair và Tina Mallory – và em gái em – Siana và Jennifer.”

Anh gật đầu chào bố mẹ tôi khi Siana với lấy cái danh sách. “Để em xem nào.”

Nó và mẹ chạm đầu vào nhau. “Một số điều trong này nó thể truy tố được.” Siana nói, cái lúm đồng tiền của nó chẳng thấy đâu nữa khi nó chĩa cái nhìn kiểu luật sư của nó vào anh.

“Không cho gọi điện cho mẹ,” Mẹ đọc và ném cái nhìn buộc tội về phía anh. “Điều này không thể bào chữa được.”

“Cười nhạo khi tôi nằm gục trên nền máu me be bét,” Siana tiếp tục. (hớ hớ! Cái từ be bét là Deco tự thêm vào cho nó hoành tráng.)

“Tôi không làm vậy,” Wyatt nói, cau mày nhìn tôi.

“Anh đã cười. Cũng gần như thế.”

“Xem nào, ép buộc, quấy rối, săn đuổi...”

“Săn đuổi?” Anh nói, bắt chước tuyệt vời cái gọi là mây đông.

“Hờ hững với mức độ bị thương trầm trọng của tôi.” Siana đang có khoảng thời gian tuyệt vời. “Gọi tôi bằng những cái tên khác.”

“Tôi không có.”

“Mẹ thích ý tưởng của cái danh sách này.” Mẹ nói, lấy lại quyển sổ ghi chép từ Siana. “Nó rất hiệu quả và đó là cách con không quên thứ gì cả.”

“Dù gì thì cô ấy cũng chẳng bao giờ quên cái gì hết,” Wyatt nói vẻ buồn phiền.

“Cám ơn anh nhiều vì nhét cái thứ danh sách đó vào đầu Tina.” Bố nói với Wyatt nhưng không hề thật lòng. “Đi thôi.” Bố cầm tay Wyatt và kéo anh quay đi. “Hãy ra ngoài để Blair mặc đồ và tôi sẽ giải thích với cậu vài chuyện. Hãy coi tôi là người giúp đỡ cậu nhé.”

Wyatt không muốn đi – tôi có thể thấy điều đó trên gương mặt anh – nhưng anh cũng không muốn tỏ thái độ khinh khỉnh với bố tôi. Không, anh dành tất cả cái thái độ đó cho tôi. Hai người đàn ông ra ngoài rồi và tất nhiên không kéo rèm lại. Jenni đứng dậy và làm điều vênh vự đó. Nó cố nín không cười phá lên cho đến khi họ ra khỏi tầm nghe được.

“Em rất khoái mục ‘thái độ khinh khỉnh’.” Siana nói rồi lấy tay bịt miệng cố kìm tiếng cười khúc khích.

“Con có nhìn thấy bộ mặt anh ta không?” Mẹ thì thào, cười tươi hết cơ. “Chàng trai đáng thương.”

Con người tồi tệ, thực sự thế. (theo Deco chỗ này chơi chữ, poor man vừa có nghĩa là người đáng thương, vừa có nghĩa là người phẩm chất kém cỏi, mẹ Blair nói theo ý này, Blair nói theo ý khác)

“Anh ta đáng bị vậy.” Tôi lau bầu, ngồi thẳng dậy và cố gắng tìm ống tay trái.

“Ngồi yên nào; để mẹ làm cho.” Mẹ nói.

“Đừng có động dậy tay chị nữa.” Lần này là từ Jenni, nó đã đi đến sau lưng tôi. “Để mẹ xỏ áo cho chị.”

Mẹ làm, rất cẩn thận luồn ống tay qua cái băng khổng lồ, dẫu cho nó quá dày khiến tôi nghi ngờ rằng mình có thể cảm nhận được gì đó qua lớp băng đó, thậm chí nếu bác sĩ MacDuff có không tiêm thuốc tê trước khi ông bắt đầu khâu vết thương đi chẳng nữa. Jenni túm viền áo lại phía sau và thắt mấy cái dây buộc lại.

“Con không thể sử dụng cánh tay này ít nhất là hai tuần.” Mẹ nói. “Mẹ sẽ lấy vài bộ quần áo của con và đưa con về nhà mình.”

Đó là điều tôi đã nghĩ đến nên tôi gật đầu. Vài ngày được bố mẹ chiều chuộng cũng chính là yêu cầu của bác sĩ. Ừm, ông ấy không nói vậy nhưng ông ấy nên yêu cầu như vậy.

Khi Cynthia quay lại đưa các giấy tờ cho tôi ký cùng với hướng dẫn và người hộ lý mang theo một cái xe lăn, bố và Wyatt cũng quay lại. Có lẽ Wyatt không có tâm trạng tốt hơn nhưng ít nhất anh cũng không quắc mắt với tất cả mọi người.

“Tôi sẽ đi lấy xe,” Bố nói khi người hộ lý xuất hiện với cái xe lăn.

Wyatt ngăn bố lại. “Cháu sẽ đi lấy xe cháu. Cô ấy sẽ về nhà với cháu.”

“Cái gì?” Tôi sửng sốt.

“Em sẽ về nhà với anh. Nếu em quên, em yêu, có kẻ nào đó đang cố gắng giết em. Nhà người thân em là nơi đầu tiên mà bất cứ ai cũng sẽ tìm. Nó không chỉ không an toàn cho em, em có muốn gây nguy hiểm cho họ không?”

“Cậu có ý gì, ai đó đang cố gắng giết nó ư?” Mẹ hỏi gấp gáp. “Tôi nghĩ chỉ là không may...”

“Theo cháu chỉ có một khả năng rất thấp phát súng là không may. Nhưng cô ấy là nhân chứng cho vụ án mạng hôm thứ năm vừa rồi và tên cô ấy bị trưng lên mặt báo. Nếu bác là kẻ giết người, bác sẽ muốn làm điều gì với nhân chứng? Cô ấy sẽ an toàn trong ngôi nhà của cháu.”

“Kẻ giết người cũng nhìn thấy anh nữa.” Tôi nói, nghĩ nhanh. Nhìn thấy anh hôn em. “Điều gì khiến anh nghĩ rằng hắn không bám theo em về nhà anh?”

“Hắn không biết anh là ai thì làm sao hắn có thể tìm ra anh sống ở đâu? Chỉ có một cách hắn biết anh là cảnh sát là hắn lảng vảng quanh đó sau đó và tin anh đi, không có ai ở đó cả.”

Khốn kiếp thật, anh có lý. Tôi không muốn gây nguy hiểm cho gia đình mình – hay cho Wyatt, nếu điều đó xảy ra – vì thế điều cuối cùng tôi nên làm là về nhà cùng họ.

“Nó không thể về nhà cậu được.” Mẹ nói. “Nó cần người chăm sóc nó cho đến khi nó hồi phục.”

“Thưa bà,” Wyatt nói, điềm tĩnh đối phó với cái nhìn chăm chăm của mẹ. “Cháu sẽ chăm sóc cô ấy.”

Được đấy, vậy là anh đã vừa nói với gia đình tôi là chúng tôi đã ngủ với nhau đấy, bởi vì chúng tôi hiểu rằng “chăm sóc” nghĩa là tắm rửa, mặc đồ, vân vân. Có thể tôi đã hét lên trước mặt tất cả đồng nghiệp của anh là tôi sẽ không ngủ với anh nữa nhưng điều đó khác. Dù sao thì đối với tôi là vậy. Đây là bố mẹ tôi, và đây là miền nam, nơi mà tất nhiên những thứ kiểu đó vẫn tiếp diễn nhưng bạn sẽ không tuyên bố như vậy với cả thế giới hay với gia đình bạn. Tôi mong bố sẽ tóm lấy tay anh và đưa anh đi khỏi để nói chuyện lần nữa nhưng thay vì thế bố gật đầu.

“Tina, liệu ai có thể chăm sóc nó tốt hơn cảnh sát đây?” Bố hỏi.

“Nhưng cậu ấy đã vi phạm một loạt những điều khoản có thể liệt kê hết hai trang giấy.” Mẹ trả lời, chỉ ra rằng bà nghi ngờ việc anh có khả năng chăm sóc tôi.

“Cậu ấy cũng có súng nữa.”

“Vậy thì được,” Mẹ nói và quay sang tôi. “Con sẽ đi với cậu ấy.”

CHƯƠNG XII (Chubby)

“Anh biết là,” Tôi nói khi Wyatt lái xe đưa tôi về nơi ở của anh sau khi đã dừng lại để mua thuốc cho tôi, “gã đó đã thấy xe của anh, và cái chữ “cảnh sát” thì được viết rõ ở đó. Làm gì có ai khác đi Crown Vic nữa chứ - ý em là, làm gì có ai dưới 60 tuổi đi một chiếc Crown Vic nữa ngoại trừ cảnh sát ra?”

“Thì sao?”

“Anh đã hôn em ở chỗ bãi đậu xe đó, nhớ không? Vì thế hẳn ta hẳn đã đoán ra giữa chúng ta có gì đó, anh là cảnh sát, và cứ thế dò ra thôi. Có gì khó khăn đâu”

“Bọn anh có 200 người ở Sở, giới hạn dám đó lại xem anh là ai cũng rất mất thời gian. Rồi sau đó hẳn ta phải tìm ra anh. Số điện thoại nhà anh cũng không có trong danh bạ, và chắc chắn như quý là không ai ở Sở có thể tiết lộ thông tin về anh hay về bất cứ nhân viên nào khác. Nếu có ai muốn liên lạc công việc với anh, họ sẽ gọi cái này” anh nói, gõ gõ vào cái di động. “Và nó được đăng kí mã thành phố”

“Được rồi,” Tôi thừa nhận. “em an toàn hơn khi ở chỗ anh. Không tuyệt đối an toàn, nhưng đỡ hơn.” Một ai đó đang cố giết tôi Mặc cho những nỗ lực ghê gớm của bản thân để chưa nghĩ về điều đó vội, cái sự thật khủng khiếp ấy vẫn đang đập thẳng vào tôi. Tôi biết tôi sẽ phải đương đầu với nó sớm thôi - có lẽ, đâu đó ngày mai. Tôi phần nào đã nghĩ đến điều ấy... không hẳn, nhưng khả năng đó vẫn nằm sâu trong tâm trí tôi... nhưng tôi không hình dung đến chuyện thật sự bị bắn. Nó hoàn toàn bất ngờ.

Kiểu như là -bùm!- cuộc đời tôi trở lên mất kiểm soát. Tôi không thể về nhà, không thể đem theo quần áo, tôi đang bị đau, cảm thấy người mình yếu đi, run rẩy, và rồi Chúa biết điều gì sẽ xảy ra với công việc làm ăn của tôi. Tôi cần phải khiến mọi thứ được kiểm soát trở lại.

Tôi nhìn sang Wyatt. Anh đang lái xe ra khỏi khu vực thành phố; chúng tôi đã để lại tất cả ánh đèn đường phía sau, vì thế khuôn mặt anh chỉ được hắt sáng lên bởi một chút ánh đèn sáng phản lại, và tôi khẽ run lên khi thấy trông anh cứng cõi biết bao. Toàn bộ những chuyện

này với anh cũng là ngoài tầm kiểm soát. Tôi đã cố hết sức kiềm chế tất cả lại, và thay vì vậy bây giờ tôi ở đây, đang đi về nhà với anh. Anh đã nhìn thấy một cơ hội, và tóm lấy nó, ý nghĩ ấy làm tôi thực sự ngạc nhiên, tự hỏi anh đã bực mình thế nào khi thấy cái danh sách của tôi.

Ai mà biết được những cái nhỏ tí như thế có thể chọc tức anh nhiều đến vậy? chọc tức, chọc tức. Và giờ tôi ở đây, hoàn toàn phụ thuộc vào anh. Không có bất kì ai nữa xung quanh -

Tôi có một ý nghĩ kinh khủng. “Anh làm chuyện tóc tai thế nào?”

“Cái gì?” anh hỏi lại, cứ như thể tôi vừa mới nói tiếng nước ngoài.

“Tóc ý. Anh sẽ phải sửa soạn tóc cho em.”

Anh liếc nhìn nhanh vào tóc của tôi. “Hôm tối thứ sáu em buộc kiểu đuôi ngựa. Anh có thể làm thế.”

Okay, thế cũng có thể chấp nhận được, và có thể thế là tốt nhất cho tới tận khi chân tay tôi vận động được nhiều hơn. “Vậy thì được. Dù sao thì em thậm chí đã không cầm theo cả máy sấy tóc. Nó vẫn ở trong xe em.”

“Anh đã lấy túi của em. Nó đang ở đằng sau với đồ đạc của anh.”

Tôi đáng ra phải nên hôn anh một cái, tôi quá nhẹ nhõm. Hầu hết quần áo trong đó cần phải giặt rồi, tất nhiên, nhưng tôi đã dự phòng mang dư đồ khi ra biển. Tôi có đồ lót, một cái gì đó mặc đi ngủ, và thậm chí là đồ trang điểm nếu tôi có hứng làm điệu một chút. Tôi cầm cả thuốc ngừa thai, tạ ơn Chúa, mặc dù tôi đoán là ít nhất đêm nay mình được an toàn khỏi anh. Nhìn chung, đó là những thứ cần thiết. Tới tận khi Siana có thể gói gém thêm quần áo cho tôi ngày mai, và mang chúng tới cho Wyatt, tôi đã có đủ để xoay sở.

Chúng tôi đã lái xe hàng dặm, và bây giờ chẳng có cái gì xung quanh ngoại trừ những căn nhà thừa thớt, nhưng chúng cũng cách nhau rất xa. Tôi đã mất hết cả kiên nhẫn với chuyến đi và nhìn xem chuyện này sẽ tiếp diễn đến đâu. “Anh sống ở chỗ quỷ tha ma bắt nào thế?”

“Chúng ta gần như đã đến nơi rồi. Anh đang muốn chắc chắn không có ai bám đuôi chúng ta, vì thế đã rẽ thêm vài vòng nữa. Anh chỉ sống trong nội thành thôi mà.”

Tôi đang chết dần chết mòn để nhìn thấy ngôi nhà của anh. Tôi không biết mình muốn thấy

gì, một phần trong tôi chắc chắn đó là hang ổ điển hình của một gã chưa vợ; anh cũng đã kiếm được chút tiền nhờ chơi bóng chuyên nghiệp; anh có thể đã xây bất cứ cái gì, từ một kiểu nhà nghỉ toàn bằng gỗ tới kiểu phiên bản lâu đài.

“Em ngạc nhiên vì anh đã không sống với mẹ” Tôi nói, và tôi cảm thấy thế thật. Bà Bloodsworth là một bà già đáng mến với óc hài hước tinh quái, và Chúa biết bà đã có đủ không gian để cất cái khối đó trong tòa dinh thự Victorian cổ mà bà yêu quý.

“Vì sao? Em cũng không sống với mẹ mình mà,” anh chỉ ra.

“Với phụ nữ thì khác.”

“Khác như thế nào?”

“Bọn em không cần ai nấu ăn cho, chạy theo dọn dẹp, hay giặt giũ cả”

“Tin đặc biệt, em yêu: Anh cũng không cần.”

“Anh tự giặt quần áo à?”

“Nó không cần phải chính xác như việc vận hành tên lửa, đúng không? Anh có thể đọc nhãn hướng dẫn và điều khiển cái máy cái nút của máy giặt.”

“Và nấu ăn? Anh thực sự có thể nấu à?” Tôi đang trở lên hào hứng.

“Không quá tuyệt vời, nhưng yeah, anh có thể xoay sở được.” Anh liếc sang tôi “Thì sao chứ?”

“Nghĩ đi, Trung úy. Anh có nhớ đã có lúc nào để ăn trong khoảng” - Tôi kiểm tra giờ trên bảng đồng hồ—“năm giờ đồng hồ vừa rồi không? Em đang chết đói.”

“Anh nghe nói là em có ăn bánh quy.”

“Fig Newton. Em ăn có bốn miếng, và đó là trường hợp khẩn cấp. Cái đó không tính là ăn uống.”

“Bốn miếng là nhiều hơn những gì anh đã được ăn, vì thế với anh, nó được tính.”

“Chuyện đó không tính nữa. Cho em ăn là nhiệm vụ của anh.”

Đôi môi anh giật giật “Nhiệm vụ? Sao em lại cho là như thế?”

“Anh cưỡng ép lôi em về đây, đúng không?”

“Một vài người sẽ nghĩ nó là cách nói dài dòng của việc cứu cuộc đời em nhiều hơn đấy.”

“Chi tiết đi. Mẹ em có thể cho em ăn cực kì tuyệt vời. Anh giật em ra khỏi tay mẹ, vì thế bây giờ anh phải làm thêm mấy cái đĩa thức ăn thôi.”

“Một người phụ nữ thú vị, mẹ em ấy. Em thực sự phải có thái độ đó đúng ko ? (lil cái câu này sao tối nghĩa quá, nó chả ăn nhập j cả - Chubby Đây là cái thái độ mỗi khi Blair sợ , mà Daddy của B đã tiết lộ cho W ở phía sau đấy ạ)

“Thái độ gì?” Tôi hoang mang hỏi lại.

Anh với qua và đập nhẹ vào đầu gối tôi. “Đó không phải vấn đề. Bố em đã nói cho anh biết bí mật để xoay sở với em rồi.”

“Bố không thế” tôi kinh hoàng. Bố sẽ không đứng về phía kẻ thù, phải không? Dĩ nhiên, ông không biết Wyatt là phe địch. Với tất cả những gì mà tôi biết, Wyatt hẳn đã bảo ông rằng chúng tôi đã dính hôn hay cái gì đó và đó là lý do tại sao Bố không thèm chớp mắt về việc Wyatt mang tôi về nhà anh.

“Tất nhiên là ông có. Đàn ông bọn anh phải tương trợ lẫn nhau, em biết đấy”

“Bố em sẽ không làm thế! Ông chưa bao tiết lộ cho Jason bất cứ bí mật nào cả. Chẳng có bí mật nào hết. Anh chỉ là đang nói dối mà thôi.”

“Không hề.”

Tôi mò lấy cái di động của mình, và điên tiết bấm số của Bố và Mẹ. Wyatt với qua tôi, và tịch

thu ngon ơ cái điện thoại, nhấn nút end, rồi thả nó vào túi của anh.

“Đưa nó cho em!” tôi hoàn toàn bị vướng bởi cánh tay bị thương, vì anh ta ngồi bên trái tôi. Tôi cố gắng quay người trên ghế, nhưng chẳng thể di chuyển cánh tay một chút ít nào và kiểu như thế đấy, tôi va mạnh vai mình vào lưng ghế. Trong một khoảnh khắc, tôi nhìn thấy toàn sao là sao.

“ Thoải mái đi nào, em yêu, thoải mái đi .” cái giọng ngâm nga nho nhỏ của Wyatt chạm vào tôi xuyên qua từng đợt sóng đau đớn, nhưng nó lại đến từ bên phải, điều cực kì sai phương hướng.

Tôi hít vào vài hơi thở sâu và mở mắt, và phát hiện ra đúng là giọng anh đến từ bên phải vì anh đang nghiêng người vào trong xe từ bên cửa hành khách đang mở. Chiếc xe đã dừng trên một lối vào, động cơ xe vẫn chạy, và một ngôi nhà tối hiện lù lù đằng trước chúng tôi.

“Em định sẽ bất tỉnh luôn trong lòng anh hả?” anh hỏi khi nhẹ nhàng trở thẳng người tôi trên ghế.

“Không, nhưng em có thể nôn mửa trong lòng anh đấy” Tôi thành thật trả lời, và để đầu mình rơi ngửa ra sau trong khi lại nhắm mắt lại lần nữa. Cơn buồn nôn và sự đau đớn giảm dần đi với cùng một tốc độ.

“Cố gắng đừng làm thế.”

“Đó chỉ là một câu dọa vô nghĩa thôi mà. Em đã ăn gì đâu, nhớ chứ?”

“Ngoại trừ bốn miếng Fig Newtons.”

“Chúng biến đi lâu rồi. Anh an toàn.”

Anh xoa bàn tay lên trán tôi “Cừ đấy.” Anh đóng cửa xe lại, và rồi đi quay vòng trở lại, ngồi sau tay lái.

“Đây không phải nhà anh à?” Tôi hỏi, thấy rối loạn. Chẳng lẽ anh đã chui ngay vào một cái lối vào đầu tiên mà anh thấy?

“Chắc chắn là nó rồi, nhưng anh sẽ đỗ xe trong garage.” Anh ấn nút trên cái điều khiển cửa garage cuốn lại tắt hẳn ánh sáng mặt trời, đồng thời một tia sáng bên ngoài cũng lọt vào và cánh cửa đôi của garage ở cạnh ngôi nhà bắt đầu trượt lên trên. Anh gài số xe và kéo về phía trước, sau đó sang phải và tài tình nhét xe vào chỗ của nó. Anh ấn nút lần nữa, và cánh cửa ấy lại hạ xuống sau lưng chúng tôi.

Garage của anh sạch gọn rất ấn tượng với tôi. Những cái garage thường có xu hướng trở thành nhà chứa đồ, bị làm cho tắc nghẽn bởi mọi thứ, ngoại trừ những chiếc xe, những đồ đáng ra phải được cất trong kho. Không phải với garage của Wyatt. Bên phải tôi là bàn dụng cụ chứa đồ, với một trong số những cái giá dụng cụ đa năng to lớn màu đỏ như kiểu của mấy người thợ cơ khí. Một giàn toàn búa, cưa và những vật dụng khác treo gọn gàng ở trên bức tường đục lỗ. Tôi nhìn chăm chăm vào chúng, tự hỏi liệu anh có biết tất cả những gì có thể làm được với những thứ đó không. Đàn ông và những thứ đồ chơi của họ. Huh.

“Em cũng có một cái búa,” Tôi thông báo với anh

“Anh cá là em có.”

Tôi ghét bị ra vẻ kẻ cả. Bạn có thể nói rằng anh đang nghĩ cái búa của tôi không có phần trong sân chơi với cái bộ sưu tập này của anh ta. “Nó màu hồng.”

Anh sững lại trong tư thế đang ra khỏi xe, chăm chăm vào tôi với kiểu nhìn kinh hãi “Cái đấy thật kỳ quái. Nó không đúng kiểu”

“Ôi, làm ơn. Chẳng có luật nào quy định rằng mấy đồ dụng cụ thì phải trông thật thô kệch cả.”

“Dụng cụ không thô kệch. Chúng mạnh mẽ và đầy công dụng. Chúng có vẻ ngoài đúng là chúng trong công việc. Chúng không phải màu hồng.”

“Của em là thế, và nó cũng vẫn tốt như của anh. Nó không to bằng, nhưng cũng làm được việc. Em cá anh cũng là loại người phản đối việc nữ giới gia nhập lực lượng cảnh sát, đúng không?”

“Tất nhiên là không. Làm được gì với một cái búa ngớ ngẩn màu hồng chứ?”

“Hầu hết phụ nữ đẹp hơn nam giới và hầu hết cũng không to lớn bằng, nhưng thế không có nghĩa là họ không thể hoàn thành công việc, đúng không?”

“Chúng ta đang nói về những cái búa, không phải người! Anh ra khỏi xe và đóng sầm cái cửa, rồi bước hiên ngang vòng qua phía tôi.

Tôi mở cửa và nâng tông giọng của mình lên để anh ta có thể nghe thấy. “Em nghĩ sự ác cảm của anh về một dụng cụ ư nhìn và đầy công năng - mmmph.” Tôi nhìn chăm chăm vào anh ta qua bàn tay đang bịt chặt lấy miệng mình.

“Để nó nghỉ đi. Chúng ta sẽ tranh cãi về những cái búa sau, khi mà em không trông như thể sắp ngã lăn ra thế này” Anh nhướn lông mày dò hỏi, chờ đợi tôi đồng ý, và vẫn giữ nguyên bàn tay chặn miệng tôi trong khi đang đợi.

Bực tức, tôi gật đầu, và anh nhấc tay ra, rồi cởi đai an toàn, nhẹ nhàng bế tôi ra khỏi xe. Trong suốt lúc đó anh đã không nghĩ về điều này, vì nếu đã nghĩ trước, anh sẽ mở khoá cửa vào nhà trước khi anh bế tôi lên, nhưng anh đã xoay sở nó chỉ với một cái giật nhẹ. Tôi không thể giúp anh bởi cánh tay phải bị mắc lại giữa cơ thể của tôi và anh, còn cánh tay trái thì vô dụng. Ngày mai có lẽ tôi có thể cử động đôi chút, nhưng theo kinh nghiệm tôi biết thì ngay sau chấn thương chỗ cơ bắp bị đau sẽ chưa chịu hoạt động trở lại ngay đâu.

Anh đưa tôi vào trong, bật công tắc đèn bằng khuỷu tay, và đặt tôi vào một cái ghế trong chỗ xó bếp để ăn sáng. “Đừng cố ngồi dậy vì bất cứ lý do gì. Anh sẽ ra lấy túi của em ở xe, rồi sẽ bế em đi bất cứ chỗ nào em muốn.”

Anh biến mất sau lối hành lang ngắn dẫn đến garage, và tôi tự hỏi liệu bác sĩ có bảo anh cái gì đó về tình trạng của tôi mà chưa dám thông báo cho tôi không, bởi vì tôi hoàn toàn có khả năng đi lại. Ừ thì tôi đã trải qua tất cả cái cơn chóng mặt buồn nôn trong xe, nhưng đó là bởi vì tôi bị đập tay. Ngoại trừ việc có một chút run rẩy - và cánh tay tôi đau rất như quỷ ý - thì tôi ổn. Cảm giác run rẩy sẽ mất đi vào ngày mai, bởi vì tôi vẫn luôn bị thế khi tôi đi hiến máu. Nó thậm chí chẳng phải là một cơn run rẩy tệ hại, chỉ hơi lập cập một chút thôi. Vì thế làm gì đến mức “Đừng cố ngồi dậy vì bất cứ lý do gì”?

Hah! Cái điện thoại.

Tôi nhìn quanh và thấy một cái điện thoại dây thực sự treo trên tường, với một cái dây thật sự dài, có thể với đến bất kì đâu trong cái bếp này. Làm ơn đi. Tại sao không chỉ dùng một cái không dây chứ? Những cái ấy thực sự hấp dẫn hơn nhiều.

Tôi đã quay số xong và điện thoại đang đổ chuông khi Wyatt, mang theo cả hai cái túi vào,

xuất hiện trở lại ở phía cuối đường hành lang ngắn ngủn. Tôi tặng anh một nụ cười tự mãn-đùng-có-mà-lừa-tôi, và anh đảo mắt nhìn.

“Daddy,” Tôi gọi khi bố trả lời điện thoại. Tôi gọi ông là Daddy khi có việc gì đó, kiểu như là gọi đầy đủ tên họ ai đó vậy. “bố nói những gì với Wyatt mà anh ấy nghĩ đó là bí mật để thao túng con? Sao bố có thể làm thế?” Tôi thét luôn một tràng phẫn nộ cho tới hết câu.

Bố bật cười “Ồn mà, baby.” Bố gọi tất cả chúng tôi là baby bởi vì, ừ thì, chúng tôi đều đã từng là những baby của ông. Dù vậy ông chưa bao giờ gọi mẹ như thế. Uh-uh. Ông biết thế là tốt hơn. “Chẳng có cái gì hủy hoại con đâu; nó chỉ là những thứ mà cậu ta cần phải biết ngay bây giờ.”

“Như cái gì?”

“Cậu ta sẽ nói cho con hay.”

“Có thể là không. Anh ấy rất cứng đầu về chuyện này.”

“Không, cậu ấy sẽ nói cho con về chuyện đó. Bố hứa đấy”

“Bố sẽ đập cho anh ta một trận nếu anh ấy không làm thế hả?” Đó là một trò đùa cũ của bố, rằng ông sẽ nện bất kì gã nào làm bất kì người con gái nào của ông buồn. Đó là lý do tại sao tôi không kể cho ông nghe về vụ Jason hôn Jenni, bởi vì tôi đoán trong trường hợp ấy ông sẽ thật sự làm điều đó.

“Không, nhưng bố sẽ đánh nó như tử nếu nó làm con tổn thương.”

Được đoan chắc lại lần nữa, tôi tạm biệt bố và quay lại thấy Wyatt đang dựa vào cái tủ đồ với cánh tay khoanh trước ngực, nhìn tôi với một sự thích thú “Ông không nói gì với em, phải không?”

“Bố bảo rằng anh sẽ nói, và rằng ông sẽ đập anh một trận nếu anh không nói.” Tôi chỉ thêm thắt vào sự thật một chút. Wyatt không thể nghe được những điều bố tôi thực sự nói.

“Chẳng có cái gì tệ hại cả.” Anh đứng thẳng lên, tiến đến chỗ cái tủ lạnh. “Một chút đồ ăn sáng nhẹ thì thế nào? Đó là những đồ ăn nhanh nhất mà anh có thể làm. Trứng, thịt xông khói, bánh mì nướng.”

“Nghe thật tuyệt. Em có thể giúp gì không?”

“Với cánh tay đó ư, không nhiều. Ngồi xuống và đừng làm vương vãi. Đó sẽ là một sự giúp đỡ tuyệt vời rồi.”

Tôi ngồi và nhìn quanh cái góc ăn sáng và nhà bếp trong khi anh lấy ra những gì anh cần và bắt đầu chế biến thịt với lò vi sóng. Tôi khá ngạc nhiên khi thấy căn bếp trông có vẻ đầy đủ cổ kính. Những đồ dùng là loại hạng nhất và còn khá mới, lại còn có cả một cái quầy nấu ăn riêng biệt nằm ở giữa bếp nữa, nhưng bản thân căn phòng thôi cũng đủ mang lại cảm giác đó rồi.

“Ngôi nhà này bao nhiêu tuổi rồi?”

“Trong vòng khoảng một thế kỉ. Từ thế kỉ trước. Vì thế nó khoảng trên trăm năm tuổi. Nó là một nông trại, và đã được sửa lại đôi lần. Khi anh mua nó anh đã tu sửa phần chính, phá bỏ một vài bức tường phía bên trong, coi rộng ra để trông cho hiện đại, thêm một vài phòng tắm. Có 3 phòng tắm trên lầu, và một phòng nhỏ ở dưới này. Một kích cỡ hợp lý cho ngôi nhà, trên 3000 feet vuông một chút. Anh sẽ chỉ em xem vào ngày mai.”

“Bao nhiêu phòng ngủ?”

“Bốn. Đã từng có 6 phòng ngủ nhỏ, và chỉ một phòng tắm, vì thế anh đã bố trí lại để làm những phòng tắm khác và mở rộng phòng ngủ với lại tủ. Như thế dễ bán hơn nếu anh quyết định chuyển đi”

“Sao anh phải làm vậy?” Nó quá rộng để chỉ cho một người ở, nhưng với những gì tôi nhìn thấy, nó vẫn có rất tuyệt và có không khí gia đình. Tủ bếp có màu dát vàng ấm áp, mặt bàn đá là granite ngả xanh lục bảo, và sàn nhà là gỗ thông bóng loáng với những tấm thảm đầy màu sắc phủ lên. Nó không phải là một căn bếp lý tưởng, dù có đá granite, nhưng được sắp xếp rất đẹp và tiện nghi.

Anh nhún vai. “Thị trấn này là nơi anh sinh ra và anh cảm thấy thoải mái ở đây, thêm nữa gia đình của anh cũng ở đây, nhưng có thể sẽ có một công việc tốt hơn ở một nơi nào đó khác. Em không bao giờ biết được. Anh có thể dành cả phần đời còn lại của anh ở đây, hoặc có thể không.”

Đó là một quan điểm hợp lý, và bản thân tôi cũng có suy nghĩ như vậy thôi. Tôi yêu nhà mình, nhưng ai biết được điều gì sẽ xảy ra nào? Một người thông minh là phải biết linh hoạt.

Một lát sau anh đã có những cái đĩa đầy trứng bác, thịt xông khói, và bánh mì nướng ở trên bàn, với những cốc sữa được đổ đầy cho cả hai chúng tôi. Anh cũng mở lọ thuốc kháng sinh, và đặt hai viên bên cạnh đĩa của tôi, thêm một viên giảm đau nữa.

Tôi không rời rít nặng xị lên về việc uống thuốc giảm đau. Tôi không đàn độn. Tôi muốn nó hết hẳn đau.

Cho tới khi tôi ăn xong, tôi bắt đầu ngáp. Wyatt tráng qua những cái đĩa, và để chúng vào máy rửa bát, rồi kéo tôi ra khỏi ghế và tự mình ngồi vào đó, với tôi ở trong lòng anh.

“Gi?” Tôi hỏi, ngạc nhiên vì vị trí cao của mình. Tôi không quen ngồi trong lòng đàn ông - nó làm tôi thấy lóng ngóng - nhưng Wyatt cao đủ để mặt chúng tôi ngang nhau và cánh tay anh vòng qua lưng tôi đỡ lấy một cách cực kì khéo léo.

“Bố em nói rằng khi em sợ, em trở lên lắm lời. Mức độ lắm lời và những đòi hỏi của em chỉ ra trực tiếp cái mức độ xem em sợ như thế nào” cánh tay to lớn của anh xoa nhẹ nhẹ trên lưng tôi “Ông nói rằng đó là cách em đương đầu với nó cho tới khi em không còn sợ nữa.”

Điều đó chẳng có gì là bí mật trong gia đình tôi cả, chắc chắn đấy. Tôi dựa người vào anh. “Em đã điếng hết cả người.”

“Cả người, trừ miệng em.” Anh khúc khích. “Em thấy đấy, trong khi đang chỉ huy một cuộc tìm kiếm tên giết người có vũ khí, thì anh nghe thấy em ở đằng sau chiếc xe âm ỉ đòi bánh quy.”

“Em không âm ỉ.”

“Em âm ỉ. Anh cho là anh phải đá vào mông mấy đồng nghiệp của anh để bắt họ ngưng cười khúc khích.”

“Thật khó để nhét vào đầu sự thật rằng có ai đó đang cố giết em. Điều ấy là không thể. Những thứ như thế không thể xảy ra. Em sống một cuộc đời tĩnh lặng, tốt đẹp, và chỉ trong vài ngày, mọi thứ đã bị đảo ngược lộn. Em muốn cuộc đời tĩnh lặng, tốt đẹp của em quay trở lại. Em muốn anh bắt gã đó, và làm điều ấy ngay bây giờ”

“Bọn anh sẽ làm thế. Bọn anh sẽ tóm được gã. MacInnes và Forester đang làm việc cả cuối

tuần, lần theo các dấu vết. Họ có một vài manh mối khả quan.”

“Đó có phải là bạn trai của Nicole không?”

“Anh chưa thể nói gì.”

“Anh không biết, hay anh thực sự không thể nói?”

“Anh thực sự không thể nói về một cuộc điều tra đang được thực hiện.” Anh xoa dịu cơn nóng nảy của tôi. “Chúng ta hãy mang em lên lầu và cuộn mình vào giường nào.”

Một điều tuyệt vời là tôi hoàn toàn mong đợi anh sẽ mang tôi lên phòng ngủ của anh thay vì một trong những căn phòng dành cho khách, và đó chính xác là những gì anh đã làm. Tôi đáng ra có thể đi lại, thậm chí tự đi lên cầu thang, nhưng dường như là anh muốn bế tôi đi loanh quanh và, hey, sao lại không nhỉ? Anh đặt tôi xuống trong căn phòng tắm hoàn toàn rộng rãi với phần gương trang điểm đôi, bồn tắm liền tường, và vòi sen cỡ bự. “Anh sẽ đi lấy túi của em. Khăn mặt và đồ tắm đều ở đó” anh nói và chỉ về phía cánh cửa tủ tường.

Tôi lấy một chiếc khăn và đồ tắm, rồi xoay sở để tháo dây buộc ở cổ mà bệnh viện quàng vào bằng tay phải của tôi. Dù vậy cũng chẳng thể cởi được nút buộc thứ hai, nó ở chỗ nửa ngang lưng. Chẳng thành vấn đề. Tôi để cái thứ to lớn đó rơi tuột xuống dưới mình, và chỉ việc bước ra khỏi cái vòng vải đó.

Tôi kiểm tra phần nửa thân trần của mình ở trên gương. Ugh. Tay trái tôi hầu như thành màu cam vì Betadine, nhưng vẫn có những vết máu khô ở lưng và bên dưới cánh tay. Tôi thấm ướt cái khăn và lau tất cả những vết máu mà tôi có thể với tới cho đến tận khi Wyatt quay trở lại. Anh lấy cái khăn từ tay tôi và làm nốt việc đó, sau đó giúp tôi cởi nốt chỗ quần áo còn lại. Điều tốt đẹp là tôi đã quen việc mình từng không mặc gì trước anh, không thì tôi sẽ lúng túng mất. Tôi nhìn một cách mong mỏi vào cái vòi sen, nhưng nó bị cấm dùng. Dù thế, bồn tắm cũng là một ý tưởng “Em có thể tắm bồn,” Tôi nói với một sự hy vọng rõ mồn một.

Anh thậm chí còn không tranh cãi. Thay vào đó, anh vặn nước, và giúp tôi vào trong bồn. Trong khi tôi đang dầm mình hạnh phúc, anh cởi quần áo và tắm qua bằng vòi sen.

Tôi tựa mình vào thành bồn tắm và nhìn anh bước ra, lau khô người. Một Wyatt Bloodsworth trần truồng thật là một cảnh tượng hay ho, vai rộng, hông hẹp với đôi chân dài, săn chắc và thực sự tráng kiện. Thậm chí còn tuyệt hơn, anh biết sử dụng cái sự tráng kiện đó như thế nào.

“Em đã thoa thân xong chưa?” anh hỏi.

Tôi có thể nghỉ ngơi tốt nhất với mấy cái đó, nhưng tôi đã tắm xong, vì thế tôi gật đầu và anh giúp tôi đứng lên, và giữ cho tôi vững để chắc rằng tôi không bị trượt khi bước chân ra khỏi cái bồn to lớn đó. Tôi có thể tự lau khô bằng một tay, có lẽ hơi ngược ngạo một chút, nhưng anh đã lấy cái khăn tắm vào dĩa khăn lau sạch xuống người tôi và sau đó lấy những đồ cá nhân ra khỏi túi hành lý để tôi có thể tẩy trang và bôi kem dưỡng ẩm. Chăm sóc da rất quan trọng, thậm chí ngay cả khi một có tên giết người đang theo sau đuôi bạn.

Tôi có một chiếc áo phông mặc đi ngủ, nhưng khi bóc nó ra, tôi nhận thấy chẳng có cách nào có thể để nó vừa với cái khổ to lớn của phần băng gạc vĩ đại của tôi cả, đây là còn chưa nói đến việc dù sao thì tôi cũng chẳng chui được tay để mặc nó vào.

“Anh sẽ lấy cho em một cái áo của anh,” Wyatt nói, và biến mất sau những dải chân dài đến chỗ tủ được mở cuối căn phòng ngủ. Anh quay lại với một chiếc áo trắng có cúc, nhẹ nhàng tròng cái tay áo qua vai tôi. Chiếc áo phủ đến nửa đùi, và phần vai áo dường như rơi hẳn xuống cánh tay tôi. Anh phải xắn gấu tay áo ba lần trước khi tay tôi chui vừa qua. Tôi quay trước gương và kiểm tra độ vừa vặn. Tôi thực sự yêu cái hình ảnh người phụ nữ trong những cái áo sơ mi của đàn ông.

“Tuyệt, em trông rất quyến rũ,” anh mỉm cười nói. Anh trượt bàn tay xuống bên dưới cái áo và ôm lấy cặp hông trần của tôi “Nếu em ngoan ngoãn trong phần còn lại của đêm nay, ngày mai anh sẽ hôn vào cổ em và làm em hạnh phúc.”

“Không hôn cổ. Nhớ thỏa thuận của chúng ta. Chúng ta không làm tình lại nữa.”

“Đó là thỏa thuận của em, không phải của anh.” Rồi anh nhấc tôi lên và mang tôi vào giường. Anh đặt tôi xuống giữa đồng chăn đệm của chiếc giường cỡ đại (king-size bed, 2m x 2m), tôi lăn sang bên phải, và nào Lights Out, Blair.

CHƯƠNG XIII (Deco)

Vài tiếng sau tôi thức dậy, run lấy bầy vì lạnh, đau đớn và nói chung là khổ. Tôi không thể thoải mái được bất chấp tôi có xoay người thế nào. Waytt thức dậy, vớ ra bật ngọn đèn bàn và ánh sáng dịu ngọt chảy tràn khắp căn phòng. “Có chuyện gì vậy?” anh hỏi, đặt tay lên mặt tôi. “Á.”

“Á cái gì?” Tôi cau kinh hỏi khi anh ra khỏi giường và đi vào phòng tắm.

Anh quay lại cùng với một cốc nước và hai viên thuốc. “Em bị sốt nhẹ. Bác sĩ nói em có thể bị như vậy. Uống đi rồi anh sẽ lấy viên giảm đau khác cho em.”

Tôi ngồi dậy uống hai viên thuốc rồi rúc vào chăn cho đến khi anh quay lại cùng với một viên thuốc khác. Sau khi tôi uống xong, anh tắt đèn và quay lại giường, ôm tôi lại gần và ủ ấm tôi bằng cơ thể anh. Tôi rúc mũi mình vào vai anh, hít thở hơi nóng và mùi hương, trái tim tôi chao đảo. Không nghi ngờ gì về điều đó: anh làm con thuyền trong tôi tròn trĩnh. Tôi có thể đã gần chết đến nơi và anh vẫn làm cho tôi bị kích thích.

Tôi vẫn thấy quá lạnh và khó chịu để có thể ngủ lại nên tôi quyết định có thể nói chuyện cũng được.

“Sao anh lại ly hôn?”

“Anh đã tự hỏi bao giờ em sẽ nói đến chuyện này,” anh nói giọng uể oải.

“Anh ngại nói về nó à? Chỉ đến khi em thấy buồn ngủ thôi mà?”

“Không, nó không có gì ghê gớm cả. Cô ấy đệ đơn ly hôn vào ngày anh từ bỏ cuộc đời chơi bóng chuyên nghiệp. Cô ấy nghĩ anh bị điên khi bỏ qua hàng triệu đô la để trở thành cảnh sát.”

“Không có nhiều người bất đồng ý kiến với cô ấy lắm đâu.”

“Em thì sao?”

“Xem nào, em cùng quê với anh và em đã đọc những bài báo trên các tạp chí để biết rằng trở thành cảnh sát là điều anh luôn mong muốn, rằng chuyên ngành đại học của anh là về Hành pháp. Em đã đoán được điều đó. Cô ấy đã ngạc nhiên, em đoán thế, đúng không?”

“Đoán giỏi đấy. Anh không trách gì cô ấy cả. Cô ấy ký vào tờ đăng ký kết hôn là để trở thành vợ cầu thủ chuyên nghiệp, cùng với tiền và sức quyến rũ của nó, chứ không phải để trở thành vợ một viên cảnh sát chẳng bao giờ có đủ tiền và chẳng bao giờ biết được anh ta sẽ trở về nhà hay là sẽ chết trong khi làm nhiệm vụ.”

“Bọn anh không nói về tương lai trước khi kết hôn sao? Bọn anh đã muốn điều gì vậy?”

Anh khịt mũi. “Anh mới 21 khi cưới và cô ấy thì 20. Ở tuổi đó, tương lai là những điều xảy ra trong năm phút sau chứ không phải năm năm sau. Phó mặc mình cho những hóc môn đang nổi loạn và như thế đó, một cuộc ly hôn là điều tiếp theo thôi. Cũng chỉ mất hai năm để điều đó diễn ra. Cô ấy là đứa trẻ ngoan, nhưng bọn anh có mục tiêu sống khác nhau.”

“Nhưng mọi người đều biết – mọi người đều cho rằng – anh đã kiếm được cả bạc triệu khi anh chơi bóng. Ngàn đó không đủ sao?”

“Anh đã kiếm được hàng triệu – chính xác là anh có bốn triệu khi anh giải nghệ. Ngàn đó không hoàn toàn biến anh thành Donald Trump nhưng nó đủ để thay đổi một số thứ cho gia đình anh. Anh chi trả việc nâng cấp và sửa chữa ngôi nhà cho mẹ anh, lập một quỹ cho con cái chị anh học đại học, mua một nơi ở, tu sửa lại và rồi đầu tư vào lĩnh vực tài chính. Tuy anh không còn quá nhiều tiền nhưng nếu anh có thể không dùng đến chúng cho đến khi về hưu, nó cũng cho anh được một cuộc sống thoải mái lúc hưu trí. Anh đã lao đao khi thị trường chứng khoán chạm đáy 5, 6 năm trước, rồi cổ phiếu của anh phục hồi hoàn toàn nên mọi thứ có vẻ ổn cả.”

Tôi ngáp và chỉnh cho đầu mình dựa vào vai anh thoải mái hơn. “Sao anh không mua một nơi nhỏ hơn? Một nơi không cần phải tu bổ quá nhiều?”

“Anh thực sự rất thích chỗ này và anh nghĩ một ngày nào đó nó sẽ là ngôi nhà tốt cho một gia đình.”

“Anh muốn một gia đình ư?” Tôi hơi giật mình. Đó không phải là điều bạn thường nghe một người độc thân nói.

“Chắc chắn rồi. Một ngày nào đó anh sẽ lại kết hôn và hai đến ba đứa con là vừa khéo. Em thì sao?”

Dạ dày tôi quặn lại và đó là khoảnh khắc trước khi tôi nhận ra đó không phải là một lời cầu hôn bất chợt. Nếu tôi thấy bụng mình quặn lại thế này chắc một phần là do công dụng của mấy viên thuốc rồi. “Chắc chắn rồi, em muốn kết hôn lần nữa,” tôi nói giọng ngái ngủ. “và có con. Em có cơ thể hoàn hảo. Em có sự sắp đặt hoàn hảo. Em có thể mang con đến nơi làm bởi vì công việc của em khá thoải mái, không khắt khe. Có âm nhạc, không ti vi, và sẽ có nhiều người lớn để trông chừng nó. Còn gì có thể tốt hơn đây?”

“Em đã lên kế hoạch cả rồi hả?”

“À, không. Em còn chưa kết hôn hay có mang nên mọi thứ vẫn chỉ là giả thuyết thôi. Và em rất linh động. Nếu hoàn cảnh thay đổi, em sẽ điều chỉnh.”

Anh nói gì đó nữa nhưng tôi đang ngáp đến không nghe thấy. “Cái gì cơ?” Tôi hỏi khi có thể nói được.

“Đừng để tâm.” Anh hôn thái dương tôi. “Em ngấm thuốc nhanh đấy. Anh đã nghĩ phải mất khoảng nửa tiếng hoặc hơn nữa thuốc mới phát huy tác dụng”

“Đêm qua em chẳng được ngủ nhiều.” Tôi lầm bầm. “Nhiều tác động tích lại.”

Anh là lý do khiến tôi chẳng được ngủ nhiều đêm trước đó, bởi vì cứ sau hai giờ anh lại đánh thức tôi dậy để làm tình. Những ngón chân tôi co thắt lại vì kỷ ức đó và trong khoảnh khắc, cái cảm giác khi anh nằm trên tôi loé lên trong tôi. Ôi. Giờ đây rõ ràng tôi không thấy lạnh nữa.

Tôi muốn trườn lên trên anh và coi chừng - xem xét mấy vấn đề này, nhưng tôi đã nói với anh rằng không sex vì thế tôi không thể vi phạm sắc lệnh của chính mình được. Tuy vậy, lẽ ra tôi nên mặc quần lót trước khi lên giường với anh, bởi vì tất nhiên là cái áo của tôi đã bị tung lên quá eo rồi. Khi bạn mặc áo đi ngủ thì nó sẽ như vậy. Anh rất quân tử, không khuấy động tôi hay làm bất cứ điều gì khác, nhưng đó chỉ bởi vì tôi đang bị thương. Tôi thấy là chuyện này rồi cũng thay đổi sớm thôi, làm một người quân tử là quá sức đối với anh. Không phải là anh chưa từng cư xử rất tuyệt, bởi vì anh đã từng làm rồi, nhưng bản năng của anh rất mạnh và hung

hăng. Đó là thứ đã khiến anh trở thành một cầu thủ giỏi như vậy. Bên cạnh năng lực cơ thể, anh đã cố gắng điên cuồng để không nằm lên trên tôi. Tôi tự hỏi anh sẽ thận trọng vì cánh tay của tôi được bao lâu.

Tôi thiếp đi với ý nghĩ đó và tìm được câu trả lời vào khoảng 6h sáng khi anh nhẹ nhàng lật tôi nằm ngửa ra và đặt mình giữa hai chân tôi. Tôi chỉ hơi thức giấc khi anh bắt đầu và thức hoàn toàn khi anh xong. Anh cẩn thận với cánh tay tôi nhưng tấn công cổ tôi một cách không thương xót.

Cuối cùng khi anh nâng tôi dậy, tôi xông vào nhà tắm. “Điều đó không công bằng!” Ngọt ngào nhưng không công bằng. “Đó là tấn công sau lưng!”

Anh cười khi tôi đóng sầm cánh cửa lại. Để an toàn, tôi khóa chặt. Anh có thể sử dụng một cái phòng tắm khác.

Sáng nay, rõ ràng tôi đã thấy khá hơn, không còn run rẩy và tay tôi chỉ còn đau âm ỉ. Xem lại mình trong gương, tôi thấy rằng thậm chí sắc mặt tôi còn không hề nhợt nhạt. Sao tôi có thể, khi mà Wyatt vừa làm việc đó với tôi? Má tôi đỏ bừng và đó không phải do bị sốt.

Tôi rửa ráy rồi lục túi đồ của mình bằng một tay. Túi đồ của tôi vẫn yên vị ở giữa nền nhà tắm. Tôi tìm thấy 1 chiếc quần lót sạch sẽ và xoay sở để mặc nó rồi đánh răng và chải đầu. Tuy nhiên, đã đến giới hạn của những việc tôi có thể tự mình làm được. Bộ quần áo sạch sẽ của tôi nhăn nhúm và cần được chạy qua máy sấy đồ, nhưng thậm chí nếu nó có được là phẳng phiu thì tôi cũng chẳng thể khoác vào được. Tôi không thể mặc được áo ngực. Sáng nay, tôi đã có thể di chuyển cánh tay mình nhiều hơn một chút, nhưng nó chưa đủ để có thể mặc quần áo.

Tôi mở cửa và dậm mạnh chân bước ra ngoài. Tôi không nhìn thấy anh. Làm thế nào anh lại cho rằng tôi sẽ gọi anh nếu như anh đứng ở nơi không thể nghe thấy tiếng của tôi chứ?

Đầu tôi bốc khói, tôi vơ đồng quần áo sạch sẽ của mình bằng tay phải và đi xuống tầng dưới. Cầu thang dẫn tôi đến một phòng lớn với trần nhà cao 10 bộ (3m), đồ đạc bằng da thuộc và một cái Ti vi lớn. Không thấy có cái cây nào cả.

Mùi cà phê khiến tôi rẽ sang trái, dẫn đến phòng ăn sáng và nhà bếp. Wyatt đi chân trần và không mặc áo, đang bận rộn bên bếp nấu. Tôi nhìn tấm lưng cơ bắp, cánh tay săn chắc, đường lõm sâu dọc theo cột sống của anh và những vết lõm nhẹ ở mỗi bên, chỉ ngay phía trên cặp quần jean, và trái tim tôi lại chao đảo. Giờ đây tôi đã vướng sâu vào rắc rối và không chỉ bởi tên giết người ngu ngốc nào đó đang bám theo tôi.

“Phòng giặt là ở đâu vậy?” tôi hỏi.

Anh chỉ vào cánh cửa mở ra một hành lang ngắn dẫn đến ga ra. “Có cần anh giúp không?”

“Em tự xoay xở được. Em chỉ cần làm mấy vết nhăn nhúm biến khỏi quần áo em thôi.” Tôi đi đến phòng giặt là và bỏ quần áo tôi và máy sấy rồi bật lên. Rồi tôi quay lại nhà bếp và tiếp tục cuộc chiến của mình. Đầu tiên, tôi rót một cốc cà phê, dùng cái cốc anh lấy ra cho tôi. Một người phụ nữ cần phải cảnh giác khi giao du với gã đàn ông lừa lọc và lén lút như Wyatt Bloodsworth.

“Anh cần phải ngừng ngay việc đó.”

“Việc gì?” anh hỏi khi lật chiếc bánh kiêu mạch.

“Tấn công sau lưng. Em đã nói với anh là không rồi.”

“Em không nói không khi anh làm điều đó. Em nói một vài điều khá là hay ho nhưng không không có trong đó.”

Má tôi nóng bừng nhưng tôi gạt nó sang một bên bằng cái phẩy tay. “Những gì em nói trong lúc đó không được tính. Đó là phản ứng hoá học và anh không nên lợi dụng nó.”

“Tại sao không?” Anh tránh sang bên và nâng cốc cà phê của mình lên. Anh đang cười.

“Nó gần như là hăm hiếp”

Anh phun cà phê ra khắp sàn. Tạ ơn Chúa vì anh đã quay người tránh khỏi những chiếc bánh kếp. Anh bất bình nhìn trừng trừng vào tôi. “Đừng có đùa kiểu đó, nó không hài hước tí nào cả. Hăm hiếp, vớ vẩn thật. Chúng ta đã thoả thuận với nhau và em biết điều đó. Tất cả những gì em phải làm là nói không và anh sẽ dừng lại. Đến lúc này, em chưa nói câu đó.”

“Em đã nói không trước rồi.”

“Đó không phải luật trong cam kết của chúng ta. Em không thể dừng anh lại khi anh chưa bắt đầu. Em phải nói sau khi anh di chuyển lên trên em, để chứng minh rằng em thực sự không

muốn anh.” Anh vẫn còn cau có nhưng anh đã quay lại cứu những chiếc bánh kẹp trước khi chúng bị cháy khét. Anh phết bơ, lấy khăn giấy và dọn dẹp cà phê. Sau đó anh rất điềm tĩnh trở lại với cái chảo nhỏ đang dùng và rưới thêm một ít bột nhão vào.

“Chính là điều đó! Anh làm não của em bị chập mạch và điều đó không công bằng. Trong khi chẳng có vẻ gì là em có thể làm não của anh chập mạch cả.”

“Muốn cá không?”

“Vậy tại sao anh thắng còn em thua?” Tôi gào lên.

“Bởi vì em muốn anh, chỉ là em quá ngoan cố mà thôi.”

“À há. À há! Sử dụng luận điệu đó, thì não của anh đã bị cháy khét như não em nếu như chúng ta trong hoàn cảnh như nhau, trong trong trường hợp đó thì anh không thể luôn luôn chiến thắng được. Nhưng anh luôn thắng nên điều đó có nghĩa rằng anh không muốn em.” Được, tôi biết đã lỗ hổng trong luận điệu này nhưng đó là tất cả những gì tôi có thể nghĩ để đảo ngược thế cờ.

Anh ngẩng đầu lên. “Đợi một chút. Em đang nói anh ngủ với em vì anh không muốn em ư?”

Rõ là anh đã lập tức nhìn thấy lỗ hổng và vượt qua được luận điệu của tôi. Tôi thấy không bắt bẻ được gì nữa nên tôi đổi giọng. “Vấn đề là, dù vì bất cứ lý do gì, em cũng không muốn quan hệ tình dục với anh tiếp. Anh nên tôn trọng điều đó.”

“Anh sẽ làm vậy khi em nói không.”

“Bây giờ em đang nói không đây.”

“Bây giờ không được tính. Em phải chờ đến khi anh chạm vào em.”

“Người nào đưa ra cái luật ngu ngốc này vậy?” Tôi rống lên, tuyệt vọng không kiểm soát được.

Anh cười toe toét. “Anh”

“Được, vậy thì em không chơi với cái luật đó, hiểu chưa? Lật bánh đi.”

Anh liếc cái chảo và lật bánh. “Em không thể thay đổi luật chỉ vì em thua.”

“Không, em có thể. Em có thể về nhà và không nhìn mặt anh nữa.”

“Em không thể về nhà bởi vì có kẻ nào đó đang cố giết em.”

Đúng là vậy. Nổi giận, tôi ngồi xuống cạnh bàn nơi anh đã đặt sẵn hai chỗ ngồi.

Anh đi đến với cái xẻng nướng bánh trong tay và cúi xuống ấm áp hôn lên miệng tôi. “Em vẫn còn sợ phải không? Đó là lý do của tất cả những chuyện này.”

Hãy đợi đến khi tôi gặp lại bố. Tôi sẽ nói cho bố biết một vài điều về việc đưa thông tin cho phía kẻ thù.

“Vâng. Không. Nó chẳng là gì cả. Em vẫn có ý kiến có giá trị.”

Anh vò tóc tôi rồi quay lại với mấy cái bánh của mình.

Tôi có thể thấy tranh cãi với anh chẳng có tác dụng gì. Bằng cách nào đó, tôi phải cảnh giác đủ để nói không với anh khi anh bắt đầu lại, nhưng làm thế nào tôi có thể làm điều đó khi anh nhảy lên người tôi khi tôi đang ngủ? Vào lúc tôi đủ tỉnh táo để suy nghĩ thì đã quá muộn rồi, bởi vì khi đó tôi không còn muốn nói không nữa.

Anh lấy thịt xông khói ra khỏi lò vi sóng, chia chúng ra hai cái đĩa rồi bỏ bánh kẹp bơ ra đĩa. Trước khi ngồi xuống, anh rót thêm cà phê vào cốc của chúng tôi và cũng lấy sẵn một cốc nước và thuốc kháng sinh và thuốc giảm đau cho tôi.

Tôi uống cả hai viên. Dù cánh tay tôi đã thấy khá hơn nhưng tôi muốn chặn trước cơn đau.

“Em sẽ làm gì hôm nay được đây?” Tôi hỏi và cắn đầu vào bữa sáng. “Ở đây khi anh đi làm à?”

“Không. Không, cho đến khi em sử dụng lại được cánh tay kia. Anh sẽ đưa em sang nhà mẹ

anh. Anh đã gọi cho mẹ rồi.”

“Tuyệt.” Tôi thích mẹ anh và tôi thực sự muốn nhìn thấy bên trong tòa nhà kiểu Victoria khổng lồ nơi bà sống. “Em cho rằng em có thể nói chuyện với gia đình em bất cứ khi nào em muốn, đúng không?”

“Anh không thấy tại sao lại không thể cả. Em chỉ không thể đi gặp họ thôi và anh không muốn họ đến gặp em bởi vì họ có thể dẫn tên đó đến thẳng chỗ em.”

“Em không hiểu tại sao các anh lại khó khăn trong việc tìm ra hắn là ai vậy. Chắc chắn hắn phải là một người bạn trai.”

“Đừng có dạy anh phải làm việc của mình thế nào.” Anh cảnh cáo. “Cô ta không có mối quan hệ đặc biệt nào cả. Anh đã kiểm tra tất cả những người cô ta từng hẹn hò, và tất cả bọn họ đều trong sạch. Bọn anh đang khám phá các khía cạnh khác.”

“Không phải là thuốc phiện hay gì đó tương tự.” Tôi lờ đi lời cảnh cáo thô lỗ của anh về việc đừng dạy anh phải làm việc của mình thế nào.

Anh nhìn lên. “Làm sao em có thể hình dung ra điều đó?”

“Cô ta từng là thành viên của Great Bods, anh nhớ không? Cô ta chẳng có biểu hiện gì và cô ta có thân hình tương đối tốt. Không đến mức tuyệt vời, cô ta không thể làm một cú backflip dù cho cuộc đời cô ta có phụ thuộc vào điều đó đi nữa, nhưng cô ta cũng không phải kẻ nghiện thuốc. Đó chắc chắn phải là bạn trai. Cô ta ve vãn tất cả các anh chàng nên em đoán rằng do vấn đề ghen tuông. Em có thể nói với nhân viên của mình, xem họ có chú ý thấy điều gì...”

“Không. Tránh xa việc đó ra. Đây là mệnh lệnh đấy. Bọn anh đã phỏng vấn tất cả nhân viên của em rồi.”

Tôi cảm thấy bị xúc phạm vì coi bộ anh đã hoàn toàn gạt phăng mọi ý kiến của tôi về vấn đề này, tôi ăn nốt trong im lặng. Đúng là một gã đàn ông điển hình, im lặng anh ta cũng không thích.

“Thôi hờn dỗi đi.”

“Em không hờn dỗi. Nhận ra rằng không có gì để nói không đồng nghĩa với hờn dỗi.”

Tiếng máy sấy quần áo kêu và tôi lấy quần áo mình ra khi anh lau bàn. “Lên gác đi.” Anh nói. “Anh sẽ lên đó ngay để giúp em mặc đồ.”

Anh lên đến nơi khi tôi đang đánh răng bởi vì bánh kẹo khiến răng tôi thấy khó chịu và anh đứng cạnh tôi bên bàn trang điểm, dùng một cái bồn rửa khác khi anh làm công việc y như vậy. Cùng nhau đánh răng cho tôi một cảm giác là lạ. Đó là điều mà vợ chồng cùng làm. Tôi tự hỏi liệu một ngày nào đó tôi có đánh răng ở đây, trong cái phòng tắm này không hay là một người phụ nữ khác sẽ đứng ở ngay chỗ của tôi.

Anh cúi xuống giơ cái quần lửng ra cho tôi và tôi giữ thẳng bằng với một tay bám lên vai anh khi tôi xỏ chân vào nó. Anh cài kéo khoá, cài khuy rồi cởi áo của anh ra khỏi người tôi, trông áo lót cho tôi và móc nó lại.

Áo tôi là loại không tay, điều đó thật tốt nhưng vết băng bó quá to nên ống tay chỉ vừa vặn. Anh phải kéo mạnh cái áo qua nó khiến tôi cau mày và thầm cảm ơn bác sĩ MacDuff đã cho tôi thuốc giảm đau. Anh cài những cái khuy áo bé tí của tôi ngay ngắn lại phía trước áo, rồi tôi ngồi lên giường, xỏ chân vào đôi sandal. Tôi tiếp tục ngồi đó, ngắm nhìn anh mặc đồ. Bộ com lê, áo sơ mi trắng, cà vạt. Bao súng. Huy hiệu. Còng số 8 được móc vào sau thắt lưng của anh. Di động móc vào phía trước. Ôi, trời. Tim tôi nhảy điên cuồng chỉ vì ngắm nhìn anh.

“Em sẵn sàng chưa?” anh hỏi.

“Chưa. Anh chưa buộc tóc cho em.” Tôi có thể cứ để thả tóc vì hôm nay tôi không phải đi làm, nhưng tôi vẫn còn đang tức anh.

“Được thôi.” Anh lấy lược, tôi quay người lại để anh có thể túm tóc tôi lại thành đuôi ngựa sau đầu. Khi anh đã túm lại chúng trong một tay, anh nói. “Anh làm gì với nó được đây?”

“Scrunchie.” (Thực ra có thể dịch là buộc tóc nhưng nếu dịch buộc tóc mà Wyatt vẫn không hiểu thì Wyatt đần quá)

“Cái gì chie cơ?”

“Scrunchie. Đừng có nói với em là anh không có scrunchie.”

“Anh còn chả biết scrunchie là cái gì.”

“Đây là cái anh dùng để buộc tóc kiểu đuôi ngựa.”

“Anh chưa từng buộc kiểu đuôi ngựa.” Anh nói khô khốc. “Cái dây cao su có được không?”

“Không! Dây cao su sẽ làm hỏng tóc. Phải là scrunchie.”

“Anh biết tìm scrunchie ở đâu?”

“Tìm trong túi em.”

Anh nín thính sau lưng tôi. Sau vài giây, anh thả tóc tôi ra và đi vào nhà tắm mà không nói một lời. Giờ thì anh chẳng trông thấy tôi nữa và tôi tự cười một mình.

“Quái quỷ.” Anh nói sau nửa phút, “Cái scrunchie đó trông thế nào?”

“Trông nó giống với dây cao su nhưng có vải bọc.”

Lại yên lặng. Cuối cùng anh cũng ra khỏi phòng tắm với một cái scrunchie màu trắng. “Có phải cái này không?”

Tôi gật đầu.

Anh bắt đầu lại công cuộc tóm tóc tôi lại.

“Đeo cái scrunchie vào cổ tay anh.” Tôi hướng dẫn. “Rồi anh có thể buộc nó quanh tóc.”

Cổ tay to của anh khiến cái scrunchie của tôi giãn hết mức nhưng chỉ nghe một lần anh đã nắm được nguyên tắc và không chậm trễ, buộc tóc tôi lại gọn gàng. Tôi đi vào phòng tắm và kiểm tra kết quả. “Tốt. Em nghĩ em có thể đi mà không cần đeo hoa tai nếu như anh không phiền.”

Anh trợn mắt lên nhìn trần nhà. “Cám ơn đức ngài.”

“Đừng có mĩa mai. Đó là ý của anh, nhớ không.”

Khi chúng tôi đi xuống tầng dưới, tôi nghe anh lầm bầm. “Phiền toái.” Và tôi cười hằm hằm nữa. Thật là tốt khi anh biết rằng tôi trả đũa anh bởi vì nếu không thì là gì đây?

CHƯƠNG XIV (Deco)

Tôi rất thích ngôi nhà của Bà Bloodsworth. Một ngôi nhà màu trắng, các chi tiết trang trí bên ngoài sơn màu hoa oải hương (tím), cửa trước sơn màu xanh trứng Robin*. Bạn phải ngưỡng mộ, và có thể là sợ người phụ nữ nào có can đảm sơn ngôi nhà của mình bằng những sắc màu này. Mái hiên bao bọc quanh hai mặt ngôi nhà rất rộng và trang nhã, trồng đầy cỏ và dương xỉ, những chiếc quạt trần được lắp để tạo nên cơn gió nhẹ khi thiên nhiên không làm tròn nhiệm vụ của mình. Những bông hoa hồng đủ sắc tạo nên một không gian rực rỡ màu sắc. Những bụi dành dành xanh thẫm trĩu nặng bởi những bông hoa trắng thơm ngát hai bên bậc thang rộng dẫn đến mái hiên.

Tuy nhiên Wyatt không dừng xe lại để chúng tôi có thể đi lên bằng lối đi phía trước; anh tiếp tục đi dọc xuống lối lái xe và đậu xe đằng sau ngôi nhà. Tôi được hộ tống đến cửa sau đã được mở dẫn đến một phòng nghỉ nhỏ rồi đến phòng bếp đã được tân trang lại mà không làm mất đi phong cách của nó. Mẹ anh đang đợi chúng tôi ở đó.

Roberta Bloodsworth không phải kiểu phụ nữ được miêu tả là nghiêm trang. Bà cao, gầy, với mái tóc cắt ngắn hợp thời. Wyatt thừa hưởng đôi mắt xanh dương sắc sảo và mái tóc sẫm màu của mẹ. Tuy nhiên, giờ đây mái tóc bà không còn sẫm màu nữa, thay vì chuyển sang màu xám, mái tóc bà đang chuyển dần sang sắc vàng. Giờ vẫn còn sớm, thậm chí chưa đến tám giờ nhưng bà đã trang điểm và đeo hoa tai. Tuy nhiên bà chưa ăn mặc tề chỉnh, bà vẫn mặc quần soóc đi bộ màu nâu với một chiếc áo phông màu nước biển, một đôi dép lê. Móng chân bà được sơn màu đỏ cứu hoả và chân trái diện 1 cái nhẫn chân.

Bà là kiểu phụ nữ tôi thích.

“Blair, cháu yêu. Bác không thể tin được chuyện đó khi Wyatt nói cháu bị bắt,” bà nói, thận trọng vòng tay ôm tôi. “Cháu thấy thế nào? Cháu muốn cà phê hay trà nóng?”

Đúng như vậy, tôi đang trong tâm trạng muốn được mẹ chăm. Vì mẹ để tôi bị cấm làm điều đó, mẹ Wyatt đã đứng ra đảm nhận. “Trà nghe thật tuyệt.” Tôi nhiệt thành nói và bà lập tức quay lại với cái bồn rửa, đổ đầy nước vào một chiếc ấm đun nước kiểu cũ và đặt nó lên bếp để

bắt đầu đun.

Wyatt nhú mày. “Anh đã pha trà cho em nếu như em nói em muốn. Anh cứ nghĩ em thích cà phê.”

“Em thích cà phê nhưng em cũng thích trà nữa. Và em đã uống cà phê rồi.”

“Trà mang lại cho con cảm giác mà cà phê không thể mang lại.” Bà Bloodsworth giải thích. “Giờ thì cứ ngồi yên ở bàn, Blair, đừng cố gắng làm gì cả. Chắc hẳn cháu vẫn còn cảm thấy yếu ớt.”

“Cháu khá hơn nhiều so với đêm qua rồi ạ,” Tôi nói khi tôi tuân lệnh của bà và ngồi xuống cạnh chiếc bàn ăn bằng gỗ. “Hôm nay cháu cảm thấy gần như bình thường rồi. Đêm qua thì...” Tôi phác một cử chỉ khó khăn.

“Bác cũng hình dung thế. Wyatt, con cứ đi làm đi. Con cần phải bắt được kẻ ghê rợn đó và con không thể làm điều đó nếu cứ đứng trong bếp của mẹ. Blair sẽ ổn thôi.”

Dường như anh ngần ngại không muốn rời đi. “Nếu mẹ phải đi đâu thì nên để cô ấy ở nguyên đây.” Anh nói với mẹ mình. “Con không muốn cô ấy bị trông thấy lúc này.”

“Mẹ biết; con đã nói với mẹ rồi.”

“Cô ấy không được làm những việc nặng sau khi đã mất quá nhiều máu hôm qua rồi.”

“Mẹ biết, con đã nói với mẹ rồi.”

“Cô ấy có thể sẽ cố nói với mẹ...”

“Wyatt! Mẹ biết!” bà cáu tiết nói. “Chúng ta đã nói tất cả những điều đó qua điện thoại rồi. Có phải con nghĩ mẹ đang bị lão suy không?”

Anh vẫn đủ khôn ngoan để nói, “Tất nhiên là không. Chỉ là...”

“Chỉ là con đang bảo vệ quá mức cần thiết thôi. Mẹ hiểu. Blair và mẹ sẽ ổn cả và mẹ sẽ luyện

tập những giác quan trời cho của mình bằng cách không mang cô ấy ra diễu hành giữa Phố Chính, được chưa?”

“Được rồi.” Anh cười tươi và hôn má bà, rồi đi đến phía tôi, xoa xoa lưng tôi trước khi ngồi xổm xuống cạnh tôi. “Cố tránh xa mọi rắc rối khi anh đi nhé,” anh nói.

“Xin lỗi, nhưng thế nào mà những chuyện này lại là lỗi của em vậy?”

“Không phải, nhưng em có khiếu với những điều không ngờ được.” Anh đổi hướng tay mình, quét lên trên dọc theo cột sống và xoa nhẹ ngón tay cái của anh quanh vùng cổ tôi rồi cười nhạo trước vẻ cảnh giác của tôi. “Em sẽ ngoan chứ? Anh sẽ kiểm tra cả ngày đấy và anh sẽ đón em lúc chiều muộn.”

Anh hôn tôi, giật cái bím tóc đuôi ngựa của tôi rồi nhắc chân lên đi ra cửa sau. Anh dừng lại khi cầm nắm cửa và nhìn lại mẹ mình, lúc này anh mang bộ mặt hình sự. “Mẹ hãy chăm nom cô ấy thật tốt bởi vì cô ấy sẽ là mẹ của những đứa cháu tương lai của mẹ.”

“Tôi không có!” Tôi thét lên sau một giây ngỡ ngàng.

“Mẹ cũng nghĩ vậy,” mẹ anh nói cùng một lúc.

Anh đã ra khỏi cửa khi tôi đi đến đó. Tôi giật mạnh cửa và hét với theo anh, “Tôi không có! Điều đó hoàn toàn dối trá và anh biết anh đang nói dối!”

Anh mở cửa xe và dừng lại. “Đêm qua chúng ta đã nói về chuyện có con hay là không vậy?”

“Có, nhưng không phải là với nhau!”

“Đừng có tự lừa phỉnh mình, em yêu.” Anh khuyên rồi chui vào xe, lái đi mất.

Tôi quá điên tiết và làm hành động rồ rại, mỗi cú giậm chân được kết thúc bằng một câu chửi “Cút!” và dĩ nhiên việc nhảy chồm chồm lên như thế sẽ làm tay tôi đau nên nó thành ra như thế này: “Cút! Ối! Cút! Cút! Cút! Ối!”

Rồi tôi nhận ra mình đang làm điều này trước mặt mẹ anh, tôi kinh hoàng nhìn về phía bà. “Ôi Chúa ơi, cháu rất xin lỗi...”

Bà đang dựa vào lavabô và cười sặc sụa. “Cháu nên nhìn thấy mình! ‘Cút! Ối! Cút! Ối!’ bác ước bác có cái máy quay phim.”

Tôi có thể thấy mặt tôi đang nóng bừng. “Cháu rất xin lỗi...” Tôi bắt đầu lại.

“Vì cái gì? Cháu nghĩ bác chưa bao giờ nói từ ‘cút’ hay những từ tệ hơn à? Ngoài ra, thật hay ho khi nhìn thấy một người phụ nữ không đổ đứ đừ vì Wyatt, nếu như cháu hiểu bác muốn nói gì. Điều đó chống lại trật tự tự nhiên trong thế giới của một người đàn ông luôn luôn có những gì anh ta muốn, và Wyatt thì luôn vậy.”

Giữ chặt tay mình, tôi quay trở lại bàn. “Không hoàn toàn thế. Vợ anh ấy đã li dị anh ấy mà bác.”

“Và Wyatt nó đã ra đi không hề ngoái nhìn lại. Đó là cách của nó hoặc không gì cả, không thoả hiệp. Cô ta – tên cô ta là Megan, bác còn chẳng biết họ của cô ta giờ là gì nữa vì cô ta tái hôn ngay trong năm đó, – luôn chiều theo ý nó. Bác cho rằng cô ta đã bị hoa mắt bởi vì nó là một cầu thủ ngôi sao và dù cái môn bóng bầu dục đầy nhọc nhằn và bẩn thỉu đến đâu, thi đấu ở NFL (Liên đoàn bóng bầu dục quốc gia) vẫn là một công việc đầy sức mê hoặc. Cô ta đã không hiểu, không thể chấp nhận được khi nó giải nghệ mà không bàn bạc với cô ta và bỏ lại mọi thứ cô ta đã nghĩ là mục tiêu sống. Những gì cô ta muốn không làm nó bận tâm. Luôn luôn là như vậy; nó chưa từng phải làm gì cho phụ nữ và điều đó làm bác phát điên. Vì thế, thật là hay ho khi thấy có ai đó đối chọi với nó.”

“Và tác dụng mà nó mang lại đấy bác” tôi nói ủ rũ, “dường như anh ấy vẫn thắng tất cả mọi trận đấu.”

“Nhưng ít ra ở đây vẫn còn có một trận đấu, và nó phải bận tâm đến việc kháng cự. Điều gì khiến cháu quá điên tiết vì những gì nó nói vậy?”

“Bởi vì anh ấy đang cố dắt mũi cháu và cháu không chắc nó có ý nghĩa gì đó. Cháu đã nói với anh ấy là ‘không’ – và tác dụng mà nó đã mang lại là - máu chiến đấu của anh ấy quá lớn, nên cuối cùng lại giống như là ve vẩy lá cờ đỏ trước mũi một con bò tót vậy. Anh ấy nói vậy vì anh ấy yêu cháu hay vì anh ấy không thể chịu đựng việc mất cháu? Cháu bỏ phiếu cho về sau bởi anh ấy không hiểu cháu đủ nhiều để có thể yêu cháu và cháu đã nói với anh ấy biết bao nhiêu lần rằng cháu không biết.”

“Điều đó tốt cho cháu.” Nước pha trà bắt đầu sôi và ấm nước reo lên. Bà tắt bếp, tiếng reo tắt dần khi bà đặt túi trà vào hai chiếc cốc rồi rót nước nóng vào. “Cháu uống trà kiểu gì?”

“Hai miếng đường, không kem ạ.”

Bà bỏ đường vào cốc của tôi và kem vào cốc của bà, rồi mang hai chiếc cốc ra bàn. Tôi cảm ơn bà khi bà đặt cốc xuống trước mặt tôi và bà ngồi xuống đối diện tôi. Khi bà khuấy cốc trà, một cái nhú mày đầy suy tư xuất hiện giữa hai hàng lông mày. “Bác nghĩ cháu cư xử với nó hoàn toàn đúng. Hãy để nó làm cho cháu và nó sẽ biết ơn cháu hơn nhiều.”

“Cháu đã nói rồi đấy, anh ấy thắng mọi trận chiến.” Tôi chán nản nhâm nhi tách trà nóng của mình.

“Cháu yêu, hỏi nó xem nó thích chơi trò chơi cận chiến gian khổ hay là chạy trốn. Nó thích những trận giáp lá cà đến tận cùng, và nó thích nát vụn xương mình để chặn người dẫn bóng. Nếu cháu khiến mọi thứ đều dễ dàng với nó thì nó sẽ chán nội trong một tuần.”

“Lần nào anh ấy cũng thắng hết. Điều đó không công bằng. Từ giờ trở đi cháu muốn mình luôn thắng.”

“Nó chơi xấu thì cháu phải chơi xấu hơn.”

“Nghe như là cháu phải giống bọn rợ Hung hơn là Attila ấy.” Nhưng đột nhiên tôi cảm thấy hào hứng hơn bởi vì tôi có thể làm điều đó. Có thể tôi không thắng trong trận chiến với cái cổ mình nhưng có những trận chiến khác cân sức hơn.

“Bác đặt niềm tin vào cháu đấy,” Bà Bloodsworth nói. “cháu là người phụ nữ trẻ, thông minh và hiểu biết; chắc chắn cháu là vậy thì mới gây dựng được thành công của Great Bods ở tuổi này. Và cháu còn gọi cảm nữa chứ. Nó sẽ sẵn sàng chết để được lột quần cháu ra nhưng hãy nghe lời khuyên của bác, đừng cho nó làm vậy.”

Tôi xoay sở để không sặc trà. Không đời nào tôi nói với mẹ anh anh đã ngủ với tôi cả. Tôi chắc rằng bố mẹ tôi đã đoán ra điều đó bởi vì Wyatt khẳng khẳng đòi đưa tôi về nhà với anh đêm qua, nhưng tôi không thể thú nhận điều đó với mẹ anh được.

Để thoát khỏi cảm giác tội lỗi, tôi hướng cuộc nói chuyện ra khỏi Wyatt và cái quần tôi bằng

việc hỏi liệu bà có ngại chỉ cho tôi xem nhà bà không. Đó là một lựa chọn hay. Bà rạng rỡ và nhảy lên, rồi chúng tôi bắt đầu xem xét ngôi nhà.

Tôi đoán ngôi nhà phải có ít nhất là hai mươi phòng, đa phần chúng có hình bát giác đáng yêu nhưng chắc hẳn là cơn ác mộng khi xây dựng. Phòng khách trang trọng được sơn màu trắng và vàng tươi, phòng ăn có giấy dán tường sọc màu kem – xanh dương với những chiếc bàn và ghế làm bằng gỗ rất sậm màu. Mỗi phòng đều có cách phối màu rất rõ ràng và tôi phải ngưỡng mộ tài năng của bà trong việc bắt kịp với quá nhiều sự phối hợp màu sắc khác nhau đến vậy, bởi vì rất cuộc, có quá nhiều màu sắc được chọn. Toàn bộ ngôi nhà cho thấy tình yêu mà bà trải vào trong nó cũng như sự nỗ lực.

“Nếu cháu thấy mệt và muốn ngủ thì hãy dùng căn phòng này,” bà nói, chỉ cho tôi một căn phòng ngủ với sàn gỗ cứng bóng loáng, tường sơn màu hoa cà và một chiếc giường bốn chân với chăn đệm bông bành như mây. “Nó có phòng tắm riêng đấy.”

Khi bà nhận thấy cái kiểu tôi nâng cánh tay mình, nó vẫn còn nhoi nhói vì những chuyển động mạnh, bà nói, “Bác cá là tay cháu sẽ thấy khá hơn nếu có thêm một cái băng đeo. Bác có một thứ tuyệt hảo cho nó.”

Bà đi vào phòng ngủ của mình – làm mọi thứ trong bóng tối lơ mơ - quay lại với một cái khăn choàng màu xanh nước biển mềm mại và đẹp đẽ. Bà gấp nó lại và thiết kế một cái băng đeo rất thoải mái cho tôi mà thực sự đã giảm bớt căng thẳng từ những mũi khâu.

Chắc chắn tôi đã cản trở bà thực hiện những thói quen thường ngày, nhưng dường như bà thấy hạnh phúc vì có tôi bầu bạn và tán gẫu. Chúng tôi xem ti vi một chút, đọc sách một chút. Tôi gọi cho mẹ và nói chuyện với mẹ, kể cho mẹ nghe bố đã làm những gì. Điều đó sẽ đóng đinh ông lại. Sau bữa trưa, tôi trở nên mệt mỏi và lên tầng trên ngủ một lúc.

“Wyatt đã gọi về để kiểm tra cháu đấy.” Bà Bloodsworth nói khi tôi thức dậy một tiếng sau đó và đi xuống tầng dưới. “Nó lo lắng khi bác bảo nó là cháu đang nằm nghỉ. Nó nói đêm qua cháu bị sốt.”

“Sau khi bị thương thì như vậy cũng chỉ bình thường thôi bác ạ, cháu chỉ hơi sốt đủ để thấy không thoải mái thôi.”

“Bác ghét nó, cháu có thể không? Cảm giác thật khổ. Nhưng giờ thì cháu không bị sốt thì phải?”

“Không ạ, cháu chỉ mệt thôi.”

Khi tôi ngủ lơ mơ, tôi nghĩ về Nicole và tại sao Wyatt lại gạt phăng ý kiến của tôi về vụ án mạng. Có chỗ nào anh gạt bỏ được chứ, anh nghĩ rằng anh hiểu cô ta hơn tôi chỉ vì anh là cảnh sát và có thể điều tra con người ư? Anh đã sai rồi, và tôi biết điều đó.

Tôi gọi trợ lý của mình, Lynn Hill, và cô đang ở nhà. Khi cô nghe giọng tôi, cô hỗn hển. “Ồ trời ơi, mình nghe cậu bị bắn! Có thật không?”

“Đại loại thế. Kiểu như xước da tay thôi mà. Mình ổn cả; thậm chí mình còn chẳng phải ở lại bệnh viện qua đêm cơ. Nhưng mình phải tránh đi cho đến khi họ tóm được gã đã giết Nicole, và mình sẵn sàng chờ đến khi nó kết thúc. Nếu Great Bods mở cửa lại vào sáng mai liệu cậu có thể trông coi được không?”

“Chắc chắn rồi, không vấn đề gì. Mình có thể làm mọi thứ ngoại trừ vấn đề lương lậu.”

“Mình sẽ làm việc đó và gửi lại cho cậu. Nghe này – thi thoảng cậu vẫn nói chuyện với Nicole.”

“Khi mình buộc phải làm,” cô nói giọng khô khốc.

Tôi hoàn toàn hiểu. “Cô ta có nói gì về người bạn trai đặc biệt nào không?”

“Cô ta luôn đưa ra những gợi ý khó hiểu. Mình đoán là cô ta đang lén phét với thằng cha có vợ rồi bởi vì cậu biết cô ta thế nào rồi đấy. Cô ta luôn muốn có những thứ người phụ nữ khác có. Ngoài việc để tạm thời tăng cái tôi của mình lên, cô ta không có hứng với các anh chàng độc thân. Không nên nói xấu người chết, nhưng cô ta đúng là cái loại đó.”

“Người có vợ. Nghe cực kỳ có lý,” Tôi nói và quả là nó có lý thật. Lynn đã hiểu quá rõ tính cách của Nicole.

Tôi tạm biệt Lynn và gọi vào di động của Wyatt. Anh trả lời ngay tức khắc, thậm chí còn không nói alo. “Có gì không ổn à?”

“Ý anh là có việc gì tệ hơn việc bị bắn và bị kẻ nào đó tìm giết hả? Không hẳn thế.” Làm thế nào mà tôi có thể chống lại phòng tuyến đó nhỉ? “Bằng cách nào đó, em đã tìm ra được một thứ và từ đó là Nicole đang hẹn hò với người đã có vợ.”

Anh dừng lại. “Anh tưởng anh đã nói với em là tránh xa công việc của cảnh sát cơ mà.” Có âm sắc giận dữ trong giọng anh.

“Khó đấy, trong trường hợp này. Có phải anh đang trở nên quá cứng đầu đến mức anh sẽ không kiểm tra điều đó phải không?”

“Em không rời khỏi nhà đấy chứ?” Anh không trả lời câu hỏi của tôi, thay vì thế lại hỏi lại tôi.

“Không, tất nhiên là không. Em vẫn được giấu kỹ lưỡng và an toàn”

“Tốt. Ở yên đó. Và, vâng, anh sẽ kiểm tra điều này.”

“Đó hoàn toàn không phải là điều mà đàn ông sẽ thú nhận, giấu vợ đi lén phéng. Có muốn em thử tìm xem...”

“Không! Không. Anh muốn em không làm gì hết, hiểu chưa? Hãy để bọn anh điều tra. Em đã bị bắn một lần rồi, chưa đủ sao?” Anh gác máy.

Anh không hoàn toàn thoải mái về gợi ý của tôi. Được thôi, cho thấy anh lo lắng tôi sẽ gặp chuyện gì khác nữa và tôi cũng không điên mà lao đầu vào nguy hiểm. Nhưng tôi có thể gọi cho mọi người, có thể không nhỉ? Tôi dùng di động nên chẳng cách nào để lộ ra vị trí của tôi cả. Những người bình thường không có khả năng dò ra vị trí máy di động.

Và nếu bạn không thể chiến thắng trận chiến này, hãy tìm trận chiến khác mà bạn có thể thắng.

* Trứng chim Robin như thế này (sis Lilia tìm để giải thích cái sự loè loẹt của mẹ Wyatt cho Deco)

CHƯƠNG XV (Chubby)

Tôi nhận ra khá muộn màng rằng những người thám tử đó đã hỏi tất cả các nhân viên của tôi rồi, vì thế Lynn có lẽ đã kể với họ cái lý thuyết về những gã đàn ông đã có vợ của cô ấy. Trong trường hợp đó, liệu có phải Wyatt lúc đó đang cố gắng chặn tôi lại bằng cách bảo rằng anh ấy sẽ kiểm tra nó? Oh, thật quá bức bối.

Tôi gọi lại cho Lynn. “Những gì mà cậu nói về chuyện thấy Nicole nhòm ngó những người đàn ông có vợ, cậu có kể cho cảnh sát không?”

“Well, không,” cô thừa nhận. “Vì một chuyện, mình không biết bất cứ thứ gì cả; mình chỉ đang nói cô ta là loại người gì thôi. Thực tế, những gì mà người thám tử đó hỏi là liệu mình có biết những người mà cô ta đã nhòm ngó không, nói theo một cách lảng mạn đấy, và mình trả lời không, bởi vì mình không biết. Anh ta không tán gẫu và bảo, hey, cô có biết cô ta có thích làm cái này hay cái này không? Nhưng sau đó mình đã nghĩ lại về điều ấy, và khi đó nó đập thẳng vào mình rằng cô ta luôn luôn ve vãn với những gã có vợ ở Great Bods, cậu biết đó, và trong khi cô ta chạy đến với mọi gã đàn ông còn sống, vẫn có cái gì đó trong cách cô ta theo đuổi những người đã có vợ. Cậu đã thấy những hành động của cô ta; cậu biết là mình đang nói về điều gì rồi đấy.”

Tôi biết một cách chính xác, Nicole luôn luôn cố tình đụng chạm, dù bề ngoài là chỉnh thẳng cái cổ cồn hay vỗ nhẹ vào cánh tay hoặc vòng một cánh tay quanh eo khi cô ta đi bên cạnh một gã đàn ông – đụng chạm. Đàn ông không ngu ngốc; họ biết chính xác cô ta đang mời mọc cái gì. Những người khôn ngoan thì có thể bị tăng bốc nhưng họ không bị cắn câu. Những người kém thông minh hơn hoặc những quả bóng bắn thủ thì lại đáp trả, vì thế bạn biết là có những mối quan hệ kiểu đó từ Great Bods mà ra rồi đấy. Một khi Nicole đã săn được một gã đàn ông, cô ta luôn luôn sẵn sàng để tiến tới.

“Cậu có đặc biệt lưu ý đến bất cứ gã nào chú ý nhiều đến cô ta không?” Tôi hỏi Lynn vì ở Great Bods tôi bị cột chặt vào công việc văn phòng quá lâu, thế nên cô ấy quan sát được nhiều hơn tôi. “Còn tuyệt nữa cậu biết được màu của cái xe mà hắn ta đi”

“Để mình nghĩ đã. Gần đây thì không có ai cả, bởi vì hầu hết là những khách hàng thường xuyên của chúng ta, và họ thì đã thừa biết cô ta rồi. Hai tháng trước mình thực sự đã thấy Nicole đi ra từ nhà tắm nam, trông rất chảnh chọe đến mức mình chỉ muốn tát cho con mụ ấy một cái, và vài phút sau một trong số những gã đó đi ra, vì thế mình đoán họ đã quan hệ ở trong nhà vệ sinh.”

“Sao cậu không nói với mình” tôi run lên. “Mình đã có thể hất tung cái mông cô ta ra khỏi đó ngay lúc ấy!”

“Cậu có thể làm điều đó ư? Vì đã làm chuyện ấy trong nhà vệ sinh à?”

“Cô ta đã ở trong nhà vệ sinh nam. Mình ngạc nhiên vì họ không bị bắt gặp.”

“Mình nghi ngờ việc cô ta bận tâm đến chuyện đó đấy. Có thể họ ở trong một buồng. Có thể cô ta đã giúp anh ta bằng miệng - nhưng đó cũng không phải kiểu của cô ta. Theo suy đoán, mình cho là cô ta chỉ biết nhận hết mà chả cho lại cái gì đâu.”

“Cậu có nhớ tên người đàn ông đó không?”

“Không nhớ ngay được. Anh ta không đến thường xuyên, và kể từ hôm đó tôi nghĩ là anh ta không đến lần nào nữa. Anh ta không phải là một trong những khách hàng thường xuyên của chúng ta; anh ta trả phí một tháng và luyện tập một vài lần, rồi không thấy gia hạn nữa. Dù vậy mình có thể nhận ra tên anh ta nếu mình nhìn thấy. Cậu có giữ file lẻ về những người không gia hạn không?”

“Không một tờ nào cả. Nó hẳn là vẫn ở trong máy. Cậu có định làm gì trong phần còn lại của ngày hôm nay không? Mình sẽ gọi một cuộc cho cảnh sát – đặc biệt là, chàng cảnh sát của tôi – “ và họ có thể muốn gặp cậu ở Great Bods để tìm kiếm những file máy tính.”

“Không, mình chỉ đi loanh quanh thôi. Nếu mình đi ra ngoài, cậu có thể gọi vào di động của mình.”

“Okay. Mình sẽ liên lạc lại với cậu.”

“Điều đó nghe thật tuyệt,” Bà Bloodsworth nói, đôi mắt xanh lục ánh lên thích thú. Bà không buồn giả vờ rằng bà không phải vừa mới nghe lỏm chuyện. Dù sao thì, tôi đang ngồi trong cùng phòng với bà.

“Cháu hy vọng thế. Bây giờ, chỉ cần Wyatt không cúp máy với cháu lần nữa - ”

“Nó cúp máy với cháu?” Hiện tại đôi mắt xanh của bà đang bốc lửa. “Ta đã dạy nó cư xử tử tế hơn thế. Để ta rút thêm chút từ vào tai nó -”

“Oh, không, đừng làm thế. Để xem nào, có lẽ cháu không gọi lại cho anh ấy là tốt nhất. Cháu sẽ gọi cho thám tử MacInnes.” Tôi tìm danh thiếp của viên thám tử, và quay số gọi.

Khi anh trả lời, tôi nói một cách vui vẻ, “Xin chào, Blair Mallory đây -”

“Uh- đợi một phút, Cô Mallory, tôi sẽ chuyển máy cho Trung Úy -”

“Oh, không cần thiết. Tôi nói chuyện với anh cũng được. Chuyện là, tôi vừa mới trò chuyện với trợ lý của tôi, Lynn Hill, về chuyện cô ấy tiếp quản ở Great Bods thay tôi khi nó mở lại vào ngày mai — nó sẽ mở lại đúng không? Các anh sẽ giật hết những cái dây vàng ngớ ngẩn đó xuống chứ?”

“Uh— để tôi quay lại thảo luận với cô về vấn đề đó —”

“Đừng bận tâm. Tôi sẽ tìm hiểu về chuyện đó sau. Dù sao thì Lynn đã đề cập đến việc cô ấy nghĩ Nicole có hứng thú với đàn ông có vợ. Anh biết đấy— sự thử thách, cướp một cái gì đó khỏi tay người đàn bà khác. Lynn nói cô ấy đã không nói bất cứ cái gì về điều đó cho người thám tử đã hỏi cô ấy, bởi vì lúc đó cô ấy không nghĩ ra, nhưng sau đó những điều ấy đã xuất hiện trong tâm trí cô ấy và vì cái cách mà Nicole đã hành xử cô ấy nghĩ là có khả năng là thế.”

“Uh—” Anh ta cố gắng ngắt lời lần nữa, nhưng tôi lại lấn lướt anh ta.

“Lynn và tôi đã nói chuyện về những khả năng, và cô ấy nói rằng hai tháng trước cô ấy bắt gặp Nicole và gã đàn ông này trong phòng vệ sinh nam, well, cùng nhau. Cô ấy không nhớ tên người đàn ông, bởi vì anh ta chỉ đến Great Bods vài lần và sau đó không quay lại nữa, nhưng cô ấy chắc chắn là sẽ nhận ra cái tên đó khi cô ấy nhìn thấy nó, và nếu anh muốn, cô ấy có thể gặp anh ở Great Bods và cô ấy sẽ lục các file trong máy tính về các thành viên không gia hạn tiếp. Anh vẫn theo kịp đấy chứ?”

“Yeah,” anh ta nói, bây giờ nghe có vẻ hứng thú với tôi hơn rất nhiều.

“Tốt. Đó là điểm bắt đầu. Cái gã đàn ông cụ thể kia có thể không phải là kết quả, nhưng biết được cô ta thích đàn ông có vợ sẽ khoanh vùng được những thứ khác, đúng không?”

“Chắc chắn là thế.” Giờ đây anh ta nghe như là đang reo hò.

“Chỉ là trong trường hợp này anh không có số điện thoại của Lynn, nó đây.” Tôi đọc liền thoảng. “Cô ấy đang đợi tin từ anh. Và nếu cô ấy không có ở nhà, đây là số di động của cô ấy” Liền thoảng đọc một số khác. Rồi sau đó tôi thở thễ “Chúc một ngày tốt lành, Thám tử,” và gác máy sau khi anh ta tự động lằm bằm đáp trả.

“Ta rất ấn tượng,” Mrs. Bloodsworth nói, ngoác miệng đến tận mang tai. “Cháu đang tạo một hình mẫu lí tưởng cho các cô tóc vàng hoe ngơ ngẩn, nhưng cháu tuôn ra một tràng thông tin quá nhanh nên có thể anh ta không kịp ghi lại hết.”

“Thì anh ta sẽ gọi lại,” tôi ung dung. “Hoặc một ai đó sẽ làm thế.”

Một ai đó đã làm thế, tất nhiên, trong vòng năm phút. Anh ta cũng nghênh ngang câu kính. “Nếu em có thông tin về chuyện đó, em hãy gọi cho anh, không phải đồng nghiệp của anh,” Anh nói cộc lốc.

“Liệu anh với người đã gác máy với em hai lần có phải là một không? Em thậm chí không thể tưởng tượng được là sẽ gọi lại cho anh, về bất cứ chuyện gì.”

Sự yên lặng sâu như hẻm núi Grand Canyon dựng lên giữa chúng tôi. Rồi anh lằm bằm “Oh, cút thật” với tông giọng của một người đàn ông vừa nhận ra mình phải nuốt nghẹn và xin lỗi, bởi vì, chẳng còn nghi ngờ gì nữa, anh ta đã cư xử thật là thô lỗ. Không chỉ thế, anh ta biết rằng tôi đang ở với mẹ anh, người đã nuôi dạy anh cư xử tử tế hơn thế này nhiều. Đây chỉ là một trận chiến bé tin hin, nhưng anh ta đã bị thúc mạng sườn và tôi thực sự rất hả hê vì thế.

Cuối cùng anh thốt ra một tiếng thở dài. “Anh xin lỗi, anh sẽ không bao giờ cúp máy với em nữa, anh hứa”

“Lời xin lỗi được chấp nhận” tôi nói ngắn gọn. “Bây giờ, Lynn sẽ có thể mở cửa Great Bods vào ngày mai chứ?” Sẽ chẳng khôn ngoan nếu dồn anh vào bước đường cùng, đúng không? Tôi đã thắng, vì thế tôi làm một người lớn và tiếp tục tiến tới.

“Anh chắc 90 % là cô ấy có thể làm vậy.”

“Tốt. Vẫn có xe của em đỗ ở đằng trước chứ?”

“Không. Anh đã lấy chìa khóa từ túi em và chuyển nó tới khu nhà em rồi. Nó vẫn an toàn nguyên vẹn.”

“Anh lấy chìa khóa của em lúc nào?” tôi tò mò hỏi, vì không nhìn thấy anh làm điều đó.

“Tối qua. Khi em có vẻ như đã ngủ rồi.”

“Em đoán là mọi thứ ở nhà em vẫn ổn, không có cửa sổ nào bị bắn hay bất cứ thứ gì đó đúng không?”

“Nhân viên tuần tra đã kiểm tra nó, báo cáo rằng mọi thứ vẫn được khóa kĩ, cửa sổ được khóa, anh ta không thấy một lỗ đạn hổng nào.”

“Anh ta có trèo qua hàng rào vào kiểm tra cánh cửa kiểu Pháp ở phía sau không?”

“Anh ta nói rằng đã kiểm tra tất cả các cửa. Để anh kêu anh ta và hỏi về cái cánh cửa đặc biệt đó,” anh bỏ máy và quay lại sau một phút “Simmons nói rằng anh ta không phải trèo qua hàng rào, anh ta chỉ việc mở cổng và đi vào.”

Một cơn ớn lạnh chạy dọc xương sống tôi. “Em luôn luôn để cổng khóa” Ngón tay tôi nắm chặt vào điện thoại “Em chắc nó đã được khóa”

“Cứ thật. Anh sẽ cử ai đó quay lại đây ngay. Em ngồi yên đó.”

“Làm như là em có thể làm bất cứ thứ gì khác ấy,” Tôi nhại lại. Cả hai chúng tôi đều lịch sự nói tạm biệt, vì thế không ai có thể buộc tội người kia cúp máy ngang chừng; rồi tôi kể lại những việc xảy ra mới nhất cho bà Bloodsworth nghe.

Và ấy là khi tôi nhớ đến Siana. Nó có nhiệm vụ đến nhà tôi hôm nay và đóng gói đồ đạc cho tôi. Điều gì xảy ra nếu vì sự trùng hợp khủng khiếp này nó ở trong nhà tôi khi có bất cứ ai đó đã phá khóa cổng khi mà chỉ có thể mở khóa từ bên trong? Siana tóc vàng. Nó chỉ cao hơn tôi một chút, nhưng kẻ giết Nicole không biết điều đó. Nó cũng có một bộ chìa khóa nhà tôi, phòng

trường hợp tôi đánh mất bộ của mình.

Nó có thể đến bất cứ lúc nào để lấy quần áo cho tôi: Ngay đầu giờ sáng nay, hay vào lúc ăn trưa, hoặc nó có thể đợi cho đến tận khi xong hết việc trong ngày – nhưng tôi không nghĩ rằng nó sẽ đợi lâu thế, vì nó phải gặp Wyatt ở đâu đó để đưa túi cho anh và đôi khi nó phải làm việc đến tận tám, chín giờ tối.

“Việc gì vậy?” Bà Bloodsworth hỏi, quan sát nét mặt tôi .

“Em gái cháu,” Tôi cất giọng nhột nhạt. “Hôm nay nó phải đến để gói đồ cho cháu và đưa chúng cho Wyatt. Anh ấy chưa nói về việc ấy, vì thế nó có thể đã bị—”

Nó có thể đã bị nhầm với tôi. Oh, Chúa lòng lành.

Cầu nguyện thành tâm hơn những gì tôi từng thầm cầu nguyện trong đời, tôi gọi lại cho Wyatt. Anh nghe có vẻ thận trọng khi anh trả lời điện thoại. “Siana có nhiệm vụ đến nhà em để lấy quần áo,” Tôi nói gấp gáp “Hôm nay anh có nhận được tin gì từ nó không?”

“Bình tĩnh nào” Anh nói, giọng anh chuyển sang dịu dàng. “Cô ấy ổn. Cô ấy đã mang những túi đồ dùng của em đến ngay đầu giờ sáng nay.

“Cảm ơn Chúa. Oh, cảm ơn Ngài.” Nước mắt tràn trên mắt tôi. “Em vừa mới nhận ra... Nó tóc vàng; nó gần cỡ với em; tên giết người có thể không biết được về sự khác nhau giữa hai đứa em.” Tôi thấy sợ vì mình chưa bao giờ nghĩ đến điều ấy trước đây, và xem xét từ cái tai hoạ chết người mà tôi đã biết này, Wyatt cũng chưa bao giờ nhận thấy sự giống nhau của chúng tôi, ít nhất là chưa theo chiều hướng đó. Những người đã biết chúng tôi sẽ không bao giờ nhầm lẫn hai đứa, vì chúng tôi hoàn toàn trông không giống nhau, nhưng về bề ngoài, với việc chỉ nhìn thoáng qua...

Vì Wyatt là cảnh sát, anh hỏi “Có thể Siana đã để mở cổng nhà em ?”

Tôi chùi đi những giọt nước mắt. “Em sẽ gọi và hỏi nó, nhưng em không tưởng tượng ra bất cứ lý do nào để nó làm vậy.”

“Anh sẽ gọi. Anh có nhiều câu hỏi hơn cần hỏi cô ấy. Anh cũng có một câu hỏi cho em đây: Em có bật hệ thống an ninh không?”

Tôi mở miệng để nói một cách tự động, “Có, tất nhiên rồi” nhưng đột ngột ngậm nó lại khi nhớ ra lần cuối cùng mình ở nhà, vào thứ sáu, đợi chờ hãng cho thuê xe đến để đón tôi đi. Tôi đã đợi ở cửa, và khi người lái xe đến, tôi đã ù té chạy. Tôi nhớ rõ rệt về việc khóa cửa, nhưng không nghĩ chút nào đến việc đặt chuông báo động.

“Nó không được đặt,” Cuối cùng tôi nói. “trừ khi Siana bật vào sáng nay khi nó rời khỏi đó. Nó biết mã.”

“Được rồi. Anh sẽ xử lý những việc ở đây. Giữ bình tĩnh, và nếu may mắn anh sẽ đón em khoảng khoảng vài giờ nữa. Okay?”

“Okay.” Tôi rất biết ơn vì anh đã không lên lớp tôi về vụ quên bật báo động an ninh. Tôi đã nghĩ cái quái quỷ gì vậy chứ? Oh, yeah: bãi biển. Tôi đã quá nôn nóng để biến đi.

Tên giết người có thể đã đến bất cứ lúc nào trong cuối tuần đó, và thỏa mãn bản thân khi hắt đợi tôi về. Chỉ là hắt chưa, có thể hắt cầm cọc ở nơi tôi ở, và khi xe ô tô của tôi không ở đó, hắt đã nghĩ rằng tôi chắc hắt đang ở cũng ai đó. Nhưng nếu hắt quay lại Great Bods, hắt sẽ thấy cái xe của tôi, và sau đó có thể đoán ra rằng đó là nơi tuyệt nhất để đợi tôi, bởi vì tôi chắc chắn phải lấy xe của mình.

Kế hoạch đó đã được thực hiện, cũng có ích, đó chỉ là tình cờ rằng tôi vẫn còn sống. Hắt ta sẽ làm cái gì tiếp theo? Không, đợi đã—hắt ta có thể đã nghĩ kế hoạch đó đã thành công từ tối hôm qua, bởi vì tôi đã ngã xuống đất và hiển nhiên là hắt ta không thể lơ lửng xung quanh để quan sát mọi thứ. Hắt ta chắc tưởng là đã giết được tôi, cho đến tận bản tin lúc 10h thông báo cho hắt ta tin khác hắt - hoặc có thể thậm chí chưa phải lúc đó. Bệnh viện đã không đưa ra tuyên bố gì về tình trạng đó. Cảnh sát cũng đã canh giữ nghiêm ngặt tối qua , cho đến tận khi Wyatt nhét tôi vào một nơi an toàn—có vẻ như cái giường của anh là an toàn, hơn bất kì cái gì. Dù vậy bản tin buổi sáng cũng có thể đã thông báo là tôi đã được điều trị tại bệnh viện và đã ra viện.

Vì thế động thái tiếp theo của hắt ta sẽ là gì? Có thể bây giờ hắt ta đang ở căn hộ của tôi, đợi tôi? Có thể hắt ta chỉ đang kiểm tra mọi chuyện, tìm kiếm cách để đột nhập vào trong. Cảnh cửa kiểu Pháp là chỗ dự đoán tốt nhất, và hàng rào riêng cũng sẽ cho hắt ta có chỗ ẩn núp trong khi hắt ta cạy cửa mở, hoặc làm bất cứ cái gì.

Dù nếu thế thì hắt ta thật ngu ngốc. Cái nhãn hiệu của công ty an ninh dán ngay cánh cửa sổ trước. Hắt ta sẽ không cách nào biết được hệ thống có bật hay không vì thế hắt ta sẽ không có cơ hội thực hiện điều đó –sẽ không nếu đầu hắt ta có não.

Tôi giật mình thoát khỏi dòng suy nghĩ của bản thân khi bà Bloodsworth cuối cùng đã lấy được sự chú ý của tôi, đang lo lắng hỏi thăm xem liệu Siana có ổn không. “Nó ổn ạ,” Tôi trả lời và chùi nốt những giọt nước mắt cuối cùng còn sót lại. “Nó đã gói gém quần áo của cháu vào sáng sớm nay và mang túi đến cho Wyatt. Anh ấy sẽ gọi cho nó để hỏi xem nó có bật hệ thống an ninh không.”

Nhất định là nó đã làm thế rồi. Siana sẽ không để nhà tôi trong tình trạng không được bảo vệ, thậm chí nếu hệ thống đó đã tắt khi nó đến. Vì thế, bởi không có báo động kêu, nhà tôi không bị đột nhập. Không có tên giết người nào đợi ở đó. Hẳn ta có thể nhảy qua hàng rào và cố gắng nhòm vào qua cánh cửa kiểu Pháp, nhưng tôi đã kéo rèm phủ kín rồi, và hẳn ta sẽ chẳng thể thấy cái gì hết. Mọi thứ thế là ổn.

Tôi thở hắt ra, dấu hiệu của một tinh thần nhẹ nhõm.

“Thế là Wyatt không bảo gì về việc nó sẽ đến đây lúc nào cả” bà Bloodsworth nói. “Bác sẽ đi chuẩn bị bữa tối cho chúng ta. Nếu nó không đến kịp lúc để ăn cùng, ta chỉ việc hâm nóng các thứ cho nó.”

“Có cái gì cháu có thể làm giúp được không?” Tôi hỏi, hy vọng là có, bởi vì tôi đang trở thành một thể loại già cỗi chỉ biết ngồi không và để cho ai đó phục vụ mình.

“Một tay ư?” bà hỏi rồi cười phá ra. “bác không thể nghĩ ra cái gì khác hơn là dọn bàn đâu. Chỉ cần đi vào trong bếp và bầu bạn với bác thôi. Giờ bác không hay nấu nướng lắm, vì chỉ có mỗi mình bác ở nhà. Chẳng để làm gì, phải không? Bác ăn một cái sandwich cho bữa tối, và thỉnh thoảng vào mùa đông sẽ mở một hộp súp, những đồ ăn sẽ rất chán nếu cháu không có người ăn cùng.”

Tôi theo bà vào bếp, và ngồi vào bàn. Đó là một căn bếp sang trọng, tất nhiên, cả tòa Victorians thực sự đều toát lên điều đó, nhưng bạn có thể nói hầu hết bữa ăn nhà Bloodsworth đều đã được diễn ra trên chiếc bàn tuyệt vời này. “Bác nghe có vẻ hơi chán nhỉ?. Liệu bác có nghĩ đến việc tham gia Great Bods trở lại không? Chúng cháu có vài chương trình mới rất tuyệt.”

“Bác đã nghĩ về nó, nhưng cháu biết nó là thế nào mà. Nghĩ về một thứ, và thực sự trở dậy để làm nó là hai việc khác nhau. Sau tai nạn xe đạp đó, bác e rằng bác đã trở nên già cỗi rồi”

“Ai chăm bác lúc bị đau ạ?”

“Con gái bác, Lisa. Thật là khốn khổ. Cái xương quai xanh đã đủ tệ, nhưng những cái xương sườn mới là thực sự thống khổ. Bác không thể nhúc nhích được chút nào mà không đau hết, và bác cũng không thể kiếm được một tư thế thoải mái, thế là bác lại luôn phải chuyển động. Cánh tay trái của bác vẫn yếu, nhưng bác vẫn đang tập luyện và hầu như là đã trở lại được như bình thường rồi. Sáu tháng! thật là lỗ bịch khi mất lâu đến thế để phục hồi, nhưng bác ngờ rằng điều ấy chỉ rõ tuổi tác của bác.”

Tôi khịt mũi. Đó không phải là một cử chỉ thanh lịch, nhưng nó thể hiện được quan điểm của tôi. “Cháu cũng đã vỡ một cái xương quai xanh khi cháu ở đội cổ vũ trường trung học. Cháu đã phải tập rất khổ sở để quay lại đội hình vào năm tiếp sau. Thật tốt là đội cháu đã không xây hình tháp hay bay lộn nhào trong những trận bóng rổ, nếu không thì cháu đã không thể xoay sở nổi. Sáu tháng đối với cháu nghe có vẻ như là một khoảng thời gian phục hồi hợp lý.”

Bà mỉm cười. “Nhưng ta không phải chỒNG chuối, đúng không? Cháu thì có”

“Khi đó thì không, cháu không làm vậy. Cháu không thể, chỉ là vai cháu không giữ được.”

“Cháu vẫn có thể trồng chuối chứ?”

“Tất nhiên rồi ạ. Và backflip, cartwheel rồi splits (một loạt các kĩ thuật lộn, uốn). Cháu cố gắng duy trì các bài tập thể hình hai lần một tuần.”

“Cháu có thể dạy ta cách trồng chuối được không?”

“Cháu thấy sao lại không chứ. Đó là sự cân bằng, sức mạnh và tập luyện. Bác cần phải tập nâng tạ nhẹ để làm tay và vai cứng hơn, trước khi bác bắt đầu. Điều cuối cùng bác cần là ngã và gầy thêm cái gì đó khác.”

“Đồng ý,” bà trả lời nhiệt thành.

“Cháu có thể trồng chuối một tay,” tôi nói, hơi khoe khoang một chút.

“Cháu có thể ư?” Bà quay đầy ra khỏi quầy bếp và nhìn chăm chăm vào cánh tay bị thương của tôi, gấp cái tạp dề màu xanh lại. “Không phải bây giờ, cháu không thể.”

“Cháu hoàn toàn có thể, bởi vì cháu dùng tay phải, cũng vì nó mạnh nhất và vì cháu thuận tay

phải. Dù sao thì cháu luôn luôn khoanh tay trái sau lưng vì thế nó sẽ không vung vẩy lung tung là làm cháu mất cân bằng.”

Well, kết quả cuối cùng của cuộc nói chuyện này là tính đến khi sườn lợn, đậu xanh, khoai tây nghiền, và bánh quy chín, thì cả hai chúng tôi đã chết dần chết mòn để xem bản thân tôi có thể xoay sở trồng chuối được được không. Bà Bloodsworth cứ nói không, tôi không nên tạo thêm cơ hội làm bản thân bị thương thêm nữa, bởi vì vết khâu vẫn còn mới và tôi đã bị mất máu, những thứ đại loại như vậy, nhưng tôi chỉ ra rằng khi trồng chuối, số máu còn lại của tôi sẽ chảy về phía đầu, vì thế có lẽ tôi sẽ không chóng mặt

“Nhưng cháu đang yếu.”

“Cháu không yếu. Tối qua cháu hơi run một chút, và bây giờ cháu khỏe rồi.” Để chứng minh, tất nhiên, sau đó tôi phải trồng chuối.

Bà cứ làm nặng lên xung quanh tôi như kiểu muốn tôi dừng lại mà không biết làm cách nào, và cũng lúc đó, tôi có thể nói là bà thực sự rất thích thú. Chúng tôi bỏ băng treo cánh tay trái của tôi ra, và mặc dù hôm nay tôi có thể cử động một chút, tôi vẫn không làm được nhiều việc, vì thế bà đẩy nó giúp tôi, gấp nó về phía sau lưng, Rồi với cố gắng tài tình, bà buộc cái dây quàng quanh hông tôi, và lên trên cánh tay tôi để giữ nó ở đúng vị trí.

Tôi chiếm lấy một bên cái bàn, xa khỏi bàn bếp và trong lối ra rộng rãi của phòng ăn, vì thế có một khoảng không rất lớn. Tôi cúi người lên đó, đặt bàn tay lên sàn với khuỷu tay tì lên gối phải, tập trung sức nặng của mình lên cánh tay, và bắt đầu chậm chậm, chậm chậm, chậm chậm uốn cong, nhắc chân mình lên khỏi mặt đất.

Vì đó là những gì Wyatt thấy khi anh đi vào nhà bằng cửa sau. Chúng tôi đã quá mải mê nên không nghe thấy tiếng xe ô tô ở đường vào nhà.

“Thánh thần quái quỷ!” anh nói, những từ ngữ bùng ra, khiến cả mẹ anh lẫn tôi giật cả mình.

Đó không phải là điều hay ho, vì nó làm tôi mất thăng bằng. Tôi bắt đầu chao đảo, bà Bloodsworth túm lấy tôi, và Wyatt nhảy lên bàn. Bằng cách nào đó anh bắt lấy chân tôi, giữ tôi khỏi đổ ngược lại, rồi quấn cánh tay khỏe mạnh quanh eo tôi và nhẹ nhàng lộn tôi thẳng lại.

Dù thế, chẳng có gì nhẹ nhàng trong cái giọng của anh hết. “Em đang nghĩ cái quỷ tha ma bắt gì thế hả?” anh ta gầm lên với tôi, mặt anh xám xịt vì tức tối, rồi quay sang bà Bloodsworth. “Mẹ, nhiệm vụ của mẹ là ngăn không cho cô ấy làm những điều ngu ngốc, không phải là trợ

giúp cô ấy!”

“Em chỉ đang chỉ cho - ” Tôi bắt đầu.

“Anh đã thấy những gì em “chỉ” đang làm! Vì Chúa, Blair, em chỉ mới bị bắn có hai tư giờ trước! Em bị mất máu rất nhiều! Bây giờ nói cho anh biết, với tình trạng này, thậm chí trồng chuối còn xa mới gọi là việc làm hợp lý, đúng không?”

“Bởi vì em đã từng làm thế, em sẽ nói nó có thể làm được. Nếu anh không làm em giật mình, em thực sự vẫn ổn.” Giọng tôi khá là ôn hòa, bởi vì chúng tôi đã làm anh sợ. Tôi vỗ nhẹ vào tay anh “Mọi thứ ổn cả mà. Tại sao anh không ngồi xuống và em sẽ mang cho anh thứ gì đó để uống. Trà đá? hay sữa?”

“Con sẽ ổn thôi,” mẹ anh nói một cách dễ chịu. “Mẹ biết là con sợ, nhưng thực sự, bọn mẹ vẫn kiểm soát được mọi thứ.”

“Kiểm soát được? Cô ấy - mẹ...” Anh ngừng phun phì phì và lắc đầu. “Ở đây cô ấy chẳng an toàn hơn ở nhà chút nào hết. Một cái cổ gãy có thể giết chết cô ấy, cũng giống như một viên đạn có thể làm việc đó. Thế đó. Con sẽ phải xích tay cô ấy vào bàn gương trang điểm ở nhà tắm, và để cô ấy ở trong nhà con cả ngày.”

CHƯƠNG XVI (Chubby)

Chẳng cần nói, bữa chiều đúng là không phải một khoảng thời gian vui vẻ gì. Chúng tôi điên lên với Wyatt, và anh thì phát điên với chúng tôi. Điều ấy chẳng ảnh hưởng gì đến sự ngon miệng của tôi cả; tôi phải phục hồi lượng cung máu, bạn biết đấy.

Tâm trạng của anh cũng chẳng khá hơn khi mẹ anh phân phát một màn chia tay, chúng tôi đang chuẩn bị ra về sau khi anh giúp mẹ lau dọn bếp, bằng cách ôm tôi rồi nói, “ Nghe lời khuyên của ta, cháu yêu, và đừng có ngủ với nó”

“Đi thôi, Mẹ, cảm ơn,” anh nói một cách mỉa mai, lôi theo một cái khịt mũi và quàng vai hờ hững.

“Cháu hoàn toàn đồng ý với bác,” tôi nói với bà.

“Cháu sẽ quay lại vào ngày mai chứ?” bà hỏi tôi.

“Không ,” anh đáp lại một cách chua cay, dù bà thậm chí còn không hỏi anh kia mà. “Hai người chỉ gây ảnh hưởng xấu lẫn nhau thôi. Con sẽ xích cô ấy trong nhà tắm như con đã nói”

“Em không muốn đi với anh,” tôi nói, quắc mắt cau có với anh. “Em muốn ở lại với mẹ anh.”

“Thật không may. Em sẽ đi với anh, và nó là thế” anh giữ một bàn tay mạnh mẽ quanh eo bên phải tôi, cứ điệu đó, kéo giật tôi vào trong xe.

Đó là một chuyến đi lặng ngắt đến nhà anh khi tôi ngồi nhai lại xem những biểu hiện bực bội mới nhất đó là có ý nghĩa gì. Của anh ta, chứ không phải của chúng tôi. Tôi biết có việc gì xảy ra với chúng tôi, nên chẳng cần nghĩ đến đó làm gì.

Tôi đã làm anh sợ. Không phải là một nỗi sợ hãi thoáng qua, như lúc đầu tôi tưởng, kiểu như

khi người ta bị giết mình vì một cái gì đó thành linh nhảy đến, mà là sợ đến tận xương tủy kia. Anh ấy đã bị nỗi sợ hãi tác động mạnh.

Chính là điều ấy, đơn giản và rõ ràng. Anh đã chứng kiến tôi bị bắn ngay trước mũi anh, rồi ngày tiếp theo anh đã đem giấu tôi ở nơi mà anh cho là an toàn nhất trong thị trấn này, nhà mẹ anh, và sau một ngày đầy căng thẳng, anh bước vào nhà và thấy tôi đang gắng hết sức, làm gãy cổ hay ít nhất, làm toạc những mũi khâu mới.

Theo quan điểm của tôi, một lời xin lỗi của người trưởng thành xứng đáng có được một lời xin lỗi khác. Nếu anh có thể làm thế, tôi cũng có thể

“Em xin lỗi,” tôi nói. “Em không có ý làm anh lo lắng, và bọn em lẽ ra thì không nên hợp sức chống lại anh.”

Anh đưa cho tôi một cái liếc ử ê và không đáp lại. Okay, thế là anh không đủ tử tế để chấp nhận lời xin lỗi như tôi đã làm. Tôi bỏ qua điều đó, bởi vì dù sao, sự cáu gắt của anh nghĩa là anh thực sự quan tâm đến tôi, anh không phải chỉ bị điều khiển bởi sự hấp dẫn tình dục và cái tính ganh đua của mình. Dù anh có quan tâm đến tôi đủ cho chúng tôi có thể xây dựng một cái gì đó còn chưa định hình hay không, thì ít nhất tôi cũng không phải một mình trong chuyện này.

Chỉ trước khi chúng tôi về đến nhà anh, anh mới lầm bầm, “Đừng bao giờ làm thế một lần nữa.”

“Cái gì?” tôi bối rối hỏi lại “Dọa anh sợ, hay hợp sức chống lại anh? Anh không thể đang nói về trồng chuối, bởi vì kiểu như là, anh biết rằng đó là những gì em làm để kiếm sống, đúng không ? Em tập luyện hàng tuần. Các thành viên của Great Bods thấy em tập và họ thấy đoạn chắc rằng em biết em đang làm gì. Đó là biết cách làm ăn.”

“Em có thể tự giết mình,” anh gầm gừ, và với một cơn sốc tôi nhận ra rằng thực tế anh, theo một cách rất đàn ông, đang bị xâm chiếm bởi nỗi lo sợ từ những gì anh nhìn thấy

“Wyatt, anh là cảnh sát, và anh đang lên lớp em về chuyện công việc của em nguy hiểm đến thế nào đó hả??”

“Anh là một trung úy, không phải là cảnh sát tuần tra. Anh không đi đưa lệnh khám, không chốt chặn giao thông, hay hoạt động ngầm trong bọn buôn thuốc phiện. Những người thực thi nhiệm vụ trực tiếp mới là những người bị nguy hiểm.”

“Có thể bây giờ anh không làm những thứ ấy, nhưng anh đã làm. Dù sao thì, anh không phải ấp một phát là nở ra một Trung Úy bước ra từ học viện.” Tôi ngưng lại. “Và nếu anh vẫn là một cảnh sát tuần tra và em nổi cơn điên vì mối nguy hiểm đó, anh sẽ làm gì?”

Anh không nói bất cứ điều gì khi anh rẽ lối đường vào nhà, và cho xe vào hẻm trong ga-ra. Khi cánh cửa hạ xuống sau lưng chúng tôi, anh miễn cưỡng nói, “Anh sẽ nói với em đó là công việc của anh và anh sẽ làm nó với tất cả khả năng của mình. Nó hoàn toàn chẳng có gì giống với việc em trồng chuối trong bếp của mẹ anh chỉ vừa sau cái ngày em bị bắt.”

“Đó là sự thật,” tôi đồng ý. “Em rất vui vì anh nhận ra điều đó. Chỉ giữ tập trung vào những gì làm anh điên lên vì thế chúng ta sẽ không bị lạc hướng sang cãi nhau về việc em điều hành công việc làm ăn của mình như thế nào.”

Anh đi vòng qua bên để mở cửa cho tôi và giúp tôi ra khỏi xe, sau đó lấy túi quần áo Siana đã chuẩn bị cho tôi ở ghế sau, và hướng đến cánh cửa vào bên trong. Tiếp đó anh ném cái túi xuống sàn, đặt tay lên eo tôi, và kéo tôi vào anh trong một nụ hôn dài mạnh mẽ.

Khi tôi đang hôn lại anh với tất cả lòng nhiệt tình, những tín hiệu nguy hiểm mới trở trảng réo lên. Không thở được, tôi xoay sở lùi mình ra. “Anh có thể hôn em, nhưng chúng ta không thể làm tình. Đó. Em đã nói nó sau khi anh chạm vào em, vì vậy nó được tính.”

“Có thể tất cả những gì anh định làm chỉ là hôn” anh lầm bầm, và hôn tôi trở lại.

Yeah, và dự tính của Napoleon tiến vào Nga chỉ là một hành trình ngắn ngủi. Uh-huh. Anh thực sự nghĩ là tôi tin điều đó à? (Lilia:dự định của Wyatt ko thể chỉ có hôn thôi, kiểu như khi xưa Napoleon đã dự tính chỉ vài ngày là chiếm đc Nga, rồi sau đó lại sa lầy và thất bại)

Anh hôn tôi cho đến tận khi đầu gối tôi run run và ngón chân cong hẳn lên, rồi buông tôi ra với cái nhìn tự mãn trên khuôn mặt. Dù thế anh chẳng thể giấu cây gậy gỗ ở trong quần đi được, vì thế thôi cảm thấy hoàn toàn hài lòng với bản thân mình.

“Lynn đã tìm thấy tên người đàn ông đó trong những file kia chưa?” Tôi hỏi. Có thể đáng lẽ ra tôi nên hỏi về nói ngay từ trước, nhưng cái vụ trồng chuối đã ném chúng tôi vào chiều-không-gian-không-thể-bàn-chuyện mất một lúc. Cả hai đã qua được cái chiều không gian đó, nên tôi muốn được biết.

“Chưa. MacInnes sẽ gọi cho anh ngay khi họ tìm ra cái tên đó và anh ta sẽ tiến hành một số kiểm tra sơ bộ. Lynn đang có một vài vấn đề với máy tính.”

“Vấn đề gì? Tại sao cô ấy không gọi? Cô ấy biết cách sử dụng nhưng chương trình đó mà, thế thì sao vậy nhỉ - có gì không ổn chứ?”

“Nó bị sự cố chương trình.”

“Oh, không. Cái máy tính đó ko thể hỏng chương trình được. Chúng em đã định mở cửa lại vào ngày mai. Chúng em sẽ mở cửa, đúng ko?”

Anh gật đầu. “Bọn anh đã khám nghiệm hiện trường xong, và tất cả những cái băng vàng ngớ ngẩn đó sẽ được giật xuống” Anh đã đánh những dấu trích dẫn xung quanh chữ “cái băng vàng ngớ ngẩn,” và tôi hầu như biết chắc MacInnes đã kể lại cho anh - và cả phần còn lại của phòng cảnh sát - một bản tua lại từng chữ một cuộc nói chuyện của chúng tôi.

Tôi phẩy tay sang bên “Cái máy tính” và nói một cách khẩn trương.

“Anh đã gửi một trong những chuyên gia máy tính đến để xem anh ta có thể làm được gì rồi. Vừa ngay lúc trước khi anh ra về, từ lúc đó anh chưa nhận thêm được tin gì cả.”

Tôi xới tung tìm điện thoại và gọi di động cho Lynn. Khi cô ấy trả lời, cô ấy nghe như bị quẫn trí. “Blair, chúng ta phải mua một cái máy tính khác thôi. Cái này bị quỷ ám rồi.”

“Ý cậu là gì, bị ám?”

“Nó thực hiện những thứ ngớ ngẩn kì quái. Nó phun ra cái thứ tiếng gì ấy. Rồi cả hiện ra những chữ gì ấy. Nó lập cập, lộn xộn. Thậm chí không phải là tiếng Anh.”

“Chuyên viên máy tính của cảnh sát nói gì?”

“Mình sẽ để anh ấy nói chuyện với cậu.”

Một giây sau một người đàn ông nói “Đó là một sự cố chương trình chính, nhưng tôi có thể phục hồi được phần lớn, nếu không muốn nói là tất cả các file của các cô. Tôi sẽ gỡ đi những chương trình của các cô và cài lại chúng; và rồi ta sẽ xem chúng ta có cái gì. Cô có bản sao lưu

dự phòng không?”

“Không, nhưng tôi sẽ có một cái ngay tối nay nếu anh bảo là cần phải có. Nguyên nhân gây ra sự cố này là gì?”

“Đây là những gì chúng làm,” anh ta nói một cách vui vẻ. “Ngay bây giờ, còn hơn cả những dòng lập cập trên màn hình, nó đã hoàn toàn bị treo. Chuột không hoạt động, sẽ chẳng cái gì hoạt động cả. Dù vậy, đừng lo, tôi sẽ làm nó hoạt động lại - đây là lần thứ 3 nó bị treo - và chúng ta sẽ đào xới được những file đó ra.”

“Thế còn cái máy tính mới tối nay thì sao?”

“Không hại gì đâu,” anh ta nói.

Sau khi gác máy, tôi giải thích tình huống với Wyatt. Rồi tôi gọi cho một cửa hàng cung cấp thiết bị văn phòng lớn, bảo họ tôi cần gì, đưa cho họ số thẻ tín dụng của tôi, và bắt cho họ chuẩn bị sẵn sàng vì cảnh sát sẽ đến để chở nó đi. Wyatt đã gọi điện để sắp xếp các thứ sẵn sàng rồi. Và tôi gọi lại cho Lynn và bảo cô ấy một cái máy tính mới đang trên đường đến, Chẳng còn gì để làm sau đó ngoại trừ đợi chuyên viên máy tính thần thông thực hiện các phép màu của anh ta.

“Thế là hết vài nghìn dollar mà em chưa hề có ý định dùng,” Tôi càu nhàu. “Ít nhất nó cũng được khấu trừ thuế.”

Tôi nhìn lên và thấy Wyatt đang cười toe toét. “Có gì buồn cười nào?”

“Em. Em kiểu như là một cô nàng đom dáng; rất buồn cười khi nghe từ miệng em nói bất cứ cái gì kiểu như công việc làm ăn.”

Tôi quá sốc và lùi lại đến mức mà tôi chắc chắn miệng mình trề ra “Cô nàng đom dáng?”

“Đom dáng,” Anh nói lại một cách chắc chắn. “Em có một cái búa màu hồng. Nếu nó không phải là đom dáng, thì anh không biết đó là cái gì nữa.”

“Em không phải là một cô nàng đom dáng! Em có việc kinh doanh của riêng mình, và em hoàn thành tốt mọi điều em làm! Những cô nàng ổng ẹo không làm được thế; họ để những người khác lo cho mình.” Tôi có thể cảm thấy rõ một tâm trạng bực bội thực sự đang đến, bởi

vì tôi ghét bị hạ thấp, và bị gọi là một cô nàng đom đóm hoàn toàn được hiểu như là hạ thấp tôi.

Anh khuôn lấy eo tôi bằng cả hai tay, vẫn cười. “Mọi thứ toát ra từ em đều đom đóm, từ cái kiểu tóc Pebbles đó (tóc buộc túm đỉnh đầu), tới cái dép tông khá lạ lùng có những con sò ở bên trên. Em suốt ngày đeo một cái lắc chân, móng tay em sơn hồng đậm và những cái áo ngực hợp đôi với quần chíp. Em trông như cây kem ốc quế, và anh chỉ có cách là liếm toàn thân em”

Hey, Tôi cũng là người mà; tôi sẽ thừa nhận là bị sao nhãng đôi chút ở cái phần liếm. Cho đến khi tôi kéo được tâm trí quay lại cuộc tranh cãi – Ít nhất là tôi đang tranh cãi, còn anh hiển nhiên đang có trò tiêu khiển - thì anh lại hôn tôi lần nữa, và trước khi tôi có thể nhận biết được điều đó, anh lại liếm và cắn vào cổ tôi, rồi mọi sức mạnh tinh thần của tôi vỡ vụn. Một lần nữa. Ngay ở trong bếp, tôi mất cả cái quần của mình lẫn sự tự chủ. Tôi thật ghét khi điều đó xảy ra. Thậm chí còn tệ hơn, anh sau đó đã phải giúp tôi mặc lại quần.

“Em sẽ bắt đầu một cái danh sách khác,” tôi cáu tiết nói sau lưng anh khi anh tự mãn quay đi lên trên tầng, mang theo cái túi của tôi. “Và em sẽ đưa cái danh sách này cho mẹ anh!”

Anh dừng lại và nhìn tôi qua vai, một tia nhìn thận trọng trong mắt anh. “Em sẽ nói với mẹ anh về đời sống tình dục của chúng ta ư?”

“Em sẽ nói với bà về việc anh hoàn toàn là một gã quyến rũ đáng khinh bỉ!”

Anh ngoác miệng cười và lắc đầu, rồi nói, “Cô nàng đom đóm”, và tiếp tục lên lầu.

“Không chỉ thế,” tôi hét lên với anh “anh còn không có một cái cây nào hết trong ngôi nhà này và nó làm em phát chán lên khi ở đây!”

“Mai anh sẽ mua cho em cả một bụi” anh nói với lại sau vai.

“Nếu anh có tí tử tế nào của một tay cảnh sát, mai em sẽ không cần thiết phải ở đây!” Đó. Cứ để anh ta ở trên đó, nếu anh ta có thể.

CHƯƠNG XVII (Deco)

Sáng hôm sau tôi đã có thể cử động cánh tay nhiều hơn, dù là rất rón rén. Khi Wyatt ở tầng dưới để nấu bữa sáng thì tôi đánh răng, chải đầu và chỉ để cho anh thấy, thậm chí tôi còn tự mặc đồ một chút. Tôi tìm thấy quần áo mình treo ở phòng để đồ, cạnh đồ của anh, nhìn chúng treo cùng nhau như thế này khiến tôi cảm thấy nhột nhạo trong ruột. Chắc hẳn anh đã dỡ đồ khỏi túi tôi khi anh mang đến đêm qua, bởi vì chắc chắn là tôi không làm. Tôi kiểm đồ lót của mình và tìm thấy trong một cái ngăn quần áo, tất cả đều được sắp đặt gọn gàng như cách tôi sẽ làm thay vì nhét lung tung, lẫn lộn như tôi đã tưởng. Người đàn ông này thật khó nắm bắt.

Tôi nhìn những ngăn kéo còn lại để xem anh sắp xếp đồ lót của anh ra sao, và thấy rằng anh là người ngăn nắp. Áo T-shirt của anh được gấp và chồng lên nhau, quần đùi của anh cũng được gấp, tất chân được xếp theo đôi. Đồ lót của anh chẳng có gì đặc biệt, chỉ là loại thông thường. Tôi thích điều đó bởi vì một mối quan hệ giữa hai con người phù phiếm sẽ chẳng đi đến đâu cả. Cần phải có một người bình thường.

Thú thật tôi là người phù phiếm. Một chút thôi. Không tồi tệ như trước kia, khi tôi còn là một đứa bé tuổi teen, bởi vì khi tôi lớn hơn, tôi nghĩ rằng tôi tự tin về bề ngoài của mình hơn một chút. Lạ lùng phải không? Khi tôi mười sáu tuổi, cái tuổi mà bạn phải thừa nhận rằng có lẽ đó là đỉnh cao của sắc đẹp và cơ thể, tôi bỏ ra hàng giờ để chần chỉnh tóc tai và trang điểm, mặc thử hết bộ quần áo này đến bộ quần áo khác bởi vì tôi không chắc tôi trông đã đủ đẹp hay chưa. Giờ thì tôi đã ba mươi, tôi thoải mái hơn nhiều, thậm chí dù cho tôi biết trông tôi không được như thời mười sáu. Giờ thì phải cần nỗ lực mới giữ được làn da sương mai. Tôi phải luyện tập như điên để giữ gìn cân nặng. Khi tôi có cuộc hẹn quan trọng bên ngoài hay gì đó trang trọng hơn bình thường, tôi vẫn có thể lo lắng thái quá về tóc tai và trang điểm, nhưng hầu hết tôi không thấy phiền hà gì. Một chút mascara, một chút son môi và kiểu vậy.

Dù vậy, tôi vẫn yêu thích áo quần và hoàn toàn có khả năng thử tất cả các thứ thuộc về quần áo chỉ để tìm ra sự kết hợp đúng đắn nhất. Và có một số ngày tôi không thể quyết định tôi muốn đồ lót màu gì. Ngày của màu xanh hay màu hồng? Hay đỏ? Hay đen? Hay có lẽ là trắng?

Hôm nay là một trong những ngày đó. Đầu tiên tôi quyết định xem tôi muốn mặc gì, bởi vì điều đó sẽ quyết định màu đồ lót. Không được mặc đồ lót đen bên trong quần màu trắng, đúng

không? Tôi cảm thấy thích màu mè nên cuối cùng tôi nhặt lên một cái quần sooc màu nước biển và kết hợp nó với cái áo hai dây bó màu hồng. Tiện đây, áo hai dây của tôi là loại dây to bởi vì tôi không thể chịu đựng được cái kiểu hở dây áo con ra. Tôi nghĩ nó thật thô thiển. Dầu sao, cái áo dây màu hồng của tôi cũng khiến cho tôi không thể mặc đồ quá tối bên trong, có nghĩa phải là đồ nhạt màu. Màu hồng sẽ là một lựa chọn hiển nhiên nhưng có lẽ nó hơi hiển nhiên quá.

Wyatt xuất hiện ở cửa phòng ngủ. “Cái gì làm em lâu vậy? Bữa sáng sẵn sàng rồi.”

“Em đang quyết định xem em muốn đồ lót màu gì hôm nay.”

“Chúa ơi,” anh nói và bỏ đi.

Màu vàng! Đúng là nó! Có lẽ bạn nghĩ màu vàng trông không hợp với màu hồng, nhưng bộ đồ lót đó màu vàng nhạt và trông tuyệt vời bên dưới màu hồng. Không ai ngoài tôi sẽ nhìn thấy nó - ừm, Wyatt sẽ thấy, bởi vì tôi không thể xoay sở với cái áo lót được - nhưng nó khiến tôi cảm thấy giống như cái kem ốc quế mà anh đã nói đến hôm qua. Có lẽ điều đó sẽ đặt hình ảnh liếm láp vào trong đầu anh một lần nữa.

Thức ăn réo gọi nên tôi cẩn thận mặc quần lót và quần sooc vào, nhưng tôi đã lấy một cái áo cài cúc của Wyatt từ tủ đồ để mặc cho đến khi anh có thể giúp tôi mặc phần trên. Tôi xỏ chân vào đôi dép lê - nó có đồng xu màu nước biển ở quai - và đi xuống tầng dưới.

Anh chiếu ánh mắt vào tôi khi tôi đi vào bếp. “Dép lê và một trong những cái áo của anh mà khiến em mất nửa giờ để chọn lựa à?”

“Em mặc cả quần sooc nữa.” Tôi nâng vạt áo lên để chỉ cho anh thấy. “Anh sẽ phải giúp em phần còn lại.” Tôi ngồi xuống cạnh bàn và anh lấy một đĩa trứng, xúc xích và toàn bộ bánh mì khỏi máy nướng rồi đặt xuống trước mặt tôi. Một cốc nước cam nhỏ và một cốc cà phê là hoàn thành buổi yến tiệc của tôi. “Em có thể quen với việc này,” tôi nói khi cầm đầu vào ăn.

“Em có nấu nướng gì không?”

“Ừm, tất nhiên. Chỉ là không thường xuyên lắm. Và em thường ăn trên đường đi bởi vì Great Bods mở cửa quá sớm.”

“Em mở cửa và đóng cửa à?” Anh lấy đĩa của mình và ngồi đối diện tôi. “Ngày làm việc thật

dài.”

“Từ 6h sáng đến 9h tối. Nhưng không phải ngày nào em cũng làm cả hai việc đó. Lynn và em làm luân phiên; nếu em cần ở lại muộn thì cô ấy sẽ mở cửa và ngược lại. Một ngày một tuần, vào thứ hai, em làm cả hai việc để Lynn có thể có đủ hai ngày cuối tuần. Tất cả nhân viên của em đều có hai ngày nghỉ nhưng được đặt so le nhau. Đó là lý do mà các lớp yoga mở cửa tất cả các ngày, kiểu như vậy.”

“Tại sao lại là thứ hai? Tại sao không phải thứ bảy nếu như cô ấy muốn hai ngày cuối tuần?”

“Bởi vì thứ bảy là ngày bọn em bận nhất và thứ hai là ngày nhàn nhất. Em không biết tại sao nhưng các beauty shop cũng kiểu vậy. Hầu hết đều đóng cửa vào thứ hai.”

Nhìn anh như thể anh không biết làm gì với cái mẫu thông tin đó. Là cảnh sát, bạn nên nghĩ là anh ấy sẽ nhìn thấy chút giá trị nào trong những thứ kiểu như thế chứ. Sẽ ra sao nếu một ngày Wyatt bắt giữ một người tạo mẫu tóc điên khùng? Anh có thể tiết kiệm thời gian bằng cách không đến cửa hiệu nếu đó là thứ hai.

“Thế,” tôi nói, thay đổi chủ đề. “tại sao em lại phải bận tâm về chuyện ăn mặc hôm nay nếu như anh xích em trong nhà tắm nhỉ? Em hi vọng anh đã suy xét xong, bởi vì ngoài những lợi ích dễ thấy của việc ở đó thì em sẽ kiếm đồ ăn kiểu gì?”

“Anh sẽ làm ít sandwich và đặt nó vào trong nhà đá cho em.” (Cái này có 2 nghĩa là thùng lạnh và nhà đá, sandwich thì không ai đi bỏ vào thùng lạnh rồi nên Deco để là nhà đá – ý là cái phòng tắm là nhà tù của Blair) Mắt anh ánh lên nụ cười.

“Anh cần ghi nhớ rằng, em không ăn trong nhà tắm. Khiếp quá! Hãy nghĩ đến tất cả lũ rận trong nhà tắm đang chờ để nhảy tuốt vào thức ăn của anh.”

“Anh sẽ làm cái dây xích dài để em có thể đứng ngay bên ngoài cửa.”

“Anh thật tốt bụng. Tuy nhiên, em cảnh báo: khi em cảm thấy chán, em sẽ gây chuyện.”

“Vậy em có thể gây chuyện gì trong nhà tắm đây?”

Tôi có thể nghĩ ra một vài thứ ngay lập tức nhưng tôi không tiết lộ với anh đâu. Tuy thế, chắc hẳn anh đã đọc được điều gì đó trên mặt tôi, bởi vì anh lắc đầu. “Hấp dẫn đấy, nhưng chẳng đời

nào anh để em ở một mình cả ngày đâu.”

“Thế nên sẽ quay lại với mẹ anh, đúng không?”

“Anh sợ là thế. Anh vừa gọi cho mẹ sáng nay.”

“Và xin lỗi vì đã cay cú, em hi vọng vậy.”

“Ừ, anh đã xin lỗi,” anh nói giọng chán nản. “Anh nghĩ anh có thể thu âm lại và đưa nó cho em để em có thể bật nó lên bất cứ khi nào em thấy cần thiết cũng được.”

Tôi nghĩ điều đó đã làm mất hoàn toàn tinh thần của lời xin lỗi và nói với anh như vậy. “Đó là một ý tưởng,” anh đáp trả và tôi thấy tôi không nâng thể của mình lên nhiều được như tôi tưởng.

Lần này tôi giúp anh dọn dẹp phòng bếp. Tôi đã rất cẩn thận khi cử động cánh tay, nhưng đã đến lúc phải bắt đầu bắt nó thực hiện một số chuyển động nhẹ nhàng và luyện tập. Sau đó chúng tôi lên lầu để chuẩn bị và một lần nữa, tôi lại có cảm giác thân mật, thoải mái như thể chúng tôi đã làm điều này cùng nhau hàng năm rồi. Anh thích chiếc áo lót màu vàng và khăn khăn đòi kéo quần tôi xuống để anh có thể nhìn thấy chiếc quần lót màu vàng đồng bộ của tôi. Đó là lời giải thích của anh. Tuy vậy, khi tay anh trượt vào trong quần lót của tôi thì đã lộ ra mục đích thực sự. Người đàn ông dâm dăng, tôi thề đấy.

Tôi nhanh chóng nói, “Không!” và với một cái nháy mắt, một cái thúc, một cái ấn nhẹ nhẹ và ngón tay thăm dò trêu chọc của anh đã khiến tôi nhấp nhồm, anh rút tay ra.

Ôi, chết tiệt. Tim tôi đập thành thịch và tôi cảm thấy đỏ bừng mặt. Giờ thì tôi phải đối phó với việc bị hưng tình cả ngày ở nhà mẹ anh.

Tôi đáp trả anh. Tôi cúi xuống và âu yếm hôn dần xuống khoá quần anh. Anh giật nảy mình và luồn tay vào tóc tôi. “Hãy nghĩ đi,” Tôi thì thầm, “Sẽ cảm thấy thế nào nếu cái quần này không cản đường của em.” Tay anh xiết chặt hơn và anh rùng mình.

Tôi đứng thẳng dậy và nói mạnh mẽ. “Nhưng nó có ở đó, và anh cần phải đi làm.”

“Thật bẩn thỉu,” anh gầm lên, nóng mặt.

“Đáp trả thôi. Nếu em bị hứng tình cả ngày thì anh cũng phải thế.”

“Đêm nay sẽ thú vị đây,” anh mơ màng khi anh xốc lại quần áo của tôi cho chỉnh tề.

“Có lẽ không. Em đã tốt hơn trong việc chặn tránh anh,” Tôi nói vẻ thoải mái.

“Anh sẽ chỉ cần tiến đến cổ em nhanh hơn thôi.”

Tôi có thêm một ngày yên ả ở nhà bà Bloodsworth. Tôi nói chuyện với Lynn và cô thông báo cho tôi thông tin cập nhật về tình trạng máy tính, cộng thêm với việc có bao nhiêu thành viên quay lại khi chúng tôi mở cửa lại. Tôi rất hài lòng khi cô nói cho tôi biết bởi vì tôi đã nghĩ sẽ mất khoảng 2 tuần vắng khách. Rõ ràng phòng tập đã đầy, những máy tim mạch được sử dụng và hầu hết mọi người đều hỏi xem tôi có ổn không. Những câu bình luận về vụ án mạng của Nicole thì từ “Tôi không quan tâm đến cô ta nhưng cô ta không đáng bị vậy” đến “Tôi không ngạc nhiên.” Một người đã yêu cầu gia hạn thành viên bởi vì trang thiết bị của chúng tôi đã không hoạt động khiến anh ta không thể sử dụng trong ba ngày vừa rồi. Tôi nói với Lynn gia hạn cho anh ta thêm bốn ngày. Luôn có con lừa trong đám đông. Khi cô nói cho tôi biết anh ta là ai, tôi chẳng ngạc nhiên. Anh ta là một vị quan to của thành phố, những kẻ luôn nghĩ rằng mình có đặc quyền. Vì thế, bạn phải chịu đựng. Một cách khó khăn.

Tôi gọi cho mẹ và cập nhật tình hình cho bà. Tôi không kể cho mẹ nghe tên của Dwayne Bailey, phòng khi anh ta vô tội. Tôi kể cho mẹ nghe những rắc rối về vấn đề máy tính và mẹ làm tôi đầy ứ bằng các vấn đề về cái máy của bà. Mẹ tôi làm về bất động sản và mẹ giữ toàn bộ những ghi chép trong chiếc máy tính ở văn phòng nhỏ ở nhà. Các thiết bị điện tử của mẹ rõ ràng là trong tình trạng nổi loạn chống lại bà. Chưa đến một tuần, máy in của bà chết cứng, máy phô tô bị mang đi sửa và máy tính thì bị treo hai lần. Mẹ đang giữa thời kỳ chuẩn bị các vấn đề thuế theo quý và sự thất vọng của bà đã lên mức cao. Tôi giúp thêm bằng việc bị bắt.

Tôi an ủi mẹ và hứa sẽ báo cho mẹ tình trạng của mình. Mẹ hỏi thăm sức khoẻ Wyatt, tôi cho rằng đó cũng là điều bình thường, vì anh đã khẳng khẳng đòi đưa con gái mẹ về nhà với anh. Mẹ thích anh. Mẹ nói anh thật nóng bỏng. Tôi nghĩ đến khi anh khoả thân và đồng ý với mẹ.

Công việc đã ổn thỏa, chuyện nhả cửa cũng êm xuôi, bà Bloodsworth và tôi trải qua một ngày yên ả nữa. Bà chăm nom vườn hoa một lúc và để an toàn, tôi không làm gì cả. Tôi nghi ngờ việc kẻ giết Nicole sẽ lái xe đến gần nhà bà Bloodsworth và chọn tôi để mang tang tóc đến cho khu vườn hoa của bà, nhưng cho đến khi Wyatt thông báo mọi chuyện đã rõ ràng, tôi

chẳng có bất cứ cơ hội nào cả. Cánh tay rất đau nhức nhờ tôi hấn nguy hiểm đến thế nào.

Tôi đọc. Tôi xem ti vi. Tôi nhìn đồng hồ. Tôi không gọi cho Wyatt dẫu cho tôi đang bị cảm dỗ (làm điều đó). Tôi biết anh sẽ gọi khi anh có thêm thông tin gì đó, vì thế chẳng lý nào để liên tục làm phiền anh.

Tôi tập một bài yoga nhẹ để giữ cho cơ bắp tôi được linh hoạt. Bà Bloodsworth đi đến khi tôi đang làm điều đó và thấy thích thú. Bà thay sang bộ đồ thoải mái hơn, lấy tấm đệm luyện tập ra và ngồi lên sàn bên cạnh tôi. Tôi chỉ cho bà vài động tác yoga cơ bản và chúng tôi giãn gân cốt, tự tiêu khiển cho đến giờ ăn trưa.

Khoảng 2h, Wyatt gọi đến. “MacInnes và Forester đã phỏng vấn Dwayne Bailey sáng nay với sự có mặt của vợ hấn. Hiển nhiên là cô ta có chút nghi ngờ hấn lừa dối cô và cãi lộn rất hăng. Bailey kiệt sức và khó khăn thú nhận; câu chuyện của hấn là cô Goodwin đã đe dọa nói với vợ hấn nếu như hấn không đưa tiền cho cô ta nên hấn đã bắn cô ta. Hấn đang bị bắt giữ.”

Tôi trở nên yếu ớt vì khuây khoả và ngã ra lưng ghế sofa. “Cám ơn Chúa! Em không thích việc lẩn trốn tí nào. Vậy em có thể về nhà được chứ? Và quay lại Great Bods? Tất cả kết thúc rồi phải không?”

“Có vẻ như vậy.”

“Có phải hấn là người đã mở cổng nhà em không?”

“Hấn phủ nhận điều đó. Hấn phủ nhận đã bắn em, điều này khá thông minh. Một luật sư giỏi có thể bào chữa cho hấn chỉ phạm phải mức độ giết người thứ hai trong vụ Goodwin, nhưng bắn em là hành động có kế hoạch trước và câu chuyện sẽ rắc rối hơn nhiều.”

“Nhưng anh có thể chứng minh được điều đó, đúng không? Kiểm tra đường đạn và tất cả như thứ kiểu như vậy.”

“Thực tế là bọn anh không thể. Hai khẩu súng khác nhau được dùng. Bọn anh tìm thấy khẩu súng hấn dùng để giết cô Goodwin nhưng không có nòng súng nào phù hợp với viên đạn đã bắn em. Điều đó có nghĩa là hấn đã vứt khẩu súng thứ hai đi, nhưng nếu không có nó, bọn anh không thể chứng minh được việc phi pháp đó.”

Tôi không thích điều đó bởi vì tôi cho rằng tôi muốn sự trả thù theo luật hay gì đó. Nếu hấn

không chịu trách nhiệm việc bắn tôi, thì có vẻ như hắn sẽ thoát được tội đó. Tôi muốn hắn rắc rối hơn nhiều.

“Hắn sẽ được tại ngoại nhờ bảo lãnh chứ?”

“Có thể. Nhưng giờ thì hết hi vọng rồi, chẳng ích gì khi giết hại nhân chứng, đúng không?”

Anh nói đúng nhưng tôi vẫn thấy không vui vẻ gì về việc người đàn ông đó được thoải mái đi loăng quăng. Hắn có thể đột ngột quyết định cần hoàn thành công việc của mình.

“Nếu điều này giúp được em,” Wyatt nói, “hắn không phải bị bệnh cuồng sát. Hắn chỉ là người chồng liều lĩnh ngăn không cho vợ hắn biết hắn đã lừa dối cô ta; rồi hắn liều lĩnh ngăn cản việc chịu trách nhiệm về vụ ám sát. Cả hai thứ đó đã xảy ra rồi và hắn không còn liều lĩnh nữa. Hắn rất hợp tác.”

Tốt, tôi hiểu điều đó. Bạn chỉ sợ những gì chưa xảy ra. Một khi nó đã xảy ra rồi thì tất cả những gì bạn có thể là là đối phó với nó.

“Liệu em nói chuyện với bố mẹ có được không?”

“Chắc chắn rồi. Dù sao nó cũng xuất hiện trên ti vi tối nay và báo sáng mai.”

“Tin tuyệt vời,” bà Bloodsworth nói khi tôi kể cho bà nghe về Dwayne Bailey. “Nhưng bác sẽ cảm thấy nhớ sự bầu bạn của cháu suốt cả ngày. Bác nghĩ bác sẽ tham gia Great Bods lại. Bác đã chán nản vì tai nạn của mình và bác không nhận ra nó nhiều đến thế nào.”

Tôi gọi cho mẹ và báo cho bà tin tốt lành, rồi đến Siana, rồi đến Lynn. Tôi nói với cô là tôi sẽ quay lại làm việc vào ngày mai nhưng đề nghị cô mở cửa vào buổi sáng hộ tôi. Cho đến khi tôi có thể sử dụng cánh tay nhiều hơn thì làm những công việc vội vàng bị loại khỏi danh sách.

Tôi nghĩ Wyatt sẽ đưa tôi về nhà mẹ tôi, điều đó rất lô gic. Mẹ có thể nuông chiều tôi trong hai ngày cho đến khi tôi có thể tự mình mặc đồ được, rồi mọi thứ sẽ trở lại như bình thường.

Tôi đã sẵn sàng trở lại cuộc sống bình thường một chút. Trong gần một tuần, toàn bộ cuộc sống của tôi bị đảo lộn và tôi muốn sắp xếp lại. Rõ ràng tôi đã có một người tình, cố gắng hết mức có thể để kiểm soát anh và làm mọi thứ phức tạp hết cả. Nhưng giờ đây, khi mối đe dọa đã lùi xa, chúng tôi có thể ổn định lại các thói quen hàng ngày của cuộc sống thực tế, và tìm xem

liệu có gì bền vững giữa chúng tôi không, hay đó chỉ là sức hút sẽ phai dần theo thời gian.

Trông đợi những điều đó. Tôi đang rất nóng lòng đợi đến lúc bắt đầu một trạng thái mới giữa chúng tôi: trong một cuộc sống bình thường đúng nghĩa.

CHƯƠNG XVIII (Deco)

Tôi cảm thấy như chim sổ lồng. Thậm chí mặc dù tôi mới bị kiềm tỏa chưa đến bốn tám tiếng, tôi cảm thấy nó dài hơn nhiều. Tôi vẫn không thể tự mình làm mọi việc được, nhưng ít nhất việc đi lại của tôi không bị cản trở. Tôi có thể đi đâu đó nếu tôi muốn; tôi không phải ngồi nguyên trong nhà; tôi không phải trốn chui trốn lủi đằng sau mấy cánh cửa.

“Tôi tự do, tôi tự do, tôi tự do,” tôi hát lên khi nhún nhảy tới xe Wyatt lúc anh đến đón tôi. Anh đến muộn hơn hôm trước; mặt trời đã gần lặn hẳn, vì thế có lẽ đã sau 8h.

“Không hoàn toàn,” Wyatt nói khi anh khóa tôi vào chỗ ngồi.

“Anh có ý gì, ‘không hoàn toàn’?” Tôi thét vào mặt anh. Tôi thét lên bởi vì anh đi vòng qua xe và anh sẽ không nghe thấy nếu không làm vậy.

“Anh thấy em vẫn chưa đủ khả năng,” anh nói khi anh ngồi vào sau bánh lái. “Em không thể tự mặc đồ, em không thể tự gội đầu và em không thể lái xe bằng cả hai tay.”

“Anh không lái xe bằng cả hai tay.” Tôi chỉ ra.

“Anh không cần phải thế bởi vì anh có khả năng làm được. Em thì không”

Tôi khịt mũi nhưng để mặc cho chút khiêu khích đó qua đi. “Vì tất cả những chuyện đó, lý do duy nhất khiến em không đến nhà mẹ em đầu tiên là bởi anh nói rằng Dwayne Bailey có thể tìm thấy em ở đó, và em có thể gây nguy hiểm cho bố mẹ em cũng như bản thân em. Giờ thì Dwayne Bailey đã bị bắt và chẳng có lý do gì để hấn ta tìm kiếm em nữa. Vì thế em có thể đến nhà mẹ em.”

“Không phải đêm nay,” anh nói.

“Em muốn biết tại sao không.”

“Bởi vì anh không đưa em đến đó.”

“Anh bận gì đêm nay à? Mẹ em có thể đến đón em.”

“Thôi việc cố tình chậm hiểu đi. Đừng tưởng anh không biết. Anh sẽ đưa em đến đúng nơi anh muốn và anh sẽ giữ em ở đó.”

Tôi bắt đầu muốn gây gổ. “Em không phải là cái đồ chơi tình dục của anh để anh chơi mỗi khi anh ham muốn đâu nhé. Em có một cuộc sống cần em quay về. Ngày mai em phải đi làm.”

“Ngày mai em có thể đi làm. Nhưng anh sẽ đưa đón em, không phải mẹ em.”

“Thật vô lý quá đi. Nếu có chuyện gì xảy ra và anh phải đi làm thì sao? Em xin đính chính là anh có thể bị gọi đi bất cứ lúc nào, đúng không?”

“Có thể, nhưng anh không bị gọi đến hiện trường vụ án thường xuyên lắm. Đó là việc của các thám tử của anh.”

“Dù gì em cũng chẳng cần phải được đưa đón đi làm. Xe của em có bộ dẫn tự động, và em có thể tự cài đai an toàn bằng một tay. Em hoàn toàn có khả năng lái xe, và đừng có bắt đầu lại với cái gọi là lái-xe-bằng-hai-tay.” Lúc này tôi kiên quyết rời đi, cũng như anh kiên quyết giữ tôi lại. Tôi chưa từng như vậy trước đây, còn anh cứ bình thản cho rằng anh có thể bảo tôi phải làm gì, và lúc này tôi phải giết chết nó từ trong trứng nước, phải không?

Anh im lặng một lúc và anh đã hoàn toàn huỷ hoại tôi bằng sự trầm lặng, “Em không muốn ở với anh sao?”

Tôi nhìn chằm chằm vào anh, mở miệng. “Tất nhiên là em muốn.” Tôi buột miệng trước khi có thể giữ mồm mình lại, lý lẽ đã tự khẳng định lại điều đó và tôi nói giọng căm phẫn, “Em không thể tin nổi anh là cái loại nham hiểm và lén lút như vậy. Đây là lý lẽ của các cô gái và anh dùng nó để chống lại em!”

“Chẳng sao. Em đã thú nhận rồi.” Anh nở một nụ cười ngó ngán đầy vẻ hân hoan và tự mãn, rồi lẩn tránh. “Cái lý lẽ của các cô gái là cái gì thế?”

“Anh biết còn gì, đánh vào sự xúc động.”

“Chết tiệt, nếu anh mà biết nó có hiệu quả thế thì anh đã dùng nó trước đây rồi.” Anh vươn tới và bóp chặt đầu gối tôi. “Cảm ơn em đã gợi ý.”

Anh nháy mắt và tôi không thể không cười. Tôi đẩy mạnh tay anh đi. “Em nhận ra tình huống này đã xảy ra rồi, nhưng anh chưa từng thuận theo giao kèo giữa chúng ta. Anh còn chưa từng tỏ tình với em. Nên em muốn về nhà.”

“Hình như anh nhớ chúng ta đã tranh luận việc này trước đây rồi. Quan niệm về việc tỏ tình của em và anh không giống nhau.”

“Em muốn hẹn hò bên ngoài. Em muốn đi xem phim, đi ăn, đi nhảy – Anh có nhảy không đấy?”

“Cực kỳ chật vật.”

“Ồ, trời.” Tôi ném cho anh BSE (Big Sad Eyes) – đôi mắt mở to buồn bã. Trong kho vũ khí của tôi, BSEs chỉ dưới nước mắt một bậc. “Em rất thích nhảy.”

Anh phóng cái nhìn cảnh giác về phía tôi, rồi lầm bầm. “Cút thật. Được rồi. Anh sẽ đưa em đi nhảy.” Anh nói với giọng chịu đựng.

“Em không muốn anh làm điều anh không muốn.” Nếu đây không phải là nơi hoàn hảo để tung ra những cú đấm tầm thấp (trong quyền anh, cú đấm tầm thấp là vi phạm luật, kiểu như một dạng chơi bẩn) kinh điển của phái nữ, thì tôi chưa thấy chốn nào hợp hơn nữa. Nếu như anh làm theo lời tôi nói, anh sẽ biết rằng anh đang làm tôi thất vọng, nhưng nếu anh đưa tôi đi nhảy thật, anh sẽ phải giả vờ là anh thích điều đó. Đó là một trong những cách phụ nữ đáp trả lại đàn ông vì đàn ông không có kinh nguyệt, bạn biết rồi đấy.

“*Nhưng* – sau buổi hẹn hò, chúng ta sẽ làm điều anh muốn.”

Đoán xem điều anh muốn là cái gì. Tôi tạo một cái nhìn choáng váng. “Anh muốn em trả phí cho buổi hẹn hò bằng tình dục à?”

“Làm cho anh,” anh nói và lại nắm đầu gối tôi.

“Không có đâu.”

“Tốt. Vậy thì chúng ta sẽ không đi nhảy.”

Tôi nhắm trong đầu, thêm mục *không hợp tác và không sẵn sàng làm mọi thứ cho tôi* vào danh sách vi phạm của anh. Cứ thế này thì cái danh sách đó sẽ dài hàng tập như quyển bách khoa toàn thư.

“Không trả miếng à?” anh châm chọc.

“Em chỉ đang nghĩ về những thứ để cho vào danh sách của anh.”

“Quên cái danh sách chết tiệt đó đi! Liệu em có thích không nếu anh làm một cái danh sách về tất cả những lỗi lầm và thiếu sót *của em*?”

“Em sẽ đọc nó và cố gắng giải quyết những vấn đề của em.” Tôi nói vẻ ngay thẳng. Ừ, dù gì thì tôi cũng sẽ đọc nó. Thứ mà anh coi là vấn đề và thứ mà tôi coi là vấn đề có thể là hai thứ cực kỳ khác nhau.

“Vô phương thôi. Anh nghĩ em chủ ý nuôi dưỡng những vấn đề của mình.”

“Chẳng hạn như?” Giọng tôi rất ngọt ngào.

“Cái miệng nhanh nhẩu của em là một ví dụ.”

Tôi hôn gió anh. “Sáng nay anh đã rất thích cái miệng em khi em hôn xuống khoá quần anh.”

Điều đó nhắc nhở anh, tốt thôi, và tôi thấy rõ anh rùng mình phản ứng. “Em nói đúng,” anh nói. “Anh rất thích nó.”

Tôi hiểu ý của anh. Cả ngày, tôi đã che giấu mong muốn của bản thân mình. Tôi muốn quên tất cả cuộc đua giành thế thượng phong này và chỉ một lần tôi được ăn tươi nuốt sống anh, được thưởng thức anh, trầm mình vào tình dục và khoái lạc. Có lẽ khi tôi đưa anh về nhà – dù vậy, cho đến lúc đó, sẽ chẳng ích gì để anh biết anh đã chiến thắng.

“Anh cũng thích buộc túm tóc cho em nữa mặc dù anh chế nhạo nó.”

“Anh không chế nhạo nó. Và, thưa vâng, anh thích nó. Anh thích mọi thứ về em, thậm chí kể cả khi em bị bệnh trĩ đi chẳng nữa. Em là giấc mơ ước biết đi, em biết rồi đấy.”

Tôi ném cho anh cái nhìn hồ nghi. “Em không biết điều đó tốt hay không.” Tâm trí tôi hiện lên một hình ảnh nhóp nhép và nhầy nhụa.

“Theo quan điểm của anh thì nó là vậy. Nói với tư cách cá nhân chứ không phải chuyên gia. Em đã làm sự tập trung vào công việc của anh rơi xuống địa ngục rồi. Tất cả những gì anh nghĩ là khiến em trần truồng. Có lẽ khi chúng ta kết hôn một hay hai năm gì đó thì điều đó sẽ giảm bớt nhưng ngay lúc này, nó khá mãnh liệt.

“Em chưa nói là em sẽ lấy anh đâu nhé,” Tôi vô thức nói, nhưng trái tim tôi thì đang nhảy vũ điệu clacket (kiểu nhảy dùng gót giày tạo thành nhịp điệu) và sự tập trung của bản thân tôi thì đang muốn trượt ra khỏi cuộc đối thoại này và tập trung vào cách khiến anh trần truồng.

“Chuyện đó sẽ xảy ra, cả hai chúng ta đều biết mà. Chúng ta vẫn có nhưng vấn đề tiểu tiết cần giải quyết, như vấn đề về lòng tin mà em lo lắng, nhưng anh cho rằng chỉ trong vòng hai tháng, anh sẽ kiểm soát được và chúng ta có thể cưới vào Giáng Sinh.”

“Chắc chắn điều đó sẽ không xảy ra. Thậm chí em có nói vâng, điều không có thực, thì anh có tí ý tưởng nào về việc phải mất bao lâu để lên lên kế hoạch cho đám cưới không? Giáng Sinh này là không thể. Có lẽ là Giáng Sinh năm sau – ý em là có khả năng lên kế hoạch cho đám cưới trong khoảng thời gian ngắn đó, chứ không phải là em muốn cưới vào Giáng Sinh năm sau, bởi vì thậm chí nếu chúng ta có cưới nhau, thì nó sẽ không phải là vào Giáng Sinh, bởi vì ngày kỷ niệm của chúng ta sẽ bị uống phí trong những ngày nghỉ om sòm vô nghĩa và em ghét điều đó, Ngày Kỷ Niệm phải là ngày đặc biệt.”

Anh cười to. “Em nói ‘ngày kỷ niệm của chúng ta.’ Điều đó tương đương với đồng ý.”

“Chỉ như vậy nếu như anh không hiểu tiếng Anh. Em nói ‘nếu,’ chứ không phải ‘khi.’”

“Lời nói hớ của em đã quét sạch điều đó rồi. Thoả thuận đã xong.”

“Chưa đâu. Chỉ đến khi và *nếu* em nói ba từ nho nhỏ đó, em không tự mình cam kết điều gì

hết.”

Anh ném cho tôi cái nhìn tư lự, như thể đến giờ anh vẫn chưa nhận ra chẳng ai trong chúng tôi từng nói câu “Anh yêu em”, “Em yêu anh.” cả. Tôi không cho rằng đàn ông xem việc nói “Anh yêu em” là điều quan trọng như giới nữ (Deco thấy cái này quá đúng luôn, chồng Deco hiếm khi nói câu này lắm, chỉ đến khi Deco đổi kinh khủng thì mới chịu nói. Mà cũng chẳng phải là chịu nói, lại đi hỏi ngược lại Deco “Thế anh không yêu em thì tại sao anh lại phải cố gắng như vậy?”). Đối với họ, hành động thì tốt hơn lời nói, nhưng khi họ không thể hiểu tại sao điều đó quan trọng thì ít ra họ cũng phải biết nó quan trọng với giới nữ chứ. Dẫu vậy, cái thực tế là tôi chưa từng nói với anh điều đó để gây sự chú ý cho anh đã khiến anh nhận ra rằng mọi chuyện giữa chúng tôi có lẽ không đơn giản như kiểu mấy món đồ đã được cắt sẵn và sấy khô như anh tưởng.

“Rồi sẽ có lúc thôi,” cuối cùng anh nói, và tôi thấy nhẹ cả người vì anh không nói “Anh yêu em” để thúc đẩy tôi cũng nói điều đó, bởi vì khi đó tôi sẽ chẳng biết được anh thực có ý như vậy hay không. Chúa ơi, vấn đề giữa đàn ông và đàn bà thật là phức tạp; nó giống như một ván cờ và bạn có quân cờ hoàn toàn như nhau. Tôi biết điều tôi muốn: sự đảm bảo chắc chắn rằng anh sẽ cùng tôi trên quãng đường dài. Tôi *hi vọng*, nhưng cho đến khi tôi *biết chắc được* điều đó, tôi vẫn giữ lại một phần nhỏ nhoi cho mình. Anh vui vẻ, tôi nghĩ vậy, tôi cũng vui vẻ, thậm chí cả khi chúng tôi tranh cãi nhau. Đến một điểm nào đó, ván cờ sẽ kết thúc và rồi chúng tôi sẽ nhìn thấy chúng tôi đang đứng ở đâu.

Anh nắm lấy tay tôi. Đó là cánh tay trái, tất nhiên, vì anh đang lái xe mà, nên tôi không thể cử động tay mình nhiều lắm. Anh nhẹ nhàng luồn tay anh xuống dưới tay tôi và đan ngón tay chúng tôi vào nhau. Không nghi ngờ gì về điều đó, anh là một nhà chiến lược tài ba chết tiệt.

Đêm nay khác xa hai đêm đầu tiên. Anh giặt giũ cả quần áo của anh và của tôi, gây ấn tượng với tôi bằng việc không làm nó rối tung lên. Anh cắt cỏ, dù cho bóng tối đã phủ xuống khi anh đi quanh quanh để làm việc đó. Anh lái chiếc máy xén cỏ có đèn phía trước, và anh cũng bật đèn chiếu bên ngoài nhà. Tôi cảm thấy mình như nàng chim Bower, ngắm nhìn chàng chim Bower xây tổ bằng tất cả những thứ lấp lánh để thấy chàng là người trụ cột gia đình giỏi thế nào, và sau đó diễu hành trước cái tổ, hi vọng dụ dỗ nàng Bower Bird vào bên trong. Đó là kiểu hành động của Chàng Wyatt Đắm Đương (many thanks to sis Lilia vì đã dịch cho Deco cụm từ này). Dẫu như vậy, công bằng mà nói, bãi cỏ của anh được chăm sóc rất tốt; tôi có thể nói rằng anh thường xuyên xén cỏ.

Khi anh vào nhà thì đã 10h, trời trần và bụi bẩn, mồ hôi lấp loá trên ngực bởi vì ngoài trời vẫn còn nóng mặc dù đã tối rồi. Anh đi thẳng đến bồn rửa và nốc một cốc nước lớn, cái cổ

mạnh mẽ của anh làm việc khi anh nuốt vào. Tôi muốn nhảy chồm lên lưng anh và vạt anh xuống đất nhưng cánh tay đang nguyên rửa của tôi không nâng lên hành động được.

Anh đặt cốc thủy tinh lên bồn rửa và quay lại phía tôi. “Em sẵn sàng đi tắm chưa?”

Có lẽ đó là sách lược sai lầm nhưng đêm này tôi không cảm thấy cứng rắn lắm để - ừm, không phải là tôi từng gây khó dễ được cho anh theo cách nào đấy. Nhưng hãy cho tôi điểm vì tôi đã *cố gắng*. Đêm nay thậm chí tôi còn chẳng muốn cố gắng. “Chúng ta có thể gọi đầu cho em không?”

“Chắc rồi.”

“Sấy tóc chẳng mất nhiều thời gian đâu.”

“Không vấn đề.” Anh nở một nụ cười chậm chạp. “Anh sẽ tận hưởng mọi cảnh tượng khi anh đang làm việc.”

Cũng chẳng cần đến thiên tài mới đoán ra được giờ tiếp theo diễn ra như thế nào. Chúng tôi đều ướt đầm, trơn láng và bị kích thích. Tôi ném sự kiểm soát bản thân xuống địa ngục – chỉ một lần thôi – và ném mình vào cuộc làm tình. Bắt đầu dưới vòi hoa sen – rồi hỗn hển tạm ngừng khi anh sấy tóc cho tôi – và kết thúc ở trên giường.

Anh lăn khỏi người tôi với một tiếng gầm và nằm ngửa người ra, một cánh tay che mắt khi anh thở nặng nhọc, cổ nuốt lượng không khí lớn vào phổi. Tôi thở gấp gáp và khó khăn, và tôi gần như mềm nhũn vì kiệt sức và thỏa mãn. Gần như thôi. Tôi tìm được năng lượng để trèo lên người anh và duỗi người ra khi tôi hôn quai hàm của anh, miệng của anh, cổ của anh và bất cứ nơi nào tôi có thể với tới được.

“Anh đầu hàng,” anh nói yếu ớt.

“Anh từ bỏ trước khi anh biết em muốn gì à?”

“Bất cứ thứ gì anh cũng không thể. Anh gần chết rồi.” Tay anh đặt trên cặp lông mày của tôi, vỗ nhẹ rồi thả phịch xuống giường.

“Cảm giác sau khi làm tình thôi mà. Em muốn vượt ve.”

“Vuốt ve thì anh có thể xoay sở được.” Môi anh kéo ra tạo thành 1 nụ cười. “Có lẽ thôi.”

“Anh chỉ cần nằm đó và em sẽ làm.”

“Sao em không nói thế mười phút trước?”

“Trông em ngu ngốc lắm à?” Tôi ngả đầu mình vào vùng lõm trên vai anh và thở dài mãn nguyện.

“Không, anh nói rồi, em giống như cây kem ốc quế ấy.”

Và anh cũng liếm thẳng lên tôi. Tôi rùng mình khi tôi nhớ lại. Nếu tôi đang đứng thì đầu gối tôi sẽ lão đảo. Đầu gối anh cũng sẽ lão đảo. Tôi hài lòng nghĩ. Anh không phải là người duy nhất có thể chơi bài được.

Tôi cười, nghĩ đến việc làm điều đó 1 lần nữa. Tuy nhiên không phải ngay lúc này. Một lúc nữa. Tôi ngáp và Light Out giữa những cái vuốt ve.

Sáng hôm sau mẹ gọi đến khi chúng tôi đang ăn sáng. Dù vậy tôi không biết đó là mẹ. Wyatt trả lời điện thoại và nói, “Vâng, thưa bà,” hai lần, rồi nói “Bây”, và “Vâng, thưa bà,” lần nữa trước khi gác máy.

“Mẹ anh à?” Tôi hỏi khi anh quay lại với thức ăn của mình.

“Không, mẹ em.”

“Mẹ em? Mẹ muốn gì vậy? Sao anh không để em nói chuyện với mẹ?”

“Bà không yêu cầu nói chuyện với em. Bà mời chúng ta đến ăn cơm vào 7h tối nay. Anh nói chúng ta sẽ đến.”

“Chúng ta? Thế nếu sinh phải làm viac muộn thì sao?”

“Trích dẫn lời em nhé, trông anh ngu ngốc lắm à? Anh sẽ đến đó. Và em cũng vậy, nếu anh có phải lôi em, một người vừa đá loạn xạ, vừa la hét ra khỏi Great Bod đi chẳng nữa. Hãy sắp xếp

với Lynn để cô ấy ở lại đóng cửa.”

Tôi nhướn mắt lên khuyến khích anh nói. “Cái gì?” với giọng thăm dò.

“Trước khi anh bắt đầu ra lệnh, Trung úy, anh nên hỏi em đã sắp xếp thế nào.”

“Được thôi. Em đã sắp xếp thế nào?”

Anh thật nhanh miệng. “Lynn mở cửa, rồi cô ấy về nhà khi em đến đó và em sẽ làm việc đến giữa ngày. Cô ấy sẽ quay lại vào 5h và ở đó cho đến khi đóng cửa. Vì thế cô ấy làm việc 3 tiếng buổi sáng và 4 tiếng buổi tối. Điều này chỉ tiếp tục cho đến khi tay em khá hơn, vì có những việc phải hoàn thành trong buổi sáng và buổi tối sẽ rất khó khăn nếu chỉ có một tay để làm. Vì thế mệnh lệnh của anh không cần thiết.”

“Sắp xếp khá đấy.” Anh nháy mắt với tôi.

Tôi dễ dàng hiểu lý do tại sao mẹ mời chúng tôi. Nửa là vì muốn chiều chuộng đứa con cả bị thương của mẹ, nửa là muốn tìm hiểu Wyatt. Chắc hẳn mẹ tò mò phát điên lên được và việc phải chờ đợi anh đưa tôi ra khỏi chỗ ẩn nấp chỉ làm điều đó tệ hơn. Mẹ có thể chịu đựng tâm trạng thất vọng khá tốt – cho đến một mức độ nhất định thôi. Quá mức độ ấy, mẹ sẽ gây ra sóng lớn.

Tôi đầy phấn kích khi nghĩ về ngày hôm nay. Tôi sẽ lấy được xe của mình – cuối cùng là vậy! – và tôi sẽ đi làm, và sau khi xong việc tôi sẽ được về nhà của chính mình. Tôi đã sắp xếp mấy cái túi của mình và Wyatt thì không hề tranh cãi, mặc dù trông anh không có vẻ hài lòng. Sáng hôm đó tôi có thể tự mặc đồ, thậm chí là áo lót. Tôi vẫn không thể vịn tay ra sau lưng để cài áo lót, nhưng tôi lôi nó ra đằng trước để ngoắc nó vào rồi lại đẩy vòng nó ra sau và ngoắc dây quai áo qua tay tôi. Cách này trông không gọi cảm như cách kia nhưng nó có tác dụng.

“Hôm nay đừng làm việc căng thẳng quá nhé,” anh ra chỉ thị khi anh lái xe đến nhà tôi để tôi có thể lấy xe của mình. “Có lẽ chúng ta nên dừng lại ở hiệu thuốc và mua cho em 1 cái băng đeo để em nhớ không cử động tay mình mạnh quá.”

“Em sẽ nhớ mà,” Tôi nói nhăn nhở. “Tin em đi.” Nếu tôi có cố gắng cử động nhanh, thì những túm cơ bị khâu chặt với nhau sẽ nhanh chóng nhắc nhở tôi.

Một vài phút sau anh nói. “Anh không thích em xa anh.”

“Nhưng anh biết em ở trong nhà anh chỉ là tạm thời thôi mà.”

“Điều đó không nhất thiết phải là tạm thời. Em có thể chuyển đến với anh.”

“Ừ, ừ.” Tôi nói không chút ngập ngừng. “Đó không phải ý tưởng hay ho.”

“Tại sao không?”

“Bởi vì vậy.”

“Này, rõ ràng quá nhỉ,” anh nói mỉa mai. “Bởi vì tại sao?”

“Nhiều lý do lắm. Điều đó quá vội vàng. Em nghĩ chúng ta cần quay lại và cho mình một chút không gian để thở.”

“Em đang chơi khăm anh đấy. Sau năm ngày vừa qua, em nghĩ chuyển đến với anh là điều vội vàng ư?”

“Nào, hãy xem mọi chuyện đã xảy ra. Không có gì là bình thường, không có lấy một phút bình thường kể từ đêm thứ năm tuần trước. Chúng ta đã ở trong tình huống khẩn cấp, nhưng nó kết thúc rồi. Giờ cuộc sống thực của chúng ta đã trở lại, và chúng ta cần phải xem mọi thứ thế nào dưới những điều kiện ấy.”

Anh chẳng thích nó tí nào. Tôi không say mê quan niệm của bản thân, nhưng tôi biết chuyển đến với anh là một sai lầm to lớn. Cá nhân tôi không nghĩ rằng một người phụ nữ nên sống cùng một người đàn ông trừ phi họ đã kết hôn. Tôi cho rằng có những anh chàng thực sự vĩ đại ngoài kia, những người sẽ không lợi dụng đầu bếp và cô hầu sống cùng nhà, nhưng đoán xem những sắp xếp kiểu này thường dẫn đến đâu? Không, thưa ngài. Không phải là tôi.

Tôi được nuôi dạy bởi người phụ nữ biết giá trị của bản thân mình và các con gái bà kiên quyết tin rằng cuộc sống của người phụ nữ tốt hơn nhiều khi người đàn ông phải cực kỳ khó khăn mới chiếm được họ. Đó là bản năng của con người, bản năng giữ gìn những thứ mà họ phải khó khăn mới giành được, bất kể đó là xe cộ hay là vợ. Theo quan điểm của tôi, Wyatt chưa đủ cực nhọc để bồi thường cho điều anh đã làm hai năm trước. Vâng, tôi vẫn còn điên tiết với anh vì chuyện đó. Tôi đã bắt đầu vượt qua được điều đó, nhưng chưa đủ để chuyển đến ở với anh, kể cả nếu tôi có không nghĩ rằng chuyện đó, nhìn chung ấy, không phải là điều hay ho

mà phụ nữ nên làm.

Chúng tôi đến toà nhà của tôi, và chiếc mũ trần màu trắng nhỏ nhắn ngọt ngào của tôi đang đậu ở chỗ của nó dưới mái vòm. Wyatt chỉnh xe đến đậu phía sau và rồi cầm cả hai túi đồ của tôi ở ghế sau. Anh vẫn có thái độ cau kỉnh nhưng không tranh cãi nữa. Ít nhất, anh không tranh cãi ngay lúc đó. Tôi biết tôi không nghe thấy đoạn sau nhưng ngay khi đó, anh đã thoái lui như tôi yêu cầu. Có lẽ anh đang bận rộn vạch kế hoạch cho một cuộc tấn công lên lút.

Tôi mở cửa ngách và đi vào trong; tiếp bíp bíp từ hệ thống an ninh chứng minh rằng Siana thực sự đã bật nó lên trước khi rời đi, sau khi đã gói ghém quần áo cho tôi. Tôi tắt đi rồi đứng trong bếp của mình một cách huy hoàng, được bao bọc bởi đồ đạc của mình, tôi đã nhớ chúng tưởng chết đi được. Đồ đạc rất quan trọng trong cuộc sống của người phụ nữ.

Tôi nói cho Wyatt biết phòng ngủ nào trên tầng là của tôi nếu như anh không có khả năng nhìn vào và nói được. Anh đã từng đến nhà tôi nhưng chưa từng lên tầng trên. Cảnh đam mê của chúng tôi đã diễn ra trên ghế sa lông mà tôi đã bọc lại, không phải bởi vì nó bị bẩn hay gì gì đó, vì cảnh đam mê đó không đi xa đến vậy, nhưng bởi vì đó là kiểu gột sạch gã đàn ông đó ra khỏi óc của tôi. Tôi cũng đã thay đồ đạc và sơn tường màu khác. Không gì trong phòng khách của tôi giống như khi anh ở đây lần trước.

Đèn tin nhắn trên máy trả lời tự động nhấp nháy. Tôi đi đến và thấy có hai bảy tin nhắn, không phải là nhiều nếu tính đến việc tôi đã vắng nhà bao lâu và cái ngày tôi bỏ đi, các phóng viên đã cố gắng tìm kiếm tôi. Tôi bấm nút nghe và xoá tin nhắn ngay khi tôi nhận ra nó là của các phóng viên. Có hai tin nhắn cá nhân, những nhân viên của tôi muốn biết khi nào Great Bods mở cửa lại, nhưng Siana đã gọi báo cho mọi người vào tối thứ sáu rồi và giờ thì chuyện đó cũng chẳng còn quan trọng nữa.

Rồi một giọng nói quen thuộc cất lên, và tôi nghe mà không tin nổi.

“Blair... Jason đây. Nhắc máy đi nếu em có ở đó.” Đến một khoảng lặng rồi anh ta tiếp tục. “Bản tin sáng nay nói rằng em bị bắt. Em yêu, điều đó thật khủng khiếp, nhưng các phóng viên đã nói em được điều trị và ra viện, nên anh đoán nó không quá tệ. Dù sao đi chăng nữa, anh rất lo lắng cho em và chỉ muốn xem em thế nào. Gọi điện cho anh nhé.”

Đằng sau lưng tôi, Wyatt nói, *“Em yêu?”* với một giọng nguy hiểm.

“Em yêu?” tôi nhắc lại, nhưng giọng tôi hoàn toàn ngờ ngác.

“Anh tưởng em nói rằng em đã không gặp lại anh ta từ khi li hôn.”

“Em không,” Tôi quay lại và nhìn anh với ánh mắt bối rối. “Trừ phi anh muốn đếm số lần em nhìn thấy anh ta và vợ anh ta đi mua sắm ở phố mua sắm, nhưng vì bọn em không nói chuyện nên em không nghĩ là nó được tính.”

“Tại sao anh ta gọi em là em yêu? Có phải anh ta đang cố bắt đầu lại gì đó giữa hai người không?”

“Em không biết. Anh nghe cùng một tin nhắn với em. Còn như việc gọi em là em yêu, đấy là kiểu anh ta gọi khi bọn em còn lấy nhau nên có lẽ đó chỉ là vô thức thôi.”

Anh nói giọng không tin. “Ừ, đúng thế. Sau năm năm ư?”

“Em không biết nó là gì. Anh biết em chưa từng quay lại với anh ta, trong thời gian qua, nên em không biết tại sao anh ta lại gọi. Trừ phi – Jason mà em biết, chắc chỉ là anh ta làm gì đó cho lý lịch tranh cử của anh ta. Anh biết đấy: ‘Ứng cử viên vẫn duy trì mối quan hệ bạn bè với vợ cũ, gọi điện cho cô sau vụ rắc rối bị bắn trọng thương.’ Kiểu như vậy. Sắp đặt xong việc đó, nếu phóng viên có hỏi em, em sẽ nói vâng, rằng anh ta đã gọi. Anh ta làm những thứ kiểu như vậy, luôn luôn nghĩ đến chiến dịch trong tương lai.” Tôi đập vào nút xoá và xoá cái âm thanh độc hại của anh ta ra khỏi máy trả lời tự động của tôi.

Anh vòng tay quanh eo tôi và kéo tôi về phía anh. “Đừng có gọi lại cho hắn ta. Tên con hoang.” Đôi mắt màu xanh lục của anh nhíu lại và khuôn mặt anh hiện lên vẻ hà khắc mà người đàn ông có khi anh ta cảm thấy cần bảo vệ lãnh địa của mình.

“Em sẽ không gọi đâu.” Giờ là thời gian cho sự ôn hoà chứ không phải rít đạn qua tai anh, vì tôi biết tôi sẽ cảm thấy thế nào nếu vợ cũ của anh đột nhiên liên lạc với anh và để lại tin nhắn như vậy. Tôi vòng tay quanh người anh và rúc đầu vào chỗ hõm trên vai anh. “Em không có hứng với bất cứ thứ gì anh ta nói, những gì anh ta cảm thấy, và khi anh ta chết em cũng sẽ không đến nhà tang lễ đâu. Em thậm chí cũng sẽ không gửi hoa. Tên con hoang.”

Anh cọ cọ cằm mình vào thái dương tôi. “Nếu hắn còn gọi cho em. *Anh* sẽ gọi cho hắn.”

“Vâng,” Tôi nói. “Tên con hoang.”

Anh nén cười. “Được, em có thể khoan dung với những tên con hoang hơn. Anh hiểu.” Anh

hôn và vỗ nhẹ vào mông tôi.

“Tốt,” Tôi hân hoan nói. “Giờ em đi làm được chưa?”

Cả hai chúng tôi đi ra ngoài và vào xe của riêng mình – Tôi đã nhớ bật hệ thống an ninh khi đi ra ngoài – và Wyatt lùi xe ra khỏi lối lái xe xuống phố của tôi, lùi lại đủ xa để tôi có đường mà lái trước anh. Tôi tự hỏi liệu anh có định theo tôi đến tận Great Bods không, có lẽ là để chắc rằng không có tên chồng cũ nào ẩn nấp, chờ để nói chuyện với tôi.

Tôi lùi ra khỏi lối lái xe và gạt cần số sang chế độ *Drive*. Động cơ kêu vo vo khi tôi cung cấp khi đốt cho nó, và Wyatt sắp hàng sau tôi.

Cách khoảng 100m xuống phố là biển báo Stop nơi con đường bị cắt ngang bởi bốn làn xe bận rộn. Tôi nhấn phanh và cái bàn đạp ấn sát xuống sàn xe. Chiếc xe vượt qua biển báo Stop và tiến thẳng vào trong bốn làn giao thông.

CHƯƠNG XIX (Deco)

Tôi không thấy tia sáng cuộc sống của mình lóe lên trước mắt nữa. Tôi đang quá bận rộn để chiến đấu với cái bánh lái và hét lên “Cút thật!” để bật ra khỏi tình trạng hiện tại của mình.

Tôi phí hoài vài giây quý báu để đạp phanh một cách vô vọng, cầu nguyện nó sẽ đột nhiên hoạt động lại bằng một cách phi thường nào đó. Nhưng vô ích. Chỉ ngay trước khi tôi vượt qua biển báo Stop, bằng nỗ lực cuối cùng, tôi giậm mạnh bàn phanh khẩn cấp khiến chiếc xe của tôi quay tròn tròn, lốp xe rít lên và bốc khói khi tôi bắn mạnh vào giao lộ. Thắt lưng an toàn của tôi nghiêng chặt, kéo tôi đập mạnh vào ghế ngồi của mình. Tôi cố gắng kiểm soát vòng quay nhưng một chiếc xe tiến đến, bánh xe của nó rít lên khi nó cố dừng lại, xô mạnh vào thanh chắn sau bên phải xe tôi và thêm vào xung lực. Cảm giác giống như đang chơi vòng quay ngựa gỗ với tốc độ cao. Trong chưa đến một giây, tôi đối mặt với cả một luồng giao thông, một chiếc xe bán tải đa năng màu đỏ lao thẳng vào xe tôi; rồi một cú xóc mạnh khi xe tôi va vào thanh chắn bê tông phân luồng và chồm qua nó, rồi giật lại trước khi xoay ngang vượt qua bãi cỏ và nhập vào một tuyến giao thông hai làn khác. Tôi kinh hãi liếc sang phải và, nhìn qua cửa phía ghế hành khách, tôi thấy khuôn mặt một người phụ nữ đang đóng băng vì sợ hãi và dường như thời gian cũng đóng băng lại, một thoáng trước cú va chạm. Một đợt sóng xung kích lớn dội mạnh vào cơ thể tôi và một màu đen bao trùm tất cả.

Bóng tối chỉ kéo dài vài giây. Tôi mở mắt ra và hấp háy, sững sờ nhận ra mình vẫn còn sống, nhưng dường như tôi không thể cử động được, mà dù cho tôi có thể đi chẳng nữa, tôi quá sợ hãi để xem mình bị thương ở những đâu. Tôi không thể nghe thấy gì; như thể chỉ có mình tôi trên thế gian vậy. Tầm nhìn của tôi nhoè nhoẹt và mặt tôi tê dại, nhưng cùng lúc đó tôi thấy đau. “Ái,” tôi nói lớn trong sự im lặng lạ lùng và cùng với âm thanh đó mọi thứ thành linh trở lại rõ nét.

Tin tốt là: túi khí đã hoạt động. Tin xấu là: nó đã cần phải hoạt động. Tôi nhìn quanh mình và gần như gào tướng lên. Chiếc xe nhỏ bé đẹp đẽ của tôi trông như một mớ kim loại xoắn vào nhau. Tôi vẫn sống nhưng xe của tôi thì không.

Ôi, lạy Chúa tôi, Wyatt. Anh ở ngay sau tôi; anh nhìn thấy hết mọi việc. Anh hẳn phải nghĩ là tôi đã chết rồi. Tôi dò dẫm đai an toàn bằng tay phải và tháo nó ra, nhưng khi tôi cố mở cửa, nó chẳng hề động đậy và tôi không thể huých người vào nó bởi tay đau của tôi ở phía đó. Rồi tôi nhận ra kính chắn gió đã bị vỡ nên tôi gắng lôi mình ra ngoài từ phía sau tay lái – giống như là

chơi Twister vậy – và rón rén trườn qua cái khoảng không của kính chắn gió, cẩn thận với mảnh thủy tinh vỡ và chui ra mui xe ngay khi Wyatt túm được tôi.

“Blair,” anh nói giọng khàn khàn, với lấy tôi nhưng anh đột nhiên đóng băng lại với hai cánh tay giơ ra, như thể anh sợ chạm vào người tôi. Khuôn mặt anh trắng bệch như tờ giấy. “Em không sao chứ? Có bị gãy cái gì không?”

“Em không nghĩ vậy.” Giọng tôi mỏng và run run yếu ớt, mũi tôi thì chảy nước. Tôi xấu hổ chùi mạnh rồi nhìn thấy một vết bầm màu đỏ ở tay và thêm vào giọt nước màu đỏ chạy ra từ mũi tôi. “Ồi, em bị chảy máu. Lại vậy rồi.”

“Anh biết.” Anh dịu dàng nâng tôi khỏi mui xe và mang tôi ra giữa bãi cỏ, luồn lách qua một mớ xe cộ lộn xộn. Hai chiều giao thông đã hoàn toàn ngưng lại. Hơi nước bốc lên từ cái mui xe nhàu nát của chiếc xe đã va chạm với xe tôi, và những người lái xe mô tô khác đang giúp đỡ người phụ nữ bên trong. Ở phía bên kia đường bốn làn, hai hay ba chiếc xe chết máy ở góc cua nhưng hình như nặng lắm cũng chỉ bị móp chần bùn thôi.

Wyatt đặt tôi xuống bãi cỏ và dúm cái khăn tay vào tay tôi. “Nếu em không sao thì anh sẽ đi xem người lái xe kia thế nào.” Tôi gật đầu và xua xua tay, ra dấu anh nên xem anh có thể giúp gì. “Em chắc chứ?” anh hỏi và tôi lại gật đầu. Anh chạm nhẹ vào tay tôi rồi bước đi, nói chuyện điện thoại, và tôi nằm ngửa trên bãi cỏ, khăn tay ấn vào mũi để ngăn không cho máu chảy. Tôi nhớ ra tôi bị đập vào mặt khá mạnh; chắc là do túi khí bật ra. Giữ được mạng sống thì chảy máu mũi cũng đáng.

Một người đàn ông mặc com lê đi đến và ngồi xổm xuống cạnh tôi ở tư thế có thể chắn ánh mặt trời khỏi mặt tôi. “Cô không sao chứ?” anh hỏi tử tế.

“Tôi kĩ vậy,” tôi nói giọng mũi, kẹp chặt hai lỗ mũi lại.

“Cô cứ nằm yên đó, đừng cố ngồi dậy đề phòng cô bị thương nặng hơn cô tưởng và vẫn chưa cảm nhận được điều đó. Mũi cô có bị gãy không?”

“Tôi không kĩ vậy.” Tôi đau, toàn bộ khuôn mặt tôi bị đau. Nhưng mũi tôi không bị đau hơn những chỗ khác và tóm lại, tôi nghĩ rằng nó chỉ bị chảy máu thôi.

Những thành viên tốt bụng của hội Samaritan (hội bác ái) đột nhiên xuất hiện, giúp đỡ bằng đủ mọi thứ: những chai nước, khăn ướt trẻ em, thậm chí là khăn ướt thấm cồn từ bộ đồ sơ cứu của ai đó để giúp rửa sạch những vết rách, lau sạch máu để bạn có thể nói được thực sự vết

rách đó tòi tẹt đến đâu; một túi đá cấp cứu; băng dán vết thương và gạc; những chiếc điện thoại di động và sự cảm thông. Có bảy người bị thương nhẹ, trong đó có tôi, nhưng người lái chiếc xe đâm ngang tôi thì bị thương rất nặng khiến người ta không thể mang cô ra khỏi xe. Tôi nghe tiếng Wyatt nói, giọng anh bình tĩnh và đầy quyền lực nhưng tôi không thể nghe được anh đang nói gì.

Phản ứng tác động lên tôi làm tôi run rẩy. Tôi từ từ ngồi dậy và nhìn mớ hỗn độn xung quanh, nhìn vào những người bị chảy máu ngồi quanh tôi và tôi muốn khóc. Tôi đã làm điều này ư? Đây là tai nạn, tôi biết là thế nhưng mà... tôi vẫn là nguyên nhân. Chiếc xe của tôi. Tôi. Cảm giác tội lỗi như muốn ăn tươi nuốt sống tôi. Tôi đã giữ cho xe mình luôn ở trạng thái tốt, nhưng có phải tôi đã bỏ qua việc bảo dưỡng quan trọng nào đó không? Không chú ý đến những dấu hiệu cảnh báo rằng phanh xe tôi đã sắp hỏng?

Còi báo động hú lên từ xa và tôi nhận ra mới chỉ có vài phút trôi qua. Thời gian nhích đi quá chậm, như thể tôi đã nằm trên bãi cỏ này ít nhất nửa tiếng rồi. Tôi nhắm mắt lại và cầu nguyện điên cuồng cho người phụ nữ đâm vào xe tôi không bị sao. Cảm thấy yếu ớt và hơi hoa mắt, tôi nằm xuống và nhìn chăm chăm lên bầu trời trong xanh.

Đột nhiên tôi cảm thấy ngột ngạt và nhận ra quang cảnh này tương tự với chiều chủ nhật như thế nào, chỉ là khi đó tôi nằm trên nền bãi đỗ xe ấm áp thay vì nằm trên bãi cỏ xanh thơm phức mà thôi. Nhưng tiếng còi báo động đang hú lên và một bầy cảnh sát đang tiến đến thì giống hệt như lúc này. Có lẽ mất nhiều thời gian hơn là tôi tưởng; cảnh sát đã đến đây từ bao giờ?

Một lính cứu thương đi xuống, quỳ xuống cạnh tôi, tôi không biết anh ta. Tôi muốn Keisha, người đã cho tôi ăn bánh. “Xem chúng ta có gì ở đây nào,” anh ta nói nhưng anh hướng đến cánh tay trái của tôi. Chắc chắn anh ta nghĩ vết băng bó là băng cho một vết rách mới.

“Tôi không sao,” tôi nói. “Vết khâu đó là của một cuộc tiểu phẫu.”

“Thế tất cả máu này là từ đâu ra?” Anh ta bắt mạch rồi lôi ra cái đèn pin nhỏ soi hai mắt tôi.

“Mũi tôi. Túi khí làm mũi tôi chảy máu.”

“Nghĩ đến những gì đã có thể xảy ra thì đúng là phải cầu Chúa phù hộ cho mấy cái túi khí” Anh ta nói. “Cô có thắt đai an toàn không?”

Tôi gạt đầu, rồi sau đó anh ta kiểm tra xem tôi có bị thương bởi đai an toàn không và quần dài quần quanh tay phải tôi để kiểm tra huyết áp. Đoán xem chuyện gì? Không sao cả. Vì nhìn

chung tôi không sao cả nên anh ta chuyển qua những người khác.

Trong khi đó, một bác sĩ cứu thương khác làm việc với người phụ nữ trong xe, trấn an cô. Wyatt quay trở lại vào ngồi xổm xuống cạnh tôi. “Điều gì xảy ra vậy?” anh hỏi nhẹ nhàng. “Anh ở ngay phía sau em và anh không thấy gì bất thường cả, nhưng đột nhiên em bắt đầu quay mòng mòng.” Trông anh vẫn tái nhợt và dữ tợn nhưng tôi lại hoa mắt nên tôi không chắc lắm.

“Em đạp phanh để dừng lại ở biển báo Stop, bàn đạp bẹp dí xuống sàn xe nhưng chẳng có tác dụng gì. Vì thế em ấn phanh khẩn cấp và đấy là lý do em bắt đầu quay mòng mòng.”

Anh liếc nhìn xe chiếc xe của tôi đang đậu ở làn phía xa xa, hai bánh trước của nó chồm lên lề đường. Tôi theo hướng nhìn của anh, nhìn chăm chăm vào cái đồng hồ nát và rùng mình. Tôi đã bị đâm rất mạnh, đến mức cái khung xe bị bóp méo thành hình chữ U, và bên phía ghế hành khách thì không còn dấu vết gì nữa. Không nghi ngờ tại sao kính chắn gió lại bị vỡ vụn. Nếu không nhờ có đai an toàn thì có lẽ tôi cũng như cái kính chắn gió rồi.

“Gần đây em có gặp phiền toái gì với phanh xe của em không?”

Tôi lắc đầu. “Không. Và em vẫn đưa nó đi bảo dưỡng đều đặn mà.”

“Người cảnh sát tuần tra đã lái xe đưa về chỗ của em cũng không báo cáo vấn đề gì về nó cả. Cứ đến bệnh viện và kiểm tra...”

“Em không sao. Thật đấy. Các thông số sức khỏe của em vẫn bình thường, và ngoài việc bị cái túi khí đập vào mặt thì em không nghĩ những chỗ khác bị làm sao cả.”

Anh xoa xoa ngón cái lên xương gò má tôi, chạm vào chúng hết sức nhẹ nhàng. “Được rồi. Anh có nên gọi mẹ em đến đưa em về không? Anh muốn em không phải ở một mình, ít nhất là trong vài giờ tới.”

“Sau khi xe của em bị mang đi đã. Em không muốn mẹ trông thấy cái xe, nó sẽ khiến mẹ gặp ác mộng. Em biết anh cần đăng ký xe và thẻ bảo hiểm của em.” Tôi buồn rầu nói, vẫn nhìn chăm chăm vào cái mớ kim loại hỗn độn đó. “Nếu anh có thể tìm thấy ngăn chứa đồ linh tinh trong xe thì chúng ở cái ngăn đó. Và túi của em cũng trong đó nốt.”

Anh chạm khế vào vai tôi rồi đứng lên và băng qua hai làn đường đến chiếc xe. Anh nhìn vào qua cửa sổ, đi vòng sang phía bên kia xe và quay lại, rồi làm điều gì đó kỳ quặc: anh nằm ngửa

xuống lề đường, chui đầu và vai xuống gầm xe phía sau bánh trước. Tôi nhắm mắt nghĩ đến những mảnh thủy tinh chắc chắn đang nằm trên mặt đường và hi vọng anh không bị đứt tay. Anh đang tìm gì vậy nhỉ?

Anh trượt ra khỏi gầm xe nhưng không quay lại với tôi. Thay vì thế anh đi đến một người sĩ quan mặc đồng phục và nói gì đó với anh ta, người sĩ quan tiến đến xe của tôi và anh ta cũng chui vào gầm xe đúng như cách Wyatt đã làm. Tôi nhìn thấy Wyatt lại nói vào di động của anh lần nữa.

Một đoàn đội cứu nạn bắt đầu tiến đến, để kéo những chiếc xe bị phá huỷ đi. Một chiếc xe cấp cứu cũng đến và các bác sĩ bắt đầu quá trình di chuyển nhẹ nhàng người phụ nữ ra khỏi xe. Một người giữ túi truyền cho cô. Khuôn mặt cô đầy máu và họ đeo cái vòng cổ định cổ cho cô. Tôi thì thầm một lời cầu nguyện khác.

Một thanh chắn hình xương cá được đặt ở trên phố và cảnh sát ở hai phía đang hướng dẫn xe cộ đi đường vòng. Đội cứu nạn vẫn đứng ý ở đó nhưng chẳng có chiếc xe nào được chuyển đi cả. Thêm nhiều xe cảnh sát nữa, lái đến hiện trường tại nạn. Đó là những chiếc xe không gắn phù hiệu cảnh sát, và tôi ngạc nhiên nhìn thấy hai người bạn thân MacInnes và Forester. Các Thám tử thì có việc gì ở hiện trường tai nạn nhỉ?

Họ nói chuyện với Wyatt và viên cảnh sát ở đang ở dưới gầm xe của tôi. MacInnes cũng nằm ngửa ra và chui vào gầm xe của tôi. Có chuyện gì với nó thế? Tại sao mọi người lại nhìn dưới gầm xe vậy? Anh chui ra và nói gì đó với Wyatt; Wyatt nói gì đó với viên cảnh sát và trước khi tôi biết được điều đó, viên cảnh sát đến và giúp tôi đứng dậy, sau đó đưa tôi lên chiếc xe tuần tra.

Lạy Chúa lòng lành, tôi đang bị bắt giữ.

Nhưng anh ta lại thả tôi vào ghế trước; động cơ xe vẫn chạy và điều hoà không khí đang bật, tôi chỉnh cửa thông gió phả thẳng vào mặt tôi. Tôi không chỉnh cái gương bên cạnh để xem trông tôi ra sao. Toàn bộ khuôn mặt tôi có lẽ là màu tím và đen, nhưng tôi không muốn biết.

Ban đầu, luồng gió thật tuyệt nhưng sau một phút, sự lạnh giá vọt ra phả vào da tôi. Tôi đóng cửa thông gió lại nhưng nó chẳng giúp gì nhiều, tôi ôm tay mình.

Tôi không biết tôi ngồi đó bao lâu, lạnh gần chết. Thông thường tôi sẽ chỉnh điều hoà nhưng chẳng hiểu sao tôi không có sự chủ động cần thiết để sờ mó vào xe của một tay cảnh sát. Tôi có thể, nếu là xe của Wyatt, nhưng không phải là với một cái xe tuần tra. Hoặc có lẽ chỉ là tôi quá

mụ mẫm nên không hành động gì cả.

Một lúc sau Wyatt đi đến và mở cửa. “Em sao rồi?”

“Tốt đẹp cả.” Ngoại trừ việc người tôi đang cứng dần lại và cảm giác nói chung là như bị đánh bằng dùi cui. “Có điều em lạnh.”

Anh cởi áo khoác và vươn người vào trong xe, bọc cái áo quanh người tôi. Thớ vải vẫn lưu giữ sự ấm áp từ cơ thể anh và khiến làn da lạnh giá của tôi cảm thấy thật sung sướng. Tôi ôm chặt áo khoác quanh mình và mở to mắt nhìn chăm chăm vào anh. “Em bị bắt à?”

“Tất nhiên là không.” Anh nói, khum tay ôm lấy mặt tôi và lướt ngón tay cái quanh môi tôi. Anh cứ chạm vào tôi như thể để đoan chắc với bản thân rằng tôi vẫn còn nguyên vẹn một khối vậy. Anh gập thân hình lực lưỡng của mình thành chữ V qua cửa xe. “Em có đủ sức đến đồn cảnh sát và cho bọn anh lấy lời khai không?”

“Anh có chắc là em không bị bắt không đấy?” Tôi nói giọng cảnh giác.

“Chắc chắn.”

“Vậy sao em lại phải đến đồn cảnh sát? Có phải người phụ nữ đó chết rồi không? Em sẽ phải chịu trách nhiệm về tai nạn giao thông gây chết người chứ?” Sự kinh hoàng đang tăng lên gặm nhấm tôi và tôi cảm thấy môi mình run run.

“Không, em yêu, bình tĩnh nào. Người phụ nữ đó không sao. Cô ấy vẫn tỉnh táo và đang nói chuyện với bác sĩ. Có thể cô ấy bị thương ở cổ nên họ di chuyển cô ấy đi rất cẩn thận.”

“Tất cả là lỗi của em.” Tôi khổ sở nói, cố đấu tranh để không khóc.

Anh lắc đầu. “Em không có lỗi, trừ phi là em tự cắt dây phanh của mình,” anh nói với giọng hà khắc.

Dwayne Bailey đã được bảo lãnh nhưng hắn đã bị triệu tập lại và chất vấn. Tôi không được phép dính líu đến buổi chất vấn đó, nhưng có thể đó là điều tốt bởi vì ngay sau đó tôi sẽ tự

khiến mình lo lắng. Dây phanh của tôi bị cắt. Xe tôi bị phá hoại có chủ tâm. Tôi có thể đã bị giết, những người khác chẳng dính gì đến việc chứng kiến án mạng của Nicole cũng có thể đã bị giết. Tôi giận dữ. Wyatt sẽ không để cho tôi đến chỗ nào gần Bailey cả.

Giờ thì tôi biết tại sao Wyatt lại để một viên cảnh sát tuần tra tổng tôi vào xe anh ta rồi: để bảo vệ tôi. Tôi đã bị phơi mặt ra hoàn toàn, ngồi đó, ngay giữa bãi cỏ, trong trường hợp ai đó – cụ thể là Dwayne Bailey – muốn bắn tôi phát nữa. Tôi không thể nghĩ ra tại sao hắn ta làm vậy hoặc tại sao hắn lại phá hoại xe của tôi, khi hắn đã thú tội rồi và chẳng có lý do gì để cần phải giết tôi cả – chưa từng có lý do nào hết, nhưng hắn không biết điều đó. Ừm, có lẽ giờ thì hắn biết rồi, mặc dù tôi nghi ngờ chuyện cảnh sát nói cho hắn biết, rằng dù thế nào thì tôi cũng chẳng nhận diện được hắn.

Tôi rửa ráy ở nhà vệ sinh nữ, dùng khăn giấy để cọ sạch vết máu khô khỏi mặt và tóc mình hết mức có thể. Tôi không biết làm thế nào mà máu mũi lại chảy ra tóc tôi được, nhưng mà nó ở đó. Tai tôi dính máu, phía sau tai, trên cổ tôi, trên tay tôi – và một cái áo lót khác đã bị phá hủy, chết tiệt thật! Thậm chí cả chân tôi cũng bị dính máu.

Có một vết cắt nhỏ dọc theo thành giữa hai lỗ mũi tôi, cả hai bên xương gò má của tôi đỏ ửng và sưng tấy lên. Tôi ngờ rằng sáng mai tôi sẽ có hai con mắt thâm sì. Tôi cũng ngờ rằng tôi sẽ có thêm rất nhiều cơn nhức nhối và đau đớn khiến tôi chẳng còn quan tâm đến một mắt bị thâm hay hai mắt bị thâm nữa.

Wyatt chưa tìm thấy túi của tôi nên tôi chẳng có điện thoại. Cái túi đó phải ở trong xe... ở đâu đó... và chiếc xe thì đang ở khu cảnh sát, được bảo vệ phía sau hàng rào chắn. Đội khám nghiệm đã xem xét kỹ lưỡng chiếc xe của tôi ở hiện trường, ít nhất là bên ngoài, để đội cứu nạn có thể kéo nó đi mà không phá hủy chứng cứ. Họ cũng làm hết sức có thể để kiểm tra bên trong và Wyatt nói rằng rồi họ sẽ tìm thấy túi của tôi thôi. Tôi chẳng cần gì ngoài ví và cuốn séc của mình. Sẽ rất phiền nhiễu nếu phải làm lại toàn bộ thẻ tín dụng, bằng lái xe, thẻ bảo hiểm và tất cả những thứ khác, vì thế tôi hi vọng họ sẽ tìm thấy nó.

Tôi chưa gọi cho mẹ vì việc phải nói với bà rằng có ai đó đã cố giết chết tôi – một lần nữa – là điều tồi tệ hơn nhiều so với việc nói với mẹ tôi bị tai nạn.

Các cảnh sát mang đến cho tôi đồ ăn uống. Tôi đoán rằng họ đã nghe câu chuyện bánh quy hôm chủ nhật nên họ nghĩ tôi cần đồ ăn thức uống. Một người phụ nữ, trông nghiêm nghị và tháo vát trong bộ đồng phục màu xanh nước biển với mái tóc được tết chặt, mang đến cho tôi một túi bỏng ngô và xin lỗi bởi vì cô không có đồ gì ngọt để cho tôi. Tôi uống cà phê. Tôi uống Coke trắng. Tôi được cho kẹo cao su và bánh quy bơ. Khoai tây chiên. Đậu phộng. Tôi chén đậu phộng và bỏng ngô rồi từ chối những thứ còn lại vì bụng tôi căng phồng lên rồi. Tuy nhiên, họ không cho tôi một thứ mà tôi đang chờ đợi. Chúa tha tội cho con, nhưng những chiếc bánh rán

đâu nhỉ??? Đây là đồn cảnh sát nên tôi chả thể gào toáng lên được. Mọi người đều biết cảnh sát ăn bánh rán. Dĩ nhiên là thế, xem ra thì giờ đang là giờ ăn trưa, có lẽ bánh rán đã hết lâu rồi.

Sĩ quan Adam, người phụ trách chính khám nghiệm hiện trường tai nạn, ôn lại chi tiết thứ tự các sự kiện theo thời gian cùng tôi. Anh nhờ tôi vẽ các biểu đồ. Anh vẽ các biểu đồ. Tôi thấy chán và cũng ngồi vẽ, mấy cái mặt cười.

Tất nhiên là họ làm thế để tôi không ăn không ngồi rồi. Tôi biết điều đó. Có lẽ đó là yêu cầu của Wyatt để tôi không bị kích động mà xía vào việc chất vấn Dwayne Bailey, cứ như là tôi sẽ làm thế không bằng. Thật không thể tin được, tôi biết khi nào không nên nói leo chứ. Tuy nhiên, rõ ràng là Wyatt nghi ngại.

Khoảng 2h, Wyatt đến đón tôi. “Anh sẽ đưa em về nhà để tắm rửa và thay đồ, rồi anh sẽ đưa em đến nhà mẹ em luôn. Thật tốt là túi đồ của em chưa bị dỡ ra bởi vì em sẽ quay lại nhà anh với anh.”

“Tại sao?” tôi hỏi khi tôi đứng dậy. Tôi đang ngồi trong ghế của anh, bên bàn của anh, lên danh sách mọi thứ tôi cần làm. Wyatt hơi nhúu mày khi anh nhìn cái danh sách và quay ngược nó lại để anh có thể đọc được. Lông mày anh giãn ra khi anh nhận ra cái danh sách đó không nói về anh.

“Bailey thề là hắn không chạm vào xe em,” anh nói. “Hắn nói rằng hắn thậm chí còn chẳng biết em ở chỗ nào và hắn có chứng cứ ngoại phạm từ đêm thứ năm. MacInnes và Forester đang đi kiểm tra, nhưng để cho an toàn, chúng ta sẽ quay lại Kế hoạch A, nghĩa là giấu em đi.”

“Bailey ở đây phải không? Hắn bị bắt chứ?”

Wyatt lắc đầu. “Hắn bị tạm giữ nhưng không bị bắt. Bọn anh có thể giữ hắn một vài hôm mà chưa cần có lời buộc tội chính thức.”

“Được, nếu hắn ở đây rồi thì em còn phải nấu náu khỏi ai nữa?”
Anh tỉnh táo nhìn tôi. “Bailey là nghi phạm rõ ràng nhất – nếu như phanh xe bị phá hỏng từ trước ngày hôm qua và nếu như hắn không kể cho bọn anh nghe về chiếc xe, vì như thế bọn anh sẽ hình dung ra rằng hắn là kẻ đã bắn em vào hôm chủ nhật và việc phá chiếc xe là một nỗ lực khác để giết em mà thôi. Mặt khác, nếu chứng cứ ngoại phạm của hắn là đúng thì chúng ta sẽ phải xem xét việc có ai đó khác đang cố giết em và lợi dụng cơ hội này khi hắn có động cơ làm thế. Chúng ta đã nói chuyện này vào cái đêm cô Goodwin bị sát hại nhưng chúng ta cần phải nói lại lần nữa – em có xung đột với bất kỳ ai không?”

“Anh,” Tôi nói, chỉ ra điều hiển nhiên.

“Ngoài anh ra.”

“Không. Anh tin hay không thì tùy, em không dính líu đến những xung đột nhiều lắm. Anh là ngoại lệ.”

“Anh may mắn quá đấy,” anh lầm bầm.

“Này. Có bao nhiêu người xung đột với anh trong vài tháng qua, ngoài em ra?” Tôi hỏi giọng phần nộ.

Anh xoa xoa mặt mình. “Câu hỏi khá đấy. Được thôi, vậy thì tiện đây, anh sẽ nói chuyện với chồng cũ của em.”

“Jason? Tại sao?”

“Anh thấy hơi kỳ quặc vì anh ta gọi cho em như thế, sau năm năm không liên lạc tí nào. Anh không tin đó là sự ngẫu nhiên.”

“Nhưng sao Jason lại cố giết em chứ? Có vẻ như anh ta chẳng được lợi gì từ chính sách bảo hiểm em có hoặc em biết được gì đó mà anh ta không muốn...” Tôi ngừng lại, bởi vì tôi biết những thứ về Jason có thể làm hại đến sự nghiệp chính trị của anh ta – và tôi có bức ảnh để chứng minh điều đó. Dù là anh ta không biết tôi có nó nhưng tôi cũng không phải người duy nhất biết rằng anh ta là cái loại bịp bợm đáng khinh.

Đôi mắt Wyatt trở nên cứng rắn, cái nhìn sâu sắc của cảnh sát. “Cái gì?” anh nói “Em biết cái gì?”

“Không thể là việc em biết anh ta cầm sừng em.” Tôi nói. “Nó thật vô lý. Có một điều là em chưa từng nói gì trong năm năm qua nên tại sao anh ta lại đột nhiên lo lắng về điều đó nhỉ? Và em không phải là người duy nhất biết, nên khỉ em chẳng phải là điều hoàn hảo gì.”

“Ai biết nữa?”

“Mẹ. Siana và Jenni. Bố biết Jason đã lừa dối; rốt cuộc mẹ nói cho bố biết nhưng bố em không biết chính xác chuyện gì. Những người phụ nữ anh ta đã lừa dối hiển nhiên là biết. Có thể là gia đình anh ta nữa. Và việc công chúng biết anh ta đã cưỡng người vợ đầu, từ năm năm trước và với một người nào đó không phải người vợ hiện tại, không có vẻ gì là sẽ phá vỡ tan tành sự nghiệp chính trị của anh ta cả. Làm mẹ thì có nhưng phá vỡ tan tành thì không.” Giờ đây, nếu như công chúng biết rằng anh ta đã bị bắt gặp tán tỉnh người em vợ mười bảy tuổi thì điều đó sẽ phá vỡ tan tành sự nghiệp của anh ta, bởi vì nó sẽ xếp anh ta vào loại đồi trụy.

“OK. Được rồi. Còn gì không?”

“Em không nghĩ ra được gì khác.” Như tôi nói rồi đấy, Jason không biết tôi đã copy là những bức ảnh đó nên tôi an toàn trong việc này. “Dù sao đi chăng nữa thì Jason cũng không phải kẻ hung dữ.”

“Anh nghĩ em đã bảo anh ta dọa biến cái xe của em thành phế liệu mà. Với anh, điều này rõ ràng là giống nhau.”

“Nhưng đó là năm năm trước. Và anh ta đã dọa sẽ biến xe em thành phế liệu nếu em công khai việc anh ta cưỡng em. Lúc đó anh ta đang chạy đua vào chính quyền bang nên dứt khoát điều đó sẽ hại đến anh ta. Và công bằng mà nói, anh ta chỉ nói vậy khi em dọa sẽ công khai việc đó nếu anh ta không cho em những gì em muốn trong việc dàn xếp li dị.”

Wyatt ngửa đầu ra sau và nghiên cứu cái trần nhà. “Sao điều đó không làm anh bất ngờ nhỉ?”

“Bởi vì anh là người đàn ông thông minh,” Tôi nói và vỗ mông anh.

“Được rồi, nếu như em không nghĩ đó là chồng cũ của em – nhưng dù sao anh cũng vẫn kiểm tra anh ta đấy – thì em có ý tưởng nào khác không?”

Tôi lắc đầu. “Dwayne Bailey là người duy nhất mà em nghĩ được.”

“Tiếp nào, Blair. Nghĩ tiếp đi.”

“Em đang nghĩ!” Tôi điên tiết nói.

Anh cũng điên tiết. Anh chống nạnh và nhìn xuống tôi. “Vậy thì nghĩ kỹ hơn đi. Em là cố động viên cơ mà, sẽ phải có hàng trăm người muốn giết em đấy.”

CHƯƠNG XX (Chubby)

Tiếng hét ầm đáp trả của tôi đã chặn được hết những âm thanh rền rĩ từ bên ngoài văn phòng đóng kín của anh. “Anh rút lại câu đó ngay”

“Được rồi, được rồi. Hạ giọng xuống đi,” anh lầm bầm. “Cút thật. Anh rút lại.”

“Không, anh không. Anh cố ý thế.” Theo kinh nghiệm, bạn không bao giờ được cho phép một gã đàn ông rút lại câu nói nào ngay lần đầu cả. Theo phần 3, đoạn 10, của Mật Mã Phụ Nữ Các Bang Miền Nam, nếu một người (ý chỉ đàn ông đấy) định lấn lướt bạn, thì gã ta sẽ phải trả giá.

“Anh không cố ý như thế. Anh chỉ đang nản quá.” Anh vói về phía tôi.

Tôi lui lại trước khi anh có thể chạm vào mình, giật mạnh mở cánh cửa, và lao nhanh ra ngoài. Đúng như vì tôi nghĩ: mọi người trong căn phòng thoáng rộng và bận rộn này đang nhìn vào chúng tôi, một số công khai, một số vờ như không làm thế. Tôi đường hoàng bước êm tới thang máy, và để tôi nói với bạn, bản thân mấy vết thương của tôi thôi đã đủ đau lắm rồi, nữa là bước đi. Đi rón rén có lẽ sẽ tốt hơn, nhưng không có cách nào rón rén với tâm trạng này được cả. Tình cảm của tôi đang bị tổn thương, và tôi muốn anh biết điều đó.

Cánh cửa thang máy mở và hai bộ sắc phục đi ra. Ồ, nhưng bạn biết ý tôi là gì rồi đấy, những bộ sắc phục có mấy người đàn ông ở bên trong. Wyatt và tôi bước vào thang máy trong yên lặng, và anh ấn nút.

“Anh *không* cố ý như thế,” anh nói ngay khi cửa thang máy đóng lại.

Tôi bắn về phía anh cái nhìn khinh khỉnh, không nói gì cả.

“Anh đã chứng kiến em chết hụt hai lần trong vòng bốn ngày,” anh nói một cách rời rạc. “Nếu không phải Bailey làm việc ấy, thì em hẳn phải có một kẻ thù ở đâu đó. Nghĩa là phải có một lý do. Em biết điều gì đó, nhưng em có thể không nghĩ là em đã biết nó. Anh đang cố đào xới để

phát hiện ra những thông tin có thể chỉ cho anh đi đúng hướng.”

Tôi đáp trả, “Sao anh không nghĩ rằng mình nên kiểm tra bằng chứng ngoại phạm của Bailey trước khi khẳng định có ‘*hàng trăm*’ người muốn giết em?”

“Có thể đó là một sự phóng đại.”

Có thể? Một sự *phóng đại*? “Oh? Thế thì theo anh chỉ có bao nhiêu người *thực sự* muốn giết em?”

Anh liếc tôi với đôi mắt lấp lánh. “Anh đã từng muốn tự mình bóp cổ em một đôi lần.”

Thang máy ngừng lại, cửa mở, và chúng tôi bước ra ngoài. Tôi không đáp lại lời khẳng định cuối cùng bởi vì tôi đoán anh đang cố làm cho tôi phát điên đủ để hấp tấp nói bừa cái gì đó, như kiểu buộc tội anh cắt dây phanh của tôi, bởi vì anh thừa nhận đã từng muốn giết tôi, và sau đó tôi sẽ lại phải xin lỗi anh bởi vì tất nhiên anh cũng không thực sự có ý như thế, và tôi biết điều ấy. Thay vì đầu hàng, tôi chơi trò bắn thiu, ngậm chặt cái miệng mình lại.

Khi chúng tôi bước vào bãi đỗ xe, Wyatt tóm vòng quanh eo và quay ngược người tôi lại để đối mặt với anh. “Anh thực sự xin lỗi” anh nói, và nhẹ nhàng hôn lên trán tôi. “Em đã trải qua quá nhiều chuyện trong mấy ngày gần đây, đặc biệt là ngày hôm nay, và anh không nên trêu chọc em như thế, dù anh có chán nản cỡ nào.” Anh lại hôn tôi lần nữa, và giọng anh thô ráp. “Khi em quay vòng vòng quanh cái ngã tư đó và bị cái xe đầu tiên đâm phải, anh đã tưởng tìm mình ngừng đập.”

Well, địa ngục, thật vô ích khi để ý vụn vặt, đúng không? Tôi dựa đầu vào anh và cố để không nghĩ đến cơn khiếp sợ phát ồm mà mình đã cảm thấy sáng nay. Nếu vậy là đã đủ tệ cho tôi, thì việc đó với anh sẽ thế nào chứ? Tôi biết mình sẽ cảm thấy thế nào nếu mình ở phía sau anh và nhìn thấy anh bị giết, đó là những gì mà tôi chắc chắn rằng anh tưởng là đã xảy ra với tôi.

“Khuôn mặt bé nhỏ tội nghiệp của em,” Anh lẩm nhẩm, vuốt tóc tôi ra sau khi anh xem xét mặt tôi.

Tôi không chỉ ngồi ở đồn cảnh sát cả ngày để đợi cho mặt tôi sưng húp lên và mắt cứ thế tím bầm. Một trong những viên cảnh sát đã đưa tôi một túi nilon bọc bánh sandwich, và tôi đã nhét đầy đá vào đó rồi chườm nó lên, lăn và áp lên trên mặt tôi, vì thế dù tệ thế nào thì tôi cũng trông không đến nỗi kinh khủng như nó đáng lẽ phải vậy. Tôi cũng đặt một cái băng dán cá nhân lên ngang vết cắt trên sống mũi tôi. Tôi nghĩ tôi trông giống như một võ sĩ quyền anh vừa

mới xong một trận đấu.

“J. W.,” một ai đó gọi, và cả hai chúng tôi cùng nhìn quanh khi một người đàn ông tóc muối tiêu trong một bộ comple xám tiến tới. Với mái tóc của ông, cá nhân tôi nghĩ là ông đáng lẽ nên mặc một bộ đồ nhiều màu sắc hơn, hay ít nhất cũng là một chiếc áo sơ mi xanh da trời, như thế ông sẽ không để lại một ấn tượng huênh hoang như thế này. Tôi băn khoăn không biết có phải là vợ ông mù thời trang không. Ông thấp và bệ vệ, trông giống như là một doanh nhân, ngoại trừ việc khi ông tiến lại gần hơn, tôi có thể thấy cái nhìn chăm chăm đặc biệt sắc xảo của ông.

“Sếp,” Wyatt nói, từ những gì tôi suy luận (duh!) thì đây là sếp sở cảnh sát, sếp của Wyatt. Nếu trước đây tôi có gặp ông, thì bây giờ tôi cũng chẳng nhớ gì hết, thực sự, ở khoảnh khắc đó, tôi thậm chí chẳng nhớ nổi tên ông.

“Đây là quý cô trẻ trung mà cả phần còn lại của lực lượng ta đang bàn tán ư?” Ông sếp đó hỏi, xăm soi tôi với kiểu hết sức tò mò.

“Tôi e rằng vậy,” Wyatt trả lời. “Sếp, đây là vợ chưa cưới của tôi, Blair Mallory. Blair, đây là William Gray, Sếp sở cảnh sát.”

Tôi từ chối cái thôi thúc muốn đá cho hắn một cái —Wyatt, chứ không phải ông sếp— thay vì bắt tay. Well, tôi thì có lẽ vẫn bắt tay bình thường, nhưng Sếp Gray chỉ nắm nhẹ lấy tay tôi như thể ông sợ làm tôi đau. Tôi lo rằng mình bây giờ trông còn tồi tệ hơn lần cuối cùng mình kiểm tra trước gương rất nhiều, cái “khuôn mặt bé nhỏ tội nghiệp” của Wyatt, và bây giờ là ông Sếp đối xử với tôi như kiểu với một mẫu thủy tinh dễ vỡ.

“Việc xảy ra sáng nay thật là một điều kinh khủng” Ông Sếp nói trang nghiêm. “Ta không có nhiều vụ giết người trong thị trấn này và chúng tôi muốn giữ nó trong tình trạng ấy. Chúng tôi sẽ giải quyết việc này, Cô Mallory; Tôi hứa với cô.”

“Cảm ơn,” tôi trả lời. Tôi còn có thể nói gì được? Nhanh lên ư? Những người thám tử biết họ đang làm gì, và tôi tin tưởng là họ làm tốt việc ấy — giống như tôi cũng làm tốt những việc cụ thể khác. Tôi nói “Màu tóc ông thực sự rất tuyệt. Tôi cá là nó trông tuyệt vời khi ông mặc áo sơ mi xanh, đúng không?”

Ông trông có vẻ giật mình, và Wyatt lén lút véo vào eo tôi. Tôi lờ anh đi.

“Ồ, Tôi không biết là thế đấy,” Sếp Gray nói, và cười lớn theo cái kiểu của đàn ông thường làm khi họ vừa hãnh diện lại vừa không thoải mái một chút.

“Tôi chắc chắn,” Tôi khẳng định lại với ông. “Màu xanh Pháp. Có lẽ ông có tầm mười cái áo sơ mi màu đó, đúng không? Bởi vì ông trông hoàn toàn hợp với nó.”

“Màu xanh Pháp?” ông lẩm bẩm. “Tôi không—”

“Tôi biết.” Tôi cười tươi. “Đối với một người đàn ông, Màu xanh chỉ là màu xanh, và đừng làm mình rối trí với tất cả những cái tên tưởng tượng đó, phải không?”

“Phải,” ông đồng ý. Ông hắng giọng và lùi lại một bước. “J. W., thường xuyên cập nhật thông tin cho tôi xem vụ điều tra này diễn tiến thế nào nhé. Thị trưởng đang hỏi về nó đấy.”

“Chắc chắn sẽ thế,” Wyatt trả lời, và nhanh chóng hướng tôi ra chỗ xe anh trong khi ông Sếp tiếp tục hướng vào trong tòa nhà. Wyatt rít lên, “Có phải em đã thực sự đưa cho Sếp sở cảnh sát những lời khuyên về *thời trang* không vậy?”

“Ai đó cần phải làm thế” Tôi tự biện hộ cho bản thân. “Người đàn ông tội nghiệp.”

“Hãy đợi cho đến lúc những tin tức về chuyện này lan ra,” anh lẩm bẩm khi anh mở cửa ở bên ghế hành khách và giúp tôi ngồi vào chỗ. Tôi cứng người lại và đau từ giây phút đó.

“Vì sao chứ?”

Anh lắc đầu. “Thực tế tất cả những gì mọi người trong sở bàn tán đến kể từ đêm thứ năm trước là em. Họ nghĩ anh đang phải chịu sự trừng phạt của mình, và anh là người đàn ông dũng cảm nhất còn đi lại được.”

Well. Tôi không biết phải nghĩ gì về điều đó.

* * *

Tôi nhắm mắt khi chúng tôi đi qua ngã tư nơi cái đồng hồ nát đó diễn ra. Tôi không biết liệu mình còn có thể ngừng ở điểm báo dừng đó một lần nữa mà ko làm sống dậy mọi thứ không. Wyatt rẽ lên phía con đường dẫn đến khu chung cư của tôi và nói, “Bây giờ em có thể mở mắt được rồi.”

Tôi lắc mình ra khỏi những kí ức đang gào thét mỗi một đốm và mở mắt. Bỏ cái ngã tư đó ở phía sau, mọi thứ trông thật bình dị, thân thuộc và an toàn. Căn hộ của tôi hiện ra phía bên phải, và Wyatt chui vào cổng. Tôi nhìn quanh, nhớ rằng cổng phía hàng rào đã không khóa khi những nhân viên cánh sát mang xe của tôi về nhà. Liệu có phải bất cứ kẻ nào cắt dây phanh của tôi – tôi vẫn nghĩ Dwayne Bailey là kẻ tình nghi số một— đã ấn núp đầu đó quanh đây sau lúc ấy không? Hắn đã thấy xe tôi được mang về và tính toán là nếu hắn không thể giết tôi bằng cách này, hắn sẽ thử cách khác không?

“Em nghĩ em sẽ chuyển đi,” Tôi lơ đãng nói. “Em không còn cảm thấy ở đây là an toàn nữa.”

Wyatt ra khỏi xe và vòng sang bên để mở cửa cho tôi, và đỡ tôi ra ngoài. “Ý hay đấy,” anh nói “trong khi em đang phục hồi, chúng ta sẽ đóng gói đồ đạc của em và chuyển đến nhà anh. Em muốn làm gì với đồ nội thất?”

Tôi nhìn thẳng vào anh như thể anh là người ngoài hành tinh. “Ý anh là gì, em muốn làm gì với đồ nội thất của em á? Em cần đồ của em ở bất cứ chỗ nào mà em chuyển tới.”

“Trong nhà anh đã có đồ nội thất rồi. Chúng ta không cần thêm nữa.”

Ah. Tôi phải chậm chạp mất một lúc để hấp thụ ý cái ý đó, bởi vì tôi chỉ mới vừa nhận ra anh đang định nói gì. “Em không có ý chuyển đến với anh. Em chỉ ý là ...chuyển đi. Bán căn hộ và mua một cái khác. Em chưa sẵn sàng cho một căn nhà, em không nghĩ đến, bởi vì em không có thời gian để chăm sóc những cái sân, luống hoa và các thứ.”

“Tại sao phải chuyển hai lần trong khi một lần là được rồi?”

Giờ tôi đã biết anh định dẫn cuộc nói chuyện đến đâu rồi, tôi có thể dễ dàng theo kịp anh. “Chỉ bởi anh nói với ông Sếp Gray em là vợ chưa cưới của anh không có nghĩa nó là như thế. Anh không thể có xe ngựa trước khi có ngựa được. Anh đã quên mang cái thứ tội nghiệp đó ra khỏi chuồng. Chúng ta thậm chí còn chưa hẹn hò, anh nhớ chứ?”

“Chúng mình hầu như không tách nhau ra trong suốt năm ngày. Thế nên mình đã qua cái giai đoạn hẹn hò đó rồi.”

“Là anh muốn thế.” Tôi ngừng lại ngay trước cửa và ngay khoảng khắc đó, như thêm một cú đòn, nhận ra rằng tôi không thể vào ngôi nhà của chính mình. Tôi không có túi xách của mình, không có chìa khóa của mình, không thể kiểm soát được cuộc đời của mình. Tôi nhìn anh tuyệt

vọng, ngồi xuống bậc thềm và bật khóc.

“Blair... em yêu,” anh nói, nhưng không hỏi việc gì xảy ra. Tôi nghĩ tôi sẽ đánh anh nếu anh làm thế. Thay vì vậy anh ngồi xuống bên cạnh tôi và vòng cánh tay xung quanh, và nâng niu tôi thật gần về phía anh.

“Em không thể vào trong,” Tôi thốt thức. “Em không có chìa khóa.”

“Siana có một bộ, đúng không? Anh sẽ gọi cho cô ấy.”

“Em muốn chìa khóa của em. Em muốn túi của em.” Sau mọi thứ xảy ra vào hôm nay, không có túi là một cú đòn hoàn hảo, giọt nước làm tràn ly. Hiển nhiên nhận ra tôi không có khả năng nhận thức cho có lý lẽ, anh chỉ đơn giản ôm tôi, nhẹ nhàng đu đưa từ trước ra sau, khi tôi khóc.

Khi anh vẫn khẽ lắc lư, anh mở điện thoại và gọi cho Siana. Bởi chưa ai trong gia đình tôi được thông báo về cuộc điều tra về những gì đã xảy ra sáng nay, nên Wyatt chỉ giải thích ngắn gọn: Tôi bị tai nạn xe sáng nay, túi khí đã phồng lên và tôi không bị thương, thậm chí còn chưa đến bệnh viện, nhưng chưa tìm lại được túi của tôi trong xe vì thế tôi không thể vào nhà. Không biết nó có thể đến mở khóa nhà cho tôi không? Nếu không, Wyatt nói anh sẽ điều một cảnh sát tuần tra ngưng nhiệm vụ lại và qua lấy chìa khóa.

Tôi có thể nghe thấy giọng của Siana, tông giọng báo động, nhưng tôi không thể đoán được ra chính xác nó nói gì. Wyatt bình tĩnh đáp lời để trấn an nó, dù vậy, khi anh ngừng cuộc điện thoại, anh nói “Cô ấy qua đây trong vòng hai mươi phút nữa. Em có muốn quay lại xe ngồi máy lạnh không?”

Tôi đồng ý. Tôi quyết qua mặt mình - rất cẩn thận - và hỏi xem anh có khăn giấy không. Anh không có. Đàn ông luôn không chu đáo.

“Dù thế, anh có một cuộn giấy vệ sinh trong cốp xe, nếu nó được việc.”

Okay, tôi không muốn biết tại sao anh lại có giấy vệ sinh, nhưng tôi rút lại nhận xét về việc anh không chu đáo. Chệch hướng khỏi những giọt nước mắt, tôi đến đứng bên khi anh mở cốp, để xem anh còn có cái gì khác ở ở đằng sau đó.

Cái trung tâm là một chiếc hộp các tông lớn, trong ấy có cuộn giấy vệ sinh, một bộ sơ cứu cực kì đầy đủ, một hộp găng tay plastic, vào cuộn ống nước bằng, một tấm plastic được gấp

gọn, một cái kính lúp, thước dây, túi giấy, túi nilon, những cái nhíp, kéo, và một lô lốc những thứ đồ lẻ khác. Cũng có cả một cái xẻng, cuốc chim và một cái cưa. “Anh làm gì với những cái nhíp đó?” tôi hỏi. “Anh chỉ giữ chúng để thuận tiện phòng trường hợp lông mày ai đó cần tỉa thôi à?”

“Thu thập bằng chứng,” anh trả lời khi tháo cuộn vải tờ giấy vệ sinh và đưa nó cho tôi “Anh phải có nó khi anh là một thám tử.”

“Nhưng bây giờ anh không phải là một thám tử,” Tôi chỉ ra. Tôi gấp chỗ giấy vệ sinh đó lại, rồi lau mắt và phẩy nhẹ trên mũi tôi.

“Thói quen khó bỏ. Anh vẫn nghĩ là có thể mình cần.”

“Thế còn cái xẻng?”

“Em không bao giờ biết khi nào em sẽ cần đào một cái hố.”

“Uh-huh.” Ít nhất thì tôi hiểu điều này. “Em luôn mang một cục gạch trong cốp xe em,” Tôi giải bày, rồi lại cảm thấy nhói đau khi nhớ ra cái xe mình đang ở hình dạng gì.

Anh sập cốp xe, nhúu mày. “Một cục gạch? Sao em lại cần một cục gạch?”

“Đề phòng trường hợp em phải phá cửa sổ.”

Anh ngưng lại, rồi tự nói với mình, “Anh không muốn biết vì sao”

Chúng tôi ngồi trong xe cho đến khi Siana tới, lại một chiếc Camry đời mới. Nó ra khỏi xe, trông lịch sự và quyến rũ trong một bộ vest nâu sẫm với viền dây bằng ren đỏ dưới viền áo. Giày của nó cũng có phần quai sau nâu đậm và cái gót Lucite 3 inch. Mái tóc ánh vàng của nó được cắt kiểu Bob mượt mà dài đến vai, những đường nét đơn giản đã tạo nên điều tuyệt diệu với khuôn mặt hình trái tim có lúm đồng tiền rất đẹp. Siana có một vẻ ngoài giống với những gì nó đã bảo “Hãy dè chừng, rất dè chừng.” Trong chúng tôi, hai đứa em gái và tôi hoàn toàn có tất cả những nền tảng cần thiết. Tôi xinh đẹp vừa đủ, nhưng hầu như tôi là một vận động viên có thiên hướng kinh doanh. Siana có thể thậm chí là không đường nét bằng nhưng trí thông minh của nó lấp lánh trên gương mặt như đèn hiệu, thêm nữa là nó có bộ ngực tuyệt đẹp. Jenni cao hơn cả hai chúng tôi, mái tóc sẫm và rực rỡ chết người. Nó không thể ổn định một nghề, nhưng kiếm được nhiều tiền bằng mấy cái công việc người mẫu ở thị trấn. Nó đáng lẽ đã có thể

đến New York và thử vận may ở đó, nhưng nó không đủ hứng thú với chuyện ấy.

Cả Wyatt và tôi đều ra khỏi xe. Siana gấn cái nhìn vào tôi, kêu lên chậm chạp và bật khóc khi nó chạy vội về phía tôi.

Nó trông như thể muốn quăng cánh tay ra để vòng ôm lấy tôi, nhưng nó ngừng nhanh, và bắt đầu vỗ về tôi nhẹ nhàng, rồi đưa tay ra sau lưng tôi. Nước mắt chảy tràn trên khuôn mặt nó.

Tôi nhìn Wyatt. “Em trông tệ thế cơ à?” Tôi hỏi một cách thiếu chắc chắn.

“Yeah,” đó là câu trả lời của anh, nó trấn an tôi một cách vô lý, bởi vì nếu thực sự tôi ở trong hình dáng tồi tệ thế, thì anh đã nâng niu chiều chuộng tôi rồi.

“Chị không sao.” Tôi bắt đầu trấn an Siana, vỗ nhẹ vào nó.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” nó hỏi, và lau nước mắt.

“Phanh xe chị hỏng.” Lời giải thích đầy đủ có lẽ để sau.

“Cái gì đã đâm vào chị thế? Một cái cốc to lớn à?”

“Một cái xe hơi khác đâm chị. Bên phía chỗ ngồi cho khách.”

“Xe chị đâu? Nó có sửa được không?”

“Không,” Wyatt trả lời. “nó vỡ tan tành.”

Siana lại trông hoàn toàn khiếp hãi một lần nữa.

Tôi đánh lạc hướng nó bằng cách bảo, “Mẹ mời bọn chị đến ăn tối nay, và chị cần tắm sạch sẽ trước khi đến đó.”

Nó gật đầu. “Chắc chắn là thế rồi. Mẹ sẽ thất kinh nếu bà thấy chị như thế này, máu đầy trên quần áo. Em cũng hy vọng chị có mấy lý do giấu diếm cực tốt. Chị đang có những vết văn vện kìa.”

“Túi khí,” Tôi giải thích.

Chìa khóa căn hộ của tôi nằm trong móc khóa, lẫn với tất cả những chìa khóa khác của nó. Nó tách ra, mở cửa, và bước lùi lại khi tôi bước vào trước và tắt hệ thống an ninh. Nó theo sau Wyatt và tôi vào bên trong. “Mẹ cũng mời em tối nay, em tính thời gian đi đến đây rồi quay trở lại văn phòng thì cũng đến lúc hết giờ làm việc, nên em cũng nghỉ làm luôn. Chị có cần em giúp cái gì không? Em sẵn sàng.”

“Không, chị nghĩ mọi thứ đã được kiểm soát.”

“Công ty bảo hiểm của chị có cấp cho chị một cái xe thuê cho đến khi những kết luận được đưa ra không?”

“Ừ, cảm ơn Đức Mẹ. Nhân viên đại lý của chị nói là cô ấy sẽ dàn xếp để chị có thể nhận được xe vào ngày mai.”

Siana là một luật sư; đầu óc của nó đã chuyển tiếp lên trước rồi. “Chị có liên lạc với một thợ máy để xem xét kĩ lưỡng xe chị, tiến hành việc hậu kiểm không? Chị sẽ cần một chứng thư khẳng định—”

“Không,” Wyatt ngắt lời. “Đó không phải lỗi máy móc.”

“Blair nói phanh xe chị ấy hỏng.”

“Nó thế, nhưng nó có bị tác động. Cái phanh đó đã đứt lìa ra.”

Nó chớp mắt; rồi trở lên tái nhợt. Nó nhìn chăm chăm vào tôi. “Ai đó đã cố giết chị” nó thốt lên. “Một lần nữa.”

Tôi thở dài. “Chị biết. Wyatt bảo đó là vì chị là một cô nàng đội cổ động.” Tôi liếc xéo anh với kiểu nhìn “bắt được anh rồi nhá” và tự mình lên tầng để tắm, mỉm cười khi lắng nghe Siana lảng quăng bảo vệ tôi. Mặc dù vậy nụ cười ấy nhạt dần khi tôi trèo hẳn lên tầng. Hai vụ ám sát trong đời là quá đủ. Toàn bộ tình huống này tạo áp lực lên những sợi thần kinh của tôi. MacInnes và Forester nên tìm ra rằng Dwayne Bailey có một khoảng thời gian không giải thích được, và một bộ vân tay rõ ràng trên cái xe tội nghiệp của tôi cũng sẽ được phát hiện đúng vào lúc cần thiết.

Tôi thoát khỏi mớ quần áo sít rịt, thấm máu của mình và để mọi thứ rơi trên sàn. Dù sao thì tất cả chúng đã hỏng hết. Tôi thấy kinh ngạc khi một cái mũi chảy máu sơ sơ cũng có thể làm ra cái đồng lộn xộn như thế này. Cuối cùng tôi vào nhà tắm và tự ngắm mình rõ ràng trong cái gương dài bằng thân người. Vết bầm tím đã thực sự thành hình, hằn qua cằm tôi. Và trên cả đầu gối, vai, mặt dưới cánh tay phải và hông phải của tôi. Mọi bắp thịt của tôi đều nhức nhối, thậm chí bàn chân tôi cũng đau. Nhìn xuống tôi thấy một vết bầm lớn ngay phía trên bàn chân phải.

Wyatt vào trong phòng tắm khi tôi đang đứng kiểm tra thương tích. Không nói một lời, anh nhìn tôi từ đầu đến chân, rồi dịu dàng cuốn tôi vào vòng tay anh, khẽ lắc nhẹ tôi từ trước ra sau một lát. Ngay lúc này, chẳng có chút gì nhục dục trong cái ôm của anh cả, nhưng anh hẳn phải là một tên ảo lả phát ốm nếu như bị hứng thú chỉ bởi một dãy các vết bầm như thế này. “Em cần túi chườm đá,” anh nói “rất nhiều túi chườm”

“Những gì em cần,” tôi đáp lời, “là bánh vòng. Khoảng hai tá bánh vòng. Em có một vài việc nấu nướng phải làm.”

“Cái gì?”

“Bánh vòng. Em cần dừng ở Krispy Kreme và mua hai tá bánh vòng.”

“Bánh quy không được à?”

Tôi thoát ra khỏi anh và quay về phía vòi hoa sen. “Mọi người đã quá ngọt ngào với em hôm nay; em sẽ làm một cái Bread Pudding để đãi họ vào ngày mai. Em có một công thức nấu ăn dùng bánh vòng Krispy Kreme thay cho bánh mì.”

Anh đứng bất động, tuyến vị giác của anh đã đang tưởng tượng ra mùi vị rồi. “Có thể chúng ta nên mua bốn tá, để em có thể làm hai phần. Theo đà đó chúng ta sẽ có một phần ở nhà.”

“Rất tiếc. Em không thể tập tành ngay bây giờ, vì thế em thực sự cần phải để ý xem mình ăn cái gì. Sự cám dỗ là quá nhiều nếu có một phần Bread Pudding ở đó vậy gọi em.”

“Anh là cảnh sát. Anh có thể bảo vệ em khỏi điều ấy. Anh sẽ bỏ nó trong vòng canh gác.”

“Em không có hứng để làm hai phần,” Tôi nói khi bước vào vòi hoa sen.

Anh nâng giọng để có thể át tiếng nước chảy. “Anh sẽ giúp.”

Tôi mỉm cười với lời yêu cầu khẩn thiết trong giọng nói của anh. Anh không nên chỉ cho tôi thấy anh hảo ngọt như thế nào, bây giờ tôi có thể bắt thóp được anh. Tôi nghĩ về việc tra tấn anh bằng cách không cho phép anh nếm phần pudding đó cho đến tận ngày mai ở sở cảnh sát với những người khác, và điều đó sẽ giữ tâm trí tôi tránh xa cái vấn đề rắc rối là ai đó đang cố giết tôi. Đó chỉ là một vũ điệu trí tuệ, nhưng nó làm việc theo ý tôi.

Tôi nghe thấy tiếng chuông điện thoại của anh reo khi đang xả sạch dầu gội trên tóc. Đó là một công việc chậm chạp, vì cánh tay trái của tôi không thực sự tham gia vào, nhưng tôi vẫn đang cố xoay sở. Tôi lắng nghe anh nói, dù tôi chẳng thể hiểu anh đang nói gì. Kết thúc, tôi tắt nước và móc lấy cái khăn ở phía trên cửa buồng tắm, rồi bắt đầu cố hết sức để lau khô mình.

“Ra đây đi, để anh làm nốt cho” anh nói, vì thế tôi bước ra ngoài. Điều đầu tiên tôi chú ý là anh lại có biểu hiện dữ tợn.

“Việc gì thế?”

“Đó là MacInnes,” anh nói, lấy khăn tắm từ tay tôi và nhẹ nhàng lau trở xuống người tôi. “Bằng chứng ngoại phạm của Bailey đã kiểm tra. Mọi góc ngách của nó. Anh ta vừa ở nhà với vợ, vừa đi làm, chỉ với một khoảng thời gian giữa chúng đủ để cho phép anh ta lái xe đến và quay trở về. Theo như MacInnes, vợ của Bailey đã đệ đơn ly dị rồi, vì thế cô ta không sẵn sàng để nói dối cho anh ta. Họ sẽ kiểm tra sâu hơn, nhưng có vẻ anh ta trong sạch. Một ai đó khác đang cố giết em.”

CHƯƠNG XXI (Deco)

Chúng tôi đến nhà bố mẹ sớm mặc dù đã dừng lại để mua bánh rán vòng và sữa đặc để làm bánh Bread Pudding. Wyatt có mọi thứ khác ở nhà anh, bao gồm những chiếc xoong chảo với kích cỡ tôi cần. Vâng, *những* chiếc xoong chảo. Số nhiều. Chúng tôi mua bốn tá bánh rán bóng. Mùi thơm của chúng làm tôi chảy cả nước miếng, nhưng tôi rất mạnh mẽ, thậm chí tôi còn không mở hộp ra cơ.

Bố mở cửa và dừng lại khi ông nghiêng cứu gương mặt tôi, rồi nói “Chuyện gì xảy ra vậy?” với giọng bình thường.

“Xe của con bị vỡ tan tành,” tôi nói, đi vào và ôm ông; rồi tôi đi tiếp vào bếp để đối diện với mẹ. Tôi nghe thấy bố và Wyatt đang thì thầm to nhỏ sau lưng tôi và tôi đoán là Wyatt đang kể vắn tắt cho bố nghe.

Cuối cùng thì, tôi không cố gắng giấu những vết thâm tím đi nữa. Ừm, tôi đã mặc một cái quần dài dệt từ cotton nhẹ với những sọc hồng và trắng, một cái áo T-shirt trắng chiết eo, bởi vì nếu tôi mặc quần sooc sẽ rõ những vết thâm tím ở chân tôi, ai đó sẽ nghĩ là Wyatt đánh tôi và tôi không có khả năng bảo vệ danh dự cho anh. Nhưng tôi không bôi tí kem che khuyết điểm nào lên những vết thâm ở quầng mắt tôi cả, vì tôi tính rằng bất cứ việc trang điểm nào cũng gây rắc rối khi mẹ làm những gì mà bà chắc chắn sẽ làm với gương mặt tôi.

Mẹ đứng cùng với cánh cửa tủ lạnh đang mở ra, nhìn chăm chăm vào trong. “Tôi định làm thịt nướng,” mẹ nói mà không nhìn lên khi nghe tiếng tôi đi vào. Tôi không chắc mẹ có biết đó là tôi chứ không phải bố không, nhưng điều đó không thành vấn đề. “Nhưng tôi đã chiến đấu với cái máy tính khổng kiếp đó quá lâu nên giờ chẳng còn thời gian nữa. Món chả thì sao...” Mẹ nhìn lên và mắt bà long lên. “Blair Mallory,” bà nói giọng kết tội như thể tôi đã tự mình gây ra việc này không bằng.

“Tai nạn ô tô,” tôi nói, ngồi xuống một trong những cái ghế cao ở quầy bar. “Chiếc xe bé nhỏ tội nghiệp của con bị vỡ tan tành rồi. Ai đó đã cắt dây phanh và con bị lái vượt qua biển Stop ở ngã rẽ ngay phía dưới nhà con.”

“Chuyện này đáng ra phải kết thúc,” bà nói, giọng nghệt lại và giận dữ khi bà đóng cửa tủ lạnh vào và mở ngăn đá. “Mẹ nghĩ cảnh sát đã bắt được tên giết Nicole rồi chứ.”

“Họ bắt được rồi. Nhưng hấn không làm chuyện này. Hấn không bắn con sau khi bắn Nicole, hấn không rời khỏi nhà trừ lúc đi làm. Vợ hấn làm chứng cho hấn, và bởi vì chị ta đã phát hiện ra hấn cầm súng mình nên đã đệ đơn li dị, vì thế chẳng có vẻ gì chị ta sẽ bảo vệ hấn cả.”

Mẹ đóng ngăn đá lại mà chẳng lấy cái gì ra và mở cửa tủ lạnh lần nữa. Bà là người luôn làm việc hiệu quả đến đáng sợ nên sự thay đổi này nói cho tôi biết bà bối rối đến mức nào. Rồi bà lôi ra một bọc đậu Hà Lan đông đá và bọc chúng bằng một cái khăn bếp sạch sẽ. “Giữ cái này lên các vết thâm,” bà nói, giơ cái bọc cho tôi. “Con còn bị thương ở đâu nữa?”

“Chỉ bị thâm tím thôi. Và con không bị đau nhức cơ bắp gì cả. Chiếc xe đó đâm ngang vào xe con từ phía ghế hành khách nên con chỉ bị xóc mạnh thôi. Cái túi khí đập vào mặt con làm mũi con chảy máu.”

“Mừng là con không đeo kính. Sally” – Sally Arledge là một trong những người bạn thân nhất của mẹ - “đã lái xe của dì ấy đâm vào mặt bên của ngôi nhà và khi cái túi khí đập vào dì ấy, nó đã làm vỡ kính và mũi dì.”

Tôi không thể nhớ được là Sally đã đâm vào mặt bên ngôi nhà và tôi chắc hẳn mẹ đã kể cho tôi nghe rồi. Các em tôi và tôi đều gọi bà là “Dì Sally” khi chúng tôi còn nhỏ và họ kết bạn cùng nhau – Mẹ và ba đưa bọn tôi, dì Sally và năm đứa con của dì. Chúng tôi tạo thành một nhóm kha khá khi đi đâu đó cùng nhau. Dì Sally có bốn con trai và một con gái. Dì đặt tên cho bốn đứa con trai theo tên trong sách Phúc âm, nhưng dì chẳng tìm ra được trong Kinh thánh cái tên nào cho con gái mà dì thích nên chúng nó tên là: Matthew, Mark, Luke, John và Tammy. Tammy luôn cảm thấy bị bỏ rơi vì tên nó không phải là tên trong Kinh thánh, bởi vậy chúng tôi gọi nó là Rizpah một thời gian nhưng nó cũng chẳng thích. Cá nhân tôi mà nói, tôi nghĩ *Rizpah Arledge* nghe rất hay nhưng Tammy quyết định quay trở lại là Tammy và thậm chí chẳng cần phải có lời khuyên nào cả.

“Dì Sally bị đâm xe khi nào vậy? Mẹ không kể cho con nghe chuyện này.”

“Đặt túi đậu lên mặt con đi,” mẹ nói và tôi ngoan ngoãn ngửa cổ ra sau và đặt cái túi đậu đông đá lên mặt mình. Nó to đến mức che kín cả mặt tôi, má tôi, mũi tôi, và, chết tiệt, nó lạnh. “Lý do mẹ không kể với con là điều đó mới xảy ra hôm thứ bảy khi con đang ở biển và mẹ chẳng có cơ hội nào sau đó cả.”

À, bãi biển. Tôi nhớ nó với niềm khao khát. Mới chỉ vài ngày trước thôi nhưng sau đó mỗi bận tâm duy nhất của tôi là Wyatt. Không ai cố giết tôi khi tôi ở biển cả. Có lẽ tôi nên quay lại đó. Tiffany sẽ thích. Và tôi cũng vậy, nếu không ai bắn tôi hoặc phá phách ô tô của tôi khi tôi ở đó.

“Có phải dì ấy đạp vào bàn đạp tăng tốc thay vì bàn đạp phanh không?” Tôi hỏi.

“Không, dì ấy chủ tâm làm vậy. Dì ấy điên tiết với Jazz.” Chồng của dì Sally tên là Jasper, tương tự, đó là tên trong Kinh thánh, chỉ là không ai gọi dượng ấy như vậy; người ta luôn gọi dượng là Jazz.

“Thế là dì ấy đâm vào nhà à? Nghe có vẻ không hợp lý lắm.”

“Dì ấy nhắm vào Jazz nhưng ông ấy tránh được.”

Tôi bỏ túi đậu ra khỏi mặt mình và nhìn chăm chăm vào mẹ đầy ngạc nhiên. “Dì Sally định giết dượng Jazz?”

“Không, dì ấy chỉ muốn làm ông ấy tàn tật chút xíu thôi.”

“Vậy thì dì ấy nên dùng thứ khác như máy xén cỏ chẳng hạn, chứ không phải là ô tô.”

“Mẹ khá chắc chắn rằng ông ta chạy nhanh hơn cái máy xén cỏ.” Mẹ nói về am hiểu. “Mặc dù ông ấy có lên cân một chút. Không, mẹ chắc chắn là ông ấy có thể bởi vì ông ấy nhanh đến mức tránh kịp khi bà ấy lái xe đâm vào ông ấy. Vì thế máy xén cỏ chẳng có tác dụng gì.”

“Dượng ấy đã làm gì?” Tôi tưởng tượng dì Sally đã bắt gặp dượng ấy cùng với người phụ nữ khác, có lẽ là kẻ thù không đội trời chung của dì, điều đó khiến sự phản bội tăng mức tồi tệ lên gấp đôi.

“Con biết show truyền hình mà vợ hoặc chồng mời những nhà trang trí nội thất đến nhà và trang trí lại phòng ốc khiến cho người kia ngạc nhiên không? Khi Sally đang thăm mẹ dì ấy ở Mobile tuần trước thì ông ta làm điều đó.”

“Ôi, Chúa ơi.” Mẹ và tôi nhìn nhau kinh khiếp. Ý nghĩ ai đó vào nhà chúng tôi và phá hủy những gì chúng tôi đã làm, thêm vào đó là trang trí lại nhà mà chẳng hề biết chúng tôi thích và không thích cái gì, điều đó thật kinh khủng. Tôi rùng mình. “Dượng ấy đã tham gia show truyền

hình à?”

“Thậm chí còn chẳng phải thế. Ông ấy thuê Monica Stevens ở Sticks and Stones.”

Chẳng còn gì để nói. Tôi im lặng trước tai hoạ đó. Monica Stevens là người ưa thích thủy tinh và sắt thép, tôi đoán điều đó tốt thôi nếu bạn sống ở trong phòng thí nghiệm, và cô ta thích màu đen nữa chứ. Rất nhiều màu đen. Không may là khẩu vị của dì Sally lại hướng đến một ngôi nhà ấm cúng.

Dù vậy, tôi biết tại sao dựng Jazz lại chọn Monica: cô ta chiếm một vị trí quảng cáo to nhất trong cuốn danh bạ điện thoại nên dựng Jazz đáng thương sẽ cho rằng cô ta phải là người cực kỳ thành công và nổi tiếng nếu như cô ta có khả năng trả tiền cho vị trí quảng cáo đó. Đây là cách dựng Jazz nghĩ. Dựng cũng bị giới hạn vì không có ý niệm gì về những ranh giới của phụ nữ bất chấp dựng đã kết hôn ba lần năm rồi. Nếu như dựng nghĩ trước được, ông nên hỏi bố tôi rằng ý tưởng trang trí lại ngôi nhà có phải ý tưởng hay ho không thì toàn bộ chuyện này có thể ngăn chặn được rồi, bởi vì bố còn biết nhiều hơn là chỉ là ý niệm, với bố đó một khoa học chính xác. Bố tôi là người đàn ông thông minh.

“Thế Monica trang trí lại phòng nào?” Tôi uể oải hỏi.

“Đặt túi đậu trở lại mặt đi.” Tôi tuân lệnh và mẹ nói, “Phòng ngủ.”

Tôi rên rỉ. Dì Sally đã rất khó khăn để tìm được sự phù hợp nhất đến từng tiểu tiết cho phòng ngủ của dì, luôn có mặt ở những nơi bán thừa kế và đấu giá để tìm được những món đồ cổ hoàn hảo. Một trong số chúng là đồ gia truyền. “Dựng Jazz làm gì với đồ của gì Sally vậy?” Chính xác mà nói thì tôi cho rằng đó cũng là đồ của dựng ấy, nhưng dì Sally là người đã bỏ tâm sức và tình cảm cho chúng.

“Đây mới là vấn đề. Monica xui ông ấy ký gửi vào cửa hàng cô ta và tất nhiên nó bị bán hết ngay lập tức.”

“*Cái gì?*” Tôi làm rơi túi đậu và há hốc mồm nhìn chăm chăm vào mẹ, tôi không thể tin được điều tôi vừa nghe thấy. Dì Sally đáng thương thậm chí sẽ không thể trang trí lại phòng ngủ của mình nữa. “Quên chiếc xe đi, con có thể thuê một cái xe ủi và đuổi theo dựng ấy! Sao dì ấy không dự phòng và làm lại lần nữa nhỉ?”

“Ừ, dì ấy bị thương. Mẹ bảo con là mũi dì ấy bị gãy còn gì. Và kính dì ấy nữa, nên dì ấy chẳng nhìn thấy gì. Mẹ không biết điều gì sẽ xảy ra giữa họ. Mẹ không biết dì ấy có thể tha thứ cho

Jazz nữa không- Xin chào, Wyatt. Bác không biết cháu đứng đó. Blair, mẹ chẳng còn đủ thời gian mà làm thịt nướng nữa nên chúng ta sẽ ăn hamburger chả.”

Tôi quay ra nhìn hai người đàn ông đang đứng lắng nghe ở cửa. Biểu hiện trên gương mặt Wyatt rất khô khan. Bố thì vượt qua chuyện này một cách dễ dàng.

“Anh thì tốt thôi,” Bố nói ân cần. “Anh sẽ bắt đầu mời than.” Bố đi ngang qua bếp và trèo lên trên gác mái nơi bố giữ cái vỉ nướng chả quái vật của mình.

Wyatt là cảnh sát. Anh chỉ nghe thấy nỗ lực giết người dù tôi biết rằng thực sự dì Sally có ý định làm gãy chân dương Jazz hơn là giết dương ấy. Trông anh cũng như thể vừa mới bước vào một vũ trụ đối lập vậy. “*Bà ấy không thể tha thứ cho ông ấy à?*” anh hỏi giọng căng thẳng. “*Bà ấy đã cố giết ông ấy!*”

“Ừm, ờ.” Tôi nói.

Mẹ nói. “*Ông ấy đã trang trí lại phòng ngủ của dì ấy.*” Chúng tôi có phải vẽ cho anh thấy không nhỉ?

“Cháu đi ra ngoài đây,” anh nói giọng đề phòng và đi theo bố. Thực tế là, trông giống chạy trốn hơn. Tôi không biết anh mong đợi điều gì đây. Có lẽ anh đã nghĩ chúng tôi đang thảo luận về tình trạng của tôi, nhưng bạn biết việc tôi gần như cứ nhảy nhót linh tinh để không nghĩ phải nghĩ về điều gì đó rồi chứ? Tôi thừa hưởng điều đó từ mẹ. Nói chuyện về việc dì Sally cố lái xe đâm dương Jazz thì dễ dàng hơn nhiều nghĩ rằng có kẻ nào đó đang cố giết tôi.

Chủ đề này nặng nề như con gô ri la nặng 900 pound vậy, và dẫu cho chúng tôi đã nhét nó vào góc nhưng chúng tôi không thể quên được.

Siana đến, nó đã về nhà mình để thay sang đồ sooc và áo T-shirt. Jenni ào vào, hớn hở trong bộ váy màu vàng nhạt trông hợp tuyệt vời với nước da của nó và nó được thông báo ngay về vụ đâm xe của tôi. Đó cũng là chủ đề nói chuyện ở bàn ăn tối, sau khi đã xong món hamburger kẹp chả đậm đà. Thực tế là bàn ăn tối là một cái bàn ăn ngoài trời nhưng về mặt nguyên lý thì cũng vậy mà thôi.

“Ngày mai, cháu sẽ nói chuyện với chồng cũ của Blair,” Wyatt nói khi mẹ hỏi về kế hoạch hành động. “Blair nói không phải là anh ta nhưng khoa học thống kê nói rằng tốt hơn là cháu nên nói chuyện với anh ta.”

Tôi nhún vai. “Chỉ tự làm mệt mình thôi. Em đã nói rồi, em chẳng gặp cũng không hề nói chuyện với anh ta từ khi li dị.”

“Nhưng anh ta đã gọi và để lại tin nhắn trên máy trả lời tự động của cô ấy khi có tin cô ấy bị bắt,” Wyatt nói với gia đình đang hết sức quan tâm của tôi.

Siana ngả ra sau và nói đầy suy ngẫm. “Không loại trừ trường hợp anh ta muốn quay lại với chị. Có lẽ anh ta có rắc rối với người vợ hai.”

“Điều đó càng khiến tôi cần nói chuyện với anh ta.” Wyatt nói càu gắt.

“Bác chẳng thể thấy Jason làm gì quá đáng cả,” mẹ nói. “Anh ta quá quan tâm xem trông nó ra làm sao. Anh ta sẽ làm mọi thứ để bảo vệ sự nghiệp chính trị của mình.”

“Liệu anh ta có giết người để bảo vệ nó không?” Wyatt hỏi và mọi người rơi vào im lặng. Jenni nghịch ngợm món đồ bằng bạc của nó và không nhìn ai trong chúng tôi cả.

“Nhưng em không đe dọa sự nghiệp chính trị của anh ta,” Tôi chỉ ra. “Tất cả những gì em biết về Jason vẫn giống hệt như em đã biết về anh ta trước đó; chẳng biết thêm cái gì mới cả. Vì thế tại sao đột nhiên anh ta lại quyết định, sau năm năm, là anh ta cần giết em?”

“Có thể là hoàn cảnh của em đã thay đổi; có thể là hoàn cảnh của anh ta. Có thể là anh ta lập kế hoạch chạy đua vào vị trí nào đó quan trọng hơn trong chính quyền bang, như thống đốc hay nghị sĩ chẳng hạn.”

“Nên anh ta nghĩ anh ta phải giết người và sẽ không bị tóm ư? Có gì giống thế không?”

“Còn tùy xem anh ta là người thông minh hay là người nghĩ mình thông minh.”

Tất cả chúng tôi nhìn nhau. Vấn đề là, Jason không phải bù nhìn nhưng cũng chẳng thông minh được như là anh ta vẫn nghĩ anh ta như vậy. “Em nghe anh.” Cuối cùng tôi nói. “Nhưng em vẫn chẳng thể nhìn thấy động cơ nào cả.”

“Em không thể nhìn thấy bất cứ động cơ nào, lúc này, của bất cứ ai, nên đừng có loại trừ anh ta ra.”

“Em biết. Vì em không thể chỉ cho anh thấy người nào cụ thể nên anh phải soi mói tất cả mọi người.”

“Nhưng trong lúc chờ đợi, Wyatt, cho đến khi cháu bắt được người đó,” Mẹ nói, “cháu sẽ giữ an toàn cho Blair bằng cách nào? Nó không thể đi làm được; nó không thể ở nhà nó được. Bác sẽ ngạc nhiên nếu cháu lại để nó ở lại đây.”

“Cháu đã nghĩ đến việc đó,” anh thú nhận. “Nhưng cháu phải cân bằng điều đó với những điều cần thiết khác. Cháu có thể bảo vệ cô ấy đi đi lại lại tới ô tô, và cháu có thể chắc chắn không ai bám theo khi bọn cháu rời đi. Trừ phi người đó biết Blair và cháu liên quan đến nhau và biết được nơi cháu sống thì bọn cháu mới bị lộ. Có ai trong mọi người nói với người khác không?”

“Bác thậm chí còn chẳng nói với Sally.” Mẹ nói. “Dì ấy không phải trong tình trạng tốt đẹp gì mà nghe chuyện đó ngay lúc này.”

“Tôi cũng không,” Siana nói. “Chúng tôi chỉ nói chuyện Blair bị bắn chứ không đề cập đến chuyện cá nhân.”

Jenni lắc đầu. “Tôi cũng vậy.”

“Vậy thì chúng ta cùng vô can.” Bố nói. “Bác chưa bao giờ nói chuyện về cuộc sống riêng tư của Blair cả.”

“Tốt quá. Mọi người cứ tiếp tục như vậy nhé. Cháu biết mẹ cháu cũng không nói gì cả. Blair, em có kể ai nghe không?”

“Không, thậm chí kể cả Lynn. Bọn em có những việc khác để nói với nhau, anh biết chứ?”

“Vậy thì chúng ta sẽ quay lại cách sắp xếp như cũ. Cô ấy sẽ ở với cháu, không đi làm và mọi người không được gặp cô ấy cho đến khi bọn cháu bắt được gã đó. Nếu muốn mọi người có thể điện thoại cho nhau nhưng không được gặp trực tiếp. Mọi người hiểu cả chứ?”

Tất cả đều gật đầu. Trông anh rất hài lòng. “Các thám tử sẽ dò hỏi hàng xóm của Blair, nói chuyện với tất cả mọi người, thậm chí cả bọn trẻ. Có lẽ họ đã nhìn thấy ai đó lảng vảng gần xe của em và lúc đó không ai nghĩ ngợi gì cả.”

Tôi không thực sự hi vọng ở viễn cảnh đó. Bởi vì xe tôi không đậu ở mái vòm trước toà nhà, không dễ dàng nhìn thấy nó như hầu hết những chiếc xe khác. Ai đó có thể tiến lại mé ngoài mà không bị nhìn thấy, trừ phi có người hàng xóm nào đó nhìn ra cửa sổ phía sau vào đúng thời điểm đó và hẳn có thể chui xuống gầm ô tô của tôi mà không bị ai đứng trên phố nhìn thấy cả.

Tôi ghét điều này, tôi đã trông mong Dwayne Bailey là người đã cố giết chết tôi. Anh ta là người duy nhất tôi thấy có động cơ và thậm chí sự thực là anh ta không cần có cái động cơ đó; chỉ là anh ta không biết rằng tôi không thể nhận diện anh ta. Việc tìm ra bằng chứng ngoại phạm của anh ta là xác thực khiến cho đầu óc tôi bấn loạn, bởi vì tôi không thể nghĩ ra lý do tại sao người ta lại muốn tôi phải chết. Tôi không làm việc tào lao với người đàn ông của người phụ nữ khác, tôi không lừa dối ai cả, trừ phi bị chọc tức thì tôi luôn cố gắng tử tế với tất cả mọi người. Tôi thậm chí còn chẳng đi giày trắng sau ngày Lễ lao động (ngày thứ hai đầu tiên của tháng 9) hay trước ngày Lễ Phục sinh. Nay, tôi đã xem cái bộ phim có Kathleen Turner đóng rồi và tôi nhớ nằm lòng. Tôi không muốn những kẻ theo phong cách Quốc Xã bám theo tôi.

“Nếu không phải vấn đề cá nhân,” Tôi nói lớn ý nghĩ trong đầu. “vậy đó là việc kinh doanh, đúng không? Tiền. Còn gì nữa nhỉ? Nhưng con chưa từng lừa bịp ai và cũng chẳng đẩy ai ra khỏi công việc của họ khi mở Great Bods. Phòng tập Halloran đã đóng cửa khi con mua toà nhà này và nâng cấp nó. Có ai có ý kiến gì nữa không?”

Quanh chiếc bàn picnic, những cái đầu lắc qua lắc lại. “Thật bí ẩn,” Siana nói.

“Những động cơ thường thấy là gì?” Bố hỏi, và bắt đầu bật tách chúng ra khỏi ngón tay mình. “Ghen tị, trả thù, hám lợi. Còn gì nữa? Tôi loại bỏ những lý do chính trị và tôn giáo vì cho đến lúc này tôi biết Blair không phải chính trị gia và nó cũng chẳng phải người cuồng tín. Đây có phải là trường hợp khiến ai đó trở nên điên khùng và hành động không suy nghĩ, phải không Wyatt?”

Wyatt lắc đầu. “Cả hai lần đó đều là có chủ định từ trước. Nếu chúng ta tính xác suất thì cả hai lần đều là do đàn ông làm...”

“Làm thế nào anh suy ra được?” Siana hỏi, như mọi khi, bị kích thích bởi bất cứ cuộc thảo luận nào mang tính trí tuệ, thậm chí nó có liên quan đến việc có kẻ nào đang cố giết tôi.

“Súng được dùng không phải là loại cầm tay, ít ra không phải từ khoảng cách đó. Chúng tôi biết kẻ bắn súng đã đứng ở đâu bởi vì chúng tôi tìm thấy vỏ đạn. Đó là loại súng trường nòng 22, loại phổ biến như cỏ ấy, lực giật không mạnh lắm nhưng nếu bắn chính xác nó sẽ giết chết được mục tiêu. Nó cũng là loại giảm thanh. Blair đang cúi xuống khi hắn nổ súng nên đó là lý do

tại sao cô ấy chỉ bị bắn vào tay thay vì vào các vùng hiểm khác. Phụ nữ có thể dùng súng cầm tay nhưng hiểm khi dùng súng trường, súng trường đòi hỏi sự thành thạo và kỹ năng bắn từ xa, và nói chung không phải là kiểu mà phụ nữ thích.”

“Thế còn về cái phanh?” Mẹ hỏi.

“Có bốn người phụ nữ ở đây. Có ai trong mọi người biết dây phanh ở đâu không?”

Mẹ, Siana, Jenni, tất cả nhìn ngơ ngác. “Dưới gầm xe,” Tôi nói. “em thấy anh tìm ở đó.”

“Nhưng trước đó thì sao?”

“Không, tất nhiên là không.”

“Có một vài loại dây dợ và cáp dưới gầm xe. Làm thế nào em biết cắt dây nào?”

“Em nghĩ là em sẽ hỏi ai đó. Đơn giản hơn là em cắt tất.”

“Điều đó chứng minh cho lập luận của anh. Có vẻ như phụ nữ không hiểu biết về ô tô đủ để cắt được dây phanh.”

“*Hoặc* em sẽ kiểm một quyển sách chỉ cho em thấy đâu là dây phanh,” Tôi nói. “Nếu em thực sự muốn cắt dây phanh, em sẽ nghĩ ra cách nào đó để làm việc ấy.”

“OK, vậy để anh hỏi em câu khác nhé. Nếu em muốn giết ai đó, em có nghĩ đến cách đó không? Em sẽ làm thế nào?”

“Nếu em muốn giết ai đó,” tôi mơ màng. “Đầu tiên, em sẽ phải thực sự, thực sự tức giận, hoặc thực sự, thực sự sợ hãi, như kiểu em phải bảo vệ bản thân hoặc người em yêu. Sau đó, em sẽ sử dụng bất cứ loại vũ khí cầm tay nào, bất kể nó là dụng cụ sửa lốp xe hay cục đá hay tay không.”

“Đấy là cách mà hầu hết phụ nữ sẽ làm, và điều đó sẽ khiến những mưu tính trước thành phí hoại. Anh nói là *hầu hết*, không phải tất cả, nhưng theo xác suất thì chúng ta đang tìm kiếm một gã đàn ông. Đồng ý không?”

Mọi người đều gật đầu đồng ý.

“Giờ, nếu em chỉ tức giận với ai đó thì khác đấy,” tôi nói.

Mặt Wyatt nói lên rằng anh không nên hỏi nhưng dù sao anh vẫn làm vậy. “Như thế nào?”

“Ừm, phải lập kế hoạch. Có lẽ em sẽ mua chuộc thợ làm đầu của cô ta để làm gì đó thật sự kinh khủng với tóc của cô ta. Những thứ kiểu thế.”

Anh chống cằm và nhìn chăm chăm vào tôi, hơi cười. “Em thật đáng sợ, người đàn bà xấu xa,” anh nói. Bỗng khịt mũi để khỏi cười, vai bố rung rung.

“Vâng,” Tôi nói. “Và anh đừng có quên điều đó.”

CHƯƠNG XXII (Chubby)

Mẹ sẽ không cho phép tôi rời đi cho đến tận khi bà xử lý xong những vết bầm tím của tôi. Siana và Jenni phụ giúp, đắp trát lên người tôi hàng đồng khăn lạnh, kem vitamin K, dưa chuột thái lát, và những túi trà ngấm sũng nước lạnh. Không kể kem vitamin K, những thứ khác chỉ như là biến thể của túi chườm lạnh, nhưng chúng khiến tôi cảm thấy dễ chịu hơn, và được cưng chiều hay bị làm nhặng xị lên cũng khiến tôi thấy tốt hơn. Bố và Wyatt đủ lịch sự để rút lui ra ngoài khi chuyện này diễn ra, họ tự tiêu khiển bằng vài trò bóng bánh.

“Mẹ đã từng bị tai nạn,” mẹ kể. “Khi ta mười lăm tuổi. Đang ở trên xe kéo; phần đuôi thùng hàng được kéo bởi một cái đầu xe bán tải. Paul Harrison đang lái xe; anh ta 16 tuổi và là một trong số ít những người ở trường học của bọn ta có gì đó để lái. Vấn đề duy nhất là Carolyn Deale ngồi bên anh ta trong cái đầu xe bán tải. Ta không biết cô ta đang làm gì, nhưng Paul thì quên hẳn việc chú tâm vào con đường và lao thẳng xuống rãnh, lật nhào cái đuôi thùng xuống. Ta chẳng đau tí nào, ta không nghĩ đến nữa, nhưng rồi sáng hôm sau cả người ta cứng ngắc và đau đớn đến nỗi ta hầu như chẳng cử động được.”

“Con cũng ở tình trạng đó rồi,” Tôi rầu rĩ phát biểu. “Và con thậm chí còn chẳng có một cái xe kéo. Giờ thì con quá tuổi ngồi nó rồi.”

“Dù chị làm gì, cũng đừng uống aspirin, vì nó sẽ làm những vết bầm trở lên tệ hơn, thử dùng Ibuprofen đi” (1 loại thuốc) Siana khuyên. “Mát xa. Bồn xoáy thủy lực. Hoặc những thứ như thế.”

“Và những bài tập kéo giãn cơ bắp,” Jenni thêm vào. Nó đang cẩn thận xoa bóp vai cho tôi. Nó đã từng tham gia vào một vài lớp dạy mát xa – nó nói làm thế chỉ để cho vui – vì thế nó là một cô gái-đến-đây-đi của chúng tôi khi có những cơ bắp đau nhức. Thông thường, Jenni là một cái hộp biết nói, nhưng tối nay nó lại im lặng bất thường. Không dẫn dắt hay làm bất cứ trò gì kiểu vậy, mặc dù nó có cơ hội làm thế, chỉ trầm ngâm và rút về phía sau. Tôi thực sự ngạc nhiên là nó vẫn lảng quăng xung quanh mát xa cho mình, vì nó luôn có một nhóm bạn bè để gặp gỡ, hay một cuộc hẹn hò, hoặc vài bữa tiệc.

Tôi yêu thời khắc ở với gia đình mình; tôi đã quá bận rộn với Great Bods đến nỗi không có nhiều cơ hội làm việc đó. Mẹ đã kể cho chúng tôi nghe về những vấn đề bà gặp phải với cái máy tính của bà, bao gồm hàng đống những thứ ngôn ngữ phi kỹ thuật kiểu “doohickey” hay “little thingie.” Mẹ dùng máy vi tính khá tốt, nhưng bà thấy không cần thiết phải học những thuật ngữ theo bà là ngớ ngẩn và ngu ngốc, ví dụ như “motherboard,” (bo mạch chủ-lilia) và đối với những từ thông thường khác cũng thế. Theo bà phiên dịch, một motherboard là “Vấn đề chính đó.” Tôi hoàn toàn có thể hiểu điều đó. Sự hỗ trợ kỹ thuật (thật đáng buồn cười!) không tương xứng với sự mong đợi, bởi vì hiển nhiên họ đã gỡ bỏ mọi chương trình của bà, sau đó cài lại, và điều ấy đã chẳng giải quyết được cái vấn đề chết tiệt nào cả. Mẹ nói họ đã bắt mẹ sao hết dữ liệu ra rồi lại chuyển dữ liệu vào trở lại.

Nhưng cuối cùng chúng tôi phải về. Wyatt đi ra chỗ lối vào nhà; anh không nói gì cả, chỉ nhìn tôi với cái nhìn của người đàn ông khi họ muốn đi, cái nhìn với biểu hiện thiếu kiên nhẫn “Em đã sẵn sàng chưa thế?”

Siana liếc anh và nói, “Cái nhìn đấy kìa.”

“Chị biết rồi,” tôi nói, và thận trọng đứng dậy.

“ ‘Cái nhìn’ ?” Wyatt liếc qua vai, như thể chờ đợi cái gì đó đang đứng đằng sau anh.

Cả bốn chúng tôi ngay lập tức làm theo biểu hiện và cử chỉ ấy. Anh lăm lăm cái gì đó, quay người, và đi lại chỗ bố đang đứng. Chúng tôi có thể nghe thấy họ nói chuyện. Tôi nghĩ bố đang kể cho Wyatt một vài điều tốt đẹp hơn của việc làm thế nào mà sống cùng nhà được với bốn thành viên nữ. Wyatt là một người đàn ông lịch sự; Jason thì đã luôn nghĩ rằng anh ta biết tất cả những gì cần biết rồi.

Nhưng Wyatt đứng, và chúng tôi thực sự cần phải ra về. Tôi muốn làm xong bánh Bread Pudding tối nay, bởi vì tôi biết mình thậm chí sẽ còn cảm thấy tồi tệ hơn vào buổi sáng mai.

Ý nghĩ đó gợi đến việc anh có ý định làm gì với tôi vào ngày mai, vì tôi đã có chủ ý riêng của mình. “Em không muốn đến nhà mẹ anh,” tôi nói khi chúng tôi vào xe. “Không phải em không thích bà – em nghĩ là thật đáng ngưỡng mộ – nhưng em đoán là ngày mai em sẽ rất đau và khốn khổ. Em chỉ thích ở nhà anh để em có thể nằm trên giường cả ngày nếu em muốn.”

Nhờ những vệt đèn của bảng điều khiển, tôi thấy ánh mắt anh nhìn tôi lo lắng.

“Anh không thích cái ý tưởng em sẽ ở một mình.”

“Nếu anh không cho rằng em sẽ an toàn trong nhà anh, anh sẽ không mang em về đó.”

“Không phải điều đó. Vấn đề là tình trạng thể chất của em kìa.”

“Em biết làm thế nào để xoay sở với mấy cái cơ bắp bị đau. Em đã làm những việc đó trước kia rồi. Anh thường cảm thấy như thế nào sau ngày đầu tiên tập luyện tổng lực?”

“Như thể vừa bị cả một câu lạc bộ đập cho nhừ tử.”

“Cơ động viên cũng luyện tập như thế. Sau lần đầu tiên, em đã học được cách giữ gìn trong suốt cả năm, vì vậy điều tệ hại ấy không bao giờ lặp lại lần nữa, nhưng tuần đầu tiên của đợt tập luyện vẫn chẳng vui vẻ gì.” Sau đó tôi nhớ lại một vài thứ và thở dài “Bỏ qua việc ở nhà và nghỉ ngơi đi. Nhân viên đại lý bảo hiểm của em sẽ có trách nhiệm sắp xếp một chiếc xe thuê cho em, vì thế em sẽ phải đến lấy nó.”

“Đưa cho anh tên và số điện thoại người đại diện hãng bảo hiểm của em đây, anh sẽ lo việc đó cho.”

“Bằng cách nào?”

“Bảo họ mang xe đến chỗ anh. Anh sẽ lái nó về nhà, rồi bố em sẽ đến đón anh và chở anh quay lại chỗ làm để lấy xe anh. Anh không muốn em vào thị trấn cho đến tận khi anh tìm được ra tên con hoang này.”

Một ý nghĩ tồi tệ giáng vào tôi. “Gia đình em đang bị nguy hiểm phải không? Gã này có thể dùng họ để tóm được em?”

“Đừng mua thêm rắc rối vào người. Cho đến giờ thì em dường như là mục tiêu đặc biệt được nhắm đến. Một ai đó cho rằng em đã làm điều gì đó sai trái, và hẳn ta muốn trả thù. Đó là những gì chuyện này gợi nên, em yêu: trả thù. Dù đó là vấn đề thuộc công việc hay chuyện cá nhân đi chăng nữa, hẳn muốn trả thù.”

Tôi thật sự không thể nghĩ được ra cái gì, và theo một hướng không biết tại sao ai đó lại muốn giết tôi tồi tệ đến mức thành những mưu toan ám hại thực tế. Okay, dù nó không tồi tệ đến thế, dù nó thậm chí không phải nguy cơ sát sườn. Tôi vẫn sẽ muốn biết. Nếu tôi biết là tại sao, thì tôi sẽ biết đó là ai.

Nó không thể nào là chuyện kinh doanh. Chỉ là không thể. Tôi đã rất cẩn thận, vì tôi sợ IRS (Sở thuế vụ Hoa Kỳ) sẽ rờ đến tôi nếu tôi không làm vậy. Theo tôi thì IRS cũng đã để yên cho tất cả những kẻ mưu ma khác. Tôi thậm chí thường lưỡng lự trong việc khai thuế và đã không khai hết các khoản khấu trừ của mình, chỉ để cho có một khoản trừ bị nếu tôi có bao giờ bị kiểm toán. Tôi đã tính rằng nếu họ có kiểm toán và phải hoàn thuế lại cho tôi, thì rồi sau này sẽ không còn có chuyện kiểm toán liên quan đến công ty của tôi nữa.

Tôi chưa bao giờ sa thải ai. Một đôi người đã nghỉ việc, chuyển tới một chỗ làm khác, nhưng tôi rất cẩn thận về vấn đề tôi sẽ thuê ai, thay vì chỉ nhắc những cái xác ầm ập cốt để lấp đầy vị trí. Tôi thuê những người cực kì và đối xử với họ tuyệt vời. Không ai trong số những nhân viên của tôi có thể muốn giết tôi, bởi vì sau đó thì cái Quỹ 401Ks *của họ sẽ đi tong. Vậy thì chỉ còn vì lý do cá nhân thôi. Và tôi chẳng nghĩ ra được điều gì với nó.

“Em đang bỏ qua những chuyện xảy ra ở thời trung học,” Tôi nói với Wyatt.

Anh đằng hắng “Cái đó có thể an toàn, mặc dù thỉnh thoảng một vài thành phần tuổi teen có thể thực sự là ung nhọt. Em có ở trong hội nhóm gì không?”

Wyatt và tôi đi học những trường trung học khác nhau, thêm nữa anh lớn hơn vài tuổi, vì thế anh không biết chút gì về những năm tháng đi học của tôi, “Em cho là,” tôi trả lời “em thuộc đội cổ động, em đã đi chơi với những thành viên khác, mặc dù em cũng thực sự có một người bạn không phải là cổ động viên và thậm chí cũng chẳng đến xem những trò bóng bánh nữa.”

“Đó là ai?”

“Tên cô ấy là Cleo Cleland. Nói ba lần thật nhanh đi. Bố mẹ cô ấy hẳn đã say quắc khi đặt cái tên ấy. Họ đến từ California, vì thế cô ấy đã không thực sự hòa nhập tốt khi họ chuyển đến đây. Mẹ cô ấy là một trong số những bà mẹ-vẻ-đẹp-tự-nhiên-là-trên-hết, với những thứ nam nữ bình quyền được ném vào đó, vì thế bà ấy không đồng ý cho Cleo trang điểm hay làm bất cứ cái gì như thế. Thế là cả Cleo và em đều phải đến trường sớm, rồi em sẽ mang theo đồ trang điểm của mình. Chúng em sẽ vào trong nhà vệ sinh nữ và em trang điểm cho cô ấy hôm đó để không ai có thể cười cô ấy được. Cô ấy không biết chút gì về trang điểm khi cô ấy chuyển đến đây. Điều ấy thật là kinh khủng.

“Anh có thể tưởng tượng được,” anh lẩm bẩm.

“Mọi thứ trở nên phức tạp khi cô ấy bắt đầu hẹn hò, bởi vì cô ấy phải tìm ra cách để dùng đồ

trang điểm mà không khiến mẹ cô ấy phát hiện ra. Cho đến khi cô ấy tìm được cách làm như thế nào, thì em mới không phải trang điểm cho cô ấy nữa. Nhưng cô ấy không thể đợi cho đến khi tung tăng được với cuộc hẹn đó, vì rồi anh chàng đó đã thấy cô ấy lúc bình thường, và đó là một thảm họa.”

“Anh không biết về điều đó. Em trông rất dễ thương khi không trang điểm.”

“Bây giờ em cũng không phải 16 tuổi. Ở tuổi 16, em thà chết còn hơn để người khác nhìn thấy khuôn mặt bình thường của em. Anh có thể bị thuyết phục rằng chính cái lớp trang điểm nó đẹp, chứ không phải anh đẹp. Well, Em biết một số cô gái nghĩ theo cách này. Em thì không bao giờ thế, vì em có Mẹ. Mẹ dạy cả ba bọn em cách trang điểm từ khi bọn em vẫn học tiểu học, vì thế với chúng em nó chẳng thành vấn đề. Xem nào, trang điểm không phải là để ngụy trang; nó là một vũ khí.”

“Anh có muốn biết về điều này không nhỉ?” Anh lớn giọng tự hỏi mình.

“Có thể là không. Phần lớn đàn ông không quan tâm đến việc đó. Nhưng ở tuổi 16 em thực sự phải vượt qua giai đoạn bấp bênh không an toàn, bởi vì em phải đấu tranh rất khổ sở để giảm trọng lượng.”

Anh đưa tôi cái nhìn nghi ngờ “Em béo mập ư?”

Tôi vỗ vỗ vào tay anh. “Tất nhiên là không. Em là một thành viên đội cổ động, vì thế mà em tiêu hết mỡ thừa, và em cũng là một flyer nữa.”

“Một flyer.”

“Anh biết đấy. Một trong những người bị các cổ động viên khác hất tung lên ấy. Trên đỉnh hình kim tự tháp. Xem này, em cao 5 feet 4 (~ 1m62), thể đủ cao cho một flyer. Phần lớn các flyer cao 5 feet 2 (~1m57), hay tương tự vậy, và họ giữ trọng lượng của họ xuống ở khoảng 100 pound (~ 45,4kg) để người khác có thể quăng họ lên dễ hơn. Em có thể vẫn trông mảnh mai như thế, và nặng hơn 15 pound (~6,8kg), vì em cao hơn. Em đã phải thực sự để ý về cân nặng đấy.”

“Chúa tôi, em hẳn phải gầy như một cái que tăm.” Anh lại nhìn khắp tôi một lượt. Bây giờ tôi nặng 125 pound, nhưng tôi khỏe mạnh và rắn chắc, vì thể tôi trông như thể nhẹ hơn 10 đến 15 pound so với thể này.

“Nhưng em cũng đã rất khỏe,” Tôi chỉ ra. “Em phải có cơ bắp. Anh không thể có cơ bắp đồng thời gầy như một cái que tăm được. Em tăng giảm khoảng 5 pound ở những chỗ có cơ bắp,

nhưng thế ko phải quá nặng, vì vậy em thường xuyên cân bằng được trọng lượng của mình.”

“Điều ấy có thực sự đáng không, chỉ để nhảy xung quanh và vẩy túm bông trong suốt một trận bóng bầu dục ư?”

Xem nào, anh hoàn toàn chẳng biết gì về công việc cổ động cả. Tôi nhìn anh chăm chăm. “Em vào trường cao đẳng bằng học bổng cho cổ động viên, vì thế em có thể nói, yeah, nó đáng giá.”

“Họ cấp học bổng cho cái đó ư?”

“Họ cũng cấp học bổng cho những anh chàng chạy xung quanh một mẫu banh tròn, vì thế tại sao lại ko?”

Anh đã đủ khôn ngoan để đi vòng tránh khỏi con đường đó. “Quay lại thời trung học. Em không cướp bạn trai của ai đó chứ?”

Tôi làm một tiếng động khinh khỉnh. “Em có bạn trai của riêng mình, cảm ơn.”

“Những chàng trai khác không được thu hút được sự chú ý của em thì sao?”

“Nếu họ thế thì sao chứ? Em rất chung thủy, và em không mảy may chú ý đến bất kì ai khác.”

“Ai là sự chung thủy của em? Jason?”

“Không, Jason là bạn trai thời cao đẳng của em. Ở trường trung học đó là Patrick Haley. Anh ấy đã mất trong một tai nạn mô tô khi 20 tuổi. Bọn em không giữ liên lạc sau khi chia tay, nên em không biết liệu anh ấy có phải đã hẹn hò với bất kì ai đặc biệt hay không.”

“Bỏ qua Patrick. Cleland hiện tại ở chỗ nào?”

“Ở Raleigh-Durham. Cô ấy là một nhà hóa học công nghiệp. Một năm trước hay hơn gì đó bọn em đi ăn trưa và xem phim cùng nhau. Cô ấy đã lấy chồng và có một đứa bốn tuổi.”

Anh cũng có thể bỏ qua Cleo. Không phải bởi vì cô ấy chết, mà là bởi Cleo là bạn tôi. Bên cạnh đó, cô ấy là phụ nữ, và anh đã nói người cố gắng giết tôi gần như chắc chắn là một gã đàn ông.

“Phải có một ai đó,” anh nói. “Ai đó có thể em chưa nghĩ đến trong nhiều năm.”

Anh đúng. Đây là vấn đề cá nhân, vì thế đó phải là một ai đó mà tôi biết. Và tôi hoàn toàn chẳng có chút hình dung gì về bất kì ai có thể muôn giết tôi.

Rồi ý nghĩ bất chợt ập đến.

“Em biết rồi” Tôi reo lên.

Anh giật mình, ngay lập tức báo động “Ai?”

“Đó chắc chắn phải là một trong những bạn gái *của anh!*”

* Lilia : 401Ks đó là một kiểu quỹ hưu trí của Hoa Kỳ, ngoài quỹ An sinh xã hội là bắt buộc ai cũng phải đóng (như BHXH ở mình), còn có quỹ hưu trí IRA do các cá nhân có thu nhập hàng năm tự mở và Quỹ hưu trí 401 do các doanh nghiệp tư nhân mở cho nhân viên, tất nhiên tiền trong quỹ sẽ đc dùng để đầu tư. Nhân viên sẽ trích một phần thu nhập trước thuế của mình (% bao nhiêu là tùy mỗi người) vào quỹ 401 ấy để có cái lúc về hưu, điểm chính là thu nhập cho vào quỹ 401 này đc hoãn nộp thuế đến tận lúc về hưu, nên ai thu nhập cao & tham gia quỹ từ những năm đầu sẽ rất được lợi khi đc miễn thuế trong một thời gian dài.

CHƯƠNG XXIII (Chubby)

Cái xe chệch cả tay lái. Wyatt đưa nó quay trở lại làn đường và trợn trừng nhìn khắp người tôi. “Làm thế nào mà em moi ra được một cái kết luận kiểu thế?”

“Well, nếu không phải là do em, thì nó phải là do anh. Em là một người tốt, và em không có bất cứ kẻ thù mà em có thể nghĩ ra cả. *Tuy nhiên*, lần ám hại đầu tiên là vào khi nào? Ngay sau khi chúng ta trở về từ bãi biển. Có bao nhiêu người biết anh theo em đến đó? Sau cái cách mà anh hành động vào đêm thứ năm khi Nicole bị giết—”

“Cái cách mà *anh* hành động?” anh kinh ngạc nhắc lại.

“Anh đã nói với những đồng nghiệp của anh rằng chúng ta có dây dưa với nhau, đúng không? Mặc dù chúng ta không có. Em thấy cái cách họ nhìn em, và *không một ai* trong cái đám gần năm mươi gã cảnh sát đó chui ra để cứu em khi anh cư xử thô bạo với em. Vì thế em đoán là anh đã nói dối họ rằng chúng ta đang hẹn hò.”

Rằng anh xít lại “Anh không có cư xử thô bạo với em”

“Ngưng việc lan man vào những chi tiết không đáng chú ý ấy lại đi. Và anh có thô bạo đấy. Em đúng quá còn gì? Anh bảo họ là chúng ta đi lại với nhau ư?”

“Yeah. Bởi vì chúng ta đúng là thế.”

“Điều đó còn phải thảo luận—”

“Chúng ta sống với nhau. Chúng ta ngủ với nhau. Làm thế quái nào mà còn phải thảo luận xem chúng ta có đi lại với nhau hay không?”

“Bởi vì chúng ta còn chưa từng bắt đầu hẹn hò, và đây chỉ là tạm thời. *Anh có ngưng việc ngắt lời em đi hay không?* Em đang muốn nói là, ai là người mà anh đang đi lại cùng rồi bỏ rớt như

một cục khoai tây nóng để theo đuổi em?”

Anh nghiêng rằng lại trong một vài giây. Tôi biết thế vì tôi có thể nghe thấy tiếng của chúng. Rồi anh nói “Cái gì khiến em nghĩ là anh đang đi lại với người nào đó?”

Tôi đảo mắt. “Oh, làm ơn. Anh biết là anh là kiểu người mà phụ nữ sẵn sàng quỳ xuống dưới chân mà “xin chết”. Anh có thể có một dây đàn bà con gái xếp hàng dài.”

“Anh không cần đàn bà con gái — Em nghĩ người ta sẵn sàng quỳ xuống chân anh xin chết, huh?”

Bây giờ giọng anh nghe thật thỏa mãn. Tôi muốn đập đầu vào cái bảng điều khiển quá, nhưng chỉ bởi vì nó sẽ đau, và bây giờ thì tôi đã đủ nhức nhối và đau đớn rồi. “Wyatt!” Tôi hét lên. “Anh đang hẹn hò với ai?”

“Không ai đặc biệt cả.”

“Không cần phải là “đặc biệt”; chỉ cần là hẹn hò thôi. Bởi vì một vài phụ nữ vẫn có những mơ mộng thiếu thực tế, anh biết mà. Một buổi hẹn và họ sẽ cho ra ngay một đám cưới. Vì thế ai là người cuối cùng anh đã hẹn hò, và ai là người có thể nghĩ rằng sẽ có vài chuyện nghiêm túc diễn ra, rồi bị “cho đi tàu suốt” khi anh theo em đến bãi biển? Có phải anh đang ở chỗ hẹn đêm thứ năm trước, cái đêm mà Nicole bị giết không?” Chú ý xem tôi đã trượt tới điểm đó như thế nào, bởi vì tôi vẫn đang thắc mắc về chuyện này.

Đến đây thì chúng tôi đã về tới nhà anh rồi, và anh chậm chậm rẽ vào lối vào. “Không, tối đó anh đang dạy một lớp tự vệ cho nữ giới,” anh nói lơ đãng, trước sự hài lòng tuyệt đối của tôi. “Anh nghĩ cái lý lẽ của em không vững vàng được đâu, bởi vì đã . . . Chúa ơi, gần hai tháng rồi anh không đi chơi với ai cả. Đời sống xã hội của anh không nóng bỏng như em cứ khẳng khẳng định vậy đâu.”

“Thế người cuối cùng anh hẹn hò. Anh có đi chơi với cô ấy nhiều lần không?”

“Một đôi lần, yeah.” Anh cho xe vào trong garage.

“Anh có ngủ với cô ta không?”

Anh đưa tôi một cái nhìn thiếu kiên nhẫn. “Bây giờ anh đã thấy cuộc thẩm vấn này đi đến

đâu rồi. Không, anh không ngủ với cô ấy. Và, tin anh đi, bọn anh ko hợp nhau đâu.”

“Anh không, nhưng cô ấy thì có thể có đấy”

“Không,” anh nhắc lại. “Cô ấy không. Thay vì đào xới quá khứ của anh, em nên nghĩ về của em ý. Em là người hay ve vãn tán tỉnh, và một vài gã có thể đã tưởng em nghiêm túc—”

“Em không phải loại chuyên đi tán tỉnh! Ngưng ngay cái kiểu cố ném trả lại em thế này đi.”

Anh vòng sang và mở cửa xe cho tôi, nghiêng người nhắc tôi lên bằng cả hai tay để những cơ bắp cứng quèo và đau nhức của tôi không phải nỗ lực để trèo ra khỏi xe, rồi nhẹ nhàng đặt tôi đứng xuống. “Em là một kẻ tán tỉnh,” anh nói một cách dữ dội. “Em không thể làm gì với nó. Đó là bản chất rồi.”

Anh đã sử dụng quá nhiều chữ “f” để miêu tả tôi, và tôi sắp trở nên chán ngấy vì nghe chúng. Ừ, thì thỉnh thoảng tôi có bốn cọt treu ghẹo, nhưng nó không khiến tôi trở thành một ả tán tỉnh (flirt). Tôi cũng không phải là một cô nàng đom đàng (fluffy). Tôi không nghĩ mình lại là loại người hạ cấp như thế, và Wyatt khiến tôi nghe như cái thể loại ngu dần phù phiếm (frivolous) vô tích sự biết đi hạng nhất – lại một chữ “f” khác.

“Và bây giờ em lại đang hờn dỗi,” anh nói, chà xát ngón tay cái của mình lên môi dưới của tôi, cái đã đang bấu ra chỉ một chút tí xíu xiu. Rồi anh cúi xuống và hôn tôi, một nụ hôn chậm, ấm áp mà vì sao đó đã thực sự khiến tôi ảm ướt, có thể bởi tôi biết anh sẽ chẳng có cách nào để tiến xa hơn với nó, và anh cũng biết điều ấy, thế có nghĩa là anh đang hôn tôi chỉ để hôn mà thôi, không phải để lôi tôi lên giường.

“Thế này để làm gì chứ?” tôi hỏi với chút ít hờn dỗi, để giấu đi cái sự thật là tôi đã ảm ướt, khi anh rời môi khỏi tôi.

“Bởi vì em đã có một ngày tệ hại,” anh nói, và lại hôn nữa. Tôi thở dài và thả lỏng tựa vào anh, bởi vì, ừ, tôi đã có một ngày rất tệ hại. Khi nụ hôn kết thúc, anh ôm tôi thật gần một lát, má anh tựa lên đỉnh đầu tôi. “Hãy để cho cảnh sát làm việc của họ,” anh nói “trừ khi em đột nhiên nhớ ra một kẻ thù chết người đã từng đe dọa giết em, trong trường hợp đó, anh hoàn toàn muốn lắng nghe về chuyện đó”

Tôi đẩy người ra sau và quắc mắt nhìn anh. “Nghĩa là em kiểu như một mụ tóc vàng hoe gốc ghêch đến nỗi không nhớ ra được những chuyện như vậy ngay tức thì à?”

Anh thở dài. “Anh không nói thế. Anh sẽ không nói điều đó vì em không ngốc nghếch. Em có rất nhiều phẩm chất, nhưng ngốc nghếch không nằm trong số đó.”

“Oh, yeah? Thế em có những “phẩm chất” gì nào?” Tôi cảm thấy hăng máu, vì tôi bị đau đớn và sợ hãi, tôi phải trút nó lên đầu ai đó, đúng chứ? Wyatt là một anh chàng to xác, anh có thể xoay sở được.

“Đáng nản,” (Frustrating) anh nói, và tôi gần như đã đá cho anh một phát, bởi vì anh lại kết luận bằng một chữ “f” khác. “Phiền nhiều. Cứng đầu. Mưu mẹo, vì em cứ diễn cái vở tóc vàng hoe ngớ ngẩn khi em nghĩ nó sẽ giúp em đạt được điều mong muốn, và anh đoán là nó vẫn luôn hiệu quả. Cách em nghĩ làm anh sợ chết khiếp. Hấp tấp. Khôì hài. Quyến rũ. Đáng ngưỡng mộ.” Anh vuốt ve má tôi, bàn tay anh dịu dàng. “Hoàn toàn đáng ngưỡng mộ. Và tất cả chuyện này không phải là tạm thời.”

Đàn ông, Tôi không phải là người duy nhất mưu mẹo ở quanh đây, đúng không? Tôi đang bị chọc tức đến gần phát điên lên, và rồi anh hạ gục tôi bằng những cái từ cuối cùng đó. Vậy là anh thấy tôi đáng ngưỡng mộ, huh? Biết được thế thật là vui, vì thế tôi quyết định lờ đi cái phần về chuyện không phải là tạm thời. Anh cúi xuống và lại hôn tôi, rồi thêm vào, “và anh sẵn sàng xin chết dưới chân em.”

Tôi chớp mắt nhìn anh. “Đấy là kiểu nói của con gái. Các anh chàng không nên nói thế.”

Anh đứng thẳng lên. “Tại sao không?”

“Như thế quá ẻo lả. Anh nên nói cái gì đó nam nhi khí khái, như kiểu ‘Anh sẵn sàng nhận một viên đạn vì em.’ Thấy sự khác nhau chưa?”

Anh đang tự đấu tranh với một vẻ dữ tợn. “Hiểu rồi. Lại đây, Ta vào trong thôi.”

Tôi thở dài. Tôi phải làm hai phần bánh Bread Pudding, và tôi không thực sự thấy có hứng, nhưng hứa là hứa. Không, những người ở sở cảnh sát không biết về việc tôi sẽ làm bánh, nhưng tôi đã có một lời hứa trong tâm tưởng với họ, thế nên bạn phải làm thôi.

Wyatt lấy bánh vòng và sữa đặc ở ghế sau, rồi mở cốp xe anh và lấy ra một túi bố có thò ra những nhánh màu xanh. Anh đóng cốp lại, cau có với cái bao bố đó.

“Cái gì đó?” Tôi hỏi.

“Anh bảo anh sẽ mua cho em một bụi cây. Đây rồi này.”

Tôi nhìn trừng trừng vào chỗ cây bản thủ tội nghiệp. Những nhánh màu xanh đã thành những cành dây teo tóp rũ lá. “Em sẽ làm gì với một bụi cây?”

“Em nói trong ngôi nhà này chẳng có tí cây nào, như kiểu làm thế nào có thể sống nổi hay cái gì gì đó. Vì thế cây của em đây.”

“Nó không phải một cái cây trồng trong nhà! Nó là một bụi cây um sùm. Anh mua một bụi um sùm về cho em ư?”

“Cây là cây. Đặt nó vào trong nhà nó sẽ là cây trồng trong nhà.”

“Anh quá là ngang ngược,” Tôi nói cáu kỉnh, với tới nhắc cái thứ tội nghiệp khỏi anh. “Anh đã để nó trong cốp cả ngày với cái nhiệt độ này ư? Anh đã *nấu chín* nó. Nó Có thể chết mất. Dù vậy em có thể làm nó sống lại, với một chút TLC (Tender love & Care = dịu dàng yêu thương và chăm bẵm). Anh sẽ mở cửa chứ? Anh cũng đã mua thức ăn cho nó rồi đúng không?”

Anh mở khóa trước khi trả lời tôi với vẻ cẩn trọng, “Cây biết ăn hử?”

Tôi ném cho anh một cái nhìn thiếu tin tưởng. “Tất nhiên cây biết ăn. Bất cứ cái gì sống được, nó phải biết ăn.” Rồi tôi nhìn xuống cái cây đang cầm và lắc đầu. “Dù là cái cây tội nghiệp này có thể vĩnh viễn không bao giờ ăn được nữa.”

Vết thương trên cánh tay tôi đang kêu gào chống đối việc phải đỡ sức nặng của cái cây, cho dù tôi đã hầu như dùng tay phải để đỡ cái khối nặng đó và chỉ dùng tay trái để giữ cho cái cây khỏi nghiêng ngả. Tôi có thể đưa cái cây cho Wyatt, nhưng tôi không có đủ tin tưởng để giao cho anh. Anh đã vừa tự chứng minh là mình có khả năng tàn phá cây cối nghiêm trọng.

Trong khi anh mang cái túi của tôi vào, tôi đặt cái cây vào bồn, nhẹ nhàng rẩy lên nó chút nước lạnh với nỗ lực hồi sinh nó. “Em cần một cái xô,” Tôi bảo anh. “Cái nào mà anh không cần dùng đến nữa ý, vì em sẽ phải đục vài cái lỗ ở dưới đáy.”

Anh đang tiến tới buồng giặt là để lấy cho tôi cái xô nhựa xanh đựng giẻ lau nhà thì khựng lại tức thì khi tôi nói xong. “Tại sao em lại phải đi hủy hoại một cái xô đẹp để hoàn hảo vậy?”

“Bởi vì *anh* đã đối xử tàn tệ với cái cây này đến mức nó có thể sẽ không sống nổi nữa. Nó cần nước, nhưng rễ nó không cần ngập rễ trong nước. Và vì thế - nước cần phải được làm cho chảy đi. Nếu anh không có một cái chậu trồng cây với những cái lỗ thoát nước bên trong, em đã ngờ là thế vì anh chưa bao giờ trồng cái cây cảnh nào trong nhà, thì em sẽ phải đục những cái lỗ vào cái định dùng để trồng cây.”

“Thấy đó, đây là lý do vì sao đàn ông không trồng cây trong nhà. Chúng quá nhiều vấn đề, và kéo theo những thứ phức tạp chết tiệt.”

“Chúng khiến một ngôi nhà đẹp hơn, cảm giác rất tuyệt, và chúng cũng giữ cho không khí trong sạch. Em chưa bao giờ nghĩ mình sống trong một ngôi nhà mà không có cây.”

Anh thở dài. “Được rồi, được rồi. Anh sẽ đục lỗ vào cái xô.”

Người hùng của tôi.

Anh dùng cái tô vít dài để chọc xuyên qua lớp nhựa, và chỉ trong chớp mắt cái bụi cây lùm xùm đã yên vị trong cái xô ở trên bồn trong phòng giặt, cái bầu rễ đã ướt đẫm và được thoát nước. Tôi hy vọng đến sáng ra, nó sẽ có thể tươi tỉnh trở lại một chút. Rồi tôi quay ra cái lò nướng đôi của anh và bắt đầu nhặt nhanh những thứ đồ cần thiết để làm bánh Bread pudding.

Anh siết vai tôi và nhẹ nhàng đẩy tôi xuống ghế. “Ngồi đi” anh nói, hoàn toàn không cần thiết, vì hiển nhiên là anh đã bắt tôi làm thế xong rồi. “Anh sẽ làm bánh Bread Pudding. Chỉ cần bảo anh phải làm những gì thôi.”

“Sao lại thế? Anh chưa bao giờ chịu nghe lời cả.” Ngay bây giờ, liệu có cách nào để tôi có thể củng lại câu nói này không nhỉ?

“Anh sẽ cố gắng,” anh nói khô khốc. “Chỉ một lần này.”

Anh rộng rãi quá nhỉ? Điều tối thiểu anh có thể làm, khi đã cân nhắc đến chuyện những gì tôi đã phải trải qua ngày hôm nay, là hứa trang trọng rằng bây giờ anh sẽ chú ý lắng nghe những gì tôi nói.

Vì thế tôi ngồi giám sát việc làm bánh Bread pudding, làm nó thực ra rất dễ, và trong khi anh tách số bánh vòng ra thành từng khoanh, anh hỏi, “Giải thích cho anh chút đi. Những người mà

mẹ em đã kể ấy: người đàn ông cố gắng làm vài chuyện tốt đẹp cho vợ, và bà ấy lại quay ra cố giết ông ta, thế thì tại sao cả nhà em lại đứng về phía bà vợ?”

“Vài chuyện tốt đẹp?” Tôi lặp lại, nhìn chăm chăm vào anh vẻ ghê rợn.

“Ông ấy đã thuê trang trí lại phòng ngủ của họ một cách chuyên nghiệp để làm quà tặng vợ. Sao lại bà ấy lại không cảm ơn chồng vì ý tưởng ấy, cho dù thậm chí có không thích phong cách đó đi chăng nữa?”

“Anh nghĩ chuyện thậm chí họ đã cưới nhau được ba năm rồi mà dượng ấy hầu như không chú ý chút nào tới vợ, đến nỗi không biết dì ấy đã cố công bao lâu và gian khổ đến mức nào để có được cái phong ngủ thực sự đúng kiểu, và dì ấy yêu cái phòng ngủ ấy đúng như nó vẫn đang như thế, là một chuyện tốt đẹp à? Một vài đồ cổ dì ấy có, và đã bị bán trước khi dì có thể cố cứu lại chúng, là những vật gia bảo và không thể thay thế được.”

“Dù bà ấy yêu quý nó thế nào chăng nữa, đó chỉ là đồ nội thất. Ông ấy là chồng; em không nghĩ ông ấy xứng đáng được đối xử tốt hơn là việc bị bà ấy cố dùng xe đâm vào à?”

“Dì ấy là vợ,” Tôi đáp trả. “Anh không nghĩ dì xứng đáng được đối xử tốt hơn là bị phá hủy đi những đồ mà dì yêu thích, và lấp vào đó những món mà dì hoàn toàn ghét à? Sau ba năm, anh không nghĩ ít nhất dượng ấy cũng nên có khả năng bảo với người thiết kế là dì Sally ghét thép và kính à?”

Về mặt anh, dù không nói ra, cho thấy bản thân anh cũng chẳng quan tâm gì đến chuyện mấy thứ đồ đạc tối tân đó, dù anh đã ko diễn đạt theo cách ấy. “Và thế là bà ấy điên lên vì ông ta không chú ý đến cái style mà bà ấy thích?”

“Không, dì ấy bị *tổn thương* vì nhận ra dượng đã hoàn toàn không chú ý chút nào đến dì. Dì phát điên lên vì dượng ấy đã bán đồ của dì đi.”

“Đó không phải cũng là đồ của ông ấy ư?”

“Dượng ấy có bỏ hàng tháng trời để lùng tìm từng món một không? Dượng ấy có tự tay hoàn thiện chúng không? Em có thể khẳng định chúng là đồ của dì”

“Okay. Thế vẫn không đáng để cố gắng giết ông ta.”

“Well, anh biết mà, dì ấy không cố gắng *giết* dượng ấy. Dì ấy chỉ muốn trả lại dượng phần tổn thương như dì đã bị thôi.”

“Rồi sau đó, như em nói, bà ấy đáng ra thì nên lái một cái máy xén cỏ hơn là một cái xe ô tô. Bất chấp chuyện bà ấy tổn thương như thế nào, nếu bà ấy giết được ông chồng thì anh sẽ phải bắt bà vì tội giết người.”

Tôi ngẫm nghĩ về nó, rồi trả lời, “Có một vài chuyện phải làm, dù bị bắt cũng đáng” Cá nhân tôi sẽ không đi xa đến mức như dì Sally, nhưng còn lâu tôi mới nói với Wyatt điều đó. Phụ nữ thì phải sát cánh bên nhau, và tôi cũng nghĩ đó là bài học tốt cho anh : Đừng có làm rối tung lên với những đồ đạc của phụ nữ. Nếu anh có thể hướng ra ngoài chuyện luật pháp một chút thôi, tôi chắc anh sẽ nhìn ra lý do. “Những thứ đồ đạc xung quanh một phụ nữ luôn rất quan trọng đối với cô ấy, như phụ tùng dụng cụ quan trọng đối với đàn ông vậy. Liệu có bất cứ cái gì mà anh thực sự quý như vàng không, như cái gì đó của bố anh, hoặc có thể là một cái ô tô - ” Tôi thình lình nhận ra. Nhìn anh chăm chăm, kinh ngạc “Anh không hề có cái ô tô nào!” Cái xe duy nhất ở trong garage là chiếc Crown Vic, nó thuộc sở hữu của thành phố và luôn hét lên rành rành, *Cảnh sát đây!*

“Tất nhiên là anh có xe,” anh nói điềm tĩnh, nhìn xuống hai cái tô lớn đựng bốn tá bánh vòng mà anh đã chia ra, được tách thành những khoanh cỡ vừa ăn. “Bây giờ anh phải làm gì?”

“Đập trứng. Em không nói về chiếc xe của thành phố” tôi trả lời “Chuyện gì đã xảy ra với chiếc Tahoe vậy?” Khi tôi hẹn hò với anh hai năm trước, anh vẫn còn lái chiếc Tahoe lớn màu đen.

“Đổi nó.” Anh nhanh chóng đập hai quả trứng, rồi tách đôi chúng vào những tô nhỏ riêng biệt, và lại đập tiếp.

“Lấy cái gì? Chẳng có gì trong garage cả.”

“Một chiếc Avalanche. (Chub - cũng 1 dạng xe bán tải, địa hình, xe Chevrolet Avalanche màu đen trông mê lắm) Anh lấy nó ba tháng trước. Nó cũng màu đen.”

“Thế nó đâu?”

“Chị anh, Lisa, mượn nó dùng trong lúc xe của chị ấy để ở hãng hai tuần trước.” Anh nhúm mày. “Anh đã tưởng là đến hôm nay chị ấy phải trả lại xe rồi chứ nhỉ.” Anh nhắc cái điện thoại không dây, quay số, và kẹp nó vào giữa cằm và vai. “Hey, Lise. Em chợt nhớ là chị giữ cái xe của

em. Xe chị vẫn còn ở hãng à? Có chuyện gì mà lâu vậy?” Anh lặng nghe một chốc. “Okay, không vấn đề gì. Em vừa nói đấy, chỉ chợt nhớ ra thôi.” Anh ngưng lại, và tôi có thể nghe thấy giọng phụ nữ, nhưng không chắc được chị ấy nói gì. “Mẹ nói thế á? Có thể.” Rồi anh cười to “Yeah, thật đấy. Em sẽ kể chi tiết cho chị khi bọn em giải quyết xong chuyện này. Okay. Yeah. Gặp chị sau.”

Anh nhấn nút *ngắt* và đặt điện thoại trở lại bàn, rồi trở lại xem xét những gì anh đang làm. “Tiếp theo là gì?”

“Một lon sữa đặc cho mỗi tô.” Tôi nhìn chăm chăm anh một cách ngờ vực “Cái gì ‘thật’ cơ?”

“Chỉ là một vấn đề anh đang tính thôi.”

Tôi có một linh cảm mình chính là vấn đề anh đang tính, nhưng tôi cần phải gài sớ sẵn sàng đã để tăng tốc giành chiến thắng trong cuộc tranh cãi với anh, vì thế tôi kệ nó đấy đã. “Khi nào xe chị ấy xong?”

“Chị ấy hy vọng là thứ sáu. Dù anh đang nghi là chị ấy thích lái cái xe của anh. Nó trông được lắm.” Anh nháy mắt với tôi. “Vì em cũng thích lái xe bán tải, em sẽ yêu cái xe của anh thôi. Em sẽ đáng yêu đến chết trong cái xe ấy mất.”

Nếu tôi mà không được như thế, thì tôi sẽ cần phải nghiêm túc xem xét lại hình ảnh của mình. Vì tôi đã đỡ đi nhiều, nên tôi tự mình bỏ thêm cho những nguyên liệu còn lại: muối, quế, thêm sữa, và một tẹo hương vani. Anh trộn tất cả với nhau, rồi đổ mỗi tô trái đều ra khay nướng. Lò đã được bật nóng sẵn, vì thế anh nhét cả hai khay vào để nướng và đặt thời gian ba mươi phút. “Thế thôi à?” anh hỏi, nhìn tò mò vì nó đơn giản quá.

“Thế thôi. Nếu anh không có ý kiến gì nữa thì em sẽ đi đánh răng và đi ngủ. Khi nó báo hết giờ, lấy cái khay ra, phủ đồ bọc lên và cho vào tủ lạnh thôi. Em sẽ làm sốt bơ lạnh vào sáng mai.” Tôi lê chân mệt mỏi. Thấy cơ thể hầu như đã đạt đến giới hạn cuối cùng rồi.

Biểu hiện của anh dịu đi, không một lời nào nữa, anh bế bồng tôi lên trên cánh tay mình.

Tôi ngả đầu vào vai anh. “Anh làm chuyện này nhiều quá,” tôi nói khi anh mang tôi lên lầu. “Bế em đi loanh quanh, ý em là vậy”

“Một vinh hạnh đấy. Anh chỉ ước nó không xảy ra trong hoàn cảnh này.” Biểu hiện dịu nhẹ lại

nhặt dần, trả lại nét dữ tợn trên gương mặt anh. “Em cứ bị đau khiến anh phát ốm lên được ấy. Anh muốn giết chết tên con hoang khốn khiếp đã làm chuyện này với em.”

“Ah-ha! Giờ thì anh đã biết dì Sally cảm thấy như nào rồi,” tôi reo lên hoan hỉ. Mọi thứ đã trúng đích, dù, nói chung, tôi chẳng cần bắn phát đạn nào, chỉ một cái tai nạn xe đã giải quyết xong chuyện ấy. Mặt khác, vì những thứ đó đã xảy ra, tại sao lại không tận dụng nó cơ chứ? Thật ngớ ngẩn khi phải tung ra con bài chủ, dù là bạn đang có gì trong tay đi nữa.

Tôi đánh răng; rồi sau đó anh giúp tôi cởi quần áo và thực tế là nhét tôi vào giường. Tôi ngủ thiếp đi trước khi anh rời khỏi phòng.

Tôi ngủ cả đêm, thậm chí cũng không thức dậy khi anh vào giường. Tôi tỉnh giấc khi chuông báo thức của anh reo, và ngái ngủ với qua để vuốt ve một bên người anh khi anh rướn lên để tắt báo thức. “Sáng nay em cảm thấy thế nào?” anh hỏi, ngả lưng trở lại và quay đầu về phía tôi.

“Không tệ như em tưởng. Khá hơn tối qua. Tất nhiên, em chưa muốn cố trèo ra khỏi giường đâu. Mắt em có thâm không?” Tôi nín thở, chờ câu trả lời.

“Không hẳn,” anh nói, xem xét kĩ tôi. “Vết thâm đó không còn tệ như tối qua nữa đâu. Tất cả những thứ tà thuật bọn em với mẹ đã làm ở trong bếp nhà em chắc hẳn đúng là có tác dụng.”

Cảm ơn Chúa. Hôm nay tôi sẽ lại đắp túi đá, chỉ để phòng xa. Tôi chẳng thích thú gì cái gương mặt vằn vện gấu trúc đâu

Anh không ra khỏi giường ngay, và tôi cũng vậy. Anh vươn người, ngáp, rồi lại nằm dài ngái ngủ. Có một cái thú vị đang dựng đứng thành lều ở ngay dưới eo của anh, và tôi muốn kiểm tra nó chút đỉnh, nhưng thế thì hình như quá tàn nhẫn với quan điểm vững chắc về chuyện không làm tình của tôi. Không, thế là không đúng; nó không phải là thứ tôi không muốn làm, nhưng là thứ tôi biết chúng tôi không nên làm, cho đến tận khi có thật nhiều thứ được hình thành giữa hai đứa. Dù thế, tôi thực sự, thực sự, muốn thử chuyện đó.

Trước khi không thể chống cự nổi với sự cám dỗ - một lần nữa - tôi bắt sự chú ý của mình tránh ra xa và cẩn thận ngồi dậy. Ngồi dậy khá là đau. Đau rất nhiều. Cắn chặt môi, tôi trượt chân mình xuống một bên giường, đứng lên, và bắt đầu bước một bước. Thêm bước nữa. Còng lưng và tập tễnh như một bà già lụ khụ, tôi cứ thế lết vào phòng tắm.

Tin xấu là, các cơ bắp của tôi hôm nay thậm chí còn đau tệ hại hơn đêm qua, nhưng cái đẩy

cũng có thể dự đoán được. Tin tốt là, tôi biết cách giải quyết vấn đề này. Ngày mai nó sẽ khá hơn thôi.

Ngâm mình trong bồn nước ấm trong lúc Wyatt chuẩn bị bữa sáng cũng có ích. Thêm cả vài viên ibuprofen, một chút cử động dẫn gân cốt nhè nhẹ, và tách cà phê đầu tiên. Cà phê trợ giúp cho phần cảm giác của tôi nhiều hơn là cho phần cơ bắp, nhưng cảm giác cũng rất quan trọng, đúng không nhỉ?

Sau bữa sáng tôi làm sốt bơ để rưới lên bánh Bread pudding. Rất nhanh và đơn giản, chỉ một khoanh bơ và một hộp đường hạt, với vị rượu Rum. Phần đường phải tan hết đã, nhưng chỉ mới nghĩ đến miếng căn đầu tiên miệng tôi đã tứa nước miếng. Wyatt không chối từ sự cám dỗ; sốt bơ chưa kịp lạnh anh đã múc một thìa đầy từ cái đĩa đựng chỗ sốt và nhét luôn vào miệng. Anh nhắm hờ mắt và hậm hừ chút âm thanh đầy tán thưởng. “Trời, ngon quá này. Anh sẽ giữ lại cả hai phần.”

“Nếu anh làm thế, em sẽ loa ầm lên.”

Anh thở dài, “Được rồi, được rồi. Nhưng em sẽ làm cái này cho anh vào sinh nhật hàng năm chứ, okay?”

“Nhưng tự anh biết làm rồi còn gì,” Tôi đáp lại, mắt mở to, nhưng tim thì rộn ràng sung sướng một chút với ý nghĩ sẽ được ở bên anh tất cả các ngày sinh nhật, năm này qua năm khác. “Chính xác thì khi nào là sinh nhật anh?”

“Mồng ba tháng mười một. Em thì khi nào?”

“Mười lăm tháng tám.” Oh, tuyệt. Không phải là tôi tin vào tử vi hay gì cả, nhưng Hổ cáp - Scorpio với Sư tử - Leo và một sự kết hợp bùng lên dữ dội. Cả hai đều cứng đầu và nóng tính, mặc dù tôi thì vượt ra ngoài cái tiên đoán đó, tôi không nóng tính chút nào. Nhưng tôi lại có thể đứng top 5 trong số những người cứng đầu.

“Nhấn mày cái gì thế?” anh hỏi, nhẹ nhàng chà xát khoảng giữa hai lông mày tôi.

“Anh là Hổ cáp - Scorpio.”

“Sao? Là bộ cặp, đúng không?” Anh đặt tay lên eo tôi và kéo tôi lại gần, thì người xuống để hôn dưới tai phải tôi “Muốn xem ngòi độc của anh không?”

“Anh không muốn biết những nhược điểm của người cung Hồ cấp à? Dù em không tin lắm vào tử vi.”

“Nếu em không tin vào nó, thì sao anh lại phải biết về những nhược điểm của người cung Hồ cấp?”

Sao tôi ghét anh suy nghĩ logic thế. “Để cho anh biết những gì sẽ xảy ra với anh.”

“Anh biết chuyện gì xảy ra với mình.” Anh khum ngực tôi lại và cắn nhẹ vào một bên cổ tôi. “Đó là một cô nàng vàng hoe 5 feet 4, có dáng dấp, một cái miệng duyên dáng, một cặp mông tròn, căng mẩy lên khiến anh phát điên.”

“Mông em không căng mẩy,” tôi nói, lập tức đầy căm phẫn. Tôi đã rất cố gắng hoạt động để giữ mông tôi chắc gọn. Tôi cũng phải rất cố gắng hoạt động để giữ vững sự căm phẫn, vì những gì mà anh đang làm với cổ tôi.

“Em không thể nhìn thấy nó từ phía sau khi em bước đi.”

“Well, duh.”

Tôi cảm thấy nụ cười của anh trên trên cổ tôi. Không biết sao mà đầu tôi lại đã nghiêng hẳn ra sau và tôi đang tì siết lên vai anh, tôi đã quên hẳn mất việc cử động thì đau như thế nào. “Nó nảy lên xuống như hai quả bóng mảy ấy. Em chưa bao giờ quay lại và để ý thấy những gã đàn ông chùi nước dãi rớt xuống cằm à?”

“Well, yeah, nhưng em tưởng đấy là do tiến hóa chưa đầy đủ.”

Anh cười lục khục. “Có thể. Chết tiệt, anh ước em không bị đau và bầm dập đến thế.”

“Anh sẽ muộn giờ làm đấy.” Tôi chẳng buồn phản đối rằng tôi sẽ không để anh làm tình với mình, bởi vì tôi đã được chứng tỏ cho thấy rằng phải thực sự có chút tự chủ ở chỗ nào anh có dính dáng đến. Tôi có thể thử, nhưng—

“Yeah, và rồi nhìn vào cái nụ cười ngoác đến tận mang tai của anh, mọi người đều sẽ biết anh đã làm gì”

“Và rồi thật tốt là em bị thâm tím, đau đốn, vì em thực sự ghét đi làm muộn.” Và nếu khả năng tự kiềm chế của tôi không hoạt động được để chống lại anh, thì tôi có thể chơi trò những-thứ-đau-đốn-và-bầm-tím-này hết sức mình. Ừ, đó cũng có tí chút mánh khỏe đấy, nhưng đây là cuộc chiến—và anh đang có thể thắng.

Anh nhấm nhấm cổ tôi lần nữa, chỉ để cho tôi biết mình đang bỏ lỡ cái gì, phòng trường hợp tôi cần nhắc lại. Tôi không cần. “Hôm nay em sẽ làm gì khi anh đi?”

“Ngủ. Có thể tập chút yoga, để kéo giãn và thả lỏng cơ bắp. Lảng vảng rình mò mọi thứ quanh quanh nhà anh. Sau đó, nếu có thời gian, em có thể sắp xếp các hộp đồ của anh theo vần từ A – Z, sắp xếp lại tủ quần áo của anh, và cài đặt cái điều khiển của anh để tivi mở kênh Lifetime bất cứ khi nào được bật lên.” Tôi không biết có làm được điều đó không, nhưng sự đe dọa này nghe thật tuyệt.

“Chúa nhân từ.” Giọng anh đầy vẻ kinh hãi. “Mặc quần áo vào. Em sẽ đến sở với anh.”

“Anh không thể tránh né mãi được đâu. Nếu anh nài nỉ em ở đây, anh phải chịu hậu quả thôi.”

“Bây giờ anh đã thấy nó là thế nào rồi.” Anh nhắc đầu lên và chiếu cái nhìn xuống tôi, nheo mắt lại. “Được rồi, cứ làm những điều tệ bạc đi. Đêm nay anh sẽ trả thù.”

“Em đang bị thương, không nhớ à?”

“Nếu em có thể làm tất cả những thứ đó, thì có khi tình trạng em tử tế hơn những cái em đang thể hiện đấy. Đoán về chuyện anh sẽ khám phá tối nay xem, thế nào?” Anh xoa nhẹ hông tôi. “Anh trông đợi tối nay.” Oh, anh ta quá tự cao.

Tôi theo anh lên tầng và ngắm anh tắm, cạo râu, rồi ngồi trên giường trong khi anh thay quần áo. Lựa chọn của ngày hôm nay là một bộ comple màu xanh lính thủy, áo sơmi trắng, cà vạt màu vàng có những vệt đỏ xanh thủy thủ mờ. Anh là một người ăn mặc bảnh bao, điều mà tôi rất thích ở một người đàn ông; rồi khi anh đeo xong mấy thứ trang bị cảnh sát, bao súng khoác vai và phù hiệu chỗ thắt lưng, đó hầu như là quá nhiều cho sự tự chủ của tôi. Tất cả sự uy quyền và sức mạnh ấy khiến tôi bị kích thích, nói vậy thì nghe có vẻ tôi chả nữ tính chút nào, nhưng kệ chứ, quý ạ. Bạn sẽ nhận ngay ra điểm đã thu hút mình khi bạn thấy nó và Wyatt là của tôi—dù anh có mặc cái gì đi chăng nữa.

“Anh sẽ mang bánh Bread pudding của em cho các anh chàng và cô nàng ở đó – nó sẽ khiến họ sung sướng – rồi anh sẽ đi xem xét chồng cũ của em,” Anh nói khi xỏ vai vào áo jacket.

“Chỉ phí thời gian thôi.”

“Có thể, nhưng anh muốn tự mình kiểm tra.”

“Sao MacInnes và Forester không nói chuyện với anh ta? Bọn họ sẽ cảm thấy như thế nào về việc anh nhúng mũi vào nhiệm vụ của họ?”

“Anh đã cứu họ khỏi vài vụ phải công cán xa, và thêm nữa, họ biết đây là chuyện cá nhân, vì thế họ nhắm mắt cho anh ở một vài chỗ.”

“Những người khác có thấy khó chịu khi anh được thăng tiến cao hơn họ không?”

“Tất nhiên họ có. Quái quỷ, họ sẽ không còn là người nếu họ không thế. Anh cố để không dẫm lên chân họ, nhưng cùng lúc ấy, anh là sếp của họ và họ biết điều ấy.”

Và anh không lo lắng xem liệu anh có bắt buộc dẫm lên chuyện của họ không. Anh không nói ra, nhưng anh không cần phải thế. Wyatt sẽ không quan tâm bất cứ chuyện tào lao gì từ họ cả.

Tôi đi cùng anh xuống chỗ garage, và anh hôn tạm biệt tôi ở cửa. “Đừng ném đi bất cứ cái gì em kiếm được khi đi rình mò lảng vảng đấy, biết chưa?”

“Biết rồi. Trừ khi nó là những bức thư từ một cô bạn gái cũ hay gì đó; và rồi em có thể tình cờ thả cho chúng một mồi lửa. Anh biết là những thứ như thế tình cờ xảy ra như thế nào mà.” Anh nên biết; anh đã chuẩn bị xét hỏi Jason như một nghi can giết người có chủ đích vì anh đã nghe thấy tin nhắn Jason để lại trong máy trả lời tự động của tôi còn gì.

Anh cười nhả nhỏ. “Không có bức thư nào hết” và trả lời khi chui vào trong xe.

Tôi nhìn ngăm ngó nghiêng, tất nhiên. Một ngày đang lặng lẽ trải dài ra trước mắt tôi; tôi chẳng phải đi đâu hay làm gì, chẳng nói chuyện với ai. Có quá nhiều thời gian trong tay, tôi *phải* ngó nghiêng thôi. Dù vậy tôi cũng chẳng định sắp lại tủ quần áo của anh hay xếp những hộp đồ vì nó đòi hỏi phải di chuyển và cử động.

Thay vào đó hôm nay tôi tự nướng chiều mình. Tôi xem ti vi; tôi đánh một giấc. Tôi chất thêm một đồng đồ giặt và chuyển cái cây ra đầu đó gần cửa sổ để nó có thể nhận được chút ánh nắng. Cái đó cũng đòi hỏi phải cử động và di chuyển, nó đau, nhưng dù sao thì tôi cũng phải làm vì cái bụi cây cần tất cả sự chăm sóc cần thiết. Tôi cũng gọi vào máy di động của Wyatt và để lại cho anh một tin nhắn để mang về chút thức ăn cho cây.

Anh gọi vào giờ ăn trưa. “Em thấy thế nào rồi?”

“Vẫn nhức, vẫn đau, nhưng ổn cả.”

“Em đã đúng về Jason.”

“Em đã nói rồi mà.”

“Anh ta có một bằng chứng ngoại phạm chết tiệt: Sếp Gray. Chồng cũ của em và ông Sếp đã ở trong nhóm chơi golf bốn người ở Câu lạc bộ Little Creek Country vào chiều Chủ Nhật, vì thế anh ta chẳng thể nào có khả năng bắn em. Anh nghĩ là em không nghĩ ra thêm bất cứ ai có thể có khả năng giết em?”

“Không một manh mối.” Tôi cũng đã đang nghĩ về nó, nhưng vẫn chưa nảy ra được cái gì. Tôi đã đi đến một kết luận rằng một ai đó đang cố giết tôi bởi vì một lý do mà tôi chẳng biết gì sất. Và điều đó chẳng tuyệt chút nào hết.

CHƯƠNG XXIV (Deco)

Khi Wyatt trở về nhà vào lúc chiều tối, đi theo anh là một chiếc Taurus màu xanh. Tôi đi vào gara, nghĩ rằng sẽ thấy bố chui ra khỏi chiếc xe thuê đó, nhưng thay vì thế, Jenni trèo ra. “Chào,” tôi ngạc nhiên nói. “Chị cứ nghĩ là bố sẽ lái chiếc xe thuê đến đây.”

“Em đã xưng phong,” Jenni nói, gạt tóc ra sau tai. Nó đứng quay lưng lại khi Wyatt hôn chào tôi. Miệng anh ăm ắp, hôn dịu dàng khi anh ôm tôi sát vào anh.

“Ngày hôm nay thế nào?” anh hỏi, khum khum má tôi.

“Yên ổn. Đúng như em cần.” Sự yên bình thật tuyệt diệu. Không có chuyện gì xảy ra khiến tôi nghĩ rằng tôi có thể chết, một sự thay đổi thật dễ chịu. Tôi cười với Jenni. “Vào đi và uống gì đó lạnh nhé. Chị không nhận ra trời nóng đến thế nào cho đến khi ra ngoài.”

Wyatt bước sang bên nhường lối vào cho Jenni. Nó nhìn chăm chăm xung quanh một cách hiếu kỳ công khai. “Ngôi nhà thật tuyệt,” nó nói. “Trông nó vừa cổ kính vừa hiện đại. Ở đây có bao nhiêu phòng ngủ vậy?”

“Bốn,” anh trả lời, tuột chiếc áo com lê ra và vắt nó qua lưng ghế. Anh nói lỏng cà vạt và cởi cúc trên cùng chiếc áo sơ mi. “Tổng cộng có chín phòng, ba phòng tắm lớn và một phòng tắm nhỏ. Cô có muốn thăm quan một vòng không?”

“Chỉ ở tầng dưới thôi,” nó cười nói. “Như vậy để nếu mẹ có hỏi gì về chuyện ngủ nghỉ của hai người, em có thể thành thực nói là em không biết.”

Mẹ không phải là người cổ lỗ sĩ – không quá cổ lỗ sĩ – nhưng mẹ đã ghi vào đầu các cô con gái của mình là một phụ nữ thông minh sẽ không ngủ với đàn ông trừ phi họ có mối quan hệ ràng buộc, ràng buộc ở đây, theo ý bà, là ít nhất phải có nhẫn đính hôn trên ngón áp út. Bà cho rằng đàn ông, loài sinh vật đơn giản, sẽ trân quý cái gì mà họ phải khó khăn mới đạt được. Tôi đồng ý với nguyên tắc này, mặc dù có lẽ tôi không áp dụng nó triệt để hoàn toàn. Ý tôi là, hãy

nhìn hoàn cảnh hiện thời của tôi mà xem. Wyatt chẳng vất vả tí nào để chiếm được tôi; tất cả những gì anh phải làm là hôn cổ tôi, và tôi vô cùng hối tiếc cái ngày anh đã khám phá ra điểm yếu của tôi. Dẫu như vậy, công bằng mà nói, anh là người đàn ông duy nhất tôi từng gặp có thể dễ dàng làm suy yếu khả năng tự kiểm soát của tôi.

Jenni thả chìa khoá xe thuê xuống bàn bếp và đi theo Wyatt khi anh dẫn nó tham quan qua một vòng tầng trệt ngôi nhà, bao gồm bếp, phòng ăn sáng, phòng ăn chính (rỗng không), phòng khách (cũng vậy), và phòng sinh hoạt chung. Anh có một phòng làm việc ngay gần phòng bếp, tôi đã khám phá ra hôm đó, nhưng anh chẳng thấy phiền gì; nó rất nhỏ, có lẽ chỉ cỡ 6x6 (Deco đoán là 6x6 feet chứ 6x6m thì to quá :D – uh là feet đấy, mình thấy mấy cái đo kích thước trong này toàn là dùng feet với inch hết á), thích hợp để tủ bát đĩa hoặc để tủ quần áo cỡ bự hơn là văn phòng, nhưng anh có đầy đủ những thứ cần thiết trong đó: bàn, tủ hồ sơ, máy tính, máy in, điện thoại. Chẳng có gì thú vị trong tủ hồ sơ cả. Tôi đã chơi vài trò chơi trên máy tính của anh nhưng không khám phá các thư mục khác. Tôi biết đâu là giới hạn.

Tôi không đi theo hai người bọn họ, tôi nghe thấy anh dừng lại ở phòng sinh hoạt chung và bật ti vi – kiểm tra xem tôi có làm loạn cái điều khiển ti vi của anh không hả? Tôi tự cười toét với mình. Tôi đã nghĩ đến việc tháo pin ra, nhưng tôi để dành nó cho đến khi chúng tôi cãi nhau lần sau. Không, có thể anh có một lượng pin khổng lồ, giả sử vậy. Thay vì thế, sẽ thông minh hơn nếu tôi đi mua sắm... và vô tình làm rơi cái điều khiển vào túi tôi trước khi rời đi. Bạn nên nghĩ trước những việc này để không phải chần chừ khi thực hiện nó. Người chần chừ sẽ dễ bị tóm.

Tôi đặt mấy cốc trà đá lên bàn khi họ quay trở lại phòng ăn. Wyatt cầm một cốc lên và uống ừng ực một hơi hết nửa cốc mà chẳng ngừng lại để thở, cái cổ rám nắng của anh đang làm việc. Ngoài sự nhã nhặn của anh với Jenni, tôi cũng thấy được nhưng nét thất vọng trên khuôn mặt anh. Rõ ràng cảnh sát chẳng đi đến đâu trong việc tìm ra kẻ đang truy sát tôi, cũng như lý do.

Cuối cùng khi anh đặt cốc nước xuống, anh nhìn tôi và cười. “Bánh pudding của em đã đạt được một cú hit. Cái nồi rỗng không trong vòng ba mươi phút và nồng độ đường của mọi người đều tăng cao.”

“Chị đã làm bánh pudding vòng à?” Jenni hỏi và rên rỉ. “Và không còn lại miếng nào hết?”

Wyatt cười tự mãn. “Rất tình cờ là có hai cái và một cái vẫn còn trong tủ lạnh. Cô có muốn một ít không?”

Nó đồng ý với sự nhiệt tình của con sói đói và Wyatt kéo cái khay ra khỏi tủ lạnh. Tôi quay sang tủ bát và lấy ra hai chiếc đĩa nhỏ và hai cái thìa. “Chị không ăn chút ít à?” Jenni hơi nhúu

mày hỏi.

“Không, bây giờ chị không tập luyện gì được nên chị phải canh chừng những thứ chị ăn.” Canh chừng như vậy cũng chả vui thú gì, thà là tập luyện một hoặc hai tiếng mỗi ngày còn hơn nhiều cái việc ngồi mà đếm calo. Tôi cũng muốn ăn một ít bánh pudding, nhưng có phải là tôi sẽ không bao giờ được ăn nó nữa đâu – chỉ là không phải ngay lúc này thôi.

Chúng tôi đều ngồi vào bàn khi Wyatt và Jenni ăn. Tôi hỏi Wyatt xem họ có thêm chút mạnh mỗi nào không và anh thở dài.

“Đội khám nghiệm hiện trường đã tìm thấy vết giày sau nhà em và bọn anh đang phân tích. Đó là giày thể thao nữ...”

“Là của em cũng nên.” Tôi nói nhưng anh lắc đầu.

“Không, trừ phi em đi giày cỡ số 8.5 (~ cỡ 255 (Hàn) và 39 (châu Âu)), và anh biết rõ là không phải.”

Anh đúng. Tôi đi giày cỡ 6.5; không người phụ nữ nào trong nhà tôi đi giày cỡ đó. Mẹ đi cỡ số 6, Siana và Jenni cỡ số 7. Tôi cố nghĩ xem bạn bè có ai có thể đi giày cỡ 8.5 và đã ra phía sau nhà tôi không nhưng chẳng có ai nảy ra trong óc tôi cả.

“Em tưởng anh đã nói kẻ truy sát em có lẽ không phải là phụ nữ mà.” Tôi nói giọng buộc tội.

“Anh vẫn nghĩ như vậy. Súng trường và phá hỏng dây phanh không phải là cách mà phụ nữ sẽ thường làm.”

“Vậy dấu giày không có ý nghĩ gì sao?”

“Có lẽ là không. Anh mong như vậy.” Anh xoa xoa mắt.

“Em không thể lẩn trốn mãi mãi được.” Tôi không có ý buộc tội, chỉ là chỉ ra thực tế. Tôi có cuộc sống của mình, và nếu tôi không thể sống như vậy thì kẻ lén lút đó đã giết chết hết giác quan của tôi, dù cho hẳn không thể giết chết cơ thể tôi.”

“Có thể chị sẽ không phải làm vậy nữa,” Jenni nói ngập ngừng, nhìn chằm chằm vào cái thìa

của nó như thể ý nghĩa cuộc sống được viết trên đó vậy. “Ý em là – em xung phong lái cái xe thuê cho chị bởi vì em đã nghĩ và vạch ra kế hoạch. Em có thể đeo tóc giả màu vàng và giả làm chị và làm mọi thứ để Wyatt có thể bắt được kẻ lén lút đó và chị sẽ lại được an toàn,” nó kết thúc vội vã và ngón từ lúu lại với nhau.

Tôi há hốc mồm, tưởng như cái hàm của tôi nó rơi xuống đất đến nơi. “Cái gì?” Tôi nói the thé. Chưa bao giờ trong hàng trăm năm nay tôi nghĩ rằng Jenni lại đưa ra cái đề nghị vô lý như thế. Jenni luôn làm những việc nó nghĩ là tốt nhất cho bản thân mình mà không hề quan tâm đến người khác, và không đòi nào nó lại làm những gì nó nghĩ là tốt nhất cho tôi. “Chị có thể tự làm mọi thứ và chị còn chẳng cần phải đội tóc giả.”

“Hãy để em làm việc này cho chị,” nó cầu xin và tôi ngạc nhiên thấy mắt nó ngân ngấn nước. “Hãy để em đền bù cho chị vì những việc em đã làm. Em biết chị sẽ không bao giờ tha thứ cho em và em không trách chị; em là loại chó má ích kỷ và em đã không nghĩ đến chuyện em đã làm tổn thương chị biết chừng nào, nhưng em đã lớn rồi, em thực sự lớn rồi, và em muốn thân thiết với chị như Siana.”

Tôi quá sửng sốt đến mức không thể nghĩ ra câu gì để nói, và đó không phải là một sự kiện thường ngày. Tôi mở miệng nhưng rồi lại ngậm lại khi trí não tôi vẫn rỗng không.

“Em đã ghen tị với chị,” nó vẫn tiếp tục nói gấp gáp như thể nó phải nói hết ra trước khi sự can đảm của nó sụp đổ. “Chị quá nổi tiếng và thậm chí bạn em cũng nghĩ chị là người tuyệt nhất mà chúng nó biết; tất cả chúng nó đều cố làm tóc giống chị, mua màu son giống chị. Điều đó làm em phát ốm.”

Giờ thì đúng là Jenni tôi từng biết. Tôi cảm thấy dễ chịu, biết rằng người ngoài hành tinh đã không chiếm mất cơ thể cô em gái bé nhỏ của tôi. Wyatt vẫn đứng lặng lẽ, nghe từng lời, cái nhìn của anh trở nên sắc bén. Tôi ước rằng anh sẽ đi sang phòng khác, nhưng tôi cũng biết rằng điều đó còn khó xảy ra hơn việc tôi mọc cánh và bay đi.

“Chị là cổ động viên tuyệt nhất, chị rất duyên dáng và chị khoẻ mạnh, chị được đọc diễn văn ngày phát bằng, chị vào đại học nhờ học bổng dành cho cổ động viên, điểm của chị thực sự cao và chị đạt được bằng đại học về quản trị kinh doanh, chị kết hôn với người đàn ông đẹp trai nhất mà em từng biết,” nó rền rĩ. “Anh ta sẽ trở thành thống đốc một ngày nào đó, có thể là thượng nghị sĩ hay thậm chí là tổng thống, và anh ta rơi vào tay chị như một quả mận chín! Em đã quá ghen tị, bởi vì bất kể em có xinh đẹp thế nào thì em cũng chẳng bao giờ có thể làm mọi thứ như chị và em nghĩ bố mẹ yêu chị hơn. Thậm chí Siana cũng yêu chị hơn! Vì vậy khi Jason tán tỉnh em, em đã khuyến khích anh ta; bởi vì nếu anh ta để mắt đến em thì rốt cuộc chị cũng chẳng tuyệt vời gì và em mới là người như vậy.”

“Điều gì đã xảy ra?” Wyatt nhẹ nhàng xen vào.

“Blair bắt gặp Jason và tôi hôn nhau.” Nó thú nhận với giọng hết sức khốn khổ. “Tất cả chỉ có thế, và đó là lần đầu tiên, nhưng mọi chuyện đột nhiên trở nên nghiêm trọng và họ li dị. Tất cả là lỗi của tôi và tôi muốn đền bù cho chị ấy.”

“Cô sẽ phải tìm cách khác thôi,” anh nói, giọng anh không để lộ chút cảm xúc nào. “Chẳng đời nào tôi lại đi sắp xếp cho cô hay Blair làm mỗi nhử cả. Nếu chúng ta có sử dụng kế hoạch đó thì một trong những cảnh sát nữ sẽ hóa trang thành Blair. Chúng tôi không bao giờ để người bình thường gặp nguy hiểm cả.”

Trông Jenni khổ sở vì kế hoạch tuyệt vời của nó cuối cùng lại bị khước từ, không phải bởi tôi mà là Wyatt; cuối cùng, sự tán thành của anh mới có ý nghĩa, bởi vì anh có thẩm quyền để gạt bỏ hay sử dụng kế hoạch đó. Và anh đã gạt bỏ nó.

“Phải có điều gì tôi có thể làm được chứ,” nó nói và nước mắt rơi lã chã với vẻ mặt như muốn cầu xin tôi.

“Xem nào,” Lúc này tôi mới tìm lại được giọng của mình. Tôi lấy ngón tay xoa nhẹ môi dưới khi tôi nghĩ. “Em có thể rửa xe cho chị thứ bảy hàng tuần vào năm sau – sau khi chị mua xe. Hoặc em có thể trát lại cái nhà tắm cho chị vì chị thực sự ghét làm việc này.”

Nó chớp mắt nhìn tôi như thể nó không thể khiến đầu óc mình hiểu được những gì tôi đang nói. Rồi nó cười khúc khích, rồi giữa tiếng cười khúc khích đó là tiếng nấc nức nở, đó thực sự là một sự kết hợp âm thanh lạ lùng. Nó khiến tôi cười khúc khích dù tôi đã cố nén bởi hình ảnh đó tạo ra. Tôi là cô gái tóc vàng hoe; tôi thực sự không nên cười khúc khích.

Dù sao, chúng tôi kết thúc bằng những cái ôm và tiếng cười; nó xin lỗi tôi năm hay sáu lần gì đó, tôi nói với nó rằng nó là gia đình của tôi và tôi chọn nó chứ không chọn Jason Carson bởi vì anh ta là tên con hoang hạ cấp đã tán tỉnh cô em vợ mười bảy tuổi và tốt hơn là tôi nên chia tay anh ta.

Phù. Những biến cố gia đình làm tôi kiệt sức.

Wyatt phải đưa Jenni về nhà. Họ hỏi tôi có muốn đi cùng không nhưng tôi chọn ở lại, vì tôi cảm thấy cần có khoảng thời gian một mình để khiến cảm xúc của mình lắng lại. Tôi đã cố gắng tha thứ cho Jenni hết mức có thể, bởi vì tội lỗi phần lớn thuộc về Jason; anh ta là người lớn và

đã kết hôn, trong khi một đứa trẻ tuổi teen chẳng phải là người giỏi nhất thế giới trong việc đưa ra những quyết định có lí trí. Nhưng dù sao, vẫn có gì đó trong sâu thẳm tâm trí tôi nhắc rằng, em gái mình đã phản bội mình. Tôi đã cố hành động bình thường trước mặt nó, nhưng tôi đoán nó biết rằng có sự khác biệt giữa Trước và Sau. Điều khiến tôi ngạc nhiên nhất là nó quan tâm đến việc đó. Không, điều thực sự khiến tôi ngạc nhiên nhất là nó từng ghen tị với tôi; Jenni rực rỡ và luôn luôn rực rỡ từ khi nó mới sinh ra. Tôi thông minh nhưng không thông minh như Siana. Tôi xinh đẹp nhưng không được xếp cùng bậc với Jenni. Tôi thuộc vào thành phần giữa giữa trong gia đình tôi. Tại sao nó lại ghen tị với tôi được cơ chứ?

Tôi định gọi cho Siana để nói chuyện với nó, nhưng cuối cùng tôi quyết định giữ riêng chuyện này giữa tôi và Jenni. Nếu nó nghiêm túc trong việc hàn gắn mối quan hệ giữa chúng tôi – hàn gắn *hoàn toàn* – thì tôi sẽ không phá hoại cơ hội này bằng việc ba hoa những chuyện nó thấy không thoải mái nếu những người khác biết.

Chưa đầy một tiếng sau Wyatt quay về. Đôi lông mày xám của anh nhú lại khi anh bước vào cửa. “Tại sao em không nói cho anh biết em đã tổng tiền chồng cũ, bắt anh ta cho em mọi thứ em yêu cầu để li dị? Em không nghĩ rằng điều đó cũng có thể xem như động cơ à?”

“Trừ việc Jason đã không bắt em,” tôi chỉ ra. “Và anh ta nghĩ anh ta đã có phim âm bản.”

Đôi mắt xanh của anh bắn ra một cái nhìn như laser. “Anh ta [i]nghĩ[/i]?”

Tôi chớp chớp mắt nhìn anh, cố ra vẻ vô tội nhất. “Ý em là, anh ta biết rằng anh ta đã lấy được phim âm bản.”

“Ừ. Vậy anh ta có *biết* là anh ta đã lấy được tất cả các bản copy không?”

“Ừm... anh ta nghĩ vậy, và đó là điều quan trọng, đúng không?”

“Nên em tổng tiền anh ta rồi chơi trò hai mặt.”

“Em chỉ muốn đảm bảo thôi. Dù sao đi chăng nữa em cũng chẳng bao giờ cần dùng đến những bức ảnh này, và anh ta cũng chẳng biết chúng tồn tại. Em đã chẳng liên lạc với anh ta từ khi li dị xong và đã năm năm rồi. Đó là lý do tại sao em biết Jason không cố sát hại em, bởi vì anh ta chẳng có lý do gì làm điều đó.”

“Trừ việc là anh ta *có* lý do.”

“Ừm, anh ta sẽ làm vậy nếu anh ta biết, nhưng anh ta không biết.”

Anh bóp trán như thể tôi khiến anh đau đầu. “Những bản copy đâu?”

“Ở trong két sắt ký gửi ở ngân hàng. Vì thế chẳng cách nào ai đó vô tình nhìn thấy chúng cả, và không ai biết em có chúng, thậm chí là gia đình em.”

“Được rồi, anh thực sự đề nghị em khi nào chuyện này kết thúc và em có thể ra khỏi nơi ẩn náu thì em hãy lấy những bản copy đó và huỷ chúng đi.”

“Em có thể làm được.” Tôi chấp nhận.

“Anh biết em có thể. Câu hỏi là: Em sẽ làm chứ? Hứa với anh đi.”

Tôi cau mày. “Em đã nói là em sẽ làm mà.”

“Không, em đã nói là em có thể. Có sự khác biệt đấy. Hứa với anh đi.”

“Ôi, được rồi. Em hứa em sẽ huỷ những bức ảnh đó.”

“Không tạo ra bất cứ bản copy nào nữa.”

Xì, anh chẳng phải là người cả tin nhất trên thế giới. Tôi bực mình vì anh nghĩ cả đến chuyện đó. Có lẽ bố đã cho anh thêm lời khuyên, hoặc là anh có đầu óc hoài nghi không bình thường.

“*Không tạo ra bất cứ bản copy nào nữa,*” anh nhắc lại.

“Được rồi!” Tôi gắt lên, và lập kế hoạch để có thể khiến cái điều khiển ti vi của anh vô tình rơi vào toilet.

“Tốt.” Anh làm dấu thánh. “Giờ, còn có bất cứ bí mật nhỏ nào em giấu anh không, có ai khác em tổng tiền không, có mối thù hằn nào mà em sao lãng không đề cập đến vì nghĩ nó không liên quan không?”

“Không, Jason là người duy nhất em tổng tiền. Và anh ta đáng bị vậy.”

“Anh ta còn đáng chịu điều tồi tệ hơn thế. Anh ta đáng phải bị đá đít khiến mông lộn lên vai.”

Dịu đi vì câu nói của anh, tôi nhún vai. “Bố sẽ làm thế, nên mọi người mới không nói với bố lý do em và Jason li dị. Để bảo vệ bố chứ không phải Jason.” Jason không đáng để bố tôi bị bắt giữ dù chỉ một phút vì tội hành hung, chuyện sẽ xảy ra vì Jason là cái loại thù vặt và anh ta nhất định sẽ đệ đơn đi kiện.

“Đồng ý.” Wyatt nhìn tôi một chốc, rồi ủ rũ lắc nhẹ đầu và kéo tôi vào lòng anh. Dễ chịu, tôi vòng tay quanh eo anh và dựa đầu vào ngực anh, anh tựa cằm lên đỉnh đầu tôi. “Giờ thì anh hiểu tại sao em cần phải đảm bảo như vậy.” anh lầm bầm. “Em đã chịu cú sốc lớn, bắt gặp chồng và em gái mình hôn nhau.”

Nếu có điều gì làm tôi ghét thì đó là việc người khác tỏ ra thương hại tôi. Trong trường hợp này, điều đó là không cần thiết. Tôi đã tiến lên và để lại Jason như đám bụi sau lưng. Nhưng tôi không thể nói, “Ồ, nó thực sự chẳng làm em phiền lòng,” bởi vì đó sẽ là câu nói dối dần dần nhất; anh biết điều đó và nghĩ rằng tôi vẫn bị tổn thương rất nhiều, đến mức tôi không thể tự thú nhận điều đó. Vì thế tôi lầm bầm, “Em đã vượt qua rồi. Em đã có được chiếc Mercedes.” Trừ việc giờ đây tôi chẳng còn chiếc Mercedes nữa, nó đã thành một mớ kim loại bẹp dúm và vẹo vọ.

“Có thể em đã vượt qua được sự đau đớn, nhưng em sẽ không thể quên được việc này. Điều đó làm em cảnh giác.”

Giờ thì anh nói như thể tôi là con chim bị thương tội nghiệp. Tôi lùi ra và cau mày với anh. “Em không cảnh giác; em thông minh. Đó là sự khác biệt. Em muốn xác nhận có gì đó vững chắc giữa hai ta trước khi em ngủ với anh...”

“Quá muộn rồi,” Anh nói và cười toe.

Tôi thở dài. “Em biết,” Tôi nói và lại dựa đầu mình vào ngực anh. “Những quý ông sẽ không hả hê như thế.”

“Việc đó nói với em điều gì?”

Nó nói cho tôi biết anh quá tự mãn và tôi cần gia cố tuyến phòng thủ của mình. Dẫu vậy, đây là vấn đề lớn: tôi chẳng muốn gia cố chúng; tôi muốn xé nát chúng. Giác quan của tôi nói rằng tôi có thể từ bỏ lập trường không ngủ với anh cũng được, vì tôi vẫn chẳng làm được gì ngoài việc phí lời mà thôi. Mặt khác, nó cũng phản đối lại việc để anh có được mọi thứ theo cách của mình.

“Nó nói với em rằng có lẽ em nên đến một nhà nghỉ nào đó ở thành phố khác.” Tôi nói, vừa đủ để xoá sạch nụ cười ra khỏi gương mặt anh.

Nó có tác dụng.

“Cái gì?” anh nạt. “Cái gì khiến em có ý nghĩ vớ vẩn như vậy?”

“Em sẽ an toàn hơn nhiều ở một thành phố khác, đúng không? Em có thể đăng ký dưới một tên giả và...”

“Quên điều đó đi,” anh nói. “Không đời nào anh để em chạy trốn.” Rồi anh nhận ra rằng giờ tôi đã có xe, và anh sẽ chẳng thể kiểm soát được việc tôi làm gì suốt ngày khi anh đang ở nơi làm việc. Dù gì thì anh cũng chẳng làm được, bởi nếu tôi muốn đi, tôi sẽ chỉ phải nhấc điện thoại lên và gọi bất cứ ai trong gia đình mình đến đón. Về chuyện này thì mẹ đẻ anh cũng sẽ giúp tôi. “A, dứt thật.” anh kết thúc.

Anh có khả năng hùng biện làm sao. ^^

CHƯƠNG XV (Deco)

Đêm đó tôi lại gặp ác mộng, cũng chẳng đáng ngạc nhiên nếu nghĩ đến tất cả những chuyện đã xảy ra. Lẽ ra tôi đã phải có đến vài cơn ác mộng rồi, nhưng tiềm thức của tôi khá giỏi trong việc lờ đi một số chuyện, giống như nhận thức của tôi vậy. Tôi không thường gặp ác mộng lắm; những giấc mơ của tôi đa phần là về những vấn đề thường ngày; với một số chi tiết hơi huyền hoặc bởi vì những giấc mơ là vậy mà, đúng không? Giống như kiểu tôi đang ở Great Bods, cố giải quyết một núi giấy tờ nhưng các thành viên lại phá đám tôi bởi vì phân nửa trong số họ muốn lái xe đạp tập trong trạng thái khoả thân và phân nửa thì nghĩ điều đó thật là thô tục, và đúng thế thật. Những chuyện kiểu như thế.

Tôi không mơ về việc bị bắn. Chẳng có gì để mơ cả, ngoại trừ âm thanh và sự thiêu đốt bùng lên trong tay tôi, chẳng nhiều nhận lắm để làm thành một giấc mơ, nhưng vụ tai nạn ô tô thì lại quá phong phú chi tiết để có thể gọi lại trong tiềm thức của tôi. Tôi không mơ đến việc vượt qua một biển báo Stop khác; thay vì thế tôi ngồi trong chiếc Mercedes đỏ của mình, chiếc xe tôi đã có được khi li dị Jason và rồi đổi sang chiếc màu trắng, tôi đang lái xe qua một chiếc cầu cao hình vòng cung khi đột nhiên xe bị mất lái và bắt đầu quay mòng mòng. Xe nối xe đâm vào tôi, mỗi cú đâm lại đẩy tôi lại gần thành cầu hơn và rồi tôi biết cú đâm tiếp theo sẽ đẩy tôi rơi khỏi cầu. Tôi nhìn thấy chiếc xe cuối cùng tiến đến, chuyển động chậm chạp; rồi một cú xóc kinh hoàng, chiếc Mercedes đỏ đâm vào thành cầu rồi bay qua nó.

Tôi giật mình tỉnh dậy, tim đập thành thịch và toàn thân run lẩy bẩy. Tôi run rẩy chứ không phải tim tôi. Có lẽ tim tôi cũng vậy nhưng tôi không cách nào biết được; tất cả những gì tôi có thể cảm thấy là tiếng đập thành thịch. Và rồi Wyatt vươn về phía tôi, cái bóng to lớn che chở hiện lên trong căn phòng tối.

Anh vuốt ve bụng tôi rồi ôm chặt eo tôi, dịu dàng kéo tôi vào vòng tay anh. “Giấc mơ tồi tệ à?”

“Xe em bị đâm bay khỏi cầu.” Tôi làm bầm, vẫn nửa tỉnh nửa mê. “Chẳng dễ chịu chút nào”

“Ừ, anh có thể thấy nó thế nào.” Anh có cách trấn an của riêng mình và nó bao gồm cả việc

ấn tôi xuống dưới anh. Tôi vòng chân kẹp lấy hông anh và kéo anh lại gần hơn.

“Em có đủ sức làm việc này không?” anh thì thầm nhưng câu hỏi đó hơi muộn rồi bởi vì anh đã trượt vào trong tôi.

“Vâng,” dù sao tôi cũng trả lời.

Anh cẩn trọng hoặc cố gắng làm thế. Anh dồn trọng lượng lên tay mình và những cú đâm của anh chậm rãi và nhẹ nhàng – cho đến tận lúc cuối cùng, khi chẳng còn gì chậm rãi và nhẹ nhàng nữa. Nhưng anh không làm đau tôi, mà nếu có vậy thì tôi cũng bị kích thích quá mức để nhận ra điều đó.

Ngày hôm sau là kiểu lặp lại của hôm trước đó, trừ việc tôi giãn gân cốt và tập yoga nhiều hơn và cũng cảm thấy khá hơn nhiều. Tay trái tôi vẫn đau khi tôi cố cầm bất cứ thứ gì lên và làm cơ tôi căng ra, nhưng tôi đã gần như hoàn toàn sử dụng được nó nếu như tôi cử động chậm chạp và không giật mạnh.

Bụi cây Wyatt mua cho tôi vẫn sống, tôi nghĩ vậy, mặc dù nó cần cả một tuần TLC trước khi nó có thể đứng dậy sau cú sốc do bị nhổ khỏi chỗ cũ. Có lẽ Wyatt chẳng hiểu tí gì về khái niệm cây [i]trong nhà[/i] cả, nhưng anh đã mua nó cho tôi và tôi quý trọng cái cây tội nghiệp đó. Tôi vẫn cảm thấy bồn chồn bị nhốt một chỗ và không được làm gì, vì thế tôi đi dạo loang quanh bên ngoài và kiếm chỗ để trồng bụi cây. Bởi độ tuổi của ngôi nhà, cây cối quanh nó cũng toàn đã trưởng thành và tươi tốt, nhưng toàn là các bụi cây mà không có hoa hoét gì cả, vì thế nó nên được tô điểm thêm ít màu sắc. Nhưng mùa này thì quá muộn để trồng hoa rồi. Tuy vậy, năm sau,...

Sức nóng và mặt trời khiến làn da tôi thấy dễ chịu. Tôi đã chán làm kẻ vô dụng và khao khát được đi làm. Tôi muốn đi làm nhiều đến mức đau đớn và điều đó khiến tôi tức giận vì tôi không thể.

Giấc mơ đêm qua vẫn làm tôi phiền muộn. Không phải cái phần bị rơi khỏi cầu mà thực tế là vì chiếc Mercedes đỏ tôi đã bán hai năm trước. Nếu bạn tin vào sự tiên đoán của những giấc mơ, có lẽ nó có ý nghĩa gì đó, nhưng tôi không hề có chút manh mối xem nó có thể là cái gì. Tôi hối hận vì không mua chiếc xe màu đỏ khác, có lẽ vậy chẳng? Tôi nghĩ màu trắng quá nhàm chán ư? Không, tôi không nghĩ vậy, và dù gì thì, ở miền nam, màu trắng cũng thiết thực hơn, vì sự nóng bức.

Nói về vẻ ngoài – xếp hạng chứ không phải nói đến gam màu - Tôi thậm chí còn xếp màu đỏ

hạng ba, màu trắng hạng hai và màu đen hạng nhất. Chỉ là có gì đó ở những chiếc xe màu đen thể hiện sự hùng mạnh. Màu đỏ thể thao, màu trắng gợi cảm và thanh lịch, và màu đen hùng mạnh. Có lẽ chiếc xe mới của tôi sẽ có màu đen; nếu tôi có cơ hội được đi mua một chiếc.

Bởi vì tôi chán nản, tôi sắp xếp lại đồ đạc trong phòng sinh hoạt chung, đẩy đồ đạc loang quanh bằng chân và tay phải, và tôi di chuyển chiếc ghế xoay của Wyatt ra khỏi vị trí danh dự của nó ở trước ti vi chỉ để cho vui. Chẳng có gì sai sót trong cách sắp xếp đồ đạc của anh và tôi không quan tâm cái ghế xoay của anh có được đặt ở vị trí hoàn hảo hay không, nhưng như tôi nói rồi đấy, tôi đang buồn chán.

Từ khi mở Great Bods, tôi hiếm khi có thời gian xem ti vi, ngoại trừ bản tin lúc 11h tối, nên tôi gần như bỏ mất thói quen đó. Nhưng Wyatt không biết điều đó. Có thể sẽ rất thú vị nếu tôi lái nhái về việc đã bỏ lỡ show truyền hình ưa thích, tất nhiên chúng ở trên các kênh Lifetime, Home and Garden, và Oxygen. Điều tệ của trò này là nếu tôi thắng trong trận chiến điều khiển ti vi thì tôi cũng sẽ phải xem những show này. Lúc nào cũng có một cái bẫy.

Tôi đi ra đường và lấy tờ báo trong hộp thư rồi ngồi trong bếp đọc tất cả các mục. Tôi cần vài quyển sách. Tôi cần phải shopping và mua ít đồ trang điểm, giày dép. Đồ trang điểm mới luôn giúp tôi nâng cao tinh thần. Tôi cần phải biết dạo này Britney đang làm gì bởi vì cuộc sống của cô gái này là một mớ lộn xộn, cô ấy sẽ gây ra một cú sốc lớn nếu có, chỉ một biểu hiện thôi, của một cuộc sống đúng mực.

Wyatt thậm chí còn chả có lấy chút cà phê thơm nào cả. Tóm lại, anh trang bị cho ngôi nhà của mình quá thiếu thốn so với mức khiến tôi hài lòng.

Buổi chiều, khi anh về đến nhà thì tôi đã sẵn sàng treo lên tường. Vì quá chán nên thậm chí tôi đã bắt đầu một bản danh sách khác về những vi phạm của anh và điều 1 là anh không có loại cà phê ưa thích của tôi. Tôi sẽ phải ở đây trong một thời gian, tôi muốn được thoải mái. Tôi cần thêm quần áo, sữa tắm ưa thích, dầu gội thơm ngát, và tất cả những thứ như vậy.

Anh chào tôi bằng một nụ hôn rồi nói sẽ lên lầu thay quần áo. Để lên tầng trên, bạn phải đi qua phòng sinh hoạt chung. Tôi ngồi lại phòng bếp, nghe tiếng bước chân anh chết sững lại khi anh nhận ra sự thay đổi môi trường sống của mình.

Anh cao giọng và nói vọng xuống, “Có chuyện gì với đồ đạc vậy?”

“Em chán,” tôi trả lời.

Anh làm bầm gì đó mà tôi chẳng hiểu nổi và tôi nghe tiếng anh tiếp tục đi lên lầu.

Việc trang hoàng của tôi chẳng phải vô ích. Tôi cũng đã xem xét đồ trong tủ lạnh và tìm được ít thịt băm viên trong ngăn đá. Tôi rán thịt và làm ít sốt spaghetti. Bởi vì anh chẳng về nhà vào thời điểm nhất định nào nên tôi chưa luộc mì, vì thế giờ tôi mới làm. Anh không có những ổ bánh nhỏ vừa ăn mà chỉ có một súc bánh mì to, tôi phết bơ lên các lát bánh rồi rắc bột tỏi và pho mát lên trên. Còn một số thứ khác anh không có để làm salad. Không phải là tôi đang nghĩ đến bữa ăn đủ dưỡng chất mà tôi đang nghĩ đến những thứ trong chạn và tủ lạnh của anh, không có gì ngoài đậu đóng hộp cả.

Anh đi xuống tầng trệt, mặc mỗi cái quần jeans và tôi chảy nước miếng khi nhìn thấy anh, cơ bụng săn chắc và bộ ngực lông lá vạm vỡ. Tránh cho mình khỏi chảy dãi và gây xấu hổ cho bản thân, tôi quay đi và đặt những lát bánh mì lên đĩa nướng cho vào trong lò. Khi nó chuyển sang màu nâu đẹp đẽ thì mì spaghetti cũng xong.

“Thơm quá,” anh nói khi ngồi xuống bàn.

“Cám ơn anh. Nhưng nếu không đi mua thêm đồ thì mình chẳng còn gì để nấu nữa đâu. Thường bữa tối anh hay ăn gì?”

“Anh thường ăn ở ngoài. Ăn sáng ở nhà, ăn tối ở ngoài. Như vậy tiện hơn, bởi sau cả một ngày, anh thấy mệt và chẳng muốn làm cái việc ngó ngán là nấu nướng nữa.”

“Em không thể ăn ngoài được,” tôi gắt gỏng nói.

“Em có thể, nếu như chúng ta đến một thị trấn khác. Em có muốn làm điều đó vào ngày mai không? Cũng được coi như là hẹn hò, đúng không?”

“Không.” Tôi nghĩ là chúng tôi đã xem xét điều cơ bản này ở biển rồi chứ nhỉ. “Dù sao anh chẳng phải ăn. Chỉ được tính là hẹn hò nếu như chúng ta làm những việc mà bình thường chúng ta không làm, như đi chơi hay là khiêu vũ chẳng hạn.”

“Thế xem bóng thì sao?” Anh chặn lại.

“Bây giờ chẳng có bóng bánh gì ngoài bóng chày đâu, và bóng chày thì thật ngó ngán. Chẳng

có bất cứ cổ động viên nào. Khi đến mùa bóng thì chúng ta sẽ tính đến chuyện này sau.”

Kệ những lời lăng mạ của tôi với bóng chày, thay vì đấy, anh cho đầy đá vào cốc, rồi rót trà vào. “Hôm nay, bên pháp y đã tìm ra một số thứ,” anh đột ngột nói.

Tôi tắt bếp luộc spaghetti đi. Giọng anh bối rối như thể anh không biết phải kết luận thế nào về thứ mà bên pháp y tìm thấy. “Cái gì?”

“Hai sợi tóc, tìm thấy dưới gầm xe em. Thật kỳ diệu là nó vẫn ở đó trong khi ô tô của em biến dạng đến thế.”

“Những sợi tóc đó thì nói được điều gì?” Tôi hỏi. “Nếu anh thấy nghi ngờ thì anh có thể kiểm tra DNA, và mọi thứ sẽ trong tầm tay nhưng anh không làm thế.”

“Nó màu đen nên bọn anh biết nó thuộc về người ngăm đen. Nó dài cỡ 10 inch nên điều đó khiến khả năng bọn anh đang tìm kiếm phụ nữ tăng cao. Không chắc lắm bởi vì rất nhiều đàn ông để tóc dài, nhưng họ đã kiểm tra sợi tóc xem có dùng keo hay gel tạo kiểu không, đại loại vậy. Điều đó sẽ có ích, vì không có nhiều đàn ông sử dụng những thứ như vậy.”

“Jason có dùng đấy,” tôi chỉ ra.

“Jason là gã con hoang tính đàn bà, đầu óc chỉ để chải chuốt hơn là động não,” anh đưa ra quan điểm một cách súc tích.

Anh không ưa Jason. Điều đó sưởi ấm trái tim tôi.

“Em có biết người phụ nữ tóc đen nào có thể muốn giết em không? Anh hỏi.

“Em biết rất nhiều phụ nữ tóc đen. Đó là điều cuối cùng nên hỏi em.” Tôi nhún vai bất lực. Toàn bộ chuyện này là một câu đố khó giải. “Nhiều năm rồi em không bị gặp nhiều rắc rối trùng hợp cùng lúc thế này.”

“Lý do có thể không phải là do những việc xảy ra gần đây,” Wyatt nói. “Khi Nicole Goodwin bị giết và em được xem là nhân chứng, ai đó có thể nhận thấy cơ hội giết em và đổ tội cho kẻ giết Nicole. Nhưng Dwayne Bailey đã thú nhận tội đó rồi nên anh ta chẳng có lý do gì phải giết em cả.”

“Vậy tại sao kẻ đó không dừng tay khi Bailey bị bắt? Hiển nhiên giờ không thể đổ tội cho Bailey được.”

“Có lẽ, do cô ta không bị bắt gặp nên cô ta cho rằng cô ta có thể làm điều đó và thoát tội.”

“Anh có nghĩ đến những cuộc hẹn hò năm ngoái hoặc trước đó của mình không?” Tôi hỏi. “Có cô tóc đen nào không?”

“Ừn chắc rồi, nhưng anh nói cho em biết, chẳng có gì nghiêm túc cả.”

“Dù gì cũng lôi cổ tất cả bọn họ đến và chất vấn họ đi.” Tôi bực tức nói. Rõ ràng phải là động cơ cá nhân, vì tôi chẳng làm gì khác có thể dẫn đến động cơ cho tên giết người cả.

“Những anh chàng em đã hẹn hò thì sao? Có lẽ là một trong số họ có vợ hay người tình cũ cuồng dại vì anh ta – ‘cuồng dại’ là từ rất quan trọng ở đây – và khiến cô ta thực sự căm ghét em khi gã đó bắt đầu hò hẹn với em.”

“Điều đó cũng có thể, em cho là vậy.” Tôi nghiền ngẫm. “Nhưng em chẳng nhớ có ai đề cập gì đến người bạn gái cũ cuồng dại như vậy cả. Chẳng ai nói đến việc mình bị đeo đuổi cả, và kiểu người này rõ là một kẻ đeo đuổi, đúng không?”

“Có thể có, có thể không. Lúc này, chúng ta phải xem xét tất cả mọi thứ, nên anh cần danh sách tất cả những người em đã hẹn hò trong hai năm qua.”

“Được thôi. Bắt đầu là anh.” Tôi cười ngọt ngào. “Hãy kiểm tra những cô bạn gái của anh đi.”

Bạn có thể thấy là chúng tôi chẳng đi đến đâu với cái chủ đề đó, vì thế chúng tôi bỏ qua nó khi chúng tôi ăn tối và rửa bát đĩa sau đó. Rồi Wyatt thô bạo đẩy cái ghế tựa trở lại vị trí trước ti vi, yên vị ở đó với một tờ báo và tỏ ra hạnh phúc đúng kiểu một gã ít lời khó gần. Tôi đứng trước mặt anh và sùng sộ nhìn cho đến khi anh đặt tờ báo xuống và nói, “Cái gì?”

“Em chán, em chẳng ra khỏi ngôi nhà này hai ngày rồi.”

“Đó là bởi vì em thông minh. Có kẻ đang truy sát em vì thế tốt hơn hết là em nên ở chỗ nào không bị nhìn thấy.”

Có phải anh nghĩ điều đó sẽ làm chệch hướng tôi không? “Hôm nay em có thể đã đi đâu đó, đến những thị trấn khác, nhưng em nghĩ anh sẽ lo lắng nếu em đi ra ngoài một mình.”

Anh gật đầu ngắn gọn. “Em làm đúng đấy.”

“Giờ anh ở đây rồi.”

Anh thở dài. “Thôi được rồi. Em muốn làm gì nào?”

“Em không biết. Làm gì đó.”

“VẬY thì thu hẹp lại xem nào. Xem phim thì sao? Chúng ta có thể xem buổi chiếu lúc 9h ở Henderson. Cái đó được tính là hẹn hò, đúng không?”

“Đúng.” Henderson là một thị trấn cách đây 30 dặm. Giờ đã gần 7h rồi nên tôi đi lên lầu để chuẩn bị sẵn sàng. Vết thâm trên mặt tôi đã chuyển sang màu vàng, cảm ơn mẹ nhiều, và tôi sử dụng kem che khuyết điểm để gần như che hết nó. Rồi tôi mặc một cái quần dài và một áo sơ mi cộc tay, buộc túm lại phía trước. Tôi chải tóc, đeo khuyên tai và đã sẵn sàng.

Wyatt, tất nhiên vẫn đang đọc báo. Và anh vẫn cời đàn.

“Em xong rồi,” tôi thông báo.

Anh liếc nhìn đồng hồ. “Chúng ta còn khối thời gian.” Anh lại đọc báo tiếp.

Tôi tìm kiếm cái danh sách của mình và thêm vào [i]lor là[/i]. Bạn đã nghĩ anh ấy sẽ muốn tạo ấn tượng tốt hơn cho buổi hẹn hò đầu tiên của chúng tôi sau hai năm. Nhìn xem, tôi đã biết ngủ với anh quá nhanh là một lỗi lầm cực kỳ to lớn mà. Giờ thì anh cho đó là điều dĩ nhiên.

“Em nghĩ em sẽ chuyển sang một trong những phòng ngủ khác,” tôi nói lớn suy nghĩ của mình.

“Chúa ơi, OK. Chúng ta sẽ đi.” Anh bỏ tờ báo xuống và leo ngay lên trên lầu.

Tôi nhặt tờ báo lên và ngồi xuống ghế của anh. Tất nhiên tôi đã đọc rồi, nhưng tôi chẳng biết

giờ người ta đang chiếu phim gì. Danh sách này là cho thị trấn của chúng tôi nhưng tôi cho rằng Henderson cũng vậy.

Tôi đang trong tâm trạng muốn cười và một bộ phim hài lãng mạn mới ra có vẻ vừa dễ thương vừa hấp dẫn. Wyatt vừa đi xuống cầu thang vừa cài cúc áo sơ mi trắng. Anh dừng lại và cởi khoá quần rồi nhét đuôi áo vào trong rồi lại kéo khoá lại. “Em muốn xem gì?” anh hỏi.

“*Prenup*. Nó có vẻ hài hước.”

Anh gầm lên. “Anh sẽ không xem loại phim ẻo ợt thế đâu.”

“Ừ, vậy anh muốn xem phim gì?”

“Cái phim về một cuộc chiến có một gã còn sống sót có vẻ được đấy.”

“*End of the Road*?”

“Ừ, đúng nó.”

“Chúng ta sẽ đặt vé.” Lựa chọn của Wyatt đúng kiểu đặc trưng bạo lực súng ống, với người hùng chiến đấu cho cuộc sống của mình trên vùng núi, và tất nhiên là sẽ phải có một người phụ nữ đẹp, bán khoả thân, người anh ta sẽ giải cứu, mặc dù tôi không hiểu tại sao anh lại thích xem mấy thể loại ấy, anh sẽ phải thấy bức tức cho xem, khi cô ta còn cư xử ngốc nghếch gấp vạn lần tôi ấy. Nhưng nếu Wyatt thích thì đó là lựa chọn của anh.

Chúng tôi đi bằng chiếc Tarus, tôi thở dài khuây khoả với sự thay đổi không khí. Mặt trời đã xuống rất thấp, bóng chiều đã đổ dài và trời còn nóng khiến điều hoà trong xe phải làm việc hết công suất. Tôi chỉnh cho quạt gió phả thẳng vào mặt vì tôi không muốn mồ hôi làm trôi mất lớp kem che khuyết điểm trên những vết thâm tím của mình.

Chúng tôi đến nhà hát gần nửa tiếng trước buổi diễn nên Wyatt đi chậm chậm ngắm phố phường một chút. Henderson có khoảng 15.000 dân, đủ lớn để có một rạp với bốn phòng chiếu. Nó là một rạp chiếu rất ổn, đã được sửa chữa lại hai năm trước, các dãy ghế ngồi giờ được bố trí theo hình vòng cung. Là kiểu đàn ông đặc trưng, Wyatt không thích phải chờ đợi đến giờ chiếu nên chúng tôi chỉ quay lại rạp năm phút trước khi suất chiếu bắt đầu.

“Em trả cho,” Tôi nói, lấy tiền ra và đi đến cửa mua vé. “Một vé *Preup* và một vé *End of the*

Road.” Tôi trượt 20\$ vào ô cửa.

“Cái gì?” Tôi nghe giọng bất bình của Wyatt sau lưng nhưng tôi lờ đi. Người bán vé xé ra hai vé và đẩy qua cửa sổ cùng với tiền thừa.

Tôi quay lại và đưa vé của anh cho anh. “Như vậy chúng ta đều có thể xem được những gì chúng ta muốn.” Tôi nói đầy lý lẽ, và hướng vào trong. May mắn thay, cả hai bộ phim đều bắt đầu trong một phút nữa.

Trông anh cực kỳ điển tiết nhưng anh vẫn bỏ đi xem theo lựa chọn của mình, tôi ngồi một mình trong bóng tối và đã có khoảng thời gian rất thú vị, xem những chàng hề ngốc nghếch và chẳng phải lo lắng đến việc anh có thấy buồn chán hay không. Cảnh sex cũng rất hay và nóng bỏng, đúng như tôi thích. Nó khiến tôi nghĩ đến việc nhảy xổ vào Wyatt trên đường về nhà; tôi đã không làm điều đó ở trong xe từ khi tôi còn là đứa trẻ tuổi teen, và chiếc Tarus lại có ghế sau. Không phải to lắm nhưng cũng kha khá. Cũng êm ái nữa.

Khi bộ phim kết thúc, tôi mỉm cười bước ra, tôi đã được tận hưởng 1h50’ hay ho. Tôi phải chờ một chút cho đến khi bộ phim của Wyatt kết thúc, nhưng tôi giết thời gian bằng việc xem tất cả các poster.

Bộ phim chẳng làm tâm trạng anh hứng khởi hơn được tí nào; mặt anh vẫn cau có như trời nổi mây dông khi anh ra ngoài 10’ sau. Anh chẳng nói lời nào, chộp lấy tay tôi và lôi tôi ra xe.

“Chuyện quái quỷ gì thế?” anh sửa ăng ẳng khi chúng tôi vào trong xe và không ai có thể nghe thấy tiếng anh nữa. “Anh đã nghĩ chúng ta cùng xem phim với nhau cơ đấy.”

“Không, anh không muốn xem bộ phim em thích và em cũng không muốn xem bộ phim anh thích. Chúng ta đều là người lớn cả; chúng ta có thể tự mình xem phim được mà.”

“Toàn bộ ý định của chúng ta là ở bên nhau, đi ra ngoài hẹn hò,” anh nói qua kẽ răng. “Nếu em không muốn xem phim cùng anh thì chúng ta có thể ở nhà.”

“Nhưng em muốn xem *Preup*.”

“Em có thể xem nó sau; vài tháng nữa, nó sẽ chiếu trên ti vi.”

“*End of the Road* cũng thế. Anh không phải ngồi đó nếu anh không muốn; anh có thể xem bộ phim kia với em.”

“Và thấy chán phèo vì cái bộ phim ẻo ợt đó ư?”

Thái độ của anh đã tấn công vào cảm giác của tôi. Tôi khoanh tay trước ngực và nhìn anh trừng trừng. “Nếu anh không muốn xem một bộ phim ẻo ợt với em, hãy cho em lý do tại sao em lại phải xem một bộ phim vai cơ bắp với anh. Trừ khi là em muốn xem nó, thế đấy.”

“Và mọi thứ phải theo ý em hả?”

“Chờ một phút. Em hoàn toàn sung sướng nếu có phải xem phim một mình; em không khăng khăng đòi anh đi với em. Nếu ai đó cứ khăng khăng làm theo ý cô ta, đó là anh. ‘ý anh ta,’ ý em là vậy.”

Anh nghiêng chặt răng lại. “Anh biết nó có vẻ như vậy. Anh biết điều đó. Em quá ‘học hĩnh, khó chiều’...”

(high maintenance: điệu đà, học hĩnh, khó chiều, đắt giá, dân chơi,... để nói về người thích ăn ngon, mặc đẹp, thích xài hàng hiệu và yêu cầu người khác phải chú ý đến mình. Nói chung là có nghĩa xấu nhưng Deco và sis Lilia chẳng biết dùng từ gì cho hợp)

“Em *không!*” Tôi giật dứ ngắt lời anh, tôi có thể đã cho anh ăn tát nhưng tôi không phải người bạo lực. Hầu như là thế.

“Em yêu, nếu em tra từ ‘học hĩnh, khó chiều’ trong từ điển, đó sẽ là bức tranh về em. Em muốn biết tại sao anh lại bỏ đi hai năm trước không? Bởi vì anh biết rồi nó sẽ thế này và anh hình dung ra rằng anh có thể tự bảo vệ bản thân mình khỏi quá nhiều rắc rối nếu anh rút lui sớm.”

Anh đã quá tức giận nên anh đã phun ra những lời đó. Tôi há hốc mồm. “Anh vứt bỏ mối quan hệ giữa chúng ta vì em *học hĩnh, khó chiều* ư?” Tôi la hét, tôi nghĩ lý do của anh là điều gì đó sâu sắc hơn, điều gì đó quan trọng như là anh có một công việc bí mật và anh bỏ tôi phòng khi anh bị giết hay gì đó tương tự. Nhưng anh đã bỏ rơi tôi vì anh nghĩ tôi quá học hĩnh, khó chiều ư?

Tôi túm chặt dây lưng an toàn và xoắn mạnh hết mức có thể để ngăn mình không làm thế hoặc cố làm như thế với cổ anh. Vì anh nặng hơn tôi đến 80 pound nên tôi không biết nó sẽ ra sao. Ừm, thực ra là tôi có biết, và đó là lý do tôi siết chặt dây lưng an toàn thay vì anh.

“Nếu em hờn hĩnh, khó chiều thì anh chẳng phải lo về điều đó đâu.” Tôi hét vào mặt anh. “Bởi vì em không phụ thuộc vào ai hết, em tự chăm lo cho bản thân mình và chiều mình được! Em sẽ không làm phiền anh nữa và anh có thể quay về với cuộc sống yên bình tuyệt vời của mình...”

“Mẹ kiếp,” Anh hung dữ nói và hôn tôi. Tôi quá tức giận nên tôi cố cắn anh. Anh giật mạnh ra sau và cười lớn, rồi lại hôn tôi. Anh luồn những ngón tay vào tóc tôi, ngửa đầu tôi ra sau và cổ tôi bị phơi trần.

“Anh dám!” Tôi giãy giụa để thoát khỏi anh, thả tay ra khỏi dây lưng an toàn và đẩy vai anh.

Anh dám, tất nhiên là vậy.

“Anh không muốn một cuộc sống bình yên tuyệt vời,” anh nói thì thào vào cổ tôi vài phút sau. “Em là một đồng rắc rối nhưng anh yêu em và đó là lý do.”

Anh đặt tôi ngồi ngay ngắn lại, khởi động xe và lái xe ra khỏi bãi đỗ trước khi chúng tôi lôi kéo sự chú ý của ai đó và người ta gọi cảnh sát đến. Tôi vẫn rưng rưng, gần như khóc và tôi không biết anh đã lái xe đi bao xa trước khi anh rẽ khỏi đường và đậu xe sau những cái cây to che khuất tầm nhìn từ đường.

Ồ, Tarus có hệ thống giảm xóc thật tốt. :D

CHƯƠNG XXVI (Chubby)

Có thể bạn nghĩ rằng vì anh đã nói yêu tôi nên tôi có thể sung sướng bay vút lên như chim được rỗi, nhưng anh cũng đã phun những từ đó ra như thể tôi là một tá thứ được phẩm vị nôn ọe mà anh hoặc là phải uống, hoặc là phải chết ấy. Dù cho anh đã làm tình với tôi ở ghế sau ô tô như thể anh chẳng bao giờ thấy đủ với tôi, tình cảm của tôi vẫn bị tổn thương. Không chỉ thế, sau khi có cơ hội nghĩ về chuyện đó, tôi thấy cực kì không thoải mái với cái tình trạng ở ghế sau. Ý tôi là, đó là một chiếc xe thuê, chẳng thể nói được là đã có những *cái gì* xảy ra ở phía sau đó, và bây giờ cái mông trần của tôi đã được thêm vào danh sách ấy.

Tôi không hề nói gì với anh trên suốt quãng đường về, và ngay khi chúng tôi vào trong nhà, tôi đua nước rút lên tầng trên để tắm, chỉ để phòng trường hợp người tôi bị dính một vài con rận-ở-cái-xe-thuê. Well, tôi vội vã lên tầng; chứ vẫn chưa được giống kiểu chạy đua lắm. Và tôi cũng khóa cửa nhà tắm để anh không thể nhảy vào tắm với tôi, bởi tôi biết kết cục sẽ như thế nào và tôi ghét trở thành một món dễ xơi.

Đáng lẽ tôi nên nghĩ trước và cầm theo bộ quần áo sạch vào nhà tắm, nhưng tôi đã không làm thế, vì vậy lại phải mặc lại những thứ mà tôi đã cởi ra. Không đời nào tôi lại đi ra ngoài với độc cái khăn tắm quấn quanh. Tôi biết Wyatt Bloodsworth, và phương châm của anh là: Lợi Dụng.

Anh đang đợi tôi khi tôi ra khỏi phòng tắm, tất nhiên, lưng dựa vào tường, kiên nhẫn như thể anh chẳng có gì trên thế giới này để làm nữa. Anh không né tránh tranh cãi; tôi đã để ý thấy điều này ở anh.

“Chuyện này sẽ chẳng đi đến đâu cả,” tôi nói, chặn anh trước. “Chúng ta thậm chí không thể đi xem phim mà không nổ ra một trận cãi nhau to để rồi anh cố giải quyết nó bằng sex.”

Lông mày anh nhướn lên. “Có cách nào tốt hơn à?”

“Đó chỉ là kiểu của cánh đàn ông. Phụ nữ không thích sex khi họ giận dữ.”

Lông mày anh thậm chí còn nhướn cao hơn. “Có lẽ em đang nhạo anh,” anh dài giọng, đó không phải điều thông minh nhất anh nên nói.

Môi dưới tôi run lên. “Anh không nên đổ mọi thứ lên đầu em. Không phải lỗi của em khi anh nắm được tẩy của em, nhưng khi anh đã biết em không thể từ chối anh, anh thật là đạo đức giả khi lợi dụng em theo cách anh đã làm.”

Một nụ cười chậm rãi cong lên trên môi anh và anh đứng thẳng người lên, rời khỏi tường. “Thế em có biết định nghĩa kích thích khủng khiếp là gì không khi em thừa nhận rằng em không thể từ chối anh?” Nhanh như rảnh anh cuốn một tay mình quanh eo tôi và khóa chặt tôi vào anh. “Em có biết anh đã nghĩ về điều gì suốt ngày hôm nay không?”

“Sex,” tôi trả lời, nhìn thẳng vào ngực anh.

“Well, yeah. Đôi khi. Nhiều khi. Nhưng nó cũng là chuyện làm thế nào em khiến anh cười phá lên, và tuyệt vời thế nào khi thức dậy bên cạnh em vào buổi sáng và về nhà với em mỗi tối. Anh yêu em, và đôi em lấy hầu hết tất cả những người phụ nữ điếm tính, đơn giản, để bảo trên thế giới này sẽ chẳng thể làm anh hạnh phúc bởi vì bởi người đó không có thứ ánh sáng như em.”

“Uh-huh,” tôi nói mĩa mai. “Đó là lý do anh vứt bỏ em và biến xa mất hai năm ròng.”

“Vì anh nhát chết.” Anh nhún vai. “Anh thừa nhận đấy. Chỉ sau hai buổi hẹn anh có thể nói rằng sẽ chẳng còn giây phút nào yên bình nếu ở xung quanh em, vì thế anh quyết cắt cúp trước khi lún vào quá sâu. Cứ theo tốc độ của chúng ta, anh có thể đoán rằng chúng ta sẽ nhảy vào giường trong vòng một tuần, và cưới nhau trước khi anh biết được chuyện gì đang diễn ra.”

“Rồi, thế thì có gì khác so với bây giờ đâu? *Em* vẫn không thay đổi mà.”

“Cảm tạ Chúa. Anh thực sự yêu em bởi cái cách của em. Anh nghĩ mình phải đối mặt với sự thật, rằng dù em có rắc rối đến thế nào, với anh em xứng đáng với điều đó. Đó là lý do vì sao anh đuổi theo em đến bãi biển, vì sao anh không biến khỏi rạp chiếu phim dù anh phát điên đến mức chẳng thể nhớ những chi tiết rời rạc từ bộ phim ấy, và vì sao anh có thể dịch chuyển cả bầu trời và mặt đất để giữ em an toàn.”

Tôi chưa sẵn sàng để hết giận, nhưng tôi cảm thấy cơn bức bối của mình đã lắng mất. Tôi cố giữ nó lại, và sụng sĩa với cái áo của anh để anh không biết là những lời nói ngọt ngào của anh

có tác động như thế nào.

“Mỗi ngày anh biết thêm được một ít về em,” anh thầm thì, kéo tôi gần thêm để anh có thể rúc vào một bên thái dương tôi. Tôi so vai lại để giữ anh không tiến xuống cổ, anh cười nhè nhẹ. “Và mỗi ngày anh lại yêu em thêm một chút. Em cũng đã làm cho những căng thẳng trong Sở diu bớt, bởi vì những tay lúc trước không bằng lòng với anh bây giờ đã quay ra thông cảm cho anh.”

Tôi sùng sĩa ác liệt hơn, nhưng lần này là thật. Anh cần sự thông cảm vì anh yêu tôi ư? “Em đâu có tệ thế.”

“Em điên cuồng, cương ạo, và họ đoán rằng anh phải sử dụng hết phần đời còn lại để lặn lê bò toài dập tắt đám cháy rừng trong em. Họ cũng đúng nữa.” Anh hôn lên trán tôi. “Nhưng anh sẽ không bao giờ thấy nhàm chán, và anh sẽ có bố em để dạy anh những điều có ích hơn để sống sót giữa một cơn bão táp. Nào,” anh dụ dỗ, chuyển môi anh chạm vào tai tôi. “Anh đã bắn phát đạn đầu tiên rồi. Có lẽ em cũng nên nói câu ấy đi chứ: ‘Em yêu anh’. Anh biết là em có.”

Tôi bồn chồn và hơi rối, nhưng cánh tay anh ấm áp và mùi hương của làn da anh khiến tôi quay tit lên vì mong muốn. Cuối cùng tôi thở dài sụt. “Được rồi,” tôi trả lời hờn dỗi. “Em yêu anh. Nhưng anh đừng nghĩ dù chỉ một phút giây rằng thế có nghĩa là em sẽ quay ra trở thành một bà vợ Stepford.

(The Stepford Wives tiểu thuyết châm biếm rừng rợn của Ira Levin, 1972, có 2 bộ phim dựng theo tiểu thuyết này, Stepford Wives là chỉ mẫu những cô vợ ngoan hiền, dễ bảo).”

“Cứ làm như có cơ để chuyện đấy thành sự thực không bằng,”* anh nhăn nhó nói. “Nhưng anh có thể cược cả nông trại rằng em sẽ trở thành vợ anh. Anh luôn nghiêm túc về chuyện này từ lúc bắt đầu... lúc bắt đầu lần thứ hai, thế đấy. Ý nghĩ về việc em có thể bị giết đã thực sự là một cơ hội mở mắt cho anh.”

(*Chub: nguyên văn “Like there was ever a snowball’s chance in hell of that happening,” – “Snowball’s chance” là một bản nhại lại của Animal Farm của George Orwell, bestseller 2003 => Lilia: truyện này đọc hơi đau đầu, bản tg Việt của mình là Trại súc vật đó – chỉ có tên là liên quan đến chuyện Wyatt cược cả cái farm ở câu sau ; còn nội dung thì ko ăn nhập, câu này còn liên quan đến một cái idioms là not have a snowball’s chance in hell = not have any possibility, to have no chance at all)

“Lần nào?” Tôi hỏi, chớp mắt nhìn anh. “Có những ba lần.”

Anh ôm chặt lấy tôi. “Lần đầu tiên. Tuần vừa qua anh đã đủ sợ cho đến hết đời rồi.”

“Oh, yeah? Anh nên thử đặt mình vào địa vị em trong trường hợp ấy.” Tôi đầu hàng và tựa đầu vào ngực anh. Trái tim tôi đang run rẩy vì thứ kích động mà anh đã gây ra, nhưng có tiếng vang. Bối rối, tôi cố tập trung, và bất ngờ nhận ra cái tôi đang nghe thấy là nhịp tim của anh trong khi tôi cũng cảm thấy tiếng tim đập của chính mình – và trái tim anh cũng đang đập điên cuồng.

Sự sung sướng bùng lên trong tôi, nhấn chìm tôi như nước trong quả bóng cho tới tận khi tôi cảm thấy tất cả sự căng phồng của nó, có thể đó không phải là sự miêu tả tuyệt vời, nhưng đại loại nó bùng lên như thế, vì tôi cảm thấy như thể bên trong mình trở lên quá lớn so với làn da bao bọc bên ngoài. Tôi ngửa đầu ra sau và tặng anh một nụ cười rạng rỡ. “Anh yêu em!” tôi hân hoan thốt lên.

Anh trông hơi cảnh giác. “Anh biết. Anh đã nói thế, phải không?”

“Yeah, nhưng anh yêu thật!”

“Em tưởng anh nói dối à?”

“Không, nhưng nghe thấy và cảm thấy là hai thứ khác nhau.”

“Và em đang cảm thấy...” Anh để lửng từ ngữ, mời tôi điền vào chỗ trống.

“Nhịp tim anh đập.” Tôi khẽ vỗ vào ngực anh. “Nó nhảy nhót lung tung giống như của em.”

Biểu hiện của anh thay đổi, trở lên dịu dàng hơn. “Nó cứ thế mỗi khi anh ở bất cứ đâu gần em. Đầu tiên anh nghĩ anh bị chứng loạn nhịp tim, nhưng sau đó anh nhận ra rằng nó chỉ tăng lên khi có em ở quanh. Anh đã định đi khám đấy.”

Anh đang cường điệu nó lên, nhưng tôi không quan tâm. Anh yêu tôi. Tôi đã mong mỏi, đã hy vọng và mơ về điều này gần như từ giây phút tôi gặp anh, và anh đã phá hủy tôi bằng việc bỏ tôi đi như cách anh đã làm. Oh, tôi vẫn sẽ bị hủy hoại dù anh làm việc ấy bằng cách nào đi nữa, nhưng anh thực sự đã làm tôi tổn thương vì không hề nói cho tôi biết *tại sao*. Tôi đã gây mọi chuyện khó khăn hết mức cho anh trong suốt tuần vừa rồi, anh xứng đáng bị thế vì cái cách anh đã đối xử với tôi, và tôi chẳng hối hận một giây phút nào cả. Tôi chỉ ước tôi có thể làm mọi

thứ khó chịu hơn bằng việc không lẫn mình vào anh mọi lúc anh chạm vào, nhưng thật chết tiệt, đôi khi bạn sẽ phải để mình bị cuốn theo thôi.

“Em muốn cưới ngay khi chúng ta có thể, hay muốn lên kế hoạch cho một buổi tiệc náo nhiệt?” anh hỏi.

Khỏi cần nghi ngờ xem anh thích cái nào hơn. Tôi ngẩng đầu lên và nghĩ về nó trong một phút. Tôi đã có một lễ cưới nhà thờ hoành tráng và yêu từng phút giây của nó, nhưng lễ cưới nhà thờ thì có quá nhiều rắc rối và tốn rất nhiều tiền – chúng cũng tốn thời gian để lên kế hoạch. Tôi rất mừng vì mình đã trải qua nó một lần, dù cho cái bản thân cuộc hôn nhân ấy không trụ lại được, nhưng tôi không cảm thấy chút xiu cần thiết nào để trải qua tất cả những hào nhoáng và lễ nghi ấy một lần nữa. Mặt khác, tôi cũng muốn nhiều hơn là một đám cưới vội vã ẩu tả.

“Tiệc náo nhiệt,” Tôi trả lời, và anh cố để giấu tiếng gầm gừ. Tôi vỗ nhẹ vào cánh tay anh. “Nhưng không phải một bữa tiệc lớn. Chúng ta phải nghĩ đến gia đình mình và có một vài chuyện cần phải làm, nhưng chúng ta cũng không phải làm lớn lên với những tượng băng điêu khắc và hàng núi champagne. Một cái gì đấy nhỏ hơn, không hơn ba mươi người – nếu tầm thế - có thể tổ chức trong vườn của mẹ anh. Bà sẽ thích như thế, hay sẽ sợ phát khiếp lên về chuyện những bông hoa của bà có thể bị dẫm nát?”

“Mẹ sẽ thích nó. Mẹ thích khoe khoang tòa nhà.”

“Tốt. Đợi đã, vậy sẽ ra sao nếu anh không thể tìm ra kẻ nào đã bắt em và xục xạo xe em? Sẽ thế nào nếu em vẫn phải lẩn trốn cho đến tận *Giáng sinh*? Lúc đó sẽ không còn tí hoa nào nữa, và thêm nữa, sẽ quá lạnh để có một đám cưới trong vườn. Chúng ta thậm chí còn không thể chọn được ngày cưới!” Tôi rên rỉ. “Không thể lên kế hoạch cho bất cứ thứ gì cho đến tận khi mọi thứ giải quyết xong.”

“ Nếu phải thế, chúng ta sẽ dẫn toàn bộ gia đình tới Gatlinburg và làm đám cưới trong một nhà thờ nho nhỏ.”

“Anh muốn em chuẩn mọi thứ sẵn sàng trong một nhà nghỉ à?” tôi hỏi, giọng của tôi cho anh biết là tôi sẽ không sung sướng phát điên về ý tưởng đó.

“Có thấy lý do gì để không thể làm thế đâu. Em sẽ không lên kế hoạch mặc một trong những thứ dài thượt, váy vó bùng bùng đầy chừ?”

Tôi không, nhưng tôi vẫn... muốn đồ đạc của mình ở hết xung quanh khi tôi chuẩn bị. Sẽ ra sao nếu tôi cần một thứ gì đó và lại quên không mang theo? Những chuyện như thế có thể phá hủy kí ức đẹp đẽ của một người phụ nữ về đám cưới.

“Em phải gọi cho mẹ,” tôi nói, và rút lui khỏi anh, dậm bước đi tới chỗ điện thoại.

“Blair... quá nửa đêm rồi.”

“Em biết. Nhưng mẹ sẽ bị tổn thương nếu em không nói với mẹ ngay lập tức.”

“Làm thế nào bà biết được? Gọi cho bà vào sáng mai và nói cho bà biết chúng ta đã quyết định lúc xong bữa sáng.”

“Mẹ sẽ nhận ra ngay tức khắc. Anh không quyết định cưới lúc xong bữa sáng; anh quyết định cưới sau một buổi hẹn hò nóng bỏng với những diễn biến và chuyện linh tinh đi kèm.”

“Yeah, Anh thích phần “chuyện linh tinh đi kèm,” anh hồi tưởng. “Đã mười bảy, mười tám năm rồi anh mới lại làm nó ở ghế sau xe ô tô. Anh quên mất là nó không thoải mái chết tiệt như thế nào, và cả ngược lại nữa.”

Tôi bắt đầu quay số.

“Em muốn mẹ em biết về phần “chuyện linh tinh đi kèm” à?

Tôi ném cho anh cái nhìn “anh đùa em à”. “Làm như là mẹ em vẫn chưa biết tí gì ấy.”

Mẹ trả lời ngay ở tiếng chuông đầu tiên, giọng rất phiền muộn. “Blair? Có chuyện gì không ổn à?”

Dịch vụ hiển thị số gọi đến thật là một thứ tuyệt vời. Nó tiết kiệm rất nhiều thời gian, bỏ qua được công đoạn nhận diện danh tính. “Không, con chỉ muốn kể với mẹ rằng Wyatt và con đã quyết định lấy nhau.”

“Có gì ngạc nhiên đâu? Nó đã nói với cả nhà mình khi gặp nhau lần đầu ở bệnh viện, khi con bị bắn, rằng hai đứa sẽ cưới nhau.”

Đầu tôi quay vòng sang và tôi nhìn chăm chăm vào anh. “Anh ấy đã thế ă? Thật buồn cười, anh ấy không hề nói gì đến chuyện đó với con cho đến tận tối nay.”

Wyatt nhún vai và trông hoàn toàn không hối lỗi. Tôi có thể nói là tôi sẽ rất bận rộn với anh trong những năm sau này đây. Anh quá ư là tự mãn.

“Well, mẹ đã tự hỏi sao con chưa nói gì cả,” Mẹ nói, “mẹ đã bắt đầu cảm thấy tổn thương.”

“Anh ấy sẽ phải trả giá cho chuyện này,” tôi giận dữ trả lời.

“Oh, cắt thật,” Wyatt nói, biết rõ rành rành là tôi đang nói về anh, nhưng không biết chính xác tội lỗi của anh là gì. Anh có thể tham gia vào trận đấu, bởi anh biết chúng tôi đang nói về chuyện gì, nhưng anh vẫn chưa nhận ra cái cực-kì-không-được đó là đã làm tổn thương tình cảm của mẹ tôi.

“Có hai trường phái suy ngẫm liên quan đến những tình huống kiểu này,” Mẹ nói, ý mẹ là bà đang cân nhắc đến hai quan điểm để giải quyết vấn đề này. “Một là con trừng phạt nó nghiêm khắc, để nó học được cách giải quyết vấn đề và sẽ không phạm sai lầm đó một lần nữa. Hai là con làm lơ cho nó lần này vì với nó những chuyện thế này vẫn còn quá mới mẻ.

“ ‘làm lơ’ ă? Cái gì thế?”

“Đúng là con gái ta,” mẹ hài lòng đáp lại.

“Sao mẹ vẫn thức? Mẹ trả lời điện thoại quá nhanh đến mức hẳn là mẹ phải ôm nó đi ngủ.” Tôi hơi tò mò một chút, bởi mẹ luôn ôm cái điện thoại đi ngủ khi mẹ lo lắng về bất cứ ai trong số chúng tôi. Đây chính là một thói quen của mẹ đã hình thành kể từ khi tôi bắt đầu hẹn hò ở tuổi mười lăm.

“Mẹ không còn phải ngủ cùng cái điện thoại nữa kể từ khi Jenni tốt nghiệp trung học. Không, mẹ vẫn đang làm việc với cái báo cáo thuế hàng quý chết tiệt này, và cái máy tính ngu ngốc cứ kìm chân mẹ lại, rồi lại không thể nào vào được những phần hành của nó. Bây giờ nó lại đang gõ những thứ linh tinh sai ngữ pháp. Mẹ muốn gửi những bản tính thuế được gõ kiểu mã hóa thế này, bởi vì hướng dẫn và những quy định của IRS rất rõ ràng đến mức chính họ cũng chẳng biết mình đang làm cái gì. Con thấy thế nào về chuyện gửi bức mật mã ấy đi?”

“Không được đâu. IRS không có chút óc hài hước nào đâu.”

“Mẹ biết,” mẹ nói ủ rũ. “Mẹ có thể hoàn thành những cái này bằng tay nhanh hơn nhiều nếu mẹ biết cái máy ngu ngốc này chuối củ thế nào, nhưng tất cả những file của mẹ đều ở trong máy. Từ giờ trở đi mẹ sẽ giữ những bản sao bằng giấy.”

“Mẹ không có đĩa backup à?”

“Well, tất nhiên. Cứ hỏi mẹ nếu nó có hoạt động.”

“Con nghĩ mẹ đã gặp một vấn đề lớn rồi đấy.”

“Mẹ biết là thế, chỉ là mẹ thấy chán ngấy với toàn bộ cái đồng rác rưởi này. Nhưng nó sẽ trở thành vấn đề danh dự, không thể để cho cái con quái vật điên cuồng này chiến thắng được.”

Nghĩa là mẹ sẽ tiếp tục ở nơi mà bất cứ người bình thường nào sẽ chịu thua và mang thứ đó tới bệnh viện máy tính.

Rồi tôi nghĩ ra một thứ gì đó, và nhìn Wyatt. “Có ổn không nếu em nói với Mẹ về thứ tóc mà bọn anh đã tìm thấy?”

Anh nghĩ về nó rất nhanh, rồi gật đầu.

“Tóc nào?” Mẹ hỏi

“Nhân viên pháp lý đã tìm ra một vài sợi tóc sẫm màu, dài khoảng 10 inch, bị giắt ở dưới xe của con. Mẹ có thể nghĩ ra bất cứ ai có tóc sẫm màu với độ dài tương tự có thể muốn giết con không?”

“Hmmm.” Đó là âm thanh mẹ đang suy nghĩ. “Đấy là tóc đen, hay chỉ sẫm màu thôi?”

Tôi nhắc lại câu hỏi cho Wyatt. Anh tạo ra một biểu hiện như đang muốn hỏi có gì khác nhau đâu, nhưng rồi anh nghĩ về nó và nhận ra sự khác biệt. “Anh đã nói là đen,” anh trả lời.

“Đen,” tôi nhắc lại.

“Tự nhiên hay nhuộm?”

Mẹ đang vào đà rồi đây. Tôi nói với anh, “Tự nhiên hay nhuộm?”

“Bọn anh chưa biết. Vật chứng vẫn còn phải được phân tích.”

“Bên pháp y vẫn chưa biết về điều ấy,” Tôi nói với mẹ. “Mẹ đã nghĩ ra được ai chưa?”

“Well, đó là Malinda Connors.”

“Đã mười ba năm rồi, khi con đánh bại cô ấy cho ngôi Homecoming Queen. Chắc chắn đến giờ thì cô ấy vượt qua được chuyện đó rồi.”

“Mẹ không biết về điều ấy; con bé đó luôn nhảy vào tâm trí mẹ khi nghĩ đến một đứa con gái thù vật.”

“Nhưng quá thiếu kiên nhẫn. Cô ấy không thể đợi lâu thế được.”

“Thật thế. Hmmm. Hẳn phải là ai đó ghen tị với con về một cái gì đó. Hỏi Wyatt xem ai đang hẹn hò với nó lúc trước khi hai đứa bắt đầu đi lại với nhau.”

“Con cũng đã nghĩ về chuyện đó rồi. Anh ấy nói chẳng có ứng viên nào cả.”

“Trừ khi nó sống như một thầy tu, còn không thì chắc chắn có ứng cử viên đấy.”

“Con biết rồi, nhưng anh ấy thậm chí sẽ chẳng bao giờ đưa tên của họ cho con để con tự mình kiểm tra đâu.”

Anh đến ngồi bên cạnh tôi trên giường, trông rất lo lắng. “Em đang nói về những cái gì thế?”

“Anh và những người phụ nữ của anh,” tôi trả lời, quay vai về phía anh và lỉnh ra xa xa để anh không thể nghe trộm được.

“Anh không có bất kì người phụ nữ nào,” anh cáu tiết nói.

“Mẹ có nghe thấy không?” Tôi hỏi mẹ.

“Mẹ nghe rồi; mẹ chỉ không tin thôi. Hỏi xem nó đã không biết đến phụ nữ được bao lâu rồi trước khi gặp con.”

Chú ý là mẹ tôi đã kết luận rằng anh không còn sống như một thầy tu nữa. Sự thật rằng bà quá vô tư với đời sống yêu đương hiện tại của tôi cho tôi biết rằng mẹ hoàn toàn ủng hộ anh, đó là một chuyện lớn. Có được sự ủng hộ của mẹ là một bước tiến dài để hướng tới việc giữ cuộc sống gia đình của chúng tôi hạnh phúc và suôn sẻ.

Tôi nhìn anh qua vai. “Mẹ muốn biết bao lâu rồi kể từ khi anh có bất cứ kiểu hẹn hò nào, trước cuộc đính hôn của chúng ta.”

Anh trông thực sự báo động. “Bà không thể đâu. Bà đã không hỏi thế đâu.”

“Có, mẹ có hỏi. Đây. Tự mẹ sẽ nói cho anh nghe.”

Tôi với dài dây tới anh, và anh nhận lấy nó một cách cảnh giác. “Hello,” anh nói; rồi lắng nghe. Tôi nhìn hai vết đốm màu bắt đầu lan ra trên hai gò má anh. Anh giơ tay che mắt như thể anh muốn lẫn trốn khỏi câu hỏi. “Uh... sáu tuần?” anh lúng túng nói. “Có lẽ. Có thể lâu hơn một chút. Blair đây ạ.”

Anh không thể đưa lại điện thoại cho tôi đủ nhanh. Tôi đón nó và hỏi. “Mẹ thấy thế nào?”

“Sáu tuần là một khoảng thời gian đợi quá lâu nếu con điên cuồng và gấn bó lưw luyến với ai đó,” Mẹ nói. “Nó hoàn toàn trong sạch. Thế còn con? Con có bất cứ ai, người gần-là-bạn-trai cũ nào có thể dây dưa tới một vài cô nàng điên rồ, có thể nuôi dưỡng sự ghen tuông thực sự với những mối quan hệ cũ của anh ta không?”

Gần-là-bạn-trai nghĩa là một đôi lần hẹn hò, có thể là vài lần hơn, nhưng chẳng có gì tiến triển nghiêm túc cả, và cả hai đều là kiểu buông mặc cho ra khỏi quỹ đạo của nhau. Sau Wyatt, tôi cũng đã có một vài, và đến thời điểm này, tất nhiên là tôi thậm chí chẳng còn nhớ nổi tên bọn họ.

“Con chẳng còn giữ liên lạc nữa, nhưng con nghĩ là con có thể tìm ra,” tôi nói. Nếu tôi có thể nhớ ra tên bọn họ, thế đấy.

“Đó chỉ là một khả năng khác mà mẹ nghĩ ra,” Mẹ nói. “Bảo với Wyatt là nó nên làm mọi thứ ổn định nhanh chóng đi, bởi sinh nhật bà ngoại sắp đến rồi và chúng ta không thể tổ chức kỉ niệm nếu con vẫn còn phải lẩn trốn.”

Sau khi tôi gác máy, tôi nhắc lại lời nhắn đó với anh và anh gật đầu như thể anh hiểu rồi, nhưng tôi có thể hoàn toàn chắc chắn là anh vẫn còn mờ mịt về Ngoại. Anh không biết về sự giận dữ ngoại sẽ giáng xuống đầu chúng tôi nếu bà cảm thấy bị coi nhẹ dù chỉ là nhỏ nhất. Bà nói rằng ở tuổi đó thì bà sẽ không còn lại nhiều sinh nhật nữa, vì thế nếu chúng tôi yêu quý bà, chúng tôi nên làm hết sức có thể. Ngoại là mẹ của Mẹ, nếu bạn vẫn chưa nghĩ ra. Bà sẽ bảy mươi tư vào sinh nhật này, thế mà thậm chí dù bà chẳng già đến thế, nhưng bà vẫn đem tuổi ra làm có để nhận lấy những gì bà muốn.

Huh. Di truyền học thật là một thứ buồn cười, đúng ko?

Tôi đưa đôi mắt to tròn nhìn anh. “VẬY, tên cô ấy là gì?”

Anh biết chính xác tôi đang đề cập đến ai. “Anh biết mà,” anh nói, lắc lắc đầu. “Anh đã biết là em sẽ bám vào chỗ đó dai như đĩa mài. Chẳng có gì cả. Anh đã gặp một người quen cũ ở một buổi hội thảo và — chẳng có gì cả.”

“Trừ khi anh ngủ với cô ấy,” tôi nói buộc tội.

“Cô ấy tóc đỏ,” anh nói.” Và cô ấy là thám tử ở - không, chết tiệt là không, Anh sẽ không nói nơi cô ấy làm việc. Em có thể nói chuyện điện thoại với cô ấy ngày mai, rồi thì cả buộc tội cô ấy về chuyện chủ đích giết người lẫn so sánh những lưu ý về anh.”

“Nếu cô ấy là cảnh sát, cô ấy sẽ biết cách bắn súng.”

“Blair, tin anh chuyện này đi. Làm ơn. Nếu anh nghĩ được có một khả năng nhỏ nhất nào về chuyện cô ấy có thể làm vài chuyện gì đó như thế này, em có nghĩ rằng anh sẽ do dự trong một giây để áp giải cô ấy đến thẩm vấn không?”

Tôi thở dài. Anh thực sự là có khiếu để diễn đạt những thứ theo một cách mà khiến tôi chẳng thể cự cựa gì nữa, và anh chớp lấy nó rất nhanh.

“Nhưng đó phải là một ai đó ghen tị với em,” Tôi nói. “Mẹ đúng. Em đúng. Đây là một cái gì đó về chuyện cá nhân.”

“Anh đồng ý.” Anh đứng lên và bắt đầu cởi quần áo. “Nhưng bây giờ đã quá nửa đêm rồi, anh mệt lắm, và chúng ta có thể nói về chuyện này sau khi chúng ta nhận được phân tích mẫu tóc. Rồi chúng ta sẽ biết rằng chúng ta đang tìm kiếm một phụ nữ tóc đen thật hay là một người đi nhuộm tóc đen để cải trang trước khi hành động.”

Anh đã đúng về phần mệt, vì thế tôi quyết định là anh cũng đúng về phần kia. Tôi kéo quần áo của mình ra và mình trần bò vào giữa đồng chăn đệm mát mẻ. Anh giảm điều hòa xuống đến Nấc Lạnh Thứ Hai, tắt đèn, và chui xuống dưới chăn với tôi, và đó là khi tôi phát hiện ra anh đã nói dối về phần mệt.

CHƯƠNG XXVII (Chubby)

Đêm đó, tôi lại mơ thấy chiếc Mercedes đỏ của tôi. Không có cái cầu nào trong giấc mơ, chỉ có một người phụ nữ đang đứng trước chiếc xe, chĩa khẩu súng ngắn vào tôi. Nhưng tóc cô ta không phải màu đen. Tóc cô ta nâu sáng, sáng gần như thành màu vàng hoe nhưng không hẳn là đến mức đó. Điều kì quái là, tôi đỗ xe ở phía lề đường đằng trước căn hộ nơi tôi và Jason từng sống lúc chúng tôi mới lấy nhau. Chúng tôi không sống ở đó lâu, có thể là một năm, trước khi mua một ngôi nhà. Lúc li dị, tôi đã rất hạnh phúc khi để Jason giữ lại căn nhà và trả tiền kèm theo, đổi lấy số vốn để bắt đầu Great Bods.

Thậm chí dù người phụ nữ đó đang chĩa súng vào tôi, trong giấc mơ tôi cũng không quá sợ hãi. Tôi cảm thấy cáu tiết với cô ta vì đã ngu ngốc như thế hơn là cảm thấy sợ. Cuối cùng tôi cũng ra khỏi xe và bỏ đi, điều đó chỉ ra là những giấc mơ có thể ngớ ngẩn như thế nào, bởi vì tôi sẽ không bao giờ bỏ rơi chiếc Mercedes của mình cả.

Tôi thức dậy với cảm giác bối rối, đây là một cảm giác rất kì lạ khi bạn chỉ mới vừa tỉnh giấc. Tôi vẫn đang ở trên giường – hiển nhiên – vì thế chẳng có điều gì có thể xảy ra để làm tôi bối rối hết.

Căn phòng quá lạnh đến mức tôi sợ rằng cái mông tôi sẽ thành teo cứng vì lạnh nếu tôi ra khỏi giường. Tôi không biết tại sao Wyatt lại thích bật điều hòa lạnh đến thế vào buổi đêm, trừ khi anh là hậu duệ của người Eskimo. Tôi nhòm dậy nhìn đồng hồ: 5:05. Chuông báo thức sẽ không đổ cho đến 25 phút nữa, nhưng nếu tôi đã thức rồi, tôi thấy chẳng có lý do gì mà anh lại không thức dậy cùng với tôi cả. Tôi chọc vào một bên hông anh.

“Uh. Ouch,” anh nói lơ mơ, và lăn lại phía tôi. Bàn tay to lớn của anh chà lên bụng tôi. “Em ổn chứ? Một giấc mơ tệ hại khác à?”

“Không, em có mơ, nhưng nó không phải ác mộng. Em tỉnh giấc và căn phòng lạnh như kho chứa thịt đông. Em sợ phải trở dậy.”

Anh rên một tiếng nửa làu bàu, nửa ngáp, rồi nhìn cái đồng hồ. “Chưa đến lúc phải dậy đâu,”

anh nói, và vùi mình trở lại cái gối.

Tôi lại chọc chọc anh. “Ừ, đúng rồi. Nhưng em cần nghĩ về một số chuyện.”

“Em không thể nghĩ trong lúc anh ngủ à?”

“Em có thể, nếu không phải anh cứ khẳng khẳng phủ một lớp sương giá lên mọi thứ vào ban đêm thế này, và nếu em có một tách cà phê. Em nghĩ anh nên chỉnh điều hòa xuống, xem nào, 40, thế là em có thể bắt đầu rã đông, và khi anh dậy, anh có thể lấy một trong những cái áo flannel của anh hoặc cái gì đó cho em mặc.”

Anh rên lên lần nữa, và nhấc phịch cái lưng anh “Okay, okay.” Lầm bầm cái gì đó trong hơi thở, anh ra khỏi giường và bước tới hành lang nơi đặt máy điều hòa. Vài giây sau, quạt gió ngưng lại. Không khí vẫn lạnh, nhưng ít nhất nó không lùa quanh phòng nữa. Rồi anh quay trở lại phòng ngủ, vói sâu vào trong cái tủ quần áo của anh, lấy ra một cái gì đấy sẫm màu dài dài. Anh tung nó qua giường và chui lại xuống bên dưới lớp chăn. “Gặp lại em trong hai mươi phút nữa,” anh lầm nhảm, và dễ dàng chìm lại vào giấc ngủ.

Tôi nắm lấy cái vật dài sẫm màu và kéo nó xung quanh mình. Đây là một cái áo choàng, đẹp và dày. Khi tôi trèo khỏi giường và đứng lên, những nếp gấp nặng nề của vải đổ xuống mắt cá chân tôi. Tôi quấn chặt nó xung quanh mình và nhón chân ra khỏi phòng ngủ - tôi không muốn làm phiền anh - và bật điện ngoài chỗ cầu thang để không bị ngã gãy cổ trên đường đi xuống.

Máy pha cà phê đã được đặt là sẽ chạy tự động vào lúc 5h25, nhưng tôi không có ý định đợi lâu đến thế. Tôi gẩy nhẹ cái nút, đèn đỏ nhỏ xíu bật sáng, và nó bắt đầu những tiếng xì xì và lộp bộp, tín hiệu bắt đầu hoạt động.

Tôi lấy một cái cốc từ giá để đồ và đứng đợi. Sàn nhà lạnh lẽo dưới đôi chân trần làm ngón chân tôi cong lại. Khi chúng tôi có con, tôi nghĩ, Wyatt sẽ phải từ bỏ thói quen để nhiệt máy điều hòa quá thấp vào ban đêm như thế này.

Đột nhiên mông rơi khỏi bụng tôi, thật giống với cái cách nó xảy ra khi bạn vượt qua vòng tròn dốc đứng đầu tiên trong đường ray trượt cao tốc, và một cảm giác không thực tế chộp lấy tôi. Tôi cảm thấy như thể mình đang nắm giữ cả hai thế giới tồn tại cùng một lúc: thế giới thực, và thế giới trong mơ. Giấc mơ của tôi là Wyatt, nó đã có từ giây phút tôi gặp anh, nhưng tôi đã phải chấp nhận việc tôi đã đánh mất cơ hội của mình. Giờ đây, thật đột ngột, giấc mơ ấy trở thành thế giới thực, và tôi đang có một khoảng thời gian khó khăn để tiếp nhận tất cả mọi thứ. Chỉ trong hơn một tuần một chút, mọi thứ đã đảo ngược. Anh nói anh yêu tôi. Anh nói chúng

tôi sẽ cưới nhau. Tôi hoàn toàn tin anh, bởi anh cũng đã nói điều tương tự với bố mẹ tôi, và mẹ anh, và toàn bộ lực lượng cảnh sát. Không chỉ thế, nếu tình cảm của anh dành cho tôi là bất cứ cái gì giống như tình cảm của tôi đối với anh, tôi có thể hiểu sự chết nhát của anh lúc đầu, bởi bạn có thể đối mặt với những thứ đó như thế nào nữa chứ?

Phụ nữ có thể xoay sở với những thứ đó dễ hơn nam giới, bởi vì chúng ta dẻo dai hơn. Sau tất cả, hầu hết phụ nữ chúng ta lớn lên, trưởng thành đều trông mong đến chuyện có thai và sinh con, và khi bạn nghĩ về những gì thực sự có ý nghĩa đối với nữ giới, sẽ là điều không tưởng nếu có người phụ nữ nào lại cho phép một gã đàn ông xâm nhập vào một khoảng cách quá gần với mình.

Đàn ông cảm thấy bị thiệt thòi vì họ phải cạo râu trên mặt hàng ngày. Bây giờ, tôi hỏi bạn nhé: So với những gì phụ nữ phải trải qua, tị nạnh như vậy không phải là yếu kém, thì là gì?

Wyatt đã phí mất hai năm vì anh nghĩ tôi khó chiều. Tôi không hợm hĩnh khó chiều. *Ngoại* mới là người hợm hĩnh khó chiều. Tất nhiên, bà có nhiều kinh nghiệm hơn. Tôi hy vọng tôi chỉ giống ngoại khi tôi đến tuổi của bà. Còn tôi bây giờ hoàn toàn là một người phụ nữ trưởng thành, đầy logic, hợp lý, người có thể điều hành công việc của chính mình và tin tưởng vào một mối quan hệ 50 – 50. Chỉ thỉnh thoảng có trường hợp là tôi sẽ được lãnh cả hai phần 50 ấy, ví dụ như khi tôi bị bắn hoặc khi tôi mang thai. Nhưng chúng là những trường hợp đặc biệt rồi, phải không nhỉ?

Cà phê đã nhỏ giọt xuống bình đựng đủ một cốc cho tôi rồi. Tạ ơn thánh thần vì cái phần tự ngắt của những cái máy cà phê hiện đại. Tôi kéo bình đựng ra, và chỉ làm sánh ra một chút làm cái đế giữ nóng kêu lèo xèo. Sau khi rót cà phê, tôi đẩy cái bình trở lại chỗ của nó và tựa người vào giá để đồ trong khi tâm trí bắt đầu lo lắng về những gì vẫn đang ẩn giấu trong giấc mơ của tôi.

Bàn chân tôi lạnh cóng, vì thế sau một lúc tôi đi vào phòng sinh hoạt chung và lấy quyển sổ tôi đã liệt kê tội lỗi của Wyatt, rồi sau đó cuộn tròn trong cái ghế tựa của anh với cái áo chùng quần đến gót chân.

Những gì mẹ nói đêm qua —well, vài giờ trước— đã tạo lên một chuỗi các giả thiết. Vấn đề là, những liên kết đó vẫn chưa nối với nhau, vì thế một cách máy móc, tôi cho rằng, chúng không phải là một chuỗi, bởi nếu là một chuỗi thì chúng cần phải được nối kết, nhưng vẫn còn những khoanh riêng lẻ nằm ở đâu đó đang đợi để được người ta sắp xếp chúng lại với nhau.

Cái chính là, mẹ đã nói rất nhiều về những điều mà tôi vẫn đang nghiền ngẫm rồi, nhưng, chỉ cách diễn đạt thì có hơi khác đôi chút. Và bà đã gọi lại, tất cả mọi điều về những năm cuối của

tôi ở trường trung học, khi Malinda Connors quăng vào mặt tôi những câu hét khùng khiếp bởi vì tôi vẫn được bầu là Homecoming Queen trong khi tôi đã là Đội trưởng đội cổ vũ rồi và cô ấy nghĩ thế là không công bằng khi tôi được cả hai. Dù sao thì không phải Malinda sắp sửa được làm Homecoming Queen, vì cô ấy, kiểu như là, nhân vật nữ trong poster của Skanks Unlimited, nhưng cô ta thực sự đánh giá bản thân mình rất cao và cho rằng tôi chính là vật duy nhất ngăn đường cô ta.

Tuy nhiên cô ấy không cố giết tôi. Malinda đã cưới một tên lù khù nào đó và chuyển nhà tới Minneapolis. Có một bài hát về một nơi nào đó ở đấy.

Nhưng mẹ đã khiến tôi nghĩ rằng chân tướng của sự việc có thể chỉ lui lại một chút khoảng thời gian trước. Tôi đã đang thử nghĩ cái gì đó gần gần đây, ví dụ như bạn gái cuối cùng của Wyatt, hoặc bạn trai gần nhất của tôi, vẫn không thể hiểu nổi bởi vì Wyatt là người cuối cùng mà tôi mắc mưu và anh thậm chí cũng chẳng hẳn là bạn trai, vì anh cuối cùng cũng chùn bước quá nhanh.

Tôi bắt đầu viết những mục vào quyển sổ. Chúng chỉ là những liên kết riêng lẻ, nhưng không sớm thì muộn tôi sẽ chọc trúng được một điểm cốt lõi và khiến chúng dính thành một chuỗi.

Tôi nghe thấy tiếng nước chảy ở trên tầng và biết là Wyatt đã dậy. Tôi bật radio để kiểm tra thời tiết địa phương - nóng, tuyệt vời thế - rồi lại nhìn chăm chăm vào quyển sổ trong khi đang cân nhắc về những thứ tôi sẽ làm hôm nay. Tôi đã ngồi nhà quá đủ. Ngày đầu tiên thì tuyệt; ngày hôm qua đã không tuyệt như thế. Nếu tôi lại phải ở đây cả ngày nữa, tôi sẽ có thể đại loại là gây rắc rối, vì thực sự là quá buồn chán.

Ngoài ra, tôi cảm thấy ớn. Vết khâu ở cánh tay trái tôi đã được bảy ngày và những phần da thịt đang lên da non rất ớn. Tôi thậm chí có thể tự mặc quần áo. Sự đau nhức từ tai nạn xe đã hầu như hết hẳn, vì được chăm sóc bởi yoga, những bịch chườm lạnh, và những kinh nghiệm thường thức về các cơ bắp bị đau.

Khoảng mười lăm phút sau Wyatt xuống dưới nhà và nhìn thấy tôi ngồi trước ti vi. “Viết một danh sách khác à?” anh hỏi một cách dè chừng khi tiến đến.

“Yeah, nhưng nó không phải về anh.”

“Em lên một danh sách về tội lỗi của người khác ư?” Anh nói với giọng hơi tổn thương, như thể anh tưởng anh là người duy nhất xứng đáng với có một cái danh sách ấy.

“Không, em đang lên danh sách những bằng chứng.”

Anh nghiêng người về phía trước và hôn tôi chào buổi sáng, rồi sau đó đọc cái danh sách. “Sao lại có cái xe Mercedes của em trong danh sách?”

“Bởi vì em mơ về nó hai lần. Nó hẳn phải có ý nghĩa gì đó.”

“Có thể vì cái xe trắng đã hoàn toàn bẹp thành một nhúm nên em ước một chiếc xe đỏ quay lại chẳng?” Anh lại hôn tôi nữa. “Em thích gì cho bữa sáng nay? Lại Pancake nhá? Hay bánh mì Pháp? Hay trứng xúc xích?”

“Em phát ngán với thức ăn của các gã trai rồi,” tôi nói, nhắc chân lên và theo anh vào nhà bếp. “Sao anh không có bất kì loại thức ăn của các cô gái nhỉ? Em cần thức ăn cho các cô gái.”

Anh đóng băng lại với cái bình đựng cà phê trong tay. “Phụ nữ không ăn những thứ giống đàn ông ăn à?” anh hỏi một cách cảnh giác.

Thực tế, anh đang quá phóng đại. “Anh có chắc là anh từng lấy vợ không? Anh không biết về bất cứ cái gì à?”

Anh ngưng việc rót cà phê lại và đặt cái ấm xuống phần để giữ nóng. “Hồi đó anh đã không để ý nhiều đến thế. *Em* vẫn đã và đang ăn những gì anh ăn đấy thôi.”

“Chỉ vì lịch sự, vì anh sẽ thấy có quá nhiều rắc rối khi cho em ăn.”

Anh nghĩ về nó trong một phút, rồi nói. “Để anh uống xong chỗ cà phê của mình đã, rồi anh sẽ quay lại vấn đề này với em. Còn giờ thì anh sẽ nấu bữa sáng, và em sẽ ăn nó bởi vì đó là tất cả những gì anh có và anh phản đối chuyện để em tự bỏ đói mình.”

Đàn ông, thật dễ bị phạt ý vì những điều tí ti nhỏ nhặt nhất.

“Hoa quả,” tôi lên tiếng giúp đỡ. “Đào. Bưởi. Bánh bột mì nguyên chất nướng. Và sữa chua. Thỉnh thoảng là ngũ cốc. Đó là thức ăn cho các cô gái.”

“Anh có ngũ cốc,” anh đáp.

“Ngũ cốc dinh dưỡng.” Khẩu vị của anh về ngũ cốc thì chắc chỉ đến Froot Loops với Cap’n Crunch là cùng.

“Tại sao phải lo lắng về chuyện ăn bất cứ cái thứ đồ dinh dưỡng nào? Nếu em có thể ăn sữa chua và sống, thì em có thể ăn bất cứ thứ gì. Cái thứ đấy thật kinh tởm. Nó khiếp gần bằng pho mát tươi.”

Tôi đồng ý với anh về pho mát tươi, vì thế tôi không chộp ngay đấy để phản công. Thay vì thế tôi nói, “Anh không phải ăn nó; anh chỉ cần có những đồ ăn của phái nữ ở đây để em ăn. Nếu em còn tiếp tục ở đây, thế thôi.”

“Em sẽ vẫn ở đây, được rồi.” Anh thò tay vào túi quần jean của mình và lôi ra thứ gì đó, ném nó cho tôi. “Đây.”

Nó là một hộp bằng nhung nho nhỏ. Tôi lật nó lên trong lòng bàn tay nhưng không mở ra. Nếu nó là cái tôi nghĩ – tôi tung cái hộp ném trả anh. Anh chộp lại bằng một tay và nhướn mày lên với tôi. “Em không muốn nó à?”

“Muốn gì?”

“Cái nhẫn đính hôn này.”

“Oh, thì ra nó là thứ ở trong cái hộp hả? Anh *ném* nhẫn đính hôn vào em ư?”

Đàn ông, đây quả là một tội lỗi lớn, tôi phải viết nó bằng chữ cái in đậm trên chính trang giấy của nó, và đem ra dạy cho con của chúng tôi làm ví dụ xem không nên làm cái gì như thế nào khi chúng lớn.

Anh ngược đầu cân nhắc nhanh về vấn đề này, và rồi nhìn tôi đứng chân trần, bé tí trong cái áo choàng của anh, nheo mắt chờ đợi xem anh sẽ làm gì. Anh thoáng cười nhả nhỏ và đến bên tôi, giữ lấy tay phải tôi trong tay anh và đưa nó lên khuôn miệng. Rồi anh trang nhã quỳ một bên chân xuống và hôn tay tôi lần nữa. “Anh yêu em,” anh nói trang nghiêm. “Em đồng ý lấy anh chứ?”

“Vâng, em đồng ý,” tôi trả lời cũng trang nghiêm như thế. “Em yêu anh.” Rồi tôi ném mình vào anh, chính nó là nguyên nhân làm anh mất thăng bằng, và chúng tôi nằm ngả luôn ở sàn

bếp, ngoại trừ lần này anh ở bên dưới, nên nó vẫn ổn cả. Chúng tôi có hôn một chút; rồi tiếp nữa cái áo choàng của tôi bị lôi tuột ra và những gì bạn có thể tưởng tượng là sẽ xảy ra, đã xảy ra.

Sau đó anh đã phải tìm kiếm cái hộp nhưng ở phía gần cửa, chỗ nó đã bị văng ra khi anh làm rơi nó, và làm cái nắp bị bật tung. Rút ra một chiếc nhẫn kim cương độc một viên kim cương bên trên, đơn giản mà đẹp đến nín thở, anh nhắc tay trái của tôi và dịu dàng lồng nó vào ngón đeo nhẫn của tôi.

Tôi nhìn cái nhẫn kim cương và nước mắt trào ra. “Hey, đừng khóc,” anh tán tỉnh, đẩy nghiêng cằm để hôn tôi. “Sao em lại khóc?”

“Bởi vì em yêu anh và nó thật đẹp,” tôi nói và khum tay gạt nước mắt. Đôi lúc anh thực sự làm được những điều đúng đắn, và khi anh làm thế, nó hầu như là quá sức chịu đựng của tôi. “Anh mua nó khi nào? Em không thể nghĩ được ra anh có thời gian nào để mua nó.”

Anh khịt mũi. “Thứ sáu trước. Anh đã mang nó theo mình cả tuần rồi.”

Thứ sáu trước? Cái ngày sau khi Nicole bị giết? Trước khi anh theo tôi ra chỗ bãi biển? Miệng tôi há hốc.

Anh đặt một ngón tay dưới cằm tôi và đẩy lên, khép miệng tôi lại. “Anh đã chặn chặn ngay lúc đó rồi mà. Anh chắc chắn ngay từ khi nhìn thấy em vào đêm thứ năm, ngồi trong văn phòng với mái tóc vĩnh viễn kiểu đuôi ngựa và mặc cái áo buộc dây màu hồng làm cho lưỡi của tất cả những gã đàn ông phải kéo lê dưới đất ấy. Anh đã quá nhẹ nhõm khi phát hiện ra em không phải là người bị giết đến nỗi đầu gối cong hết cả lại, thế là anh biết ngay là đã mất cả hai năm để đi trốn điều không thể tránh được. Anh đã xác định tư tưởng ngay sau đấy để trối được em càng sớm càng tốt, và anh mua nhẫn ngay ngày hôm sau.”

Tôi cố gắng để tiếp nhận được hết chuyện này. Trong khi tôi còn đang bận rộn để bảo vệ bản thân đợi đến khi anh quyết định là anh yêu tôi theo cách mà tôi biết anh có thể cho phép bản thân mình hay không, thì anh đã xác định tư tưởng xong rồi và loay hoay cố gắng thuyết phục *tôi*. Thực tế lại xoay chuyển lần nữa. Cứ theo tiến độ này, cho đến cuối ngày tôi sẽ không thể thật sự nhận thức được cái gì là thật, cái gì không nữa.

Đàn ông và phụ nữ có thể cùng thuộc một loài, nhưng đây là bằng chứng hiển nhiên cho tôi thấy chúng ta Không Giống Nhau. Dù vậy nó không thực sự thành vấn đề, bởi anh đã cố gắng. Anh đã mua một bụi cây cho tôi, đúng không? Và một cái nhẫn lộng lẫy.

“Hôm nay em định làm gì?” anh hỏi khi xong bữa sáng, bao gồm trứng bác, bánh mì nướng, và xúc xích. Tôi ăn bằng một phần ba những gì anh ăn.

“Em không biết.” tôi quấn chân tựa theo chân ghế. “Em chán. Em sẽ làm gì đó.”

Anh cau mặt. “Đấy chính là những cái anh sợ. Chuẩn bị xong đi rồi đến sở với anh. Ít nhất anh còn biết được là em an toàn.”

“Không cố ý chọc đâu, nhưng ngồi ở văn phòng anh thậm chí còn chán hơn ngồi đây.”

“Em cứng cổ lắm mà,” anh nói không chút cảm thông. “Tự em có thể xoay sở được.”

Anh sẽ không chấp nhận câu trả lời không, cái kiểu này của anh thực sự là cứng đầu chết tiệt. Vì thế tôi quyết định là cánh tay mình vẫn bị đau sau tất cả những trò lẫn lộn của chúng tôi trên sàn bếp và anh phải giúp tôi phủ một lớp trang điểm lên những vết bầm nơi gò má; và rồi vì tóc tôi không được hoàn chỉnh như tôi muốn, nên tôi bảo anh phải tết tóc cho tôi. Sau hai nỗ lực, anh gặm gù cái gì đó vô nghĩa và nói, “Được rồi, thế thôi. Em trừng phạt anh đủ rồi đấy. Chúng ta phải đi ngay nếu không thì anh sẽ muộn mất.”

“Anh cũng nên học cách tết tóc mà,” tôi nói, đưa cho anh một Ánh Mắt Ngây Thơ. “Em chắc là con gái nhỏ của chúng ta sẽ muốn có một mái tóc tết, và bé sẽ muốn bố mình tết tóc cho.”

Anh gần như xỉu trước sức tấn công dữ dội của Ánh Mắt Ngây Thơ và việc đề cập đến một bé gái nhỏ xinh; sau rốt rồi anh cũng tỉnh lại. Anh hẳn phải được làm từ vật liệu sắt thép, thì mới trụ lại được sau cú công kích đúp đó. “Chúng ta sẽ có toàn con trai,” anh nói trong khi thúc tôi đi. “Không con gái. Anh sẽ cần đến cả một đội quân tiếp viện mà anh có thể có ấy, không cần em mang đến thêm một bản sao giống y đúc nữa đâu.”

Tôi chộp lấy quyển sổ trước khi anh đẩy tôi ra garage và thực tế là nhồi nhét tôi vào trong chiếc Crown Vic. Nếu tôi phải ngồi ở sở cảnh sát, tôi cũng có thể làm việc với những bằng chứng của tôi.

Khi chúng tôi xuống City Hall và anh dẫn tôi vào trong sở cảnh sát, người đầu tiên tôi gặp là Vyskosigh. Anh ta mặc quần áo đạo phố, vì vậy tôi đoán là anh ta vừa mới làm xong ca. Anh ta dừng lại và chào hỏi tôi một chút. “Tôi thích món tráng miệng của cô gửi, cô Mallory,” anh nói. “Nếu tôi không ở lại ca muộn, tôi cũng chẳng còn tí gì để ăn đâu. Thỉnh thoảng tập luyện chút hóa ra lại tốt.”

“Tôi rất vui vì anh thích nó,” tôi nói, mỉm cười với anh. “Nếu anh không ngại, tôi có thể hỏi anh tập luyện ở đâu không? Tôi có thể nói với anh vài điều.”

Anh ta trông hơi giật mình một chút, rồi ngay sau đó chỉnh lại. “Trung tâm YMCA.”

“Khi chuyện này kết thúc và tôi có thể trở lại làm việc, tôi rất vui nếu được dẫn anh tham quan một vòng quanh Great Bods. Chúng tôi cũng đưa ra một số chương trình mà Y không có, và cơ sở vật chất của tôi là những đồ hạng nhất.”

“Tôi đã xem qua vào tuần trước,” anh nói, gật gật đầu. “và tôi rất ấn tượng với những gì mình nhìn thấy.”

Wyatt đang thúc dòn tôi về phía cơ thể anh và khi chúng tôi rẽ vào góc để tới thang máy, tôi nhìn qua anh và gọi với, “Tạm biệt nhé” với Vyskosigh.

“Em có thể ngưng tán tỉnh được không?” Wyatt gầm gừ.

“Em không tán tỉnh. Em đang lôi kéo khách hàng.” Cửa thang máy mở và chúng tôi bước vào trong.

Anh ấn nút lên tầng của anh. “Đó là tán tỉnh. Vì thế bỏ nó đi.”

Sếp Gray đang nói chuyện với một nhóm thám tử trong đó bao gồm cả MacInnes và Forester, và ông ngược lên khi Wyatt hướng tôi về phía văn phòng của anh. Ông mặc một áo com lê màu nâu sẫm và chiếc sơ mi màu xanh Pháp. Tôi tặng ông một nụ cười hết cỡ và giờ ngón trở ra dấu ok, ông tự động vuốt vuốt cà vạt một cách vô thức.

“Có thể đây không phải là một ý hay,” Wyatt lầm bầm khi anh đặt tôi lên ghế của anh. “Nhưng bây giờ đã quá muộn để anh đổi ý, vì thế chỉ ngồi đây và làm những cái danh sách, okay? Ở đây có một vài người có độ cholesterol cao, thế nên cố đừng có mỉm cười với họ và làm cho họ bị truy tìm, nghe chưa. Đừng tán tỉnh với bất cứ ai trên 40, hay bị béo phì, hoặc đã có gia đình, hoặc dưới 40, hoặc độc thân. Hiểu chứ?”

“Em không phải người hay tán tỉnh,” tôi phản đối, và rút quyển sổ của tôi ra. Tôi không thể tin anh lại cứ khư khư ích kỷ như chó già giữ xương kiêu thế. Cái đó có khi xứng đáng cho vào danh sách tội lỗi.

“Bằng chứng thì nói khác đấy. Từ khi em bảo ông ấy sẽ có vẻ ngoài trông bánh hơn với màu xanh, sếp Gray đã mặc áo sơ mi màu xanh suốt ngày. Có thể em nên gợi ý cho ông ấy một vài màu khác.”

“Oh, ngọt ngào làm sao,” tôi nói, rạng rỡ. “Ông ấy hẳn phải đã đi mua sắm ngay cái ngày đấy.”

Wyatt nghiêng ngẫm cái trần nhà trong một lúc, rồi nói, “Em có muốn một chút cà phê? Hay một lon Diet Coke?”

“Không, ngay bây giờ thì em ổn. Cảm ơn. Anh sẽ ở đây, vì em dùng bàn của anh rồi?”

“Ở quanh quanh,” anh trả lời một cách tuyệt vọng, và rời đi.

Tôi không có thời gian để buồn chán. Một vài người tạt vào căn phòng để cảm ơn về món Bread pudding, và hỏi công thức nấu. Những người phụ nữ hỏi, tất nhiên; tôi không nghĩ điều ấy có thể xảy ra đối với đàn ông. Giữa những cuộc cắt ngang, tôi nghịch ngoạc lên quyển sổ của mình và ghi lại một vài thứ khác có thể có hoặc không liên quan, nhưng không tóm được một chi tiết kì diệu nào để quy mọi thứ về một mối.

Khoảng giờ ăn trưa, Wyatt quay trở lại với một túi giấy màu trắng đựng hai cái sandwich thịt nướng, và hai thức uống nhẹ kẹp giữa những ngón tay anh. Anh đẩy tôi ra khỏi ghế của anh – tôi không hiểu có chuyện gì với anh và những cái ghế của anh, thứ mà anh luôn không thể chia sẻ - và anh xem sơ qua cái list bằng chứng và những chỗ nghịch ngoạc của tôi trong khi chúng tôi ăn trưa. Anh dường như chẳng lấy làm ấn tượng lắm về công trình của tôi. Anh thực sự thích chỗ tôi đã viết tên anh, rồi vẽ một trái tim bao quanh và một mũi tên xuyên qua trái tim ấy. Dù vậy anh cau có khi phát hiện ra một cái danh sách mới về tội lỗi của mình.

Sau khi chúng tôi ăn xong anh nói, “Những tay bên phòng thí nghiệm nói rằng chỗ tóc đen đó là tự nhiên, không nhuộm. Và chúng là của người Châu Á, một bước đột phá. Em biết bao nhiêu người Châu Á?”

Bây giờ thì tôi thực sự rối rắm. Không có nhiều người Châu Á ở phần này của đất nước, và mặc dù tôi có một vài người bạn Châu Á ở cao đẳng, nhưng chúng tôi không giữ liên lạc. “Không ai cả kể từ hồi học cao đẳng, đó là những gì em có thể nhớ.”

“Nhớ đi. Người Mỹ bản xứ có nguồn gốc Châu Á.”

Điều đó đã rọi một ánh sáng mới lên mọi thứ, bởi vì nơi này gần với vùng Eastern Cherokee Reservation (Chub - đất dành riêng cho người Cherokee) có nhiều người Cherokee ở xung quanh. Tôi biết rất nhiều người gốc Cherokee, nhưng tôi không thể nghĩ ra bất cứ ai có thể muốn giết tôi.

“Em sẽ phải nghĩ một chút về điều này,” tôi nói “Em sẽ lập một cái danh sách.”

Sau khi anh đi, tôi thực sự đã làm một cái list về tất cả những người Mỹ bản xứ mà tôi biết, nhưng thậm chí khi tôi đang viết tên họ, tôi cũng biết rằng việc này chỉ phí thời gian. Không một ai trong số họ có bất cứ lý do gì để giết tôi cả.

Tôi quay trở lại với những bằng chứng của mình. Và tôi viết: *Tóc châu Á*. Đây không phải là thứ dùng để làm tất cả những bộ tóc giả chất lượng cao hay sao? Tóc của người châu Á dày, thẳng và bóng mượt; có thể làm bất cứ thứ gì với nó, ví dụ như nhuộm màu, uốn xoắn. Tôi viết *tóc giả*, rồi khoanh tròn lên từ đó.

Nếu người cố gắng giết tôi đủ thông minh để đội tóc giả, thì chúng tôi không cần phải chú ý đến màu sắc của tóc nữa. Điều này lại đưa tất cả những nghi vấn mở ra rộng hơn. Một ý tưởng điên rồ đập thẳng vào tôi và tôi viết một cái tên, với dấu hỏi chấm ngay bên cạnh nó. Điều này đang dẫn đến một sự ghen tuông khủng khiếp, nhưng tôi muốn cân nhắc về người này thêm một chút nữa.

Khoảng 2 giờ, Wyatt thò đầu qua cửa. “Ở nguyên đây.” Anh nói cộc lốc. “Bọn anh có một cuộc điện báo về một vụ giết người/tự tử. Giữ điện thoại di động của em và anh sẽ gọi cho em khi có thể.”

Nếu tôi mang di động theo mình, thì nó vẫn luôn ở đây mà. Câu hỏi quan trọng là, khi nào anh sẽ trở lại? Tôi đã chứng kiến chuyện làm việc ở hiện trường vụ án diễn ra bao nhiêu lâu. Anh có thể không quay lại để đón tôi cho đến tận nửa đêm. Không có cái xe riêng của chính mình thật chẳng tốt tí nào cả.

Những tiếng động không ngớt từ phòng lớn bên ngoài văn phòng của Wyatt đã thưa đi đáng kể; khi tôi bước đến cửa, tôi đã thấy hầu hết mọi người đã rời đi. Có thể tất cả họ đang đi đến hiện trường của vụ giết người/tự tử. Nếu tôi được chọn lựa, tôi cũng sẽ đi.

Bên phải tôi, thang máy kêu “ding”, tín hiệu của việc có ai đó tới. Tôi nhìn ngang vừa lúc người đó bước ra, và tôi đông cứng vì sốc bởi Jason, trong bao nhiêu người, đang lọt vào tầm

nhìn. Well, không phải sốc, đó là phản ứng quá mạnh. Là ngạc nhiên thì giống hơn. Và tôi cũng không đông cứng, nếu bạn muốn hiểu theo nghĩa đen của từ đó.

Tôi nghĩ về chuyện chui lẹ vào văn phòng của Wyatt, nhưng Jason đã nhìn thấy tôi rồi. Một nụ cười hết cỡ toét trên khuôn mặt anh ta khi tiến về phía tôi với những bước dài. “Blair. Em đã nhận được tin nhắn của anh chưa?”

“Hello,” Tôi nói với sự nhiệt tình ít hơn nhiều, và không thêm bận tâm trả lời câu hỏi của anh ta. “Anh làm gì ở đây?”

“Tìm sếp Gray. Cũng lại vẫn những câu hỏi về bằng chứng ngoại phạm.”

“Có một vài chi tiết cần làm rõ,” tôi nói mập mờ. Đây là lần đầu tiên tôi nói chuyện với anh ta sau năm năm, và tôi không cảm thấy tí thoải mái nào về cuộc chuyện trò này. Anh ta chắc chắn là đã rút khỏi cuộc đời tôi, tôi hoàn toàn không nhớ chút gì về quãng thời gian chúng tôi có với nhau.

Anh ta vẫn đẹp trai, nhưng diện mạo của anh ta chẳng nói lên điều gì với tôi hết cả. Mùa này không phải phiên làm việc của Cơ quan lập pháp của bang, nhưng bây giờ anh ta là đại diện của bang, anh ta làm những thứ như chơi golf với sếp sở cảnh sát, và thậm chí khi anh ta mặc quần áo thường ngày, như bây giờ, anh ta cũng đạt được đẳng cấp thời trang cao hơn trước kia. Mặc dù anh ta mặc quần jeans và đi giày kiểu docksiders – không đi tất, dĩ nhiên— anh ta cũng mặc một chiếc áo khoác linen màu bột yến mạch. Một vài kiểu linen thực sự không nhàu; anh ta không đủ thông minh lịch lãm để tìm lấy một cái. Cái áo khoác của anh ta trông như thể anh ta đã quần nó đi ngủ cả một tuần, mặc dù anh có thể mới mặc nó sáng nay.

“Tôi chưa nhìn thấy Sếp từ sáng nay,” tôi nói, bước lùi lại để có thể thối lui khỏi cuộc chuyện trò bằng cách đóng cửa phòng làm việc lại. “Chúc may mắn.”

Thay vì cứ đi tiếp đường của mình, anh ta dẫn bước đến chỗ lối vào của phòng làm việc. “Có chỗ nào như kiểu phòng nghỉ để ông ấy có thể đến làm một cốc cà phê hay gì đó không?”

“Ông ấy là sếp,” tôi trả lời một cách khô khốc. “Ông ấy có thể có máy pha cà phê riêng. Và một ai đó có thể đổ đầy nó cho ông ấy.”

“Sao em không đi dạo chút với anh trong lúc anh tìm ông ấy? Chúng ta có thể ôn lại chuyện cũ.”

“Không, cảm ơn. Em có mấy công việc giấy tờ phải làm.” Tôi phác một cử chỉ về phía bàn Wyatt, nơi mấy giấy tờ toàn là của anh, chỉ có mỗi cái sổ của tôi, nhưng tất nhiên tôi sẽ thám hiểm tất những giấy tờ của anh lần nữa, vì thế ở khía cạnh nào đó nó là của tôi.

“Aw, đi thôi,” Jason phỉnh phờ. Hắn ta thò vào trong túi và lôi ra một khẩu súng ngắn nòng. “Đi với tôi. Chúng ta có nhiều chuyện để nói với nhau đấy.”

CHƯƠNG XXVIII (Deco)

Hiển nhiên là tôi sẽ chẳng đời nào đi với hắn nếu như anh ta không thúc súng lục vào tôi, nhưng hắn đã làm thế nên tôi phải đi thôi. Tôi hơi sốc, cố gắng không nghĩ về những chuyện đang xảy ra. Lần này nghĩ về điều gì khác cho đến khi tiềm thức của tôi cảm thấy sẵn sàng đối mặt với chuyện này hiển nhiên cũng chẳng có tác dụng. Vào lúc tôi nhận ra hắn sẽ không bắn tôi trước mặt các nhân chứng – và vẫn còn hai người khác ở trong sở - thì đã quá muộn, tôi đã vào trong xe hắn mất rồi.

Hắn để tôi lái xe trong khi hắn vẫn dí súng vào tôi. Tôi nghĩ đến chuyện đâm xe vào cột điện hay gì đó nhưng tôi lại chùn bước khi nghĩ đến việc bị tai nạn ô tô lần nữa. Cơ thể đáng thương của tôi mới chỉ vừa mới hồi phục. Tôi không muốn bị túi khí đập vào mặt lần nữa. Ừm, tôi biết, vết thâm chỉ là tạm thời nhưng vết súng là mãi mãi, nên có lẽ tôi đã không có lựa chọn đúng đắn nhất. Tuy vậy, để phòng trường hợp xấu nhất là phải lái xe đâm vào cột điện, tôi liếc xuống phía dưới bánh lái để chắc rằng túi khí vẫn ở đó. Chiếc xe là xe Chevrolet đời mới, nên tất nhiên nó có một túi khí rồi, nhưng sau cả tuần qua, tôi muốn kiểm tra lại lần nữa.

Điều hài hước là tôi cảnh giác nhưng không sợ hãi. Xem mà xem, tôi đã hiểu điều chính yếu về Jason là hắn sẽ làm mọi thứ để bảo vệ hình ảnh của mình. Toàn bộ cuộc đời hắn được xây nên từ sự nghiệp chính trị, bầu cử và tham vọng của hắn. Làm thế nào mà hắn nghĩ có thể thoát được tội giết người khi ít nhất là hai người thấy tôi rời đi cùng hắn, tôi không biết nữa.

Tôi lái xe theo hướng dẫn của hắn trong khi chờ đợi hắn nhận ra điều đó, nhưng không hiểu vì sao dường như hắn chìm vào thực tế xoay vần của mình. Tôi không biết hắn định dẫn tôi đi đâu; thực tế là dường như chúng tôi đang lái xe lòng vòng quanh thị trấn mà không hề có hướng cụ thể trong lúc hắn đang cố nghĩ ra nên đến nơi nào. Hắn bậm môi dưới, theo như tôi nhớ, đó là một thói quen khi hắn lo lắng điều gì đó.

“Anh đã đội bộ tóc giả màu đen, đúng không?” tôi buột miệng hỏi. “Khi anh cắt dây phanh của tôi?”

Hắn ném cho tôi cái nhìn bắn loạn. “Sao em biết?”

“Người ta nhặt được mấy sợi tóc dưới gầm xe. Đội khám nghiệm đã tìm thấy chúng.”

Trông hắn hơi bối rối rồi gật đầu. “Ồ, đúng, anh nhớ là có bị mắc bộ tóc giả vào cái gì đó. Anh không nghĩ là tóc lại bị rơi ra vì anh không cảm thấy bị giật tóc gì cả.”

“Bây giờ họ đang kiểm tra danh sách những người mua tóc giả màu đen đấy.” Tôi nói dối. Anh ta lại bối rối liếc nhìn tôi. Thực tế là cũng chẳng phải nói dối lắm. Khi Wyatt thấy máy tính tôi với chữ wig khoanh tròn, chắc chắn anh sẽ kiểm tra.

“Mọi người thấy tôi đi cùng anh,” tôi chỉ ra. “Nếu anh giết tôi, anh sẽ giải thích chuyện này thế nào?”

“Anh sẽ nghĩ ra,” hắn lầm bầm.

“Cái gì? Làm sao anh có thể tiêu huỷ xác tôi được? Bên cạnh đó, họ sẽ nối anh vào máy phát hiện nói dối nhanh đến mức đầu anh quay mòng mòng cho coi. Thậm chí họ có không tìm đủ bằng chứng để bắt anh kiểm tra thì công chúng sẽ phá huỷ sự nghiệp của anh.” Xem đi, tôi hiểu Jason mà; hắn ta luôn gặp ác mộng về những thứ có thể đe dọa sự nghiệp hắn ta. Và mặc dù hắn đã cắt phanh xe tôi, đơn giản là tôi vẫn không thể cho là hắn sẽ tự mình giết tôi.

“Anh chỉ cần thả tôi ra,” tôi nói tiếp. “Tôi không biết tại sao anh lại cố giết chết tôi – *chờ một phút!* Anh có thể đã cắt dây phanh của tôi nhưng chắc chắn là anh không bắn tôi Chủ nhật vừa rồi. Chuyện gì diễn ra ở đây thế này?” Tôi giật mình quay lại chăm chú nhìn hắn và chiếc xe lệch đi. Hắn chửi thề và tôi vội vàng chỉnh lại bánh lái.

“Anh không hiểu em có ý gì,” hắn nói, nhìn chằm chằm phía trước và quên mất việc dí súng đe dọa tôi. Thấy chưa? Jason không phù hợp với việc phạm tội.

“Ai đó khác đã bắn tôi.” Nào tôi chạy đua và tất cả những mắt xích rời rạc được xâu chuỗi lại. “*Vợ anh!* Vợ anh đã cố giết tôi, phải không?”

“Cô ấy ghen tuông một cách điên cuồng,” hắn buột miệng. “Anh không ngăn cô ấy được, anh không thể nói lý lẽ với cô ấy. Nếu cô ấy bị bắt mọi chuyện sẽ hủy hoại anh, và cô ấy sẽ thế bởi vì cô ấy không biết cô ấy đang làm cái gì.”

Điều đó đúng cho cả hai người bọn họ.

“Vì thế anh làm cái việc là tự mình giết tôi để cô ta không phải làm điều đó? Chặn trước cô ta?”

“Kiểu như thế.” Cảm thấy kiệt quệ, hắn cào bới mái tóc vàng của mình. “Nếu em chết, cô ấy sẽ ngừng ám ảnh về em.”

“Sao cô ta lại bị ám ảnh về tôi? Tôi hoàn toàn biến ra khỏi đời anh; đây là lần đầu tiên tôi nói chuyện với anh từ khi li dị.”

Hắn lầm bầm gì đó và tôi ném cái nhìn chăm chú về phía hắn. “Cái gì cơ? Nói to lên.” Hắn luôn lầm bầm khi hắn cảm thấy sai trái về việc gì đó.

“Có thể đó là sai lầm của anh,” hắn lầm bầm, to hơn một tí.

“Ồ? Sao lại thế?” Tôi cố nói giọng khuyến khích khi mà điều tôi thực sự muốn là đập đầu hắn xuống nền đường hay cái gì đó tương tự.

“Khi bọn anh cãi vã, anh thường nói gì đó về em,” hắn thú nhận, và giờ hắn nhìn chằm chằm ra cửa bên. Thật ư. Tôi nghĩ đơn giản là với ra và lấy súng của hắn trừ việc ngón tay hắn vẫn giữ ở cò súng, điều đó thực sự ngu ngốc nếu bạn không thành thạo và Jason là như vậy. Nếu hắn thành thạo thì hắn đã nhìn tôi giống như điều hâu chứ không phải là nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Jason, anh thật điên loạn.” Tôi rên rỉ. “Sao anh lại làm điều ngu ngốc như vậy cơ chứ?”

“Cô ấy luôn cố gắng làm anh ghen tuông,” hắn nói thủ thỉ. “Anh yêu Debra, anh thực sự yêu nhưng cô ấy không giống em. Cô ấy luôn bám lấy anh và thấy chông chênh khiến anh mệt mỏi với cái cách cô ấy cố làm anh ghen tuông và anh bắt đầu trả đũa. Anh biết anh làm cô ấy phát điên nhưng anh không biết là cô ấy bị tức giận về điều đó. Đêm chủ nhật vừa rồi, khi anh về nhà sau buổi chơi golf và phát hiện ra cô ấy đã thực sự bắn em, bọn anh đã có trận cãi vã kinh khủng và cô ấy thề sẽ giết em nếu đó là điều cuối cùng cô ấy có thể làm. Anh nghĩ cô ấy đã chôn chân ở nhà em hay đâu đó, cố gắng tìm xem có gì đó tiếp diễn giữa chúng ta không. Chẳng có điều gì anh nói làm cô ấy khác đi được. Cô ấy ghen tuông điên rồ và nếu cô ấy giết em, có thể anh sẽ không được bầu lại làm đại biểu quốc hội nữa. Anh có thể phải hôn tạm biệt với chức thống đốc.”

Tôi nghiền ngẫm điều này một phút.

“Jason, tôi ghét phải nói với anh điều này, nhưng anh đã cưới một người đàn độn. Tuy vậy, điều đó công bằng thôi,” tôi thận trọng thêm vào.

Hắn nhìn tôi. “Như thế nào?”

“Cô ta cũng vậy.”

Điều đó làm hắn hờn dỗi mất mấy phút nhưng cuối cùng hắn rên rỉ và nói. “Anh không biết phải làm gì. Anh không muốn giết em nhưng nếu anh không làm vậy thì Debra sẽ khẳng khái làm điều đó và cô ấy sẽ hủy hoại sự nghiệp của anh.”

“Tôi có ý kiến này. Đưa cô ấy đến trại tâm thần thì thế nào.” Tôi mĩa mai gợi ý. Tôi cũng có ý như vậy thật. Cô ta nguy hiểm với người khác - ở đây là tôi - vì thế cô ta thoả mãn tiêu chuẩn. Nhiều tiêu chuẩn. Cái nào cũng được.

“Anh không thể làm điều đó! Anh yêu cô ấy.”

“Nhìn xem. Tôi thấy là anh có một sự lựa chọn: nếu cô ta giết tôi, điều đó sẽ phá huỷ sự nghiệp của anh; nhưng nếu anh giết tôi, kết quả sẽ tồi tệ hơn nhiều bởi vì anh đã cố làm chuyện này lúc trước, và đây là giết người có chủ tâm, điều đó sẽ thả anh vào vại dầu sôi nóng hơn nhiều. Không chỉ thế, tôi đang dính hôn với cảnh sát và anh ấy sẽ giết chết anh.” Tôi nhắc tay trái lên khỏi bánh lái và giơ lên cho hắn thấy chiếc nhẫn.

“Ồ, to đấy,” hắn nói giọng ngưỡng mộ. “Anh không nghĩ cảnh sát lại có nhiều tiền thế. Anh ta là ai?”

“Wyatt Bloodsworth. Anh ấy thẩm vấn anh hôm trước, nhớ không?”

“Đó là lý do mà anh ta cực kỳ khó chịu. Anh hiểu rồi. Anh ta là cầu thủ đúng không? Anh đoán anh ta sung túc lắm.”

“Cũng kha khá,” tôi nói. “Nhưng nếu có gì đó xảy ra với tôi, anh ấy sẽ không chỉ giết chết anh - và những cảnh sát khác sẽ nhìn theo kiểu khác, bởi vì họ thích tôi - mà anh ấy còn thiêu rụi cả làng anh và rắc muối lên những cánh đồng của anh.” Tôi nghĩ thêm vào lời răn trong Kinh thánh chỉ là để nhấn mạnh tính chất nghiêm trọng của hậu quả mà thôi.

“Anh chẳng có cánh đồng nào cả,” hắn nói. “Hay là ngôi làng nào hết.”

Thỉnh thoảng Jason chậm hiểu kinh khủng. “Tôi biết,” tôi nhấn nại nói. “Đó chỉ là phép ẩn dụ thôi. Ý tôi là anh ấy sẽ hủy hoại anh hoàn toàn.”

Hắn gật đầu. “Ừ, anh có thể thấy điều đó. Đạo này trông em rất nóng bỏng.” Hắn dựa đầu ra lưng ghế và rên rỉ. “Anh có thể làm gì đây? Anh không thể nghĩ ra được ra bất cứ thứ gì. Anh đã gọi đến báo vụ giết người/tự vẫn để cảnh sát ra khỏi toà nhà đó nhưng không phải tất cả bọn họ đều rời đi. Em nói đúng, có những nhân chứng. Nếu anh giết em, anh sẽ phải giết họ nữa và anh không nghĩ rằng việc đó sẽ thành bởi vì lúc này cảnh sát có lẽ đã phát hiện ra cuộc gọi đó là báo động giả và họ sẽ quay trở lại sở cảnh sát.”

Như diễn tuồng, di động của tôi kêu lên. Jason nhảy dựng lên. Tôi bắt đầu mò mẫm túi xách để tìm điện thoại nhưng Jason nói. “Không được trả lời!” và tôi rút tay ra.

“Đó là Wyatt,” tôi nói. “Anh ấy sẽ phát rồ lên khi anh ấy biết tôi rời đi cùng anh.” Đó chẳng phải trong Kinh thánh nhưng nó chính xác.

Trán Jason lấm tấm mồ hôi. “Em có thể nói với anh ta là chúng ta chỉ nói chuyện bình thường thôi, được không?”

“Jason. Có lý chút đi. Anh đang cố giết tôi. Chúng ta phải giải quyết việc này êm xuôi hoặc Wyatt sẽ hiểu là anh đã gạ gẫm tôi và anh ấy sẽ xé vụn anh ra từng mảnh.”

“Anh biết,” hắn rên rỉ. “Hãy đến nhà anh và chúng ta sẽ lập kế hoạch.”

“Debra có đó không?”

“Không, cô ấy canh chừng nhà người thân của em để xem em sẽ xuất hiện ở đó sớm hay muộn.”

Con mụ ấy đang lén theo bố mẹ tôi ư? Tôi sẽ lột ra con đàn bà ấy vì tội này. Cơn thịnh độ điên cuồng xâm chiếm tôi nhưng tôi kiểm soát nó bởi vì tôi cần phải tỉnh táo. Tôi đã nói chuyện vòng vo với Jason nhưng tôi hiểu Jason và tôi chẳng sợ hắn tí nào. Nhưng rõ là mụ vợ hắn đang phát rồ và tôi không biết chúng tôi có thể làm gì với mụ ta.

Tôi lái xe tới nhà Jason, tất nhiên là ngôi nhà chúng tôi đã mua cùng nhau và tôi cho hắn khi

chúng tôi li dị. Nó chẳng thay đổi nhiều lắm sau năm năm; cảnh quan cây cối xung quanh đã phát triển hơn nhưng chỉ vậy. Ngôi nhà gạch đỏ, hai tầng với cửa chớp và gỗ trang trí màu trắng. Phong cách hiện đại với những chi tiết kiến trúc đáng chú ý nhưng nó chẳng có điều gì nổi bật hẳn so với các ngôi nhà lân cận. Tôi nghĩ những người xây dựng ngôi nhà chỉ có nhiều nhất năm sơ đồ và kiểu dáng nhà họ sử dụng cho nên các ngôi nhà cứ như đúc cùng một khuôn vậy. Cửa gara đóng vì thế Debra không ở nhà.

Khi tôi lái xe vào nhà, tôi thận trọng nói. “Anh biết đấy, có lẽ chuyển đi chỗ khác sẽ không ngoan hơn là để Debra sống ở đây.”

“Tại sao lại thế?”

Như tôi đã nói: vô phương cứu chữa. “Bởi vì đây là nơi chúng ta đã sống cùng nhau khi kết hôn,” tôi nhấn nại nói. “Có thể cô ấy sẽ cảm thấy đây là nhà của tôi thay vì nhà của cô ấy. Cô ấy cần ngôi nhà của riêng mình.” Lạ lùng thật, lần đầu tiên tôi cảm thấy chút cảm thông với cô ta.

“Chẳng có gì không ổn với ngôi nhà này cả,” hấn chống chế. “Đó là một ngôi nhà tốt, tuyệt vời và hiện đại.”

“Jason. Hãy mua cho người đàn bà ấy ngôi nhà của chính cô ta!” Tôi thét lên. Đôi khi đó là cách duy nhất để khiến hấn chú ý.

“Được rồi, được rồi. Em không cần phải hét lên đâu,” hấn nói về hờn dỗi.

Nếu mà có bức tường ở đây khéo tôi đã đập đầu vào rồi.

Chúng tôi đi vào trong, tôi trợn tròn mắt khi tôi thấy hấn vẫn giữ nguyên đồ đạc như cũ. Người đàn ông này đúng là dần đến mức không cải tạo nổi. *Hấn* mới là người Debra nên giết chết.

Giờ thì tôi biết con ngựa đã đi đúng đường rồi; nơi đầu tiên mà Wyatt và các anh chàng cảnh sát sẽ kiểm tra là nhà Jason, đúng không? Họ đã biết Jason không phải người bắn tôi nhưng Wyatt sẽ nhìn thấy ghi chú của tôi và ghép hai với hai vào nhau theo cách của tôi. Kẻ ghen với tôi là vợ mới của chồng cũ của tôi, cô ta cũng chẳng phải vợ mới vì họ đã cưới nhau bốn năm rồi. Còn gì có thể rõ ràng hơn nữa không? Jason không bắn tôi nhưng hấn đã để lại tin nhắn đầy lo lắng vào sáng hôm sau – sau năm năm không liên lạc gì cả. Wyatt có thể không nhận ra ngay lập tức Jason là người cắt dây phanh của tôi nhưng chẳng sao. Điều đáng kể bây giờ là tôi có thể trông chờ chiếc xe tuần tra cảnh sát sẽ đến trong vòng năm phút nữa.

“Vì thế,” Jason nói, nhìn tôi như thể tôi biết mọi câu trả lời. “Chúng ta có thể làm gì với Debra đây?”

“Ý anh là gì, các người có thể làm gì với tôi đây?”

Tiếng thét làm tôi nhảy dựng lên cả thước không chỉ bởi vì tôi giật mình mà bởi vì rốt cuộc, rõ ràng Debra đang ở nhà. Trong những điều không tốt thì điều này đứng đầu.

Jason cũng nhảy lên và làm rơi súng, khẩu súng vẫn chưa bị nổ - cảm ơn ngài, Jesu – bởi vì có thể tim tôi đã ngừng đập rồi. Tôi tiến lại gần khi tôi đối mặt với Debra Schmale, bây giờ là bà Jason Carson, người vừa xuất hiện với vẻ chết chóc. Cô ta đang cầm khẩu súng trường, đặt lên vai và má cô ta tỳ vào thân súng như thể cô ta biết mình đang làm gì.

Tôi nuốt khan và uốn lưỡi lại mặc dù não tôi đang mắc kẹt. “Ý anh ta là chúng tôi có thể thuyết phục cô rằng cô chẳng có lý do gì phải ghen với tôi như thế nào. Đây là lần đầu tiên tôi nói chuyện với Jason kể từ khi li dị nên chỉ là anh ta cố gắng trả đũa cô vì đã làm anh ta ghen bằng việc ném tôi vào mặt cô để khiến cô ghen mà thôi, và cô thực sự nên bắn anh ta thay vì tôi bởi vì tôi nghĩ anh ta đã làm một việc hết sức kinh tởm, cô có thấy thế không?”

Dưới hoàn cảnh này tôi nghĩ đó là bài phát biểu tuyệt tác rồi, nếu như tôi được tự nói về mình, nhưng cô ta chẳng hề chớp mắt. Cô ta vẫn giữ nòng súng hướng thẳng vào ngực tôi. “Tôi ghét cay ghét đắng cô,” cô ta nói giọng trầm và hằn học. “Tất cả những gì tôi nghe – ‘Blair, Blair, Blair’. Blair thế này, Blair thế nọ cho đến khi tôi phát ốm.”

“Điều mà tôi muốn chỉ ra là, đó không phải lỗi của tôi. Tôi không hề biết anh ta làm vậy. Tôi nói với cô rồi, cô nên bắn anh ta thay vì bắn tôi.”

Lần đầu tiên Jason có vẻ nhận ra tôi đang nói gì. “Này!” Anh ta cắn phần nói.

“Đừng có ‘này’ với tôi.” Tôi nạt. “Anh là người duy nhất gây ra chuyện này. Anh nên quỳ xuống mà xin lỗi cả hai người bọn tôi đi. Anh đã khiến người phụ nữ đáng thương này phát điên và anh đã làm cho tôi suýt nữa thì bị giết. Tất cả là lỗi của anh.”

“Tôi không phải *người phụ nữ đáng thương*,” Debra quát lên. “Tôi xinh đẹp và thông minh và anh ta nên cảm ơn tôi mới phải, nhưng anh ta vẫn còn quá yêu cô nên anh ta không thể nghĩ được điều gì đúng đắn cả.”

“Không phải vậy.” Jason lập tức nói, bước một bước đến phía cô ta. “Anh yêu *em*. Anh đã không còn yêu Blair lâu lắm rồi kể từ trước khi li dị.”

“Đó là sự thật,” tôi nói. “Anh ta có kể với cô là anh ta đã cảm sùng tôi không? Điều đó thật phi lý nếu như anh ta yêu tôi, cô có thấy thế không?”

“Anh ấy yêu cô,” cô ta lặp lại. Rõ ràng cô ta chẳng nghe chút lý lẽ nào cả. “Anh ta cứ khẳng khẳng bắt chúng tôi ở trong ngôi nhà này...”

“Tôi đã nói rồi còn gì.” Tôi quay sang nói với Jason.

“*Dừng ngay việc nói chuyện với anh ấy đi.* Tôi không muốn cô nói chuyện với anh ấy nữa. Tôi không muốn cô *thở* nữa.” Cô ta hung hăng bước lại gần, gần đến mức nòng súng chọc mạnh vào mũi tôi. Tôi lùi lại một chút bởi vì vết thâm do túi khí đang mờ dần đi và tôi không muốn có một vết thâm mới. “Cô có tất cả,” Cô ta nức nở. “Tôi biết anh ấy giữ ngôi nhà này bởi vì anh ấy không thể chịu đựng được phải đổi nó để cô cũng vẫn có nó. Cô đã có chiếc Mercedes. Cô lái vòng vòng từ đầu đến cuối thị trấn như cục phân nóng và tôi thì phải lái chiếc Tarus vì anh ấy nói rằng việc chúng tôi lái xe của Mỹ sẽ tốt cho hình ảnh của anh ấy.”

“Chiếc Tarus có hệ thống giảm xóc thật sự tốt,” Tôi nói, cố gắng đánh lạc hướng cô ta. Thấy chưa? Có gì đó trong tiềm thức tôi biết chiếc xe rất quan trọng.

“*Tôi cóc thêm cái hệ thống giảm xóc.*”

Hừ. Cô ta thực sự nên thử nó trước khi phát biểu quá tùy tiện như thế chứ.

Tôi nghe thấy tiếng gì đó bên ngoài nhưng tôi không dám quay đầu lại. Bên cạnh những vị trí rõ ràng là lối vào nhà – cửa trước, cửa sau và cửa sổ - thì có một bộ cửa ghép kiểu Pháp dẫn đến sân trong từ phòng ăn sáng. Từ nơi tôi đang đứng, tôi có thể thoáng thấy cánh kiểu Pháp và tôi nghĩ tôi nhìn thấy gì đó chuyển động ở đó nhưng tôi không thể nhìn thẳng vào đó nếu không cô ta sẽ biết có chuyện gì đó.

Jason, đứng bên phải tôi, không có được góc nhìn như vậy và không thể nhìn thấy gì ngoài cái cầu thang. Debra có thể nhìn ra phía cửa sổ phòng khách nhưng tầm nhìn cô ta bị hạn chế bởi góc cạnh ngôi nhà và những tấm rèm mỏng đã kéo che cửa sổ để tuy ánh sáng vẫn lọt vào được nhưng vẫn giữ được sự riêng tư. Tôi là người duy nhất biết sự giải thoát đã nằm trong

tầm tay.

Nhưng sẽ ra sao nếu cảnh sát ập vào theo cách họ thường làm khiến Debra sợ hãi và kéo cò súng? Tôi sẽ chết, đó là “nếu như”.

“Cô học sử dụng súng thế nào?” Tôi hỏi, không phải bởi vì tôi quan tâm mà vì tôi chỉ muốn khiến cô ta nói, khiến cô ta tập trung vào điều gì đó ngoài việc bắn tôi ngay tắp lự.

“Tôi thường đi săn với bố tôi. Tôi cũng thường chơi trò bắn bô câu đất sét nên tôi bắn rất chính xác.” Cô ta lướt nhanh vào vết băng bó ở tay tôi. “Nếu như cô không cúi xuống lúc đó thì cô sẽ thấy tôi bắn chính xác như thế nào. Không, đợi đã – cô sẽ không thấy đâu vì cô đã chết rồi.”

“Tôi mong cô hãy bỏ vấn đề chết chóc đi.” Tôi nói. “Nó thật tệ nhạt. Không những thế, cô sẽ không thoát tội được đâu.”

“Chắc chắn là tôi sẽ thoát. Jason sẽ không nói cho ai đâu, anh ấy không thích những vụ rùm beng có hại.”

“Anh ta sẽ không cần phải nói đâu. Hai cảnh sát đã thấy anh ta bắt cóc tôi.”

“*Bắt cóc?*” Mắt cô ta long lên.

“Anh ta cũng đang cố giết chết tôi.” Tôi nói. “Vì thế cô sẽ không bị bắt đâu. Nhìn xem, anh ta yêu cô, bởi vì tôi sẽ chẳng làm điều đó vì bất cứ ai cả.”

Cô ta liếc nhìn hắn. “Thật không?” cô ta ngập ngừng hỏi.

“Anh đã cắt dây phanh của cô ấy.” Hắn thú nhận.

Cô ta đứng sững mất một lúc, rồi nước mắt bắt đầu nhoè mắt cô ta. “Anh yêu em,” cuối cùng cô ta nói. “Anh thực sự yêu em.”

“Tất nhiên là anh yêu em rồi. Anh phát điên vì em ấy chứ.” Hắn đoan chắc với cô ta lần nữa.

Phát điên là từ rất thích hợp trong hoàn cảnh này, bạn có nghĩ thế không?

Tôi thở phào nhẹ nhõm. “Tốt, mọi thứ đã xong,” tôi nói. “Cả hai người đều có cuộc sống tốt đẹp. Tôi nghĩ tôi chỉ việc ...”

Tôi lùi lại nửa bước và nhiều việc xảy ra đồng thời. Khi tôi di chuyển, Debra tự động phản ứng và quay ngoắt lại chĩa súng vào tôi. Phía sau cô ta là tiếng loảng xoảng khi cánh cửa kiểu Pháp bị đá vào và như phim quay chậm, tôi thấy cô ta nhảy dựng lên, giật mình. Khi cô ta chĩa súng vào tôi, cơ thể tôi tự động phản ứng mà không cần bất cứ lệnh nào từ tôi. Phản xạ không điều kiện của cơ bắp, bạn biết chứ? Cô ta chĩa súng, tôi giật lùi ra sau, và bài tập bao năm qua tiếp quản cơ thể tôi. Tôi vẫn lùi tiếp, cơ thể tôi gập xuống, chân căng lên lấy sức bật đẩy tôi lên, tay tôi trải ra giữ thăng bằng. Căn phòng lộn ngược; rồi chân tôi và cơ lưng tôi tiếp tục tiếp quản tạo ra cú đẩy mạnh và lộn vòng.

Một cú backflip, đúng là thảm họa. Cả hai chân tôi vung lên và Debra thì ở quá gần: chân trái tôi đập vào cằm cô ta và chân kia đá bay khẩu súng. Không may là ngón tay cô ta vẫn giữ ở cò súng và chuyển động đó làm kéo cò: một tiếng nổ chói tai. Vì cô ta đứng ở đường bay của tôi, chân tôi không thể hoàn thành một cú xoay đích thực và tôi ngã đập mạnh lưng xuống nền nhà. Cú đá vào cằm khiến cô ta trượt chân ra sau, hoàn toàn mất thăng bằng, tay cô ta khuỵu loạn xạ như cối xay gió. Cô ta thất bại trong cuộc chiến đấu lấy lại cân bằng và ngã đập mông, trượt ngã trên nền gỗ cứng bóng loáng.

“Ồi!” Tôi rít lên, tóm lấy ngón chân cái bên trái. Tôi đang đi sandals, đó chẳng phải lựa chọn tốt đẹp nhất để đá vào cằm ai đó.

“Blair!” Đột nhiên ngôi nhà đầy cảnh sát, túa ra từ mọi nơi có thể mở được. Cảnh sát mặc đồng phục, thường phục – và Wyatt. Anh là người đã đập tung cánh cửa kiểu Pháp, theo đúng nghĩa đen, khi anh nghĩ cô ta bắn tôi và nâng tôi đứng dậy, ôm chặt tôi vào ngực mình đến mức tôi gần như không thở nổi. “Em có sao không? Cô ta có đánh em không? Anh không nhìn thấy máu...”

“Em không sao,” tôi xoay sở nói. “Ngoại trừ việc anh đang ép chặt em đến chết.” Vòng tay thép của anh nói lỏng một chút thôi và tôi nói thêm. “Em làm đau ngón chân rồi.”

Anh lùi lại và nhìn tôi chăm chú như thể anh không tin được tôi vẫn còn nguyên vẹn và thoát ra khỏi vận này mà không bị xây xước tí nào. Sau cái tiền lệ một tuần qua thì chắc là anh nghĩ rằng tôi phải bị chảy máu từ hàng tá vết thương mất.

“Đau ngón chân à?” Anh nói. “Chúa lòng lành. Đòi cookie đây mà.”

Thấy chưa? Tôi đã nói với các bạn anh ấy học rất nhanh mà.

ĐOẠN KẾT (Chubby)

Bạn biết ai đã bị bắn không? Jason. Còn người nào có thể xứng đáng hơn chứ? Cú bắn bừa của Debra làm đầu hấn ta nhúm lại, bởi vì cái nòng súng trường ấy đã bị văng chúc xuống dưới khi cô ta kéo cò, và hấn ta văng phập xuống đất như thể cái rìu bổ củi. Mọi người nói thế, nhưng thực sự tôi không biết rìu bổ củi nó thực chất là cái gì. Nếu tôi phải đoán, tôi sẽ nói nó là cái gì gì đó dùng để chặt những xúc gỗ, nhưng nếu đây là Câu Trả Lời Chủ Chốt Sống Còn! thì tôi sẽ không cược toàn bộ tiền của mình vào câu đố này đâu.

Cô ta đã không giết hấn, nhưng hấn chảy máu như lợn chọc tiết ấy (hie hie ^^), bởi vì vùng đầu thường chảy máu thế khi nó bị rách da. Cả hai bọn họ bắt đầu lái nhái, một kiểu đổ lỗi cho nhau nhưng đồng thời lại cố gắng nhận lỗi về mình, và chẳng có gì rõ ràng cả, vì thế tôi giải thích mọi thứ cho MacInnes và Forester, và Wyatt, và thậm chí cho cả Sếp Gray, người vì một vài lý do cũng có mặt ở đó. Tôi nghĩ hầu như cả phần còn lại của cái sở cảnh sát cũng ở đó. Đội SWAT cũng đến, với bộ đồng phục đen lãnh đạm của họ, và sau đó nhân viên y tế đến, cô bạn Keisha của tôi cũng có trong số họ. Chúng tôi chào hỏi nhau như những người bạn gái lâu ngày không gặp.

Mọi thứ trở lên nhộn nhạo mất một lúc, vì thế tôi vào trong bếp và pha một bình cà phê cho mọi người. Tôi khập khiễng một chút vì ngón chân đau, nhưng tôi không cho là nó bị gãy.

Khoảng 6 giờ, Wyatt đưa tôi về nhà.

“Ban cho anh một ân huệ,” anh nói trong lúc đang lái. “Cho đến hết đời này, đừng bao giờ bắt anh phải trải qua một tuần nào khác giống như tuần vừa rồi, okay?”

“Có phải lỗi tại em đâu,” tôi nói giận dữ. “Và, anh cũng biết mà, chính em là người phải khổ sở chịu đựng nó nhất. Em bị bắn, bị thâm tím và bầm dập, và nếu anh không khiến em sao nhãng khỏi chuyện em đau nhiều như thế nào, thì em có thể đã khóc như mưa rồi.”

Anh vớ qua và nắm lấy tay tôi, giữ nó thật chặt. “Chúa ơi, Anh yêu em. Mấy gã trong sở sẽ còn bàn tán về cú đá karate mà em dành cho cô ta đến hết đời họ mất. Thậm chí những tay bên

SWAT cũng bị ấn tượng, và họ đã phải cố gắng để giữ mình bình thường trở lại. Em đã học nó ở đâu thế?”

“Em cung cấp tất cả các loại bài tập ở Great Bods,” tôi trả lời vẻ nghiêm trang. Sao, bạn tưởng là tôi sẽ nói cho anh là tôi chỉ đại loại là vô thức làm một cú backflip và không thực sự có ý định làm những gì mà tôi đã làm á? Không phải là trong kiếp này nhé.

Tuy nhiên điều này mình chứng một chuyện, đó là bạn không bao giờ biết khi nào bạn sẽ cần thực hiện một cú backflip.

Chúng tôi gọi cho cả nhà và nói cho họ biết thảm họa đã kết thúc, rồi phải lòi ra rất nhiều lời giải thích, nhưng Wyatt và tôi không muốn dây dưa dài dòng nhiều. Có chuyện là phải xử lý càng nhanh càng tốt, bởi việc bị một khẩu súng trường dí vào mặt nghiêm trọng hơn rất nhiều chuyện bị tai nạn xe hơi, dù chỉ cái tai nạn đó thôi cũng đủ kinh khủng rồi và tôi đã mơ về nó. Tôi không hề mơ về khẩu súng trường, có thể bởi Jason mới là người bị bắn, điều ấy khiến chuyện này tạo được một kết cục tốt đẹp, đúng không? Nhưng chúng tôi đã dành cả buổi tối đó để cuộn mình lại, hôn nhau, và lập kế hoạch cho tương lai, một kiểu nhàn tản nhẹ nhõm. Lập kế hoạch không phải là tất cả những gì chúng tôi làm, tất nhiên. Tôi đang nói về Wyatt cơ mà, người đàn ông chân thật nhất cái bang này.

Nếu anh ấy vui, anh ấy muốn sex. Nếu anh cái, anh muốn sex. Anh ăn mừng mọi thứ bằng sex.

Tôi đã thấy trước một cuộc đời vô cùng hạnh phúc và mãn nguyện với anh.

Ngày tiếp theo anh đưa tôi đến hãng xe. Chị của anh, Lisa, đã trả chiếc Chevy Avalanche lại cho anh, cảm ơn anh vì đã cho mượn xe, rồi hỏi tôi hàng triệu câu hỏi. Tạ ơn Chúa vì tôi thích chị ấy ngay lập tức, nhưng chị quá giống mẹ anh, nên tôi cũng chẳng tìm được lý do gì để mà không thích chị cả. Tôi cũng thích chiếc xe của anh, và cũng chính cái xe đó đã đưa chúng tôi đến đại lý hãng Mercedes.

Tất nhiên tôi muốn một chiếc Mercedes khác. Bạn không nghĩ là tôi sẽ để Jason và cô vợ đần độn của anh ta ngăn cản việc tôi mua cái xe ưa thích đúng không? Hãy hình dung tôi đang lái một chiếc mui trần màu đen xem. Màu Đen là biểu tượng của quyền lực, nhớ lại đi. Công ty bảo hiểm thì chưa giải quyết xong cái séc và bởi hôm nay là Chủ nhật, ngân hàng của tôi cũng không mở cửa, nhưng người bán hàng hứa sẽ giữ chiếc xe của tôi đến tối thứ hai. Tôi là một người du mục hạnh phúc khi chúng tôi đến nhà bố mẹ.

Bố mở cửa, và giữ ngón tay trên môi. “Shhh,” ông cảnh giác. “Chúng ta lại có một thảm họa máy tính khác và Tina đã trở nên lặng lẽ”

“Uh-oh,” Tôi đáp lại, đẩy Wyatt vào trong. “Việc gì xảy ra thế ạ?”

“Mẹ con nghĩ là cuối cùng cũng làm máy tính tử tế trở lại, và sáng nay ổ cứng máy tính của mẹ trống trơn hết. Bố chỉ vừa mới ra cửa hàng máy tính mua một cái ổ cứng mới về xong, và mẹ con ở trong phòng làm việc của bà ấy và đang vật lộn với nó.”

Jenni vào trong phòng sinh hoạt chung, và ôm tôi thật thiết. “Em không thể tin được lại là cái lão Jason ngu ngốc ấy,” con bé nói.

“Chị thì có. Khi em qua phòng làm việc của mẹ, em có nghe thấy cái gì không?”

“Không một tiếng động,” Jenni trả lời, nhìn lo lắng. Khi mẹ phát cáu, mẹ lăm bầm với bản thân mình. Khi mẹ còn hơn cả cáu, mẹ sẽ trở nên lạng lã, rất lạng lã.

Chúng tôi nghe thấy mẹ đi xuống hành lang, và tất cả ngời lạng đi khi bà điểu qua không nói một lời nào, hay thậm chí liếc về phía chúng tôi. Bà cầm theo một cuộn nilon to, lấy từ garage. Bà trở lại tay không, và lại một lần nữa điểu qua chúng tôi ngậm tằm không nói một lời.

“Miếng nilon đó để làm gì thế?” Wyatt hỏi, và tất cả chúng tôi nhún vai, biểu hiện cơ bản nhất cho câu “Ai biết được cơ chứ?”

Có một tiếng đập nặng nề, sau đó là tiếng trượt quái lạ. Mẹ quay trở lại hành lang với một vẻ im lìm và dữ tợn. Mẹ cầm một cuộn dây dày cộp trên tay, và đang kéo lê một cái ổ cứng tơi tả đằng sau. Chúng tôi quan sát trong im lặng khi bà kéo lê nó tới cửa garage, xuống hai bậc thang với nhiều tiếng va đập nặng nề hơn, và rồi lôi được nó đến giữa miếng nilon bà đã rải trên sàn garage.

Mẹ đi đến chỗ để dụng cụ của bố, tiến đến phần móc treo dụng cụ ở một bên tường garage. Bà chọn một cái búa, ước lượng sức nặng trên tay, rồi lại đặt nó trở lại vị trí cũ. Bà dịch sang tới cái trông như là cái búa tạ cỡ nhỏ hay là một thể loại vồ nào đấy. Tôi không hiểu biết về dụng cụ lắm, vì thế tôi không thể nói chắc nó là loại nào. Mẹ nhấc nó ra khỏi tường, cân nhắc nó, và rõ ràng là quyết định nó phù hợp với yêu cầu của bà. Sau đó bà quay trở lại nơi chiếc ổ cứng đang tọa lạc chỗ miếng nilon, và rồi đập nó nát bét. Bà vẫn giáng búa cho đến tận khi nó chỉ còn là một đồng lõa nhốn. Thủy tinh thì vỡ ra; nhựa thì nát vụn. Bà đập đến mức nó gần như không còn ra hình thù gì nữa. Và rồi bà quay lại bình thản treo cái búa tạ đó lại chỗ của nó, phỉ bụ trên tay, rồi cất bước quay lại nhà với một nụ cười trên khuôn mặt.

Trong mắt Wyatt hiển hiện một thứ biểu cảm kì quái nhất, như kiểu anh không biết có nên phá lên cười hay là cong đuôi chạy mất luôn ấy. Bố vỗ vỗ vào vai anh. “Cậu là một người đàn ông thông minh,” ông nói giọng khuyến khích. “Chỉ cần cứ thường xuyên kiểm tra cái danh sách tội lỗi của mình là cậu sẽ biết ngay nếu có bất cứ vấn đề nào thực sự nghiêm trọng cần phải giải quyết, và cậu sẽ ổn thôi.”

“Bác hứa là thế chứ ạ?” Wyatt hỏi một cách khô khốc.

Bố cười phá lên. “Quái quỷ, không. Ta có tất cả những thứ ta cần xoay sở rồi; nếu cậu gặp rắc rối, cậu chỉ có một mình thôi.”

Wyatt quay qua và nháy mắt với tôi. Không, anh không một mình đâu; chúng tôi sẽ cùng nhau.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>